

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REBECCA F. KENNEY

DARK
RULERS
BOOK 2

CAPTIVE of the PIRATE KING

CAPTIVE of the PIRATE KING

REBECCA F. KENNEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur, yaşayan ya da ölü, tesadüfî.

Telif Hakkı© 2022 Rebecca F. Kenney

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz (inceleme amaçları dışında), rfkenney@gmail.com .adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin alınmalıdır Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

İlk Baskı: Ocak 2022

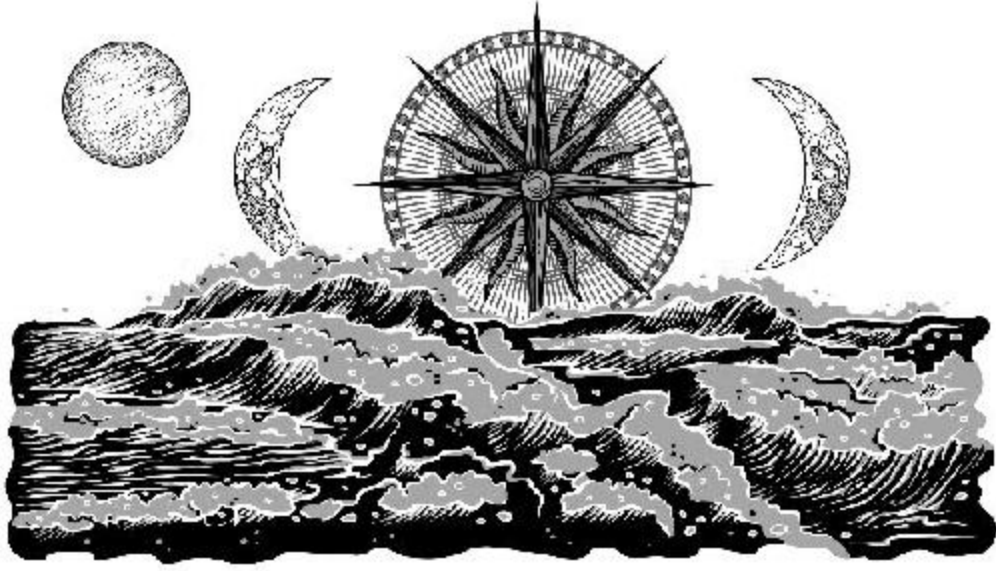
Kenney, Rebecca F.

Korsan Kralın Esiri / yazan Rebecca F. Kenney-İlk baskı.

TETIKLEYİCİ UYARILAR

Şiddet, geçmişteki taciz içeren bir ilişkiye atıf, Cinayet,
tecavüz tehdidi, zorla dövme,
Çocukluk çağı cinsel istismarından kısaca bahsedilmesi

DEDİKASYON

Bu bölümleri yalayıp yutan ve korsan saplantısı olan tek kişinin ben olmadığımı fark etmemi sağlayan tüm Kindle Vella okurlarına.

Sen en iyisisin.

OYUN LİSTESİ

"" Natasha Blume

"Benim Neşeli Denizcim Cesur" Ashley Serena

"Wellerman" Nathan Evans

"Fırtına" TheFatRat, Maisy Kay

"Glitter and Gold" Barns Courtney

"We Shall Sail Together" Sea of Thieves

"Ship in a Bottle" fin **"willow"**

Taylor Swift

"All for Rum" Kaptan Hellfire ve Sefil Brethen

"Kaptanın Dansı" Marcus Warner

"Güzel Yerler" Aly & AJ

"Sen Kimsin" RAIN

Sonbaharın **"Sabah Gelgiti"** Şairleri

"Dirty Little Secret" The All-American Rejects

"Vahşiler" MARİNA

"Kaptan Gangplank" League of Legends

"Come At Me" Hidden Citizens, Jung Youth

"Tanrı Avcısı" Havacılar

"Aptal Aşk" Main-De-Gloire

"Çok Yorucusun" Beth Crowley

"What Left of Me" Nick Lachey

"Ooh Child" Raya Yarbrough, Bear McCreary
"The Killing Kind" Marianas Trench
"Speechless" Dan + Shay
"Sonsuz Yalan" Sonbaharın Şairleri
"Kasırğa" Fleurie
"Master of Tides" Lindsey Stirling
"Pirates Medley" Peter Hollens, Gardiner Sisters
"Ocean Eyes" Billie Eilish
"Orinoco Flow" Enya
"Başyapıta Tanık Olun" Ganyos

[SPOTIFY ÇALMA LİSTESİ](#)

Güvertenin altındaki dar koridorda sendeleyerek ilerlerken zemin ayaklarımın altında çılgınca kayıyor.

Kendimi desteklemek için bir avucumu kaba tahtaya vuruyorum. Deniz suyu ayak bileklerimin etrafından akıyor ve burun deliklerimi bir koku dolduruyor-ölü balık, tuz, barut ve dumanın keskin kokusu. Tepemde bir yerde top tekrar çatırdıyor; nafile bir önlem, çünkü korsanlar her an bize saldırabilir.

Bu korsanlar, Korsan Kral'ın sembolü olan Taçlı Kurukafa ve Kemikleri uçururlar. Bu da hiçbir kadını esir almayacakları anlamına geliyor. Asla almazlar. Erkekleri katlederler ya da köle olarak alırlar ve kadınları gemiyle birlikte batmaya terk ederler.

Çok az kadın bir enkazla birlikte akıntıya bırakılmaktan kurtulmuştur. Zaten Shorn Denizleri'nde pek fazla kadın yelken açmaz. Çok tehlikeli.

Güvenli kıyı sularından çıkıp vahşi denizlere doğru yol alan bir ticaret gemisine binmek için para ödeyecek kadar aptal -ya da çaresiz- birkaç kadından biriyim.

Ve şimdi köpekbalıklarının istilasına uğramış derinliklerde yem olarak bırakılmak üzereyim.

Kısa bir ranzası ve minicik bir lavabosu olan küçük bir kare şeklindeki kamarama tökezleyerek giriyorum. Ranzanın altına girip seyahat sandığımı dışarı çıkarırken tırnağım tahtaya takılıyor ve acıyla yırtılıyor.

Elbisemi, ayakkabılarımı, çoraplarımı ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Ağabeyimin yıllar önce bana verdiği eski bıçağı bagajın kapağının içinde duruyor; çabucak çıkarıyorum ve çarşafı şeritler halinde kesmeye başlıyorum. Gemi tekrar sallandığında, kazayla neredeyse kendimi bıçağa saplıyordum ama neyse ki tek hasar kolumdaki kanlı bir çizikten ibaretti. Eğer numaramın işe yaramasını istiyorsam biraz kanlı olmak fena fikir değil.

Çarşafın şeritlerini göğsümün etrafına dolayarak göğüslerimi olabildiğince düz bir şekilde bağlıyorum. Aciliyetine rağmen kendimi yavaşlatıyor ve işi doğru yapmak için zaman ayırıyorum çünkü bu et parçaları benim denizin dibine geçiş yolum.

Bu planı yaptığımda, uygulamak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Aklımda hep puslu bir fikir, her ihtimale karşı bir düşünceydi. Akıllı olsaydım, kumaş şeritleri kesip bekletirdim. Ama yapmadım. En azından eşyalarımın arasına bol kahverengi bir gömlek ve bir çift kaba pantolon koyacak kadar ileri görüşlüydüm.

Pantolonumun önünde çok hafif bir çıkıntı yapmak için kalçalarımın ve kasıklarımın etrafına biraz bez düğümlüyorum. Pantolonu ve gömleği giymek sadece bir dakika sürüyor. Bir de saçım meselesi var.

Saç örgüsünü başımın etrafından çözüyorum ve kökünden kesiyorum. Sonra birkaç parça saç daha kesiyorum ama gemi şimdi inliyor ve tehlikeli bir şekilde yan yatıyor ve bıçağı tekrar başıma ve yüzüme çok yaklaştırmaya cesaret edemiyorum.

Bıçağı kınına soktuktan sonra belime sokuyorum. Sonra başımı bez şeritlerle sarıyorum, kanlı kolumu yırtık pırtık dağınıklığın üzerine sürüyorum ve yüzüme biraz kan bulaştırıyorum.

Yüz hatlarım evde bir dezavantajdı - çok canlı ve küstah, kahverengi çillerle çok kalın benekli. İnsanlar güzel ve kalın siyah kirpiklerle çevrili çarpıcı yeşil gözlerime iltifat eder ve sonra her zaman eklerlerdi, "Cildine ne yazık."

Annem çillerimin rengini açmak için her şeyi denedi - seyyar satıcılardan ve yerel eczanemizden satın alınan sayısız karışım - ama hiçbir şey işe yaramadı. Cildim geri dönülmez bir şekilde kahverengi lekelerle sıvanmıştı.

Ve şimdi hayatımı kurtarabilirler. Çünkü hangi kendine saygısı olan Ivrıs hanımının cildi benimki gibi olur ki?

Ama yırtık pırtık, kanlar içindeki bir kamarotun gökyüzündeki yıldızlar kadar çok çili olabilir.

Kamaramda daha fazla kalamam. Gmbrdeyen botlar, bgren tehditler ve alaycı kahkahalar beni korsanların gemide olduğu ve mürettebatla göğüs göğüse savaştığı konusunda uyarıyor.

Kamaramdaki lomboz penceresini aarak kadınlara ait tüm eşyalarımı pencereden içeri tıkıyorum. Eşyalar teker teker dalgalı denize düşüyor - son küçük kıyafet takımına, son korseye, son sa tarağına kadar her şey. Tüm eşyalarımın gittiğini görmek yüreğimi burkuyor ama hayat daha önemli.

Ama aile yüzüğümü elimde tutuyorum. Onu denize atamam. Sonunda kardeşimi bulduğumda beni ona tanıtacak tek şey o.

Korsanların görmesine izin veremem; sıradan bir kamarotun böyle bir hazineye sahip olduğuna inanmazlar. Onu gğmn etrafındaki bağın içine sokuyorum ve orada kalması için dua ediyorum. Korsanlar beni iyice araştırır, bir aile yüzüğü endişelerimin en küçüğü olacaktır.

Yüzük çok geçmeden gizlendi, çünkü tepedeki bağırırılar şiddetleniyor, zafer kazanıyor. Gürültüyü keskin bir emir böler. "şu değerli eşyaları ambardan çıkaralım, ocuklar!"

Korsanlar her an merdivenden inebilirler ve ben özel kamarada bulunmamalıyım. Kendi kendini tayin eden kamarot olarak, mutfakta bulunmalıyım.

Kamaradan dırarı fırladım ve koridor boyunca yalpalayarak mutfağa girdim.

, kamarotumuz yolculuktan bir hafta sonra ateşlendi. Başkalarına bulaştırmasın diye tecrit edilmişti ve ben de o geçene kadar ona yemeklerini ve ilaçlarını götürmeye gönüllü oldum. Ağzıma bir bez bağladım ve onunla her karşılaşmamdan sonra ellerimi likrle ıslattım ve bir şekilde ben de hastalanmaktan kurtuldum.

Denizciler ve kaptan nezaketimin farkına vardılar. Bundan önce bana pek tahammül edemiyorlardı ama çocuğun ölümünden beri bana saygılı davranıyorlar.

Sendeleyerek içeri girdiğimde mutfakta kimse yoktu. İri yarı, kavgacı bir adam olan aşçı güvertede herkesle birlikte dövüşüyordu.

Kendimi iki varilin arasına sıkıştırıp sıırılıklam ve kanlar içinde, dizlerimi sıkarak ve sahte olmayan bir panikle titreyerek bekliyorum.

Cinsiyetimden bile daha sıkı korumam gereken bir sır daha var. İçimde derinlerde sakladığım bir g, sadece bir avuç insanın

İnsanlar bende biliyor. Ne tüccar denizcilerin ne de korsanların bilemeyeceği bir büyü.

Bu işe yaramazsa, ben .

Kardeşimi bulamayacağım.

Kahretsin, günü canlı atlatamayacağım.

Çizmeli ayaklar koridor boyunca ilerliyor ve uzun boylu bir figür omuzlarını kaldırarak mutfağa giriyor. Uzun boylu ve uzun bacaklı, kirli, yırtık pırtık gömleği iyi kesilmiş göğsünü açıkta bırakıyor. Başının etrafına lekeli kırmızı bir fular bağlamış ve bir gözünün üzerine yama takmış. Kalçalarından iki kemer sarkıyor ve bir kılıç ile farklı şekil ve boyutlarda en az üç kılıflı bıçak sarkıyor. Bir kulağının üst kenarında küçük bir halka parıldıyor.

Bana bakmıyor bile, sadece geminin aşçısının erzaklarını sakladığı çekmecelere yöneliyor. Arkasından iki adam daha giriyor ve üçlü birlikte yemek, un, şeker ve tuz çuvallarını topluyor. Yağ fiçilerini, bisküvi kutularını, et tenekelerini ve reçel kavanozlarını alıyorlar. Bana bir şey söylemeden ayrıldılar.

Alt dudağımı çiğneyerek olduğum yerde kalıyorum. Muhtemelen mağazaların geri kalanı için geri döneceklerdir. Önümüzde uzun bir yolculuk vardı ve bu ticaret gemisinin kaptanı iyi yemek yemeyi severdi. Çoğu kaptanın aksine, gemideki diğer herkesin de iyi beslenmesini sağlardı.

Dakikalar sonra aynı üç korsan tekrar kadırgaya giriyor, kollarını daha yenilebilir ganimetlerle dolduruyorlar -elma torbaları, patates çuvalları, domuz pastırması rashers. Kadırgayı terk etmek üzereyken, yamalı olan iyi gözünü doğrudan bana diyor.

Gözü o kadar soluk ki neredeyse beyaz. Gerçek renginin çok açık mavi mi yoksa çok açık yeşil mi olduğunu anlayamıyorum. Beni daha önce fark ettiği ve şimdiye kadar benimle ilgilenmediği gibi garip bir hisse kapılıyorum.

"Haydi evlat," diyor kabaca. "Tabii bu teçhizatı batırdığımızda şansını derinlerdeki canavarlarla denemek istemiyorsan."

Çocuk. Bu kelime göğsümün derinliklerine işliyor ve sinirlerimi yatıştırıyor. En azından bu adamı ikna ettim.

Ayağa fırladım ve korsanları güverteye kadar takip ettim.

Kanlı bir karmaşa. Yelkenler parçalanmış, korkuluklar parçalanmış, fiçılar devrilmiş. Cesetler güvertede oraya buraya yığılmış. İki gemiyi birbirine bağlayan geniş bir kalas var ve bunun üzerinden ticaret gemisinin malları taşıyor; sandıklar, fiçılar ve brandaya sarılmış ince kumaş parçaları.

Güvertenin ortasında, ana direğin yanında, gemimizin mürettebatından geriye kalanlar duruyor. Elleri önlerinden bağlanmıştı. Bazılarının yüzleri o kadar morarmış ve şişmiş ki tanınmaz halde, ama ikinci kaptan Cauley'i ve dümenci Jinks'i seçebiliyorum. Jinks başını kaldırıp gözüme bakıyor ve yıpranmış yüzünde ürkek bir tanıma ifadesi belirliyor. Bıyığının kumlu kıllarının altında, ağzı hareket ediyor

-Sanırım mırıldandığım bir lanetti.

Ve işte kılık değiştirmemin bir başka testi. Benimle birlikte yelken açanlar gerçekte kim olduğumu bilirler. Cinsiyetimi sır olarak saklamaları için onlara güvenmek zorundayım. Benden yeterince hoşlanmış görünüyorlar, iddiasız ve yardımsever bir yolcu oldum. Hiçbirinin beni korsanlara ifşa etmesi için bir neden yok.

"Orada, evlat, diğerleriyle birlikte," diye homurdanıyor Göz Yaması.

Hayatta kalan denizcilerin oluşturduğu düğüme doğru ilerlerken çıplak ayağımı bir şeye sıkıştırıyorum. Bu bir çizme - kaptanın çizmesi - ince işlenmiş deri, siyah pantolonu çevreleyen kalın bir manşeti var. Gözüm bacağının çizgisini takip ederek göğsündeki boşluğa kadar ulaşıyor. Kaburga kemikleri etli delikten dışarı taşıyor. Gözleri cam gibi gökyüzüne bakıyor.

Boğazımda safra birikiyor ve öğürüyorum.

İşgalcilerden biri, "Ho there, o güzel çizmelerin üzerinde hasta olmayın," diye seslenir. "Locke, ölü kaptandan o şık elbiseleri al ve getir."

"Kollarım dolu," diye koruyor göz bandı korsanı Locke. "Sen, evlat, çizmelerini çıkar."

İtaatimi onaylamak için duraklamıyor, korsan gemisine doğru tahta üzerinde hızla ilerliyor.

Korsan gemisini incelemek için birkaç saniyemi ayırıyorum; zarif ve düzgün, hız fısıldayan hatları ve bir sarayın kuleleri gibi direkleri var. Muazzam bir gemi ama bir şekilde bu ticaret gemisinin hantallığından kaçınmayı başarıyor.

Görevimi hatırlayarak kaptanın botlarını kavradım ve çekip çıkardım. Çizmelere ilgi gösteren korsanların ikisi de diğer gemiye gitmişti. Kendi ayaklarıma bakıyorum; çıplak ve yumuşak, narin ayak bilekleri ve zarif parmaklar. Bedenim neden bu kadar kadınsı görünmekte ısrar ediyor?

Dişlerimi sıkarak ölü kaptanın botlarını çekiyorum. Üzerimde çok büyük duruyorlar ama hiç yoktan iyidir. Kaptan onlara sahip olmamı isterdi. Hayatta kalmama, kendimi korumama yardım etmek isterdi.

İki geminin birleştiği tahtadan bir çığlık yükselir. Tahta yana yatarken bir adam sallanıyor ve neredeyse taşıdığı bira fıçısıyla birlikte denize düşüyor.

"Deniz sertleşiyor!" diye sesleniyor bir korsan. "Gitme zamanı, çocuklar!"

Esir denizciler kalas boyunca korsan gemisine doğru itiliyor. Ben karşıya geçmeden, ticaret gemisi inliyor, yan yatıyor ve esirlerden biri sallanıp bordadan fırlıyor, bir çığlık ve su sıçramasıyla köpüğe düşüyor.

Diğer herkes aceleyle karşıya geçer ve ardından kalas kaldırılır. "Geri kalanınız için ipler!" diye bağırır bir korsan.

Ticaret gemisinde eski mürettebatımdan başka bir kişi ve iki korsanla birlikte kalıyorum. Korsanlar denizciyi serbest bıraktılar, böylece armadan sarkan halatlardan birine tutunabildi.

Diğer gemiye geçecekler. Midem bulanıyor.

Ölümcül bir yükseklik korkum var ve neredeyse hiç üst beden gücüm yok. O boşlukta, güverteden güverteye sallanmak, iki ya da üç kat aşağıda karanlık su çalkalanırken küçük ellerimle devasa bir gemi halatını kavramaya çalışmak - bu olmayacak. Bunu yapamam.

Düşersen ölürüm, çünkü yüzme bilmiyorum.

Diğerleri teker teker korsan gemisine doğru sallanır.

Ticaret gemisinde kalan tek kişi benim. Korsanların beni beklemeyeceğinden eminim ve aynı şekilde o boşluktan tek başıma geçemeyeceğimden de eminim.

Ama , öleceğim.

Peki kardeşimi kim arayacak?

Başka kimse onu umursamıyor. Ailem onu akıllarından çıkardı, ölüme terk etti. Ama ben yapamıyorum. Onu bir daha göremeyeceğime inanmayı reddediyorum.

Çenemi tutarak bir ipe uzandım. Düşündüğüm gibi, son derece kalın ve ince parmaklarım onu sararken zayıf ve solgun görünüyor.

Omzumun üzerinden gelen bir ses beni irkiltti. Bir tek ben kaldım sanıyordum, ama Eye-Patch-Locke arkamda duruyor, ağzı onaylamaz bir ifadeyle bükülmüş. "Seni kadırgada gördüğümde korkak biri olduğunu biliyordum, evlat, ama bu hiç hoş değil. Devam et!"

Ona cevap vermeye cesaret edemiyorum. Bu adamları gülünç duruma düşürmeden kandırmak için sesimi yeterince alçaltmayı öğrenmem gerekecek ama şu anda kelimeleri telaffuz etmek için kendime güvenmiyorum. Eğer denersem, muhtemelen çok kadınsı bir dehşet ciyaklaması çıkaracağım.

"Ya sıçra ya da geride kal," diyor Locke, ses tonunu keskinleştiren bir öfkeyle.

İpi daha sıkı kavıyorum ve parmaklıkların üzerine çıkıyorum. Top ateşi yüzünden zayıflamıştı, dışarı doğru sallanıyordu ve neredeyse çılgık atıyordum-

Güçlü bir kol belime dolanıyor ve beni güvenli bir yere çekiyor. "İyi o zaman. Sen bunu tut-" Locke bir şişe şarabı bana doğru itti- "ve birlikte oraya gideceğiz. Ama o sıska kışını işe yarar hale getirsen iyi olur, yoksa seni kendim aşağı atarım."

Şiddetle başımı sallıyorum, şarabı tutuyorum. Kaptanın kamarasından ve iyi bir şarap. Locke'un bunun için geri dönmesine şaşmamalı.

Locke güçlü bir eliyle ipi kavıyor ve diğer kolunu tekrar etrafıma sararak beni sırtım göğsüne gelecek şekilde sabitliyor. Neredeyse nefesim kesiliyor çünkü ön kolunun bir kısmı bağlı göğüslerime bastırıyor. Küçük boyutlar ama kesinlikle fark ediliyorlar. Tek umudum bağlanmış olmanın ve karşıdan karşıya geçişimizin tehlikesinin onu hissedebileceği herhangi bir yumrudan uzaklaştırması.

Bana gelince, kaslı erkek bedeninin benimkine olan yakınlığından dolayı vücuduma yasadışı bir sıcaklık yayılıyor. Ondan tuzlu, acı bir koku yayılıyor, ter ve kan denizin acısıyla karışmış. Küpeştenin üzerine çıkıyor, sanki hiçbir şey yokmuş gibi tek koluyla hem kendi ağırlığını hem de benimkini tutuyor. Şarap şişesini kavıyorum ve dudağımı kan fişkırana kadar ısıyorum, güverte düşüyor ve ben asılı kalıyorum, ılık çalarak boşlukta ilerliyorum.

Korsan gemisinin güvertesine çarpıyoruz - daha doğrusu ben çarpıyorum ve o da bu kadar uzun boylu biri için fazla zarif bir şekilde iniyor. Her nasılsa şarap şişesini kırmamayı başardım.

Bir botun burnu beni dürtüyor ve yeni bir ses soruyor, "Bu kim o zaman?"

Yukarıya, yukarıya, düzgünce yağlanmış keçi sakallı ve uzun mavi-siyah örgülü adamın yüzüne bakıyorum. Masmavi deriden bir ceket ve tavus kuşu tüyleriyle süslü büyük bir şapka giyiyor. Bir kaşının üzerinde metal çiviler var ve açılı gözleri siyah çizgili.

Korsan kaptan.

Ayağa kalkıyorum, doğal sakarlığıma yaslanıyorum, içime işlenmiş tüm zarafeti bir kenara bırakıyorum. Başımı eğip şarap şişesini uzattım.

"Kamarot, efendim," diyor Locke. "Dilsiz gibi görünüyor."

"Şimdi öyle mi?" Korsan kaptan bir elini çenemin altından geçiriyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. "Bundan şüpheliyim. Yıldızlar adına, güzel gözleri var. Bize adını söyle delikanlı."

Veronica. Ama bu artık benim adım olamaz. "Nick," diyorum kısık sesle.

"Gemiye hoş geldin, Nick." Korsan kaptan önce yüzümün bir tarafını, sonra diğer tarafını inceliyor. Gömleğimin içinden üst kolumu sıkıyor. "Senin için pek bir şey yok, değil mi?"

"Hayır, efendim."

"Çok kötü." Kaptan Locke'a başıyla selam verir. "Çok zayıf. Atın onu."

"Emredersiniz, Kaptan." Locke beni kucağına alıyor ve bu kez ellerinden biri sol göğsümün üzerinde ama korkuluklara doğru yürürken bunu fark etmiyorum bile.

Beni kenardan aşağı atacak. Beni kaldırıyor, denize atmaya hazır-

Ve sonra durdu.

Zorlukla nefes alıyorum, midem düğümleniyor, ona bakıyorum. Ama yüzüme değil, ayaklarıma bakıyor.

"Kaptanın botları," diyor yavaşça. "Sen giy onları." "O da ne?"

diye sorar korsan kaptan.

"Bu çocuğa tüccar kaptanın güzel çizmelerini çıkarmasını söyledim. O da çıkardı.

Gördün mü? Onları kendisi taktı."

Korsan kaptanı bana bakıyor, çillerden, kandan ve paçavralardan oluşan cılız bir hurda, çok güzel siyah çizmelerim Locke'un kolunun üzerine çıkmış.

Korsan tayfası ve tüccar denizciler sessizliğe gömülmüş, bizi izliyorlardı.

Sonra kaptan başını geriye atar ve güler. "Ruhu olan genç bir hırsız!" der. "Zenginden çalıp fakire veriyorsun -ki bu biziz, haksız mıyım beyler?" Korsanlar gırtlaktan bir kükreme sesi çıkarır.

"Bizim yolumuz bu," diye devam eder Kaptan. "Ve sen, evlat, bunu ezbere biliyorsun. Biz büyük bir gemiyiz ve yemek pişirme, servis ve temizlik işlerinde yardımcı olacak fazladan bir kamarot işimize yarayabilir. Burada kendine bir yer bulabilirsin."

Umut içimde kabarıyor, o kadar ateşli ki neredeyse kusacaktım. Locke beni yere bıraktı, ben de kendimi dik durmaya zorladım.

"Ama benden çalmayacaksın," diye devam ediyor korsan kaptan, ince, ısıltılı bir hançeri kınından çıkararak. "Yoksa bu bıçağı alır ve buradan geçiririm -" ucunu çenemin altına yerleştiriyor- "tam beynine saplarım. Ne ? Derinlere mi yoksa kadırgama mı?"

", " diyorum elimden geldiğince alçak ve sert bir ses tonuyla.

"İşte kadırga!" diye bağırır, kollarını kaldırıp adamlarına döner. Adamlar coşkuyla alkışlar ve korsan kaptan tüccar mürettebatının bir sonraki üyesine geçerek ona da benzer bir seçenek sunar.

Büyük bir el omzuma iniyor ve beni . Locke tek soluk gözüyle yüzüme bakıyor. "O botlara ihtiyacım olacak. Çok güzel görünüyorlar.

Zaten sana biraz büyük geldi."

O haklı. Ayaklarım neredeyse onların içinde yüzüyor.

"Başka yok," diyorum ona.

"Biz bir korsan gemisiyiz, evlat. Kıyafetlerimiz ve yedek botlarımız var. Eminim ganimetler arasında senin bedenine ve buradaki yerine daha uygun bir çift vardır. Şimdi onları çıkar."

Ama kadınsı ayaklarımı bir gemi dolusu korsana göstermeyeceğim. "Yenilerini onları," diye karşı çıkıyorum.

Locke'un omzumdaki tutuşu bu küstahlık karşısında sıkılaşıyor. "Kendine dikkat et," diyor. "Kaptan daha azı için adamlarını kırbaçlattı. Gemide emir komuta zincirine saygı duyarız ve ben senin birden fazla açıdan üstünüm. Kemikli kışını kaldır. Aşağı inip sana bot getireceğiz."

Güvertenin altındaki koridor korsanların istiflemeye vakit bulamadıkları eşyalarla doludur. Bir sandığın üzerinde bir çuval giysi ve ayakkabı var ve Locke bir çift sağlam yarım çizme çıkarmadan önce çuvalı karıştırıyor.

"Bunlar iş görür." Bana uzattı. "Şimdi diğerlerini ver."

"Sen yukarı çık." Sandığın üstüne oturdum ve merdivene doğru başımı salladım. "Eminim kaptanınızın size ihtiyacı vardır. Botları birazdan size teslim edeceğim."

Kaşlarını . "Bu çizmelerle aranda ne var?"

"Bu botlarla *senin* aranda ne var?" Kendimi durduramadan karşılık veriyorum.

Sağlam gözü parlıyor ve bana doğru hamle yaparak bir ayağımı topuğundan yakalıyor. Refleks olarak ona tekme atıyorum ve diğer botumla çenesine vuruyorum.

"Ölmek istiyor olmalısın," diye homurdanıyor ve ben göğsümden kayıp sırtım yere çarpana kadar ayağımı çekiştiriyor. Bir eliyle baldırıma sarılmışken, diğer eliyle botu çekip çıkarıyor.

Ayağım açıkta, ince kemeri ve narin bileğiyle. Locke dondu kaldı, ona bakıyordu.

Locke bir an ayağıma bakıyor ve sonra gülüyor. "Utanmana şaşmamalı. Bir kadının gibi ayakların var. Kaptanın bunları görmesine izin verme." Ayak parmağımı çimdikliyor. "Kaptan pek titiz değildir. Yatak arkadaşı söz konusu olduğunda, delik sıkı ve et yumuşak olduğu sürece herkes iş görür. Bir erkeği yatağına almaktan bir kadın kadar hoşlanır."

Sertçe yutkunuyorum, kuru boğazım ağrıyor.

Locke'un ayak bileğimin etrafındaki sıcak, kalın parmakları midemin garip bir şekilde çırpınmasına neden oluyor. Daha önce de böyle hissetmişim, birçok kez. Bu hisler her zaman aceleyle atılan kıyafetler, ritmik nefes alıp vermeler ve akkor halindeki bir zevk patlamasıyla son bulur. Asla o ilk baştaki baş döndürücü neşenin ötesine geçmezler.

Aşık olmayı denedim, gerçekten denedim ama yatağa girdiğim her erkek beni bir ya da iki gün içinde ya sıktı ya da iğrendirdi. Bazıları beni zevkin doruğuna bile çıkaramadı. Beni ağırlı, arzulu ve hayal kırıklığıyla çıldırmış halde bıraktılar.

Büyük ve rahat ellere sahip bu iyi tonlu korsanı yatağa atma seçeneğimin olmaması da iyi oldu.

Locke ayağıma bırakıyor. "Acele et ve şunları giy." Yarım botları işaret ediyor. "Ve işin bittiğinde doğruca mutfaktaki Aşçı'ya rapor ver. Kaptan Neelan seni ne kadar az görürse, fikrini değiştirip seni denize attırma ihtimali de o kadar azalır."

Merdivene tırmanmaya başladığında, "Lütfen, nereye ?" diye sordum.

Locke omzunun üzerinden, "İyi bir malımız var," diye cevap veriyor. "Yükü boşaltmak için Ravensbeck'e doğru yola çıkacağız."

"Ravensbeck," diye mırıldandım. "Gizemli korsan cenneti mi? Yedi müttefik kralın hiçbirinin bulamadığı mı?"

"Aynısı."

Merdivenden yukarı kayboluyor. Hızla yeni botlarımı bağlayıp koridor boyunca sürünerek ilerliyorum, cızırdayan yağ ve otların ağır kokusuna doğru yol alıyorum.

Kadırgalar her zaman geminin arka tarafına yakındır ve yangının tüm gemiye yayılmasını önlemek için büyük önlemler alınmalıdır. Ticaret gemisi gibi, bu korsan gemisi de büyük bir mutfığa sahip olacak kadar büyüktür; demir bir ocak, zincirlerle yukarıdaki kirişlerden sarkar ve zemine cıvatalanmış daha fazla zincirle sabitlenir. Sert denizlerde bile, gemi yana yattığında, ocak hareketle birlikte sallanabiliyor ve asla duvarlara değmiyor.

Mutfağın zemini teneke levhalarla kaplı ve yangını önlemek için yakınlarda bir varil kum var. Mekânın büyüklüğü beni etkiliyor - ticaret gemisindeki mutfaktan daha büyük. Sebze ve meyveler tavandan iplerle ya da torbalarla sarkıyor ve şaşırtıcı derecede taze görünüyorlar. Masanın üzerinde kare bir tabağın içinde kocaman bir peynir tekerleği var, içinden bir bıçak çıkıyor.

Tüccar denizciler bana kaptan ve subayların nefis yemekler yediği ve adamlara sadece en ucuz konserve yiyecekleri servis ettiği başka gemilerin hikâyelerini anlattılar. "Şanslıyız," dediler bana, "kaptan sağlığınıza kendi sağlığı kadar değer verdiği için şanslıyız. Birçok iyi denizci sırf iyi bir içki ve yiyebileceği kadar taze yiyecek vaadiyle korsan oldu."

Bu kadırgaya bakınca, yetersiz beslenen bir denizcinin böyle bir lüks için korsan olmayı düşünebileceğine inanabiliyorum.

Soba şu anda sallanıyor, bu da dışarıda denizin sertleştiğinin kanıtı. Aşçı, ısıtılmış yüzeye yerleştirilmiş dökme demir bir tavanın üzerinde çalışıyor, tıslayan ve tüküren yağın içinde soğanları itiyor.

Savaş bittikten hemen sonra yemek pişirmeye başlamış olmalı. Kendine saygısı olan hiçbir deniz aşçısı, pervasız bir tip değilse, savaş sırasında alevleri yakmazdı. Ya da kendi tarafının çabuk kazanacağından çok emin değilse.

Aşçı zayıf, kösele gibi bir adam ve her iki kolunda da dövme var. Bol bir pantolon, kalın bir önlük ve kolları yırtık bir gömlek giyiyor. O

zayıf bileğiyle burnunu ovuşturarak bana doğru bakıyor. Kaşları, keskin gri gözlerinin üzerinde vahşi bir şekilde kıllanıyor.

"Kimsin sen?" diyor.

"Yeni kamarot," diye mırıldandım. "Ben Nick."

"*Wending Willow*'dan mı?" diye soruyor, ticaret gemisini kastederek.

Aynı hem üzgün, hem minnettar, hem de kızgın görünmeye çalışarak başımı sallıyorum. Bu hiç de zor değil, çünkü bu duyguların her birini ve birkaçını daha hissediyorum.

"*Ardent*'e hoş geldiniz. Bir kamarotumuz var," diyor aşçı. "Ama hiçbir işe yaramaz. Sen iyi bir işçi misin?"

İyi bir çalışan mıyım? Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Varlıklı bir ailede büyümek bana bir miktar ayrıcalık sağladı - ve bir miktar da dezavantaj, çünkü el emeği hakkında çok az şey biliyorum. Ya da yemek yapmayı. Ya da herhangi bir şey, gerçekten.

Kalbime ani bir sızı saplandı, keşke olduğum yerde kalsaydım diye çaresizce diledim -güvende ve varlıklı. Miyop bir dükle nişanlansaydım, o da benim lekeli yüzüme aldırmazdı; hayatımın geri kalanında bana bakacak biriyle. Yıllar boyunca sarayda hoş karşılanacak, her önemli toplantıya davet edilecek, bana yapışarak kendilerini yükseltmek isteyen daha düşük rütbeli kadınlarla hevesle arkadaş olacaktım.

Hayatımın geri kalanında sihrimi kolayca gizleyebilir ve hiç kullanmaya kalkışmayabilirdim.

Onun yerine kanlar içinde ve kederli bir şekilde çocuk kılığına girmiş, bir korsan gemisinin mutfağına bakıyorum.

"Bu işte yeniyim," diyorum. "Ama hızlı öğreniyorum. Ve burada hayatta kalmak istiyorum."

Aşçının gri gözlerinde saygıya benzer bir şey kıvılcımlanıyor. "Dürüstlük. Bunu sevdim. Pekala evlat, patatesleri soyarak başlayabilirsin." Yakındaki bir sepete başıyla işaret ediyor. "Şu bıçağı kap ve işe koyul."

Patateslerin kabuklarını soymak beklediğimden daha fazla ustalık gerektiriyor ama kısa sürede işi kavıyorum. Sebzelerin sağlamlığından, bıçak sapının pürüzsüz ahşabının avucuma değmesinden memnunum.

Kısa süre sonra bunu bir oyun haline getirdim, nişastalı eti mümkün olduğunca az ziyan ederek kabukları tek bir uzun kıvrımda çıkarabilecek miyim diye baktım. Zihnimde yanıp sönen diğer görüntülerden, yani eşyalarımın uzaklaşmak için,

denize düşüyor. Tüccar kaptanın göğsü kanlı ve kırık bir şekilde açıldı.

Sepetin yarısına geldiğimde bir çocuk mutfağa girdi. Tahmin etmem gerekirse on dört , yuvarlak yüzlü ve dar gözlü. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Kim o?"

"Bu Nick," diyor Cook. "Mutfakta yardım edecek. Bu gevşeyebileceğin anlamına gelmiyor, seni serseri. Kaptanın kuzeni olman tembelliği oynamana izin vereceğim anlamına gelmez."

"Ama servisi o yapacak, değil mi?" Diğer çocuk memnun görünüyor. "Yemekle bir ileri bir geri koşturan o olacak. Benim rütbem ondan daha yüksek, çünkü o daha yeni. Kaç yaşındasın oğlum?"

Aniden gelen bu soru bütün mantıklı düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyor. Bir kadın olarak yirmi yaşındayım, ama sakalsız bir çocuk olarak muhtemelen -"On altı," dedim.

"Doğru. Ben Dez. Kaptan Neelan'ın kuzeniyim. Senden rütbece üstünüm." "Nasıl ," diye mırıldandım, patates kabuklarına odaklanarak.

Sonraki bir saat boyunca -dar mutfak pencerelerinin ışığından tahmin edebildiğim kadarıyla- patatesleri soyup doğruyor, havuçları kesiyor ve güveç tenceresini karıştırıyorum. Sonunda Aşçı bana omzuma sığan geniş bir kayışı olan geniş dikdörtgen bir sepet veriyor. Güveç kâselerini sepetin içine, ağızları birbirine destek olacak şekilde yerleştiriyor.

"Bunu adamlara götür," diyor. "Bütün gün çalıştıktan sonra acıkmış olacaklar."

Doğru. *Wending Willow*'un mürettebatını katletme günü. Başka diyarlara giden tüm malları çalmak, asla hedeflenen yere ulaşmayacak malları.

Bu korsan kaptan zenginlerden çalmakta kendini haklı görebilir. Kendisini cesur bir korsan, açık denizlerin bir kahramanı olarak görebilir. Ben onu sıradan bir hırsız olarak görüyorum.

Ama fikirlerimin ortaya çıkmasına izin veremem. Kendimle ilgili diğer her şey gibi bunu da gizlemek zorundayım.

Bu beklediğimden daha zor bir iş, çünkü güverteye çıkıp yiyecekleri dağıtmaya başladığımda, Kaptan doğruca bana yöneliyor.

Kaptan alçak bir sesle, "Seninle konuşmak istiyorum kamarot," dedi. "Şu kaseleri adamlara dağıtmayı bitir, sonra da benim payımı kamarama getir."

Midem bulanıyor ama kabul edilebilir tek cevap, "Evet, Kaptan." Başını salladı ve uzaklaştı.

Birkaç kez daha mutfağa gidip geldikten sonra, neredeyse tüm kaseler teslim edildi. Son olarak, *Wending Willow*'daki esirlere paylarını teslim ettim. Hepsi korsan gemisinde hizmet etmeyi kabul etti. Yaşamak istedikleri için onları suçlamıyorum; çok azı köpekbalıklarıyla dolu bir okyanusa dalmak anlamına geldiğinde korsanlığa karşı duracak cesarete sahip.

Ticaret gemisinin ikinci kaptanı Cauley bana bakmadan kâseyi kabul ediyor, tıpkı diğer denizciler gibi -denizci Jinks hariç. Bana bakıyor, kumlu bıyıklarının ucunu ağzına götürüyor. Gözlerindeki hesap beni tedirgin ediyor. Kasesini alırken parmak uçları yavaşça bileğimin üzerinde geziniyor ve ben kalbim küt küt atarken olabildiğince hızlı bir şekilde yanından uzaklaşıyorum.

Mutfağa döndüğümde Cook'a yaklaştım. "Kaptan kendi payını kamarasına götürmemi istiyor."

Aşçı başını sallıyor, daha cömert bir porsiyon güveç koyuyor ve otlarla süslüyor. Büyük bir parça ekmek, bir dilim peynir ve keskin alkol kokan bir tankard ekliyor.

Diğer kamarot Dez beni kenara çekti. "Bunu kaptana götüreceğim."

"Gitmem gerektiğini söyledi," diye girişimde bulundum. "Benimle konuşmak istiyor." Dez'in kaşları çatılıyor, bir gök gürültüsü bulutu kadar karanlık, ama kenara çekiliyor.

"Boş kaseleri getireceksin, Dez," diye emrediyor Cook. "Acele et. Kötü hava yolda."

Kaptanın yemek tepsisini kalçamda dikkatlice dengeleyerek güverteye ulaşana kadar merdiveni tek elle tırmanıyorum. Gökyüzü kalın, kara bulutlarla çalkalanıyor ve gemi dalgalı denizde yükselip alçalıyor. Bir deniz spreyi ve yağmur yüzümü benek benek yapıyor ve ben de buna karşı gözlerimi kısarak kaptanın yemeğini elimle korumaya çalışıyorum.

Güvertede kırılğan bir enerji var, her korsanın hareketlerinde ağzı sıkı bir amaç var. Beni tamamen görmezden geliyorlar, yaptıkları hazırlıklara odaklanıyorlar - bir şeyleri bağlıyorlar, yelkenleri ayarlıyorlar, amacını öğrenemediğim halatlarla oynuyorlar.

Şimdiye kadar şanslıydım, denizde hiç fırtınaya maruz kalmadım. *Wending Willow* liman şehrimizden sorunsuz bir şekilde ayrıldı. Ama Cook haklıysa, yakında şiddetli deniz havasıyla ilk deneyimimi yaşayabilirim.

Kaptanın kamarasına ulaştığımda, kapıyı çekingen bir şekilde tıklatıyorum. Sonra bu anemik vuruşun daha iyi olduğunu düşünüp daha sert vuruyorum.

"Girin," diye sesleniyor bir ses.

Kapıyı yarıya kadar açıyorum ve kulübenin sıcak ışığına doğru ilerliyorum.

Kaptan Neelan parlak bir masada oturuyor, çizmeli ayaklarını yukarı kaldırmış. Uzun siyah örgüsünü yeniden örüyor.

"Şuraya koy, evlat." Masanın, gemi yuvarlandığında eşyaların kaymasını önlemek için tasarlanmış girintili bir bölümüne başıyla işaret ediyor. "Nick'ti, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Bazı bilgilere ihtiyacım var Nick. Mürettebatın hakkında." "Neye ihtiyacınız varsa, efendim."

"Adamlarımdan biri, biz onu batırmadan hemen önce *Wending Willow*'un yakınında okyanusta yüzen bazı kadın eşyaları gördüğünü bildirdi. Mürettebatınızın geri kalanı gemide hiç kadın olmadığını iddia ediyor ama benim burnum gerçeği arar ve onların doğru söylediğinden emin değilim. Bu yüzden sana soruyorum delikanlı, geminde kadın var mıydı?"

Bir an için ciğerlerim sıkışıyor ama neyse ki beynim sıkışmıyor. Omuzlarımı çökerttim ve fener ışığının çemberinden birkaç adım geri çekildim. "Şey efendim, gemide bir kadın vardı. Benim ablam. Geminizin bayrağını görünce onu bir kayığa bindirip gönderdik."

"Peki bunu neden yaptın?"

"Bu şekilde şansının daha yüksek olacağını düşündük. Herkes Korsan Kral'ın gemilerinin kadınları canlı almadığını bilir."

Kulübenin gölgeli bir köşesinden başka bir ses konuşuyor. "Peki sence bu neden?"

Figür biraz öne eğiliyor ve Locke'un soluk gözlerinin parıltısını, başörtüsünün kızılığını yakalıyorum.

"Sanırım Korsan Kral gemide kadın olmasının uğursuzluk getireceğini düşünüyor," diyorum elimden geldiğince huysuz bir şekilde. "Bence çağdışı bir düşünce."

"Modası geçmiş bir düşünce," diye mırıldandı Kaptan Neelan. "İyi eğitilmiş görünüyorsun delikanlı. Daha yakına gel."

Yaklaşıyorum.

"Bana elini ver."

Sertçe yutkunarak bir elimi kaptana doğru uzattım. Ellerim küçük, parmaklarım ince sivri. Ama aynı zamanda kirli ve yara bere içinde, tırnaklarım yırtık pırtık.

Yüzbaşı Neelan elimi tutuyor ve parmaklarıyla masaj yapıyor. "Yumuşak, zayıf eller. Zengin bir aileden kaçan birinin elleri belki de? Sen ve kız kardeşin bir şeyden mi kaçıyordunuz?"

Tabanlarımı yere sürterek omuzlarımı daha da çökertiyorum. "Kaptana cevap ver," diye uyarıyor Locke.

"Evet efendim, biz kaçtık," diye cevap veriyorum. Ne de olsa en iyi yalanlar gerçeğe yakın durur.

"Zor bir gruba düşmüşsün evlat." Neelan kıkırdıyor, peynir parçasını bıçağıyla parçalıyor ve ısırık alıyor. "Ama hepimiz bir zamanlar kavgacı genç kaçaklardık. Sıkı çalış, öğrenebileceğin her şeyi öğren, belki de servetine servet katarsın. Kız kardeşine gelince, yaklaşan fırtınadan sağ çıkması pek mümkün değil. Başın sağ olsun. Şimdi git ve Locke'a iplerde yardım et. En iyisi seni şimdi sertleştirmeye başlamak. Hiçbir korsanın elleri böyle değildir."

Locke omuzlarıyla yanımdan geçip gittiğinde, ben de uysalca onu güverteye kadar takip ediyorum. Yağmur başlamıştı, hafif bir sis kirpiklerimi boncuk boncuk yapıyordu.

"Şu halatı tut ve sana söylediğimde çek." Locke armadan sarkan devasa bir halatı işaret eder.

Parmaklarımı nazikçe etrafına doladım.

"Bundan daha iyi bir tutuşa ihtiyacın olacak. İşte böyle. Bunun gibi." Arkamdan yaklaşıyor, ellerimin hemen üstündeki ipi kavramak için etrafıma uzanıyor. Parmakları benimkilere kıyasla komik derecede büyük ve bu tezat nefesimi kesiyor.

Göğsü sırtımda ve kolları her iki yanımda yağmurdan kayganlaşmış çubuklar gibi. Vücudunun sıcaklığı yırtık pırtık gömleğimin içinden tenime sızıyor.

Sesi kulağımın dibinde kısık. "Hiç bu kadar uzun ve kalın bir şey tutmadın, değil mi?"

"Ne?" Yağmurda gözlerimi kırıştıtararak nefes nefese kaldım. "Ben-oh, ipi kastediyorsun."

"Başka ne demek isteyebilirim ki?"

Omuz silkiyorum, yüzüm yanıyor. Yağmurun serinletici memnunum.

"Bununla başa çıkmayı öğrenebilirsiniz" diyor. "Pratik yaparak. Kendinizi esnetmeye, genişletmeye istekli olmalısınız. Yeni şeyler denemeye."

Kendimi esnetmek, genişletmek-oh tanrılar.

Hayal mi görüyorum, yoksa sesinde bir gülümseme mi var? Etrafımda dönüyorum ama yüzü donuk görünüyor. Bu kadar yakından bakınca kirin, göz bandının ve çenesindeki koyu renkli sıyrıkların altında yakışıklı olduğunu söyleyebilirim.

Locke ipi bırakır ve bir adım geri çekilir.

"Ellerini biraz aşağı kaydır," diyor sessizce. "Ve çek."

İçim eriyor, zonkluyor ve karıncalanıyor ama bir şekilde istediğini yapmayı başarıyorum. Elbette yeterince güçlü değilim ve bana yardım etmek için devreye girmesi gerekiyor. Bu da kollarını tekrar bana doladığı anlamına geliyor ve ipi birlikte çekerken popom kasıklarına hafifçe çarpıyor. Kısık bir of çekti.

"Kıvılda," diye emrediyor ve ben de kolunun altına girip kaçıyorum, telaşla ve çırpınarak. Ön kolları yağmurda esneyip parıldıyor, uzun bacakları gerilmiş ve zayıf vücudu ipi çekerken çabayla gerilmiş, güzel bir manzara.

Bağladı ve bana dönüp aşağı yukarı baktı. "." Evet. Evet, ıslağım.

Daha önce hiç böyle bir adamın yanında bulunmamış olmam dışında bir mazeretim yok.

davranış. Locke ham erkeksi bir güç, karşılaştığım çoğu denizciden daha yakışıklı ve daha az kokuyor.

Tanrım, benim çıtam çok düşük.

"Gidip bununla ilgilenmen gerekiyor mu?" Locke pantolonumu işaret ediyor ve bir şekilde onu istediğimi kokladığından ya da hissettiğinden emin olarak neredeyse güverteye gömülüyorum. Ama aşağı baktığımda, kalçalarım düğümlendiğim kumaşın yamulduğunu ve şimdi olması gerekenden çok daha fazla dışarı çıktığını görüyorum. Sanki uyarılmışım gibi görünüyor. Çok erkekçe bir şekilde. Ayrıca çok eğri bir penisim varmış gibi görünüyor.

"Utanılacak bir şey yok." Locke son derece ciddi görünüyor ama tek gözü parlıyor. "Sinirler, heyecan ve sen daha gençsin. Senin yaşındayken fırsatını bulduğumda birkaç saatte bir parçamı çektığimi hatırlıyorum."

"Oh, um-evet. Onu çekmeye ve sıkmaya bayılıyorum-" Bir kaşını kaldırıyor. "Sıkmak mı?"

"Yani, hayır-um-özür dilerim." Yürümeye başladım. Sonra geri döndüm. "Kafa nerede?"

"Geminin pruvasında. Ama muhtemelen dolu-Binton ne zaman fırtına çıkarsa kaçıyor. Sadece yan taraftan yap."

Bu muhtemelen hayatımın en aşağılayıcı anı. Çünkü işemem gerekiyor ve dünyanın en tuhaf ereksiyonunu yaşıyormuşum gibi görünmemesi için derme çatma iç çamaşırlarımı ayarlamam gerekiyor. Ama tüm bunları tamamen soyunmadan ve yakalanmadan yapmam gerekiyor.

Sert adımlarla geminin yan tarafına doğru yürüyorum. Sonra küpeşteye doğru ilerliyorum, ta ki bağlanmış sandıklar beni Locke'un görüşünden bir nebze koruyana kadar.

Karanlık, kasalar ve buğulu yağmur tarafından kısmen gizlenmiş olarak çöelmeyi ve işimi az çok isabetli bir nişanla yapmayı başarıyorum. Sonra kumaş sargıyı düzeltip ayağa kalkıyorum ve pantolonumu yeniden bağlıyorum.

Kutu yığınının etrafından dolanırken, *Wending Willow*'un bıyıklı navigatörü Jinks ile yüz yüze geliyorum.

Bir elini göğsüme koyuyor ve beni kasaların arkasına itiyor.

Jinks, "Küçük zeki bir kızsın, değil mi?" dedi. "Kurnaz. Kadınlarımın kurnaz olmasını severim. Bu genellikle yatakta daha vahşi oldukları anlamına gelir."

"Sus!" Umutsuzca söylüyorum. "Kimseye erkek olmadığımı söyleyemezsin. Söylersen beni denize atarlar."

Eli belime dolanıyor, belime bastırıyor ve kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor. "Anladığım kadarıyla sen ve ben küçük bir anlaşmaya varabiliriz," diyor. "Ben senin sırrını saklarım, sen de-" Kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor.

"Hayır."

Küçük gözleri sertleşir. "Başka seçeneğin yok, aşkım. Çılgılık atamazsın, yoksa dediğin gibi seni kenardan aşağı atarlar. Bu yüzden sessiz ol ve iyi bir kız gibi sevgini kabul et."

"Bak, sadece bekle. Başka bir şeyler ayarlayabiliriz. Kadırgaya erişimim var, size en iyi yiyecek ve içeceği getirebilirim-"

Ama başını sallıyor, beni kutulara doğru sıkıştırıyor.

Onunla kavga edersem, gürültü istenmeyen dikkatleri çekebilir.

Sihrimi kullanabilirim. Sessiz ve ölümcül olur. Ama başka bir seçeneğim varsa o kadar ileri gitmemeyi tercih ederim. Gücümün bana yaptıklarından, beni dönüştürdüğü şeyden nefret ediyorum. Bu en son çare.

"Bize bir öpücük ver, aşkım." Jinks'in sıcak, pis nefesi dudaklarımı yakıyor ve kıllı bıyıkları burnumu sıyrıyor. Elleri kalçalarımda dolaşıyor.

Son çare o zaman.

Dudaklarımı aralayıp öpücüğünü ve dilinin kayışını kabul ediyorum.

Sonra ısııyorum. Kan ağzımda sıcak ve acı bir şekilde akana kadar kaygan kası dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

Jinks inliyor ve geri çekilmeye çalışıyor ama onu dilinden yakaladım ve kanı iç yanaklarımı ve dişlerimi kaplayana kadar onu bir saniye daha sıkı tutuyorum. Taşıyor olabileceği hastalıkları düşünmemeye çalışıyorum.

Onu bıraktığımda geriye doğru sallanıyor, inliyor. "Bu ne içindi?" Sonra gözlerinde öfke kıvılcıkları çıktı. "Seni kaltak. Şimdi ödeyeceksin."

"Hayır," diyorum usulca. ". Denize atla."

Hemen döner, korkulukları kavrar ve üzerinden denize atlar. Çığlık atmıyor. Hırçın dalgalar ve tıslayan yağmur, çıkardığı tüm sesleri bastırır.

Sandıklara yaslanıyorum, ruhumun içi boşalıyor. Neredeyse bir ton daha koyulaştığını hissedebiliyorum.

Ben beş yaşındayken kardeşim dizini kemiğe kadar sıyırdı. Onu daha iyi öpmeye çalıştım ve kanının bir kısmı ağzıma bulaştı. Ona ağlamayı kesmesi için yalvardığımda, beni ürküten bir anilikle ağlamaya başladı. Merakla birkaç komut daha vermeye çalıştım, hepsine itaat etti.

İşte o zaman insanları kanları aracılığıyla kontrol edebildiğimi keşfettim. Dilimdeki tadıyla onlara istediğim her şeyi yaptırabilirim. Kontrol sadece bir dakika sürüyor, bu yüzden uzun vadeli bir çözüm olarak pratik değil. Jinks'in sırrımı sonsuza dek saklamasını sağlayamazdım. Bu da tek seçeneğimin hızlı ve sessiz bir cinayet olduğu anlamına geliyordu.

O bir sürünge ve tecavüzcü adaydı. Dünya onsuz daha iyi.

Peki neden kendimi bu kadar kirli ve sefil hissediyorum?

Birinin kanından daha fazla miktarda içerek kontrolü genişletip genişletemeyeceğimi merak ettim. Ama bu teoriyi test etme fırsatım olmadı, olmasını da istemiyorum. Bir insanın kanının midemde dolaşması, sapkın gücümü beslemesi fikri beni hasta ediyor.

Bulantıyla birlikte gözyaşlarım da yükseliyor ve gemi özellikle büyük bir dalganın üzerinden geçerken küpeşteyi kavırıyorum.

Jinks'in tadını ağzımdan çıkarmalıyım. Çok sert bir içkiye ihtiyacım var.

Ama kutuların arkasından sendeleyerek çıktığımda yağmur şiddetini artırıyor, her damla etime batıyor. Parlak ve ıslak güvertede kayarak güvertenin altına açılan kapıya doğru ilerliyorum.

Denizin bir başka şiddetli kabarmasıyla gemi yana doğru yuvarlanıyor. Çılgılığımı içimde tutmak için dişlerimi sıkarak güvertede korkunç bir hızla kayıyorum. Küpeşteye doğru gidiyorum, tam üzerinden geçeceğim.

İri bir el kolumu sıkıca kavrayıp omzumu acıyla çekiştiriyor. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Locke bağırıyor. "Aşağı in ya da kendini bir yere bağla!"

Islak saçlarımı gözlerimden sıyrıyorum ve başımı sallıyorum.

Gitmeme izin veriyor ve bu sefer kapıya ulaştığımda gök gürültüsü gökyüzünü yarıyor. Neredeyse yerimden fırlayacaktım ve ıslak bir fare gibi aşağıya kaçacaktım.

Fırtına saatlerce sürüyor. Aşçı'nın mutfaktaki eşyaları toplamasına yardım ediyorum ve sonra beni yatak ve hamaklarla donatılmış iki uzun oda olan yatma bölümüne gönderiyor. Denizcilerden biri bir hamağı işaret ediyor ve ben de ıslak ve perişan bir halde, kemiklerim ağrıyarak ve dişlerim takırdayarak hamağa tırmanıyorum. Ruh hastasıyım, dehşet içindeyim ve bitkinim.

Uyumayı beklemesem de bir şekilde uyuklayıp durmayı başarıyorum, birkaç dakikada bir yeni bir gök gürültüsüyle yarı yarıya uyanıyorum. Sanırım yeterince yorgun olduğunuzda, her yerde uyuyabilirsiniz.

Bir süre sonra kendime geliyorum - birinin üzerime battaniye attığını fark edecek kadar kendimdeyim. Gemi o kadar sert sallanmıyor ve artık gök gürültüsü de yok.

Fırtınayı atlattık. Tanrılara şükürler olsun.

Cook beni çimdikleyerek uyandırdığında yeniden uykuya dalmış gibiyim. "Kalk Nick, seni değersiz serseri. Yapılacak işler var."

Yüzüm buruşuk, ıslak ve bulanık gözlerle hamaktan yuvarlanıp onu takip ediyorum.

Sonraki birkaç gün sessiz ve çaresiz bir hayatta kalma mücadelesi içinde geçiyor. Hizmet görevlerimin gerektirdiğinin ötesinde, denizcilerden uzak duruyorum ve doğrudan kaptana ya da Locke'a bakmaktan kaçınıyorum. Kimse Jinks'i özlememiş gibi görünüyor. Hepsi onun fırtına sırasında denize sürüklendiğini varsayıyor.

Yetersiz uyku, aceleyle tıkmılan yemek porsiyonları ve kemikleri sızlatan, parmakları yoran bir çalışma döngüsü içinde ilerliyorum. Tuvalet ihtiyacımı gidermek için elimden geldiğince mahremiyet arıyorum ve her gece aynı kirli kıyafetlerle hamağıma yığılıyorum. Tanrılara şükürler olsun ki kanama zamanım iki gün bile sürmedi.

korsanların *Wending Willow*'a saldırmasından günler önce. Her şeyin üstüne bir de bu kadınsal ihtiyaçlarla uğraşmak zorunda kalsaydım çıldırırdım.

Hiçbir zaman çok terleyen ya da kötü kokan biri olmadım. Belki de eve döndüğümde düzenli olarak kaliteli sabunlarla yıkandığım, her gün kendime parfüm sıktığım ve ara sıra gezintiye çıkmak ya da ata binmekten daha zor bir iş yapmadığım içindir.

Şimdi çok iğrenç koktuğum için zar zor uyuyabiliyorum. Kendi pis kokum beni uyanık tutuyor.

Hamağıma uzanmış, etrafımdaki horlama korosunu dinliyor ve geçen haftayı düşünüyorum. Bu kadar uzun süre hayatta kalmakla iyi yapmışım. Kimse en sıcak günlerde neden diğer erkekler gibi üstsüz gezmediğimi ya da neden güvertedeki gürültülü bulaşık yıkama seanslarına katılmadığımı merak etmesin diye meşgul oldum. Her zaman bir görevden diğerine çok hızlı geçiyordum; kimsenin beni durdurması ya da sorgulaması için zamanım yoktu. Ama artık yıkanmam gereken bir noktaya geldim. Çaresizce.

Geç oldu ve deniz sakin. Güvertedeki nöbetçiler dışında, gemi her zamankinden daha sessiz. Her zaman denizin uğultusu, dalgaların şakırtısı, çatlaklardan gelen rüzgârın yumuşak ıslığı ve geminin ahşaplarının iniltisi vardır.

Uyuyan mürettebattan gelen homurtular ve hırıltılar korosundan bahsetmiyorum bile.

İyi bir bulaşık için daha iyi bir zaman olamazdı. Mutfağın böyle zamanlarda genellikle boş olduğunu biliyorum - Aşçı en iyi erzakları kilitler ve kendini acıkmış hissedebilecek denizciler için birkaç parça bir şey bırakır - genellikle bozulmak üzere olan ya da üzerinde birkaç küçük küf lekesi bulunan şeyler.

Mutfağa girip kendime sünger banyosu yaptırabilirim. Gerçek bir banyo riskini göze alamam ve tamamen soyunamam ama kendi pis kokumla ilgili bir şey yapmazsam uyuyamayacağım.

Sessiz adımlarla koridorda ilerliyor ve mutfağın kapısını iterek açıyorum. Daha önce menteşelerine kendi bulduğum bir yağ sürerek yaptığım bakım sayesinde gıcırdamıyor. Bu, diğer kamarot Dez'in bitmek bilmeyen sorularından kaçmak için uydurduğum bir görevdi. Benden hoşlanıyor gibi görünüyor, muhtemelen işlerin çoğunu üstlendiğim ve en kolay işleri ona bıraktığım için. Bir tür arkadaşım olduğu için mutluyum ama ne yazık ki arkadaşlık geçmişimle ilgilenmeyi ve cevaplamak istemediğim soruları da beraberinde getiriyor.

Kadırgaya giriyorum ve sonra donup kalıyorum.

Odada çıplak bir adam var, sırtı bana dönük tahta bir küvetin içinde duruyor. Bir omzunun üzerinden süngeri geçiriyor ve parlayan köpükler sırt kasları boyunca kayarak kışının kürecikleri arasındaki yarığa kadar iniyor.

Bronzlaşmış teninde, her iki kürek kemiğini de kaplayan devasa bir güve dövmesi var, o kadar zarif bir şekilde detaylandırılmış ki tüylü kanatlarını okşamak istiyorum. Güve antenlerinin üzerinde, adamın boynunun dibinde küçük bir taç var. Vücudunun alt ucundan üç küçük bıçak yayılıyor.

Pek çok denizci ve korsanın dövmesi var ama ben hiç bu kadar zarif ve iyi işlenmiş bir dövme görmemişim.

Ama hayranlıkla izleyecek zamanım yok, çünkü adam tam o anda dönüyor.

Bu Locke. Gerçi onu neredeyse tanıyamayacaktım çünkü onu saçlarını örten bandana olmadan hiç görmemiştim. Saçları çene hizasında, siyah ve dalgalı, saç çizgisinden yaylanan beyaz bir çizgi sağ şakağından aşağıya doğru iniyor.

Onu ürküttüğümü biliyorum -gözlerindeki şokun sarsıntısını görebiliyorum- ama sıçramıyor ya da şaşkınlığına dair herhangi bir fiziksel işaret vermiyor. Vücudunun tepkilerini tamamen kontrol ediyor.

Beynimde iki düşünce çarpışıyor.

Göz bandı takmıyor ve her iki gözü de gayet sağlıklı ve işlevsel görünüyor.

Ayrıca aleti de tam teşhirde. Yumuşak ve gevşek, karnının sert, kaslı düzlemleriyle garip bir tezat oluşturuyor.

"Nick," diyor sessizce. "Burada ne yapıyorsun? Kapıyı kilitlediğimi sanıyordum."

"İç kilit mekanizması bozulmuş," diye mırıldandım. "Tamir etmeye çalıştım ama bu benim yeteneğimi aşıyor. Yine de gıcırtyı düzelttim. Gördün mü?" Mutfak kapısını ileri geri hareket ettiriyorum.

"Harika," diye mırıldanıyor. "Artık biraz mahremiyet istediğimde herkes bana gizlice yaklaşabilir."

Kaşlarımı çatıyorum, bir an için dikkatim onun alt bölgelerine kayıyor. Normalde konuştuğundan daha farklı konuşuyor. Aslında, şu anda tamamen farklı biri gibi görünüyor, başörtüsü, göz bandı, kıyafetleri -kostümünün tüm olağan parçaları- olmadan

Locke'u daha önce hiç tişörtsüz görmediğimi fark ettiğimde sinirlerim altüst oluyor. O kesinlikle benim gibi kadınsı yerlerini saklamıyor, ama belki de bu eşsiz dövmeyi gizliyordu?

O da benim gibi kılık değiştirmiş. Kendine özgü saçlarını gizleyen bandanası, tamamen sağlıklı bir gözü gizleyen göz bandı ve sırtındaki tanımlayıcı işareti örten yırtık pırtık gömleğiyle gerçekte kim olduğunu saklıyor.

"Orada dikilip bana mı bakacaksın?" Locke diyor ki. "Yoksa uslu bir çocuk gibi hamağına geri mi döneceksin?"

Yatağa dönmeliyim. Ama özel bir banyo seansı planımı bozduğu için kızgınım.

"Burada yıkanacaktım," diye mırıldandım.

"Gerçekten mi?" Kalın kara kaşları kalkıyor. Süngeri bir göğsünün üzerinde gezdiriyor ve gözlerim göğsünü hafifçe saran koyu renk kıllara takılıyor. O kılların nemli kıvrımları göbeğinden siyah buluta doğru bir çizgi çiziyor.

bacaklarının arasında kıvrılıyor. "Ve neden mürettebatın geri kalanı yıkandığında sen de yıkanmıyorsun?"

Dikkatsizce söylediği sözlerle rağmen, omuzlarında temkinli ve telaşlı olduğunu belli eden gergin bir sertlik var. Onun sırrını öğrendim. Bu sırrın ne olduğunu tam olarak bilmesem de, artık onun üzerinde bir kozum var. Ve yalan söylemeyeceğim, bu gerçekten iyi hissettiriyor.

"Neden diğerleriyle birlikte yıkanmıyorsun?" Ben de karşı çıkıyorum.

Gözleri ruhumu okuyacakmış gibi derinlere dalarak gözlerimin içine giriyor. Dişlerimi sıkıp aynı dikkatle, neredeyse kavgacı bir tavırla ona bakıyorum, ta ki bakışlarındaki sıcaklık alevlenene ve kendimi çok sıcak ve karıncalı hissetmeye başlayana kadar. Kan yanaklarıma hücum ediyor ve onları sıcaklıkla dolduruyor.

Aşağı baktığımda yarı kalkıktı. "Sıra sende mi?" dedi.

"Ne?" Nefes alıyorum.

"Özel banyo sırası." "Um-evet."

"İşim bittiğinde yıkanabilirsin. Senin için nöbet tutarım."

"Bunu neden yapasın ki?"

Omuz silkiyor. "Kendini mürettebatın geri kalanına göstermemek için nedenlerin olmalı. Yara izleri, doğum lekeleri, tümörler... Bunları bilmek benim işim değil. Saçım, gözüm ya da dövmem hakkında konuşmayacağına söz verersen seni izlemeye devam ederim."

Bu iyi bir anlaşma. Kabul aptallık olur. "Hiçbir bahsetmeyeceğim."

"Ciddiyim, evlat. Tek kelime bile."

"Sözlerimi tutarım."

"Şimdi anladın mı?" Yavaşça kendini yıkamaya devam ediyor, göğsünün ve karnının düzlemleri boyunca kabarcıklardan oluşan nehirler süzülüyor. Çok güzel, ışıltılı, temiz ve aynı zamanda çok sert ve kabaca erkek görünüyor. İçimdeki karıncalanma yoğunlaşıyor.

Bakışlarımı tekrar gözlerine yöneltiyorum. Küçük bir gülümseme ağzının köşesini kıvrıyor. İlğimi fark etti. Şimdi benim erkeklerden hoşlanan bir çocuk olduğumu düşünecek - bunda utanılacak bir şey yok sanırım, ama oynamam gereken rolde karmaşık bir katman daha istemiyorum.

Belki de erkeklerden hoşlanan bir adamdır. Ya da erkeklerden. Fiziğini incelememe kesinlikle fark edilir bir şekilde tepki veriyor. Aramızdaki hava neredeyse ısı ve gerilimle çatırdıyor. Kalbim daha hızlı çarpıyor.

Bu çok garip.

Kendine gel, Veronica.

Mutfak kapısını kapatıp karşısına oturuyorum. İçe doğru açıldığı için vücudum başka birinin girmesini engelleyecek. Locke'u izlemek yerine mutfağın sonundaki fırına odaklanıyorum.

"Yedi kraldan biri için mi çalışıyorsun?" Sessizce sordum. "Korsanları mı gözetliyorsun? Saklandıkları yeri mi bulmaya çalışıyorsun?"

"Bu gerçekten de tehlikeli bir görev olurdu," diyor. "İtiraf ediyorum, ben de senin için aynı şeyi merak ediyordum."

"Ben mi?" Sert bir kahkaha attım. "Hayır. Herhangi bir kral için casusluk yapmıyorum. Saray hayatından kaçıyorum ve oraya geri dönmeye hiç niyetim yok."

"Peki onun yerine ne istiyorsun?" Sorusu, banyo suyunun sıvı şırıltısı ve süngerin vücuduna sürtünmesiyle noktalanıyor.

Ben ne istiyorum? Açıkçası kardeşimi bulmaktan ötesini düşünmemiştim. "Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"İyi ki casus değilsin," diyor Locke. "Çünkü böyle bir görev asla başarılı olamaz. Ravensbeck'e ilk kez gelen herkese, yerini hiç kimseye açıklamalarını engelleyen büyümlü bir dövme yapılır."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Sen ciddi misin?"

"Ölüm gibi." Bir ayağını banyodan kaldırıyor ve küvetin kenarına dayıyor. Ayak bileğini saran bir dövmeyi işaret ediyor, iç içe geçmiş karmaşık bir örgü. "Bu kırılmaz. Bir büyücü dövmeye müdahale etmeye kalkarsa, onu taşıyan kişi ölür. Bu büyü olmasaydı, önünü kestiğimiz gemilerin denizcilerini yanımıza alırken çok daha dikkatli olmamız gerekirdi."

"Yol kesmek yaptığınız şey için nazik bir kelime," diyorum.

Başını öne eğiyor. "Yargılayıcı birisin, değil mi Nick?" Adımı söyleme biçiminde bir keskinlik, kelimedede parıltılı bir ısıklık var. Gerçek adımın onun ağzında nasıl duyulacağını merak ediyorum. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu dövme bana -bize- hayat kurtarmamızı sağlıyor."

"Ama siz bir gemiye her saldırdığınızda insanları öldürüyorsunuz," diye itiraz ediyorum. "Biz direnenleri öldürür, teslim olanları bağışlarız."

"Peki ya kadınlar?" Sesim hafifçe titreyerek söylüyorum. "Onları ölüme terk ettiniz."

"Kız kardeşini düşünüyorsun," diyor. "Biz gemiye binmeden önce gönderdiğin kadın."

Sertçe yutkunuyorum. "Evet."

"Kadınlara hayatta kalmaları için bir şans veriyoruz," diyor Locke. "Böyle bir gemide onların namusunu korumanın hiçbir yolu yok. Uzun yolculuklar en iyi erkeklere bile tuhaf şeyler yapar ve ne yazık ki her mürettebatta kötü adamlar vardır. Hayatta kalan kadınları gemiye almak sadece trajediyle sonuçlanır. Korsan Kral hiçbir kadını iradesinin ve bedeninin kendisinden çalınması kaderine maruz bırakmayacaktır. En iyisi şansını Okyanus Ana'dan yana kullanmasıdır."

"Yani tecavüze uğramasınlar diye kadınların ölüme terk edildiğini mi söylüyorsunuz?" Sesim neredeyse tizleşiyor ve onu kalınlaştırıp derinleştirmeyi hatırlamak zorunda kalıyorum. "Korsan Kral kaptanlarına ve adamlarına kadınlara dokunmamalarını *emredemez* miydi?"

"Her kaptan böyle bir fermanı uygulamaz ya da kendisi de buna uymaz. Ne de olsa onlar korsan ve ahlak kuralları çok gevşek, tabii eğer ." Locke küçük bir kova alıyor, biraz su dolduruyor ve başından aşağı döküyor. Gözlerim, vücudunda akan parıltılı sıvı nehrini takip ediyor. Şu anda hafifçe bile tahrik olmuş değil ve konuşmamızın konusu göz önüne alındığında bu gerçek beni rahatlatıyor.

Daha önce de çıplak erkekler gördüm. Ama bu her zaman eyleme geçmeden önce hızlı bir bakıştı. Hiç çıplak bir adamla oturup sohbet etmemiştim, hele de bu kadar güçlü yapıli biriyle. Locke baş edemeyeceğim bir erkeklik yayıyor.

Koyu renk saçlarındaki suyu silkeliyor ve gözlerim şakağının yanındaki beyaz çizgiye takılıyor. Doğuştan mı vardı yoksa travmatik bir deneyimden mi kaynaklanmıştı?

"Mükemmel bir sistem değil." Küvetten çıkıyor, masadan bir havlu alıyor ve kurulanmaya başlıyor. Dişlerimi sıkarak tekrar fırına doğru dönüyorum. "Risk altında olanlar sadece kadınlar değil. Senin gibi oğlanlar, daha yumuşak erkekler, zayıf olan herkes, hepsi burada, kanunsuz denizlerde tehlikede."

Dizlerimi göğsüme yaklaştırıp kollarımı onlara doluyorum. "Ama sen yapmazsın-yapmazsın-"

Locke yanıma çömeliyor, cüssesi ve yakınlığıyla beni ürkütüyor. Alt yarısı havluya sarılmıştı ve solgun gözleri benimkilere parlıyordu.

"Böyle bir şeye asla katılmam ya da benim varlığımla gerçekleşmesine izin vermem," diye fısıldıyor. "Elimden gelse bu fikri varoluştan kovardım." Devam etmeden önce dişleri bir an için alt dudağını sıkıyor. "Ne zaman

Korkunç bir şeye katlandığınızda, bunun başka kimsenin başına gelmemesini sağlamaya daha fazla adanırsınız. Burada güvendesiniz."

Bir saniye sonra tekrar ayağa kalkıyor ve benden uzaklaşıyor. Korkunç bir ürperti bedenimi sarıyor. *Korkunç bir şeye katlandığınızda-*

Bunu ona biri mi yaptı? O kadar uzun ve güçlü ki, birinin onu alt edebileceğini hayal bile edemiyorum. Belki daha gençken, daha savunmasızken olmuştur.

Sanırım Korsan Kral'ın fermanı çarpık bir şekilde kadınları korumayı amaçlıyor. Kusurlu bir uygulama ama yine de tüm dünya kusurlu. Sarayda tüylerimi diken diken eden ve kanımı kaynatan pek çok hikâye dinledim. Adaletsizlik ve zalimlik dünyanın çatlaklarından sızarak hepimizi zehirliyor.

Locke aniden, "Yıkanmalısın," dedi. "Aşçı kahvaltıyı hazırlamak için birazdan kalkacak ve hamağında olmazsan şüphelenecektir. Bu suyu kullanabilirsin. Hâlâ sıcak."

Locke'un banyo suyunu tekrar kullanma fikri hoşuma gitmiyor ama kendim için ısıtacak vaktim de yok. "Ve benim için nöbet tutacak mısın?"

"Oturacağım. Tam şuraya oturacağım, böylece kimse içeri giremez." Kapının karşısındaki yerime başıyla işaret ediyor.

Olamaz.

"Sen benimle odada kalamazsın," diye kekeleyorum.

"Neden olmasın? Ben yıkanırken sen de buradaydın. Söz veriyorum, herhangi bir fiziksel anormallik konusunda seninle alay etmeyeceğim ya da diğerlerine dedikodunu yapmayacağım." Havluyu çıkardı ve yeni kıyafetler giymeye başladı.

Kahretsin. Hiç temiz kıyafetim yok.

"Bana temiz kıyafetler getirebilir misin?" Yerdeki yerimden kalkarak kararsızca sordum. "Bende sadece bunlar var."

Belki o bana kıyafet getirirken ben de çabucak yıkanabilirim. "Neyim ben, hizmetçin mi?" Üzerimde yükseliyor, yüzündeki gülümsemeye rağmen gözlerindeki ışıltı. "Giysileri kendin al. Ben burada bekleyeceğim. Acele et, fazla zamanın yok."

Elimden geldiğince hızlı ve sessiz bir şekilde, Locke'un benim için yarım botları topladığı ambara koşuyorum. Birkaç sandığı açıp karıştırdıktan sonra temiz, iyi yapılmış bir gömlek ve bana uyabilecek gibi görünen bir pantolon buluyorum. Birkaç rulo sargı bezi de var ve bir tanesini alıyorum. Göğüslerim için bağlayıcı olacak.

Şimdi Locke beni izlemeden nasıl banyo yapacağımı bulmalıyım.

Mutfğa döndüğümde Locke hâlâ oradaydı, duvara yaslanmış bir havucu kemiriyordu. "Çok hızlıydı," diye söylüyor.

"Ben hızlıyım."

"Fark ettim de. Sanki hareketsiz durmaktan korkuyormuşsun gibi sürekli koşuşturup duruyorsun."

Bana göz kulak mı oluyormuş? Bu hem gurur verici hem de sinir bozucu. Ya erkeklerden hoşlanıyorsa ve fiziksel bir şeyle ilgileniyorsa? Her ne kadar onu şımartmak istesem de, parçalarım bir kez bakıp kaptana koşacaktır. Sonra da Korsanlar Kralı'nın yasalarının gerektirdiği gibi denize atılırım.

"Lütfen," dedim. "Ben yıkanırken dışarıda bekle."

"Saklamaya çalıştığın şeyi kimseye söylemeyeceğimi söyledim." Bakışlarımı tutuyor ve gözlerinde bir meydan okuma yanıyor. "Kambur, benekli ten, küçük penis, her neyse, yargılamayacağım. Sana benimkini gösterdim. Sen de bana seninkini göster."

"Yapamam."

Locke dinlemezse, onu ısıırıp ağzımı kanıyla kaplamam gerekecek. O zaman beni huzur içinde bırakmasını sağlayabilirim. Gerçi bu zorlama sadece bir dakika sürer, güverteye çıkmasına yetecek kadar ve sonra geri gelebilir. Ona ne yaptığımı hatırlayacak ve o zaman iki kere mahvolacaktım - hem bir kadın hem de bir büyü kullanıcısı olarak keşfedilecektim.

Yeteneğimle ilgili sorun da bu zaten; "ya hep ya hiç" türünden bir güç. Birinin üzerinde kullanırsam, genellikle onu öldürmek zorunda kalırım. Locke'u öldürmek istemiyorum ama denize de atılmak istemiyorum.

Banyoyu atlamak zorunda kalacağım.

"O kadar kirli değilim," diye mırıldanıyorum. "Başka bir gece yıkanırım."

"O kadar kirli değil mi?" Kaşları havaya kalktı. "Evlat, senin pis kokun bir adamı armadan düşürmeye yeter. Eğer yıkanmazsan, bunu ben yapmak zorunda kalacağım."

"Beni yıkanmaya zorlayamazsın," diye itiraz ediyorum, geriye doğru çekilerek.

Bana doğru ilerliyor, yarım bir sırtış ağzını büküyor. "Kendi sağlığın ve esenliğin için Nick. Ve gemideki herkesin iyiliği için. Ne olacak? Seni çıplak soyup kendim mi temizleyeyim?"

Aman Tanrım. Kırım sert tahtaya çarpıyor, ondan kaçacak yerim kalmadı.

Locke içeri girip beni dolaplara doğru kafesledi. Sanki tüm bunların büyük bir şaka olduğunu düşünüyormuş gibi sırtmaya devam ediyor. Sonra gözlerimle buluştu.

Onlarda ne gördüğünden emin değilim; korku, kırılganlık, acı? Köşeye sıkışmış bir hayvanın bakışı mı? Ama durdu ve yüzü değişti.

"Sadece takılıyorum, delikanlı." İç geçiriyor ve elimden bandaj rulosunu alıyor. Sonra bir şerit koparıp göz bağı olarak gözlerinin etrafına sarıyor. "İşte oldu. Mutlu oldun mu? Artık mahremiyet içinde yıkanabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve kapının önüne oturuyor.

Titreyerek her şeyimi çıkardım. Kirlenmiş, yırtık pırtık, kokan giysileri ve sargıları fırının içindeki kısık ateşe atıyorum. Sonra da küvete giriyorum.

Su sadece hafif ılık ama sabun var ve cildimdeki kirin soyulduğunu hissetmek cennet gibi. Gözlerimi Locke'tan ayırmadan saçlarımı ve vücudumu hızla köpürtüyorum. Göz bağını çözmek için hiçbir hareket yapmıyor, sadece bir bacağını yukarı kaldırıp diğerini önünde uzatarak oturuyor. Kimse içeri girip beni rahatsız etmesin diye kapıya yaslanıyor.

Ben yıkanırken Locke usulca şarkı söylemeye başlıyor, bir denizci ve bir balina hakkında bir deniz şarkısı. İpeksi bir baritonu var ve rahatsız edici derecede seksi. Başını kapıya yasladığında kendimi boynunun eğimine, şarkı söylerken boğazındaki yumrunun sallanışına bakarken buluyorum. Bandanasını değiştirmemiş ve siyah saçları temiz gömleğine damlayarak kumaşı ıslatıyor. Çenesindeki kıllar mükemmel; hoş bir şekilde sert olacak kadar uzun ama kaşındırarak kadar kısa değil.

"Daha bitirmedin mi?" diye sorar. "Çünkü kendimi gülünç hissetmeye başladım. Genelde gözlerimi bağlamam, bilirsin. Düşman ya da acil durumlar söz konusu olduğunda net görebilmeyi seviyorum."

"Yine de gözünüzün üzerine bir yama takıyorsunuz." "Ah evet. İşte o."

"Bir sebepten dolayı saklanıyorsun. Neden?"

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim." Sesi alçak, anlam yüklü.

Havlu yarıya kadar etrafımı sarmışken donup kalıyorum, sinirlerim alarma geçiyor.

Sessizlik aramızda kıvrılıyor, kalınlaşıyor, şüphe dikenleri çıkarıyor. O biliyor.

Ne olduğumu anlamış olmalı.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Tüm net düşünceler beynimden kaçmış gibi görünüyor.

Ama bir saniye sonra Locke boğazını temizler ve neşeyle şöyle der: "Tanrı aşkına, saklamaya kadar niyetliysen garip şekilli bir sakin olmalı. Ama biliyorsun delikanlı, her şey onu nasıl kullandığına bağlı. Dürüst olmak gerekirse, kadınları memnun etmek için en iyisi parmaklar ve dil. Henüz bu tür bir şey yapmak için biraz gençsin, ama zamanı geldiğinde bunu biraz dene." Ve dilini hızla oynatıyor, tenime sıcak ürpertiler gönderen yasadışı bir hareket.

Yani erkeklerden ya da oğlanlardan hoşlanmıyor, ya da en azından özel olarak hoşlanmıyor. Kalbim saçma ve imkânsız bir umutla çarpıyor, hatta alt bölgelerim eriyip ısınıyor. Onun kıvrak dilinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyorum ve bu fikir tenimin özlemle karıncalanmasına neden oluyor.

Locke, "Üstteki küçük çıkıntının üzerinde hızlı hareket etmek istiyorsunuz" diyor. "Hafif ve narin, sonra bir süre böyle uzun ve yavaş hareketler yap." Geniş dili tekrar dışarı kayıyor ve tembel bir alıştırma hareketi yapıyor. "Ve sonra

Tekrar hızlı. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, hemen dalmaktan da korkmayın. Ve doğru noktadaki bir ısırığın gücünü asla hafife almayın."

Göğsümü sıkıca sararken ve bağları bağlarken meme uçlarım hazır olda bekliyor. Buradan çıkmak, Locke'un boğucu ses tonundan ve hınzır dilinden uzaklaşmak için yanıp tutuşuyorum. Belki de genetik olarak deforme olmuş bir gence nasıl başarılı randevular yaşayabileceğini öğreterek kibarlık yaptığını sanıyor ama bir kızın kaldırabileceği çok fazla şey var ve tam burada, karşımda gözleri bağlı bir şekilde otururken kendime dokunmama beş saniye kaldı.

Çabucak kıyafetlerimi giyiyorum ve ekstra bağlama bezini başımın etrafına bağlıyorum. Kesilmiş kızıl saçlarım derme çatma saç bandının etrafından çılgınca dışarı fırlıyor ama umarım hâlâ yeterince çocuksu görünüyordum. Korsanların çoğunun uzun saçları var, uzun örgülü kaptan gibi.

Botlarımı göğsüme bastırarak mutfak kapısına yaklaşıyorum. "İşim bitti," diye boğuluyorum. "Teşekkür ederim."

Locke tam boyuna yükseliyor, göz bağını çıkarırken üzerimde yükseliyor. Gözleri tepeden tırnağa vücudumu tarıyor.

Zar zor nefes alabiliyorum. Kir ve eski kurumuş kanı yıkadığımda, kılık değiştirmemin bir kısmını, beni pis bir çocuk gibi gösteren şeyin bir kısmını temizledim. Beni korumak için geriye kalan tek şey bağlarım, bol kıyafetlerim ve çillerim. Umarım yeterli olur.

Locke hâlâ kapının önünde. Bakışları küçük ayaklarımda gezinirken ben botlarımı tutarak sessiz duruyorum. Onlara bile birkaç çil bulaşmış.

"Sanki biri sana esmer şeker serpmiş gibi," diye mırıldanıyor Locke, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi.

"Gidebilir miyim?" Girişimde bulundum.

"Elbette." Kendini silkeleyip kapıdan uzaklaşıyor. Omzumun üzerinden tekrar baktığımda, göz bandını yerine takmış ve saçlarını yeni bir bandana ile gizlemekle meşgul - bu sefer mavi bir bandana.

Kalbim hızla çarparken ve zihnim onun sözlerini defalarca tekrarlarken ranzama geri dönüyorum: *Sanki biri sana esmer şeker serpmiş gibi.*

Bu, birinin cildim hakkında söylediği en güzel şey.

Neredeyse bir saat sonra Cook beni uyandırdı - ya da en azından ben uyanır gibi yaptım, ama aslında uyumuyordum. Hamağımda uzanmış, kendime dokunmak ve Locke'la aramızda geçen süre boyunca içimde biriken baskıyı biraz olsun hafifletmek için can atıyordum. Ama bir oda dolusu korsanın içinde uyumak için kendimi zor tutuyorum; onlar içinde yaşadıkları iğrenç rüya aleminde homurdanıp kıkırdarken, ben özel zevklerime asla dalamam.

Gün diğer günler gibi geçiyor. Burnunu kırıştırıp "Yıkandın mı?" diyen Dez dışında kimse temizliğim hakkında yorum yapmıyor. Şimdi Cook bana da yıkatacak."

Ama öğle vakti yemek porsiyonlarını güverteadaki nöbetçi askerlere taşıdığımda, Kaptan Neelan sanki beni bekliyormuş gibi güvertenin yanında duruyordu. Parlak siyah saçları bugün örgülü değil; omzunun üzerinden serbestçe akıyor, uçları sert deniz havasıyla savruluyor. Diğer korsanlar gibi o da güneşten korunmak için gözlerinin etrafına siyah boya sürmüş.

Gözlerinde parlayan soğuk, kötü niyetli amaç olmasaydı, büyüleyici bir görüntü olurdu.

"Nick, Nicky, Nicholas- tam adın bu mu, ? Sevgili oğlum, seninle bir sorunumuz var." Yüzbaşı şapkasını bir elinin üzerinde döndürüyor.

Ciğerlerim sıkışıyor ve kalbim panikle atmaya başlıyor. Ne yaptım ben? Biri ne sakladığımı anladı mı? Jinks'i öğrendiler mi?

"Sorun mu var, efendim?" Hırıltıyla konuşuyorum.

"Gemideki envanteri yakından takip ediyorum Nicholas," diyor Kaptan. "Ve giydiğin o kıyafetler de envanterin bir parçası. Kargonun bir parçası. Çok ince kumaş, zarif dokuma. Mükemmel bir zevkin var."

Kaptan parmaklarını şıklatarak başka bir denizciye işaret ediyor, o da öne çıkıp yemek tepsisini benden alıyor. Tepsi olmadan, titreyen ellerimle ne yapacağımdan emin değilim.

"Bu kıyafetleri nereden aldın?" diye soruyor Kaptan.

"Ambardan, efendim," diyorum.

"Onları alıp alamayacağını bana sormadın. Sadece aldın. Gemideki herkesin ganimetimizden ufak tefek şeyler almasına izin verseydim ne olurdu biliyor musun? Bazıları payına düşenden fazlasını alır, bazıları da hiçbir şey alamazdı. Bu sana adil geliyor mu?"

"Hayır, Kaptan." Midem bir kaya gibi bedenimi aşağıya doğru sürüklüyor. Dizlerim altımda titriyor.

"*Ardent*'te hırsızlık yapmanın çok ağır bir cezası var," diyor Kaptan Neelan. "Hedeflerimizden çalarız ama birbirimizden asla. Asla kendi mürettebatından çalma, beni duyuyor musun Nick?"

"Evet, Kaptan," diye mırıldandım. "Özür dilerim efendim. Botları almama izin verildi, ben de bir takım temiz giysi alabileceğimi düşündüm-"

"Senden mazeret mi istedim?" Kaptan Neelan tersledi. "Hayır, efendim."

"Seni üç günlüğüne direğe bağlamam ya da denize atmam gerekir," diyor sıkıca. "Ama Cook bana senin şimdiye kadar sahip olduğu en iyi işçi olduğunu söyledi. Gemiye geldiğinden beri kendi payına düşenden fazlasını yaptın; o tembel, işe yaramaz kuzenimin yaptığından daha fazlasını. Bu yüzden bu seferlik sana merhamet edeceğim."

"Teşekkür ederim Kaptan." Dizlerimin üzerine çöküp başımı eğiyorum ama Neelan saçlarımdan tutup beni tekrar ayağa kaldırıyor.

"Biz sadece Korsan Kral'ın önünde diz çökeriz," diyor. "Bir erkek gibi durun ve cezanızı bir erkek gibi çekin. Beş kırbaç. Bay Hanschel verecek. Gömleğini çıkar."

Gittikçe artan bir korkuyla gömleğimin yakasını kavırıyorum. Bundan nasıl ?

"Beni duydun mu evlat?" Yüzbaşı Neelan kaşlarını çatarak bana bakıyor, ince siyah kaşları sivri burnunun üzerinde bir V oluşturuyor. "Gömleğini çıkar!" Sesini yükselterek güvertede etrafına bakınıyor. "Diğer herkes ! Gemimden mal çalan adamın başına neler geldiğini görmek üzeresiniz!"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki tamamen duracak diye korkuyorum. Gözlerimin önünde siyah benekler dans ediyor.

Bunu yapmak zorundayım. Soyunup kendimi göstermeli ve merhametleri için yalvarmalıyım. Kaptan Neelan'ı gördüğüm kadarıyla merhametli olmayacaktır. Adamlar daha gemide bir kadın olduğunu anlayamadan beni kenara atıracaktır.

Parmaklarım gömleğimin eteklerine doğru kayıyor ve onu yukarı çekmeye başlıyorum. "Kaptan, izin verirsiniz." Locke öne doğru yürüyordu, güneş parılıyordu. siyah göz bandı. Hâlâ mavi bandana takıyor, görünürde tek bir saç teli bile yok.

"Peki, konuş bakalım! Ne oldu?" diye homurdanır Kaptan.

"Nick'e ambardan bir takım giysi alabileceğini söylemişim," diyor Locke. "Bu benim hatam efendim. Buna izin verildiğini sanıyordu."

Neelan Locke'un etrafında dönüyor, şaşkın ve kızgın görünüyor. Locke ikinci kaptan değil, sıradan denizcilerden biri ama Neelan'ın ona diğerlerinden daha fazla güvendiğini fark ettim. karşılıklı bir dostluk, bir kaptan ve bir tayfa için nadir görünen bir saygı var.

"Ona kıyafetleri almasını sen mi söyledin?" diye soruyor Neelan. "Peki sana böyle bir izin verme yetkisini kim verdi?"

"Hiç kimse, efendim." Locke başını eğdi. "Çocuk daha iyisini bilmediği için naçizane kırbaçlanmayı üstlenmeyi talep ediyorum efendim. Hatalı olan bendim."

İçimdeki duygular kabarıırken dişlerim yanağımın hassas iç etini buluyor ve sertçe ısıyor. Kırbaçlanmaktan payıma düşeni aldım - benim seviyemdeki çoğu kızdan daha fazla. Ailem sıkı disiplinin uysal bir kız çocuğu vereceğine inanıyordu. Arkama vurdukları her şaplakla, kalçalarımın vurdukları her şalter darbesiyle içimdeki öfke ve isyanı beslediklerini, ateşi körüklediklerini fark etmemişlerdi.

O ateş şimdi bile içimde yanıyor, hayatta kalma isteğimi, kardeşimi bulma kararlılığımı ve eski hayatımdan kaçma azmimi körüklüyor.

Evet, birçok kez dövüldüm ve azarlandım. Ama bir kez bile kimse benim yerime cezamı çekmeye gönüllü olmadı.

Locke düşüncesizliğim için suçu kabul ediyor. Aslında bana dün gece ambardan kıyafet almamı söylemedi - belki de başka bir yere sakladığım kendi kıyafetlerim olduğunu varsaymıştır. Ama beni bağışlamak için yaptığım şeyin tüm sorumluluğunu üstleniyor.

Teklifine itiraz etmedim. Kaptan Neelan Locke'tan bana bakarken sessizce duruyorum.

"Bu doğru mu Nick?" diye sordu Kaptan. "Locke sana ambardaki eşyalar arasında giysi bulmanı mı söyledi?"

Locke'a küçük bir bakış fırlatıyorum. Bana bakmıyor. Yüzü sakın ve kabullenici.

Bunu gerçekten benim için yapacak. Ve ben de ona izin vereceğim. "Evet Kaptan," diyorum boğuk sahte erkek sesimle.

"Bu doğru."

"İkiniz de beni hayal kırıklığına uğrattınız. Bu sana bir ders olsun Nick, kendi adına düşün ve gemideki kurallara dikkat et. Ve sen Locke, kelle dediğin o bira fıçısında ne vardı bilmiyorum ama başka denizcilere dükkânlardan çalmalarını tavsiye etme, yoksa senin için daha kötü olur. Kırbaçları yiyeceksin ama beş değil on kırbaç yiyeceksin."

Nefesimi tutuyorum.

Ceza açıklandığı anda korsanların dikkati benden Locke'a kayıyor. Kaderini kabullenerek başını salladı ve güvertede adım adım ilerleyerek orta direğin önünde durdu. Sırtını büyük ahşap sütuna dayayarak mürettebata, Kaptan'a ve bana bakıyor.

Bay Hanschel elinde altı deri kuyruğu olan kısa bir kırbaçla öne çıkar. Locke ona hızlı ve sessiz bir şeyler söyler ve Hanschel bir saniyeliğine eğilerek Locke'un kulağına bir şeyler mırıldanmasına izin verir.

"Ho şimdi, bütün bu fısıldaşmalar da neyin nesi?" diye seslendi Kaptan. "Onun üzerine fazla gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi Hanschel?"

Mürettebat aynı fikirde olduğunu mırıldanıyor, hepsinden alçak sesle alkışlar ve ısıklar yükseliyor. Rutinde bir kırılma, biraz drama için istekliler. Tıpkı saraydaki hanımların yeni bir dedikodu parçasını yutmak için üşüşmeleri gibi, bu denizciler de Locke'un kanını arzuluyorlar. Sanırım saray kadınları ve korsanlar insanların acı çekmesinden zevk alıyorlar.

Locke ona her ne söylediye Hanschel'in yüzünün rengi soldu. Elleri tuttuğu kırbacın etrafında gevşedi. Ama Locke başka bir şey tıslıyor -bu mesafeden duyamadığım bir emir- ve Hanschel başını sallıyor, zorlukla yutkunuyor, kırbacı yeniden kavıyor.

Locke gömleğini çıkarıp yarı çıplak duruyor, kollarının ve göğüslerinin kıvrımlı kasları güneşte parlıyor. Enfes güve dövmesini tekrar görmek istiyorum ama Locke'un sırtını görebilen tek kişi Hanschel.

Locke yavaşça bir dizinin üzerine çöküyor ve ellerini diğer kalçasına dayıyor. Solgun tek gözü bana sabitleniyor ve Hanschel onu dövmeye başladığında bile yüzünden ayrılmıyor. Dar deri şeritler tekrar tekrar sırtını ve omuzlarını kesiyor.

İlk beş vuruşta Locke irkilmedi. Ama altıncı vuruşta, derisinde boncuk boncuk terin şakaklarından aşağı damladığını görebiliyorum. Yüzünün hatları sanki ses çıkarmamaya çalışıyormuş gibi sertleşiyor. Yedinci kırbaçla birlikte kırbacın kuyruklarından ince bir sis halinde kan fışkırıyor ve Locke'un dudakları aralanarak sıkılı dişleri ortaya çıkıyor.

Yine de onuncu kırbaça kadar sessiz kalmayı başarıyor ve sonra acı dolu bir inilti kontrolünü kırıyor.

Kalbim yankılanan acı ve merhametle çarpıyor. Bu sesi ömrümün sonuna kadar kâbuslarımda duyacağıma eminim. Yine de içimdeki ilkel, vahşi, sadist bir parça bunu arzuluyor, kontrolünün kaybolmasını izlemekten zevk alıyor, devreye girmek için hiçbir nedeni yokken *benim* için bu dayığı yediği gerçeğinden zevk alıyor. Ceza sona erdi ve Locke hemen gömleğini giydi, kumaş derisinin üzerinde kayarken dayanılmaz bir acıyla yüzünü buruşturdu.

Hepimizin yanından geçip gitti, hafifçe sendeleyerek, kan çiçekleri açarak Sırtındaki kumaşın arasından.

O aşağıda kaybolduğunda, Kaptan hırlar: "Hepiniz neyi bekliyorsunuz, kırbaç altında sıranızı mı? İşinizin başına dnn!"

Güvertenin altına kaçtım ve doğruca mutfağa yöneldim.

"İşte buradasın!" diye homurdanıyor Cook. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Adamlardan biri kırbaçlandı," diye cevap verdim. "Acısı için ona bir şey götürebilir miyim?"

Aşçı homurdanıyor ama bana bir matara, bir rulo temiz sargı bezi ve küçük bir teneke uzatıyor. "İçinde yaralar için merhem var" diyor.

"Hem doktor hem de aşı mısınız?" Yarı şaka yapıyorum; ama Cook başını sallıyor. "Yemek pişirdiğim kadar ilaç da pişiririm, Nicky oğlum ve yıl içinde bir haftadan daha fazla yara dikmişliğim vardır. şimdi git ve uzun sürmesin. Sana söylemem gereken bir şey var."

Cook'un benimle ne konuşmak istediğine dair hiçbir fikrim yok ama mürettebatın kamarasına doğru aceleyle ilerlerken sözleri beynimi kemiriyor. Şafak öncesi vardiyasını alan birkaç denizci hamaklarında gürültülü bir şekilde horluyor ve yanlarından geçerken yıkanmamış ayak ve erkek poposu kokusundan burnumu kırıstırıyorum. Şimdi daha iyi koktuğuma göre, diğer herkesin kokusu daha kötü görünüyor.

Locke benim hamağımın asılı olduğu aynı uzun, dar odada uyuyor, ama aslında ranzalardan birine sahip-şanslı adam. Üç ranzadan en altta, en uçta, bir bölme tarafından yarı gizlenmiş. Onu izlediğimden falan değil.

Ranzaların yanındaki köşede duruyor, uzun boyu kalın gölgelerle örtülü. Güvertedeki sabah aydınlığından sonra, kasvet içinde onu zar zor görebiliyorum.

Ayak parmağım birinin sandığına takılıyor, diğer ayağım da bir denizcinin çantasına çarpıyor ve yere saçılmış kişisel eşyaların arasına düşüyorum. "Cehennem ateşi," diye hırlıyorum, kendimi kurtarmak için mücadele ediyorum. Etrafı karıştırıp Cook'un bana verdiği eşyaları buluyorum ve kendimi ayağa kaldırıyorum. Kaptan gerçekten de adamlarının gemiyi daha düzenli tutmasını sağlamalı. Deniz sakın olduğunda bile bu oda tehlike saçıyor ve hava sertleşip her şey zeminde kaymaya başladığında durum çok daha kötü oluyor.

Locke beni izliyor, tek soluk gözü az da olsa ışığı yakalıyor. Omuzlarımı dikleştirip ona doğru yürümeye başlıyorum - doğuştan gelen bir tepki

Yıllarca aldığım edep ve terbiye eğitiminden sonra kambur durmayı, ayaklarımı sürüyerek yürümeyi ve başımı öne eğmeyi hatırlıyorum.

Ona ulaştığımda, yüzüne bakma riskini göze alıyorum. O kadar geniş sırtıyor ki ben de gülümsemeden edemiyorum.

"Tam bir taklaydı, Nick," diyor. "Tam da ihtiyacım olan şey."

"Memnuniyetle." Şişeyi, merhemi ve bandajları uzattım. "Seni iyileştirmek için buradayım."

Ağzı gerilir. "Düzeltmeye gerek yok."

"Tabii ki hayır, çünkü sen büyük ve güçlü bir korsansın," diyorum kuru bir sesle. "Herkesin bazen düzeltilmeye ihtiyacı olur. Sen benim için dayak yedin, bırak ben de senin için yapayım. Acı çektiğini biliyorum."

Karanlığa bürünmüş uzun boyu üzerimde belirliyor. "Acı içinde," diyor sessizce. "Ah, Nick. Hiçbir fikrin yok."

Bana bakışındaki bir şey midemi bulandırıyor. Gözlerinde acıyla karışık bir sıcaklık var. Yirmili yaşlarının başında ya da ortalarında olmalı - on altı yaşında bir çocuğa böyle erimiş bir yoğunlukla bakmamalı.

Belki de bu benim hayal gücümdür ve bakışlarındaki sadece acıdır. Şehvet ve ıstırap benzer görünebilir, benzer hissedilebilir. Bunu bilmeliyim çünkü karşımdaki kanlar içindeki güzel adamı *istiyorum* ve bu bana *acı* veriyor.

Sesim keskinleşiyor. "Uzan ve sana yardım etmeme izin ver."

Locke iç çeker ve kanlı gömleğini çıkarır. "Her zaman çok meşgul ve işkoliksin, değil mi Nick? Her nereden geldiyse, evde de böyle miydin?" Yüzüstü yatıyor, uzun gövdesi ranzanın kenarından sarkıyor. Onun kadar uzun ve geniş bir adam böyle bir yerde nasıl rahatça uyuyabilir?

Sırtını zar zor görebiliyorum. "Bunu yapmak için çok karanlık."

"Kapının yanındaki feneri al ve buraya getir. Ama çabuk olsun iyi olur. Kimsenin beni görmesini istemiyorum-"

"Senin özel gizli dövmen, evet, biliyorum." Locke'a şişeyi uzatıyorum, o şişeden bir yudum alırken ben de feneri alıp ranzaların yanındaki kancaya asıyorum. Mükemmel bir çözüm değil ama ışık şimdi biraz daha iyi.

"Şunu bana ver bir dakika." Şişeyi onun isteksiz parmaklarından çekip alıyorum ve alkolün bir kısmını bir parça bandajın üzerine döküyorum. Islattığım bezi sırtına sürerken Locke dişlerinin arasından bir küfür tıslıyor. Parmaklarımın altındaki muhteşem kas yamaçları dikkatimi fazla dağıtmamaya çalışıyorum.

Bronzlaşmış, dövmele tenini kesen kırmızı yırtıklarda acımasızca baştan çıkarıcı bir şey var.

Başındaki örtüden birkaç tutam siyah saç kaçmış ve tüy gibi kıvrımlar halinde ensesinde uzanıyor. Umutsuzca o ipeksi uçlara dokunmak, saçlarının bir kısmının parmaklarımin etrafında yumuşacık kıvrılmasına izin vermek istiyorum.

"Soruma cevap vermedin," diyor Locke. "Evde de bu kadar gergin miydin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman bir şey üzerinde çalışıyorsunuz ya da bir sonraki göreve koşuyorsunuz."

"Ah." Zihnim, divanlarda dik oturduğum, elimde ılık çay bardakları, etrafımdaki konuşmalara kulak veriyormuş gibi yaparken sertçe gülümsediğim acı dolu yavaş günlere sürükleniyor. Daha derinlemesine keşfetmek istediğim bahçelerde yavaş, görkemli yürüyüşleri ve elimden alınıp yerine tatsız, onaylanmış yemeklerin konduğu karanlık ve çekici kitapları hatırlıyorum.

Şişeyi Locke'a geri verdikten sonra kutuyu açıyorum ve iki parmağımı merheme batırıyorum. "Hayır, evde bu kadar meşgul değildim. Pek yararlı bir iş yapmama izin verilmiyordu. En azından bana cazip gelen bir şey yoktu."

"Peki bu iş size cazip geliyor mu? Mutfak, yemek pişirme ve temizlik?"

"Tam olarak değil." Locke'un sırtına merhem sürüyorum.

Dokunduğumda titriyor. "Ama iş beni hayatta tutuyor ve hayatta olmayı seviyorum."

Kıkırdıyor ve titreşim parmaklarımin arasından geçiyor. Kendi kendime gülümsüyorum ve kesiklere biraz daha merhem sürüyorum. "Ve sanırım denizde olmayı seviyorum," diye devam ediyorum. "Ya da başka bir gemide olsaydım hoşuma giderdi."

"O kadar da korkunç değiliz, ," diye mırıldanıyor.

"Korsanlar korkunç insanlardır. Bu onların doğasında var."

"Bizler hakkımızı almaya ve hiçbir krallığa hizmet etmemeye karar vermiş denizcilerden başka bir şey değiliz," diye yanıtlıyor. "Siz bir kaçak olarak bu özgürlüğün cazibesini anlamış olmalısınız."

"Anlıyorum, sanırım. Anlamadığım şey saldırmak, öldürmek ve çalmak. Umarım kardeşim böyle şeytani yollara düşmemiştir."

"Kardeşin mi?" Locke bana bakmak için başını hafifçe kaldırdı. "Bir kız kardeşin olduğunu sanıyordum. Kız kardeşinin de seninle birlikte kaçtığını, ticaret gemisinde olduğunu söylemiştin."

"Oh-um, evet." Sahte kız kardeşimi neredeyse unutmuştum. "Şey, o ve ben ağabeyimiz Mordan'ı aramak için evden kaçtık. Önce o kaçtı, görüyorsunuz."

Yanaklarım alev alev yanarken Locke'un yüzüne bakma riskini göze alıyorum.

Yüz ifadesi yumuşak, ne şüphe ne de inanç belirtiyor. "Hepinizin bu kadar çabuk terk ettiği korkunç bir ev hayatı olmalı."

Soylu bir ailenin üyesi olarak sahip olduğum ayrıcalık ve zenginliğin bilinciyle kıvranıyorum. Pek çok talihsiz insan benim yerimde olmak isterken, tüm bunları terk ettiğim için çoğu kişi bana aptal ve nankör diyebilirdi.

"Düşündüğünüz gibi korkunç değildi," diyorum sessizce. "Ama içten içe ölüyordum. Ve kardeşim gittiğinde, sanki benden bir parçayı da yanında götürmüş gibi hissettim. O ve ben büyürken çok yakındık. Uzun bir süre boyunca onun sırlarını bilen tek kişi bendim, tıpkı onun benimkileri bildiği gibi."

En derin kırbaç izinin üzerine merhem sürdüğümde, Locke kayıyor ve temastan dolayı hırlıyor.

"Kıpırdamadan dur," diye emrediyorum.

"Yerini unutma, kabin çocuğu," diye karşılık verir.

Avucumu ensesine koyuyorum - sıcak ve sert bir baskı, Mordan kriz geçirdiğinde ya da annemin başı ağrıdığına ona yaptığım bir şey. Bu hareketin genellikle sakinleştirici bir etkisi olur.

Locke üzerinde de işe yarıyor. Tamamen hareketsiz kalıyor.

"Neden araya girip benim yerime cezayı üstlendin?" Fısıldıyorum.

İri bir elini yastığının kenarına doluyor. Muhtemelen tuz ve terle ağırlaşmış, lekeli, iyi kullanılmış bir yatak parçası ama bronzlaşmış profiliyle tezat oluşturacak şekilde solgun görünüyor.

"Kendimi sorumlu hissettim," diyor. "Ve vücuduna karşı utangaç olduğunu biliyorum. Tüm ekibin önünde soyunmak zorunda kalmanın senin için zor olabileceğinden şüphelendim."

"Her ne ise, kendi sırrını riske attın," diyorum. "Bay Hanschel'e ne olduğunu söylemek zorundaydın, değil mi? Sırtının açık olduğunu gördü. Çok garip bir tepki verdi-"

Locke araya giriyor. "Kardeşinle hangi sırları paylaştınız?"

Gözlerimi kısıyorum ve etine daha sıkı bastırıyorum ve acıyla inliyor.

"Bebek gibi davranma. Otur da seni düzgünce sarabileyim."

Başını üstündeki ranzaya çarpmamak için yarı eğik bir şekilde oturur.

Kaşlarını çatarak onun pozisyonunu inceliyorum. "Bu işe yaramayacak. Ayağa kalk ve yapabiliyorsan kollarını biraz kaldır."

Yüzünü buruşturarak ayağa kalkıyor, destek için ranzanın iskeletine tutunuyor. Gövdesinin etrafına uzun bir bandaj sarıyorum ve geldiğinde dikkatli bir şekilde sarıyorum. Bunu doğru yapabilmek için ona çok yakın durmam gerekiyor. Kollarının altından ve sırtından geçirdiğim her yeni bez yüzüm neredeyse göğsüne yapışıyor.

Kokusunu içime ; kanın metalik acılığı, denizin keskin tınısı, sabunla karışık tuzlu ter ve tüm bunların altında baharatlı bir erkek kokusu. Eğer bu kokuyu şişeleylebilseydim, her sabah bir nefes çekerdim. Muhtemelen koklamayı hiç bırakmazdım.

Sonunda bandajı önden bağlayıp uçlarını kıvrıyorum. Parmak eklemlerim Locke'un pürüzsüz tenine değerken yüzüm yanıyor. Vücudu acıdan ve dik durma çabasından titriyor.

"Artık tekrar uzanabilirsin," diyorum. "Ne kadar dinlenmene izin verecekler?" "Uzun sürmez." Kendini ranzanın üzerine, yüzüstü, elleriyle Bacakları ince şilteden yarıya kadar sarkıyor. Açıkta kalan gözü kapanıyor. "Yaralarımaya rağmen çalışmam beklenecek."

Nazikçe omzuna dokunuyorum. Önce irkiliyor, sonra iç çekerek temastan rahatlıyor.

"Sanırım bugün hayatımı kurtardın," diye fısıldadım. "Teşekkür ."

"Bana sırlarla geri ödeyeceksin," diye mırıldanıyor. Matara parmaklarının arasında sallanıyor, ben de yavaşça elinden alıyorum.

Locke'u uyuması için bırakarak mutfığa dönüyorum ve ödünç aldığım eşyaları yerleştiriyorum. Aşçı masada, baharat kavanozlarına bakıyor ve her birinde kalan miktarı not ediyor. Her şeyin, sorumluluğundaki tüm malzemelerin kesin kayıtlarını tutuyor.

"Otur bakalım delikanlı." Keskin gri gözleri, kıllı gri kaşlarının altında çelik bıçaklar gibi. İki ince parmağını sıg bir yelek cebine sokuyor ve küçük bir nesne çıkarıp masanın üzerine koyuyor. "Bunu bu sabah yerde buldum."

Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. Bu benim aile yüzüğüm, yakalandığım gün göğüs bağlarımın arasına sıkıştırdığım yüzük. Orada olduğunu unutmuşum. Yıkanmak için kendimi açtığımda düşmüş olmalı - o kadar gergindim, Locke'la o kadar meşguldüm ki kaybettiğimi fark etmemiştim.

Bakışlarım Cook'unkilere kayıyor ve gözlerindeki farkındalığı görüyorum. Benim olduğunu zaten biliyor.

Cook parmağını aile yüzüğümün altın kıvrımında gezdiriyor.

"Güzel bir şey bu," diyor. "Bahse girerim bir krallığın yüksek soylu bir ailesine aittir. Bu bibloya sahip olan her erkek ya da çocuk onu yakınında tutmalı, öyle değil mi? Gemide aramızda saraylı bir tipin bulunmasını yanlış bulanlar var. Yedi kraldan hiçbirisiyle dost değiliz, biliyorsunuz."

"Ben hiçbir kralın dostu değilim," diyorum temkinli bir şekilde. "Sadece kendine farklı bir hayat kurmak isteyen bir çocuğum."

"Hepsi bu kadar, değil mi? Şimdi merak ediyorum," diye düşündü Cook, yüzüğe dokunarak. "Belki de genç ve iyi bir beyefendi fidyeye için alıkonulmamak için paçavralar giyip kamarot gibi davranmıştır." Tüm numaraları bir kenara bırakarak doğrudan bana bakıyor. "Fidyeye için değerlisin, değil mi delikanlı?"

Her ne kadar asi olsam da, ailem beni geri almak için iyi para öderdi. Ailem yeteneklerimden haberdar değil - sadece kardeşim Mordan, kuzenlerimden biri ve iki hizmetkâr neler yapabildiğimi biliyor. Ailem hala benim normal çocukları olduğumu düşünüyor, güvenli olan, büyüsü olmayan.

Beni geri almak için para ödeyecekler, böylece beni evlendirebilecekler. Doğru, itibarım biraz zedelenecek ve benim için planladıklarından daha az şanslı bir eşleşmeyi kabul etmek zorunda kalacağım - ama benim

Ebeveynler umutsuzca meşru torunlar istiyorlar. Soyumuzun devam etmesini istiyorlar - Mordan aracılığıyla olmasa bile, benim aracılığım.

Ne kadar aptalca görünse de içgüdülerim bana doğruyu söylememi söylüyor. Cook'un gözlerinin içine bakıyorum ve "Evet, fidyeye için değerliyim" diyorum.

Bu yüzden kamarot gibi davrandığımı düşünsün. Gerçeği gizlemek için her şeyi yaparım.

Cook başını sallıyor, çelik gibi gözlerinde onay parlıyor. Yüzüğü tek parmağıyla bana doğru itiyor. "Sakla onu delikanlı. İyi sakla ve kimsenin görmesine izin verme."

Nabzım titriyor. Gerçekten de Yüzbaşı Neelan'a söylemeyecek mi? "Saklayacağım," diye söz veriyorum.

"Güzel. En iyisi şimdi bunun için bir yer bul, sonra da ölüm kadar çabuk buraya dön, duydun mu beni? Bugün her şeyi halletmek için on kişiye daha ihtiyacım var. Bu gece Wierling Adalarında mola vereceğiz ve erzağımızı yeniden stoklayabilmek için envanter çıkarmam gerekiyor. Taze et, yumurta ve meyve!" diye kıkırdıyor ve küçük bir tarçın kavanozunu alıp içindekileri inceliyor.

Yüzük için saklanacak bir yer bulma bahanesiyle uyku odalarına geri dönüyorum. Yolda yüzüğü tekrar göğüslerimin arasına sıkıştırıyorum ve bir dahaki sefere banyo yaparken ya da üzerimi değiştirirken unutmayacağıma yemin ediyorum.

Cook'un beni bağışladığına, aile yadigârımı sır olarak sakladığına inanmıyorum. Bana nezaket gösteren, yardım eden ve beni koruyan ikinci korsan o. Bir mürettebatın parçası olmak böyle bir şey mi?

Sanırım hoşuma gidebilir.

Ama içinde bulunduğum koşulların gerçekliğini unutamıyorum - kim olduğumu, bu adamların kim olduğunu ve altında çalıştığımız garip yasaları. Yüzbaşı Neelan bir takım elbise aldığım için beni neredeyse dövüyordu. Jinks bana tecavüz etmeye çalıştı. Gemideki her an başka bir risk anı. İfadelerimi, sesimi, duruşumu, kılık değiştirmemi sürekli düşünmek zorundayım.

Unutmamalıyım ki mürettebatla aramdaki herhangi bir dostluk sadece beni erkek sandıkları için mümkün. Gerçeği öğrenirlerse, mahvolurum.

Belki Wierling Adaları'ndaki durağımız sırasında korsanlardan kaçabilirim. O adaları hiç duymadım ama karaya ayak basmak kulağa harika geliyor. Ayaklarım sağlam zemini arzuluyor. Sanırım tekrar ulaştığımda yere düşüp toprağı öpebilirim.

Korsanlar Wierling Adaları'nı terk edene kadar karada bir yerde saklanabilirsem özgür olacağım. Başka bir gemiye geçmek için pazarlık yapabilirim, daha az şiddetli bir gemiye. I

Tüccar mürettebatının geri kalan üyelerinin nereye gittiğimizi bilip bilmediklerini ve kaçmayı planlayıp planlamadıklarını merak ediyorum. Belki beni de bu girişime dahil ederler.

Kardeşimin bu adalarda olması bile mümkün. Burada, Shorn Denizleri'nde adalar çok azdır ya da bana coğrafya derslerimde öyle söylenmişti. Mordan'ın olabileceği sınırlı sayıda yer var.

Tabii denizci hayatının kendisine göre olmadığına karar verip diğer büyük kıyı krallıklarından birinde yeni bir ev bulmadıysa. Ya da belki iç bölgelere, Brintzia, Terelaus veya Ista gibi bir ulusa gitmiştir. Bu isimleri uzaktan, puslu bir şekilde biliyorum. Benim için onlar haritadaki lekeler, düşünmeye değmeyecek kadar uzak diyarlar. Kardeşim gibi ben de her zaman denizden, onun tehlikelerinden ve potansiyelinden daha çok etkilenmişimdir.

Karada, gideceğiniz yeri ve oraya ulaşmak için izleyeceğiniz rotayı tam olarak bilirsiniz. Ancak deniz yolculuğu sürekli değişir ve öngörülemez. Rotanızı çizebilirsiniz ama acı tecrübelerimden bildiğim üzere, yol boyunca her şey olabilir.

Artık karaya yaklaştığımızı bildiğimden, gergin bir enkaz gibiyim. Sürekli bir şeyleri düşürüp panikliyorum çünkü çok sakar ya da dağınık olursam Cook'un aile yüzüğümün sırrını saklamak konusunda iki kez düşüneceğinden korkuyorum. Bu yüzden bol bol özür diliyorum, bu da onu kızdırıyor ve sonunda "geminin kemiklerini görene kadar fırçala" emriyle beni güverteye sürgün ediyor.

Tabii ki baş güverteyi fırçalamayı seçiyorum. Pruvaya yakın konumu bana adaları görünür oldukları anda tespit etmek için en iyi şansı veriyor. Fırçayı güvertenin üzerinde döndürerek zaman geçiriyorum, bazen de paspasla değiştiriyorum. *Wending Willow*'un eski ikinci kaptanı Cauley, güverte merdivenlerini tırmanarak güverteye çıktığında birkaç dakikadır oradaydım. Baş güverteye yaklaşıp yavaşça bir halat sarıyor. "Her şey yolunda mı Nick?" diye sorar.

Bu adam gemide sırrımı bilen birkaç kişiden biri. O ve diğer eski mürettebat üyeleri beni riske atacak hiçbir şey söylemediler ve yapmadılar; onlara minnettarım.

"Her şey Bay Cauley," diye yanıtlıyorum.

Ağırlığını değiştiriyor, dudaklarını yalıyor, etrafta kimse olmamasına rağmen etrafa bakışlar fırlatıyor.

"Ne oldu?" Nefesimin altında söylüyorum.

"Diğerleri kaçmaktan bahsediyordu," diyor. "Adalara ulaştığımızda kaçmaktan."

Nabzım hızlandı. "Evet?"

"İşe yaramasına imkân yok," diyor kederle. "Kaptan Neelan'ın ikinci kaptanı hiçbir şey denemememiz konusunda bizi uyardı. Bu adaların Korsan Kral'a sadık olduğunu söyledi. Kaçmaya çalışan mahkûmlar ada halkından yardım bulamaz. Kaçmayı denersek yakalanır, sonra da vurulur, asılır ya da boğuluruz."

Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. "Ne yani? Artık kalıcı olarak korsan mıyız?"

"Kaçabilecek tek kişi sensin," diyor Cauley. "Karaya çıkana kadar bekler ve sonra kendini gösterirsen, seni adada bırakmak zorunda kalırlar. Kural şu: Korsan Kral'ın gemilerinde kadın yok. Seni öldüreceklerinden şüpheliyim, özellikle de gemide bu kadar faydalı olduktan sonra. Sana verdiğim değerden daha zekiymişsin."

"Teşekkürler mi?" Mırıldanıyorum.

"Sadece bilmeni istedim, adada kalmayı denemek istiyorsan tek başına olacaksın," diye devam ediyor. "Geri kalanımız Ravensbeck'e ulaşana kadar gemiye bağlı kalacağız. Oraya vardığımızda, Korsan Kral'ın sırlarını söyleyemeyelim diye üzerimize o büyülü dövmeleri basacaklar ve sanırım o zaman 'özgür' olacağız. Gerçi Ravensbeck'ten ayrılmamızın tek yolu başka bir korsan gemisine binmek, zira oraya sadece korsan gemileri yanaşabiliyor."

"Ve korsan gemileri kadınları gemiye almaz," diyorum belli belirsiz. İçimdeki umut tükeniyor. Kaçmak için tek şansım Wierling Adalarındaki durağımız olacak. O da olmazsa, Ravensbeck'e yanaşana kadar numaramı sürdürmek zorunda kalacağım. Ve sonra Ravensbeck'te sıkışıp kalacağım, çünkü Korsan Kral'ın başka hiçbir gemisi beni başka bir yere götürmeyecek.

"Peki ya Ravensbeck'e uğrayan diğer korsanlar? Orada ticaret yapan ama Korsan Kral'ın bayrağını taşımayan ya da onun kurallarına uymayanlar da vardır. Onlardan biri beni de yanında götürebilir."

"O kanunsuz kadırgalardan birinde güvende olmazsın, genç kız," diyor Cauley. "En iyisi adalarda inmek." Başını sallayarak ve güverteye bir kez daha keskin bir bakış atarak yanımdan uzaklaştı. "Ben söyleyeceğimi söyledim. Gerisi size kalmış. Okyanus Ana size yol gösterebilir."

Merdivenlerden ana güverteye iniyor ve ben öfkeli gözyaşlarımı kırıştıtarak öfkeyle ovalıyorum. Sabun köpüğü, yıkadığım şeyi zar zor görene kadar bulanıklaşıyor.

Adımlar tahtaları titretiyor ama kafamı kaldırıp bakmıyorum. Yakınımda kim duruyorsa küçük bir kız gibi ağladığımı göremez. Gerçi bu tam olarak

aptal, şımarık, küçük, zengin bir kız gibi hissediyorum - yaptığı seçimlerin sonuçları üzerine yaygara koparıyor.

Adımlar yanımda durdu. "Nick."

O sesi kendi ruhum gibi tanıyorum.

"Ne?" Locke'a başımı kaldırmadan huysuzca cevap veriyorum. "Dinleniyor olman gerekirdi."

"İşe dönmem söylendi," diye yanıtlıyor Locke. "Sorun nedir?"

Ona hiç . Bir sorun olduğunu nasıl anlayabilir?

"Ben-um-" Kaçma umutlarımın suya düşmesi dışında, üzölmek için bir neden bulmaya çalışıyorum. "Şey, biri bana limana vardığımızda karaya çıkmama izin verilmeyeceğini söyledi." Bileğimi gözlerimin üzerinde gezdirip bakışlarımı biraz daha yukarı kaldırıyorum.

"Saçmalık." Locke önümde çömelmeye başladı, sonra acı dolu bir homurtu çıkardı ve tekrar doğruldu. "Herkes karaya çıkacak. Wierling Adaları halkı Korsan Kral'ın gemilerinden birini görmekten her zaman mutlu olur; ziyafetler, hikâyeler, şarkılar, danslar ve oyunlar olacak! Mutlaka görmelisiniz."

"Ben sadece bir kamarotum-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Diğer herkesle birlikte karaya çıkacaksınız. Bunu sağlayacağım."

Ona ters ters baktım. "İşte yine başladın, dünyanın sahibiymişsin gibi konuşuyorsun, oysa direğin önündeki herhangi bir adamsın. Bugün *kırbaçlandın*. Kaptanın tarafından. Benim yaptığım bir şey yüzünden."

"Bu senin hatan değildi. O kıyafetleri aldın çünkü ilk gününde bir çift çizme almana izin verdim," diyor yüzünü buruşturarak. "Neelan ilk seferinde bunu geldi, çünkü bu bir mal takasıydı - bunlar karşılığında talep ettiğim güzel botlar." Giydiğim yarım çizmelere başıyla işaret ediyor. "Ama bunun tek seferlik bir imtiyaz olacağı konusunda seni uyarmalıydım. *Ardent*'teki kurallar hakkında belli bir görüşüm vardı ve diyelim ki yeniden öğrenmem gereken bazı şeyler vardı. Dokunduğum her şeye sahip olmamanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

Ona bakıyorum, elim ovma fırçasının üzerinde gevşek duruyor. "*Kimsin sen?*"

Bronzlaşmış yüzü, normal bir korsanda olması gerekenden daha beyaz olan dişleriyle parlayan bir gülümsemeyle ikiye ayrılır. "Ben Locke, mütevazı denizci. Peki sen kimsin?"

Sözleriyle beni yine köşeye sıkıştırdı ve geri çekilmekten başka çarem kalmadı.

"Ben Nick, kamarot," diye homurdanarak sabunlu fırçayı tekrar tahtaya sürtüyorum.

"Düşündüğüm gibi." Ve sonra sesi değişir, vahşi ve parlak bir hal alır. "Bak, Nick. Adalar!"

Locke konuştuktan hemen sonra, bir denizci karga yuvasından "Land ho!" diye bağırır.

Sıçırıyorum, parmaklarımdan köpükler damlıyor ve ileri atılıyorum. Islak ellerim parmaklıklara çarpıyor ve sanki vücudumun açısı adalara daha hızlı gitmemizi sağlayacakmış gibi eğiliyorum.

Locke gülerek yanıma geldi. Bir kolunu omuzlarıma dolayarak dostça sıkıyor. "Neşelendirici bir manzara, değil mi delikanlı?"

"Muhteşem," fısıldıyorum ve bunda ciddiylim.

Pruva direği ve flokun ötesinde deniz, annemin en güzel kolyesindeki safirler gibi parıldıyor. Güneşin aydınlattığı puslu mesafede, ufukta üç topak yükseliyor. Martılar aralıklı olarak ciyak ciyak ötüyor. Keskin deniz rüzgârı yanaklarımdaki gözyaşlarını kurutuyor, tuzlu izler bırakıyor.

Locke'a bakıyorum, o da bana bakıyor ve bu kez gözlerindeki hayranlık dolu parıltı açıkça belli oluyor.

Kalbim çarpıyor, sıcak, parlak ve dehşet içinde.

Memleketimizde erkekler ve kadınlar on altı yaşında evlenirler ve bazıları kendilerinden çok daha yaşlı eşlerle birlikte olurlar. Sanırım Locke gibi yirmili yaşlarında cesur bir denizci, benim tahmin ettiğim yaşlarda birine utanmadan göz koyabilir. Yine de bir erkek istemesi beni şaşırttı. Kadınları memnun etmekte çok usta görünüyor. Belki de ikisini de seviyordur.

Tanrım, tam bir ona bakıyorum. Durmalıyım.

Alışkanlığım haline geldiği üzere omuzlarımı öne eğiyorum ve köpük kovama geri dönüyorum. Locke yanımdan tekrar geçmeden önce bir süre daha parmaklıkta kalıyor.

"Akşama kadar orada oluruz," diyor. "hazır ol, Nick. Meşguliyet yok, sadece eğlence." Cevap olarak homurdandım.

Görünüşe göre Locke bu cevabı kabul etmiyor. "Ben yırtık bir sırtla eğlenebiliyorsam, sen de görevlerine olan çılgınca bağlılığını bir geceliğine bir kenara bırakmayı başarabilirsin."

İç çekerek yukarı baktım. "Gidin *efendim*. Yapmam gereken bir iş var."

Locke uzanıp çeneme hafifçe vuruyor. "Birinin o çubuğu kışından çekip çıkarması gerekiyor, kabin çocuğu," diyor usulca. "Ve ben meydan okumayı severim."

Yüzüm kızarıyor, güverte tahtalarını fırçalarken deli gibi sırtıyorum - ta ki kendimi ifşa etmeye karar verip adalara sığınmaya çalışırsam Locke'u bir daha göremeyeceğimi hatırlayana kadar. Ve bu bana itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor.

Beni birden fazla kez korudu. Her ne kadar kendime güvenmek istesem de, benim konumumdaki bir kadının müttefiklere ihtiyacı var.

Gülümsemem kayboldu, baş güvertedeki işimi bitirip ana güverteye geçtim. Ama gemiyi karaya çıkarmaya hazırlanan denizcilerin ayakları altındayım ve çok geçmeden okkalı bir küfür yiyip güvertenin altına geri gönderiliyorum.

Demirin atılışını göremiyorum ama hissediyorum -zincirin hırıltılı şakırtısı, yelkenler fora, yüzen geminin asılı durgunluğu. Demir attığımız koya ilk bakışım, Dez ve benim ambarlardan güverteye, kayıklara yüklenip kıyıya kürek çekilecek bir dizi ağır bohçayı taşımakla görevlendirilmemizle gerçekleşiyor.

Boğulan bir adamın havadan yudum alması gibi, tekrar güvertenin altına eğilip bir sonraki sandığı veya sandığı getirirmeden önce tüylü palmiyeleri ve somon gün batımını yakalıyorum. Biz çalışırken, gece gökyüzünde geziniyor, renkleri susturuyor ve her şeyi yıldız serpintili maviye boyuyor.

Kaptan Neelan, Locke ve diğer korsanlardan bazıları çoktan karaya çıktı. Neelan'ın ikinci kaptanı sonunda ticaret için yeterince malımız olduğunu ve geri kalanımızın karaya çıkabileceğini söylüyor. *Wending Willow*'dan bir korsan ve bir denizci hariç. Onlar gemide kalıp gemiye göz kulak olmak için kura çektiler.

Onlara acıyorum ama yarın karaya çıkma şansları olacak. Kendi adıma, o kadar heyecanlıyım ki sahile giderken yerimde zor duruyorum. Kürek çekmeyi denememe bile gerek yok, çünkü teknede benimle birlikte olan iki büyük korsan, Cook ve Dez kürek çekmeyi kendileri yapmayı tercih ediyorlar. Kasları şişiyor ve nabız gibi atıyor, parlak ay ışığında parlıyorlar. Deniz karanlık ve pırlanta gibi, ay bulutların arasında kocaman ve ışıltılı parlıyor ve ben yıldızların ışıltısını ruhumda hissediyorum. Bu gecede her şey mümkün görünüyor.

Korsanlar sahilde kamp kurmuşlar ve iki şenlik ateşinin sıcak ve dumanlı kokusu burun deliklerime doluyor. Karanlık şekiller kehribar ışıltısının önünde bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Köyde uyuruz diye düşünmüştüm," diyorum Cook'a. Yalan söyleyemem, bu gece gerçek bir yatak umuyordum. Ya da en azından bir palet. Sallanmayan bir şey.

"Kaptan ve subayları köyde kalacak," diyor Cook. "Geri kalanımız çadırlarda olacak."

"Yemek yapmana yardım etmemiz gerekecek, değil mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, delikanlı, hepimiz bu gece izinliyiz." Aşçı ince kollarını uzatıyor. "Köylüler biz buradayken bize yemeklerini yedirmeyi severler. Keyfinize bakın."

Dez sevinçle kükrüyor ve kolumu itiyor. "Ben kendime yatacak bir fahişe bulacağım. Ya sen Nick?"

"Bir fahişe mi?" Boğuluyorum. "Kaç yaşındasın, on dört mü?"

"On beş," diyor sertçe. "Bir kadınla yatabilecek durumdayım. Sakalım çıkmaya başladı, bakın." Çenesinde filizlenen bir çift kılı işaret ediyor. "Bu sende olandan daha fazla Nick ve sen benden daha yaşlısın."

Bir elimi kendi çenemde gezdiriyorum. "Ailemdeki hiçbir erkeğin sakalı güzel değil."

"Ada liköründen biraz içmelisin," diyor kürek çeken korsanlardan biri. "Taşaklarında, göğsünde, yüzünde, her yerinde kıl çıkarır." O gülüyor, diğerleri de öyle. Ben de onları belli belirsiz yankılıyorum.

Tekne kuma çarpıyor ve korsanlar onu daha yakına çekmek için atlıyorlar. Bir an daha bekleyemeyerek botlarımı çıkardım ve kayığın kenarından atladım.

Çıplak ayak parmaklarım ıslak, emici kumun derinliklerine dalıyor, serin, kalın ve tanecikli. Bu his saf bir zevk.

Arkamdan gelen bir ses Dez'in de beni örnek alıp tekneden atladığını söylüyor. Cook kıkırdıyor ve ses tonunda her zamanki gerginlik olmadan bize "iyi vakit geçirmemizi" söylüyor.

Dez ve ben sığ sularda koşuyoruz, köpük baldırlarımızı sıyrıyor, yosun dalları ayak bileklerimizi fırçalıyor - ve sonra gerçekten karadayız, nemli düz kumda ilerliyoruz. Oluklu deniz kabuklarının dikenli sırtlarının üzerinden zıplayarak ilerideki yastıksı kuma geçiyorum. Günün güneşinden dolayı hala sıcak.

Neşe beni umursamaz hale getiriyor ve başımdaki örtüyü yırtıyorum, böylece rüzgârın kısa saçlarımın arasından geçtiğini hissedebiliyorum. Berbat bir kesim yaptığımı biliyorum ve açıkçası böylesi daha iyi. Ne kadar dağınık ve perişan görünürsem o kadar iyi.

Bir süre Dez'in yanında kalıyorum, çünkü yan yana olduğumuzda insanların iki ergen görmesi daha kolay oluyor. Ayrıca, o kötü bir çocuk değil. Biraz tembel, kendini kötü alışkanlıklara kaptırmaya biraz fazla hevesli ama bu onun yaşındaki bir çocuk için tipik bir durum.

Ama bu gece en ufak bir tembellik belirtisi yok. Enerji ve hevesle dolup taşıyor, ben de onu takip ediyorum, onun neşesi benimkini körüklüyor. Yağı parmaklarımızı yakacak kadar sıcak kızarmış domuz eti kapıyoruz ve tanker tanker rom içiyoruz. Şenlik ateşlerinin yanındaki yüksek yığınlar tabaklardan şekerli ekmekler ve ganimetimizin tadını çıkarmak için ateş ışığının çemberinin hemen içinde, devrilmiş kırık bir kayığın üzerine tünüyoruz.

Köylüler denizciler ve korsanlarla kaynaşıyor, şakalaşıyor, gülüşüyor, birbirlerini itip kakıyor, ıslık çalıyor. Birkaç kadın var ve onlardan biri çok yaklaştığında içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. *Ardent*'teki erkeklerden gizlediğim şeyleri göreceklelerinden korkuyorum. Ve hala cinsiyetimi açıklayıp açıklamayacağımdan ya da ne zaman açıklayacağımdan emin değilim. Mordan'ı bulma amacıma en iyi neyin hizmet edeceğini düşünmeliyim.

Dez ve ben meyveli tart, güveç, domuz kızartması ve kızarmış balıktan yiyebildiğimiz kadar yediğimizde, o romun içine dalıyor.

"Sakin ol," diye uyarıyorum onu, kadehi geri devirip yudumlarken.

"Hissetmiyorum," diyor mırıldanarak. " de bile. Midem çok sert.

Kaptan'ın aleti." Ve Neelan'ın tahta bir bankta oturduğu yeri işaret ediyor, solunda iri memeli bir kadın ve sağında yakışıklı bir genç adam var. Doğru, Kaptan'ın pantolonunda gözle görülür bir şişkinlik var.

Dez'le birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. Ama ben de birkaç yudum rom içtim ve içimden kopan şey gerçek bir kıkırdama, mükemmelleştirdiğim kaba erkeksi kahkaha değil.

"Biliyor musun," diye mırıldanıyor Dez, gizlice bana doğru eğilerek, "bazen bir kız gibi konuşuyorsun. Savunmaya gerek yok."

"Alınmadım," diye mırıldanıyorum, yüzümü tekrar tankardıma gömüyorum.

Dez birkaç dakika sonra horluyor, neyse ki benim dikkatsiz kıkırdamam hakkında daha fazla düşünemiyor.

Romun tadı berbat ama göğsümün içini hoş bir şekilde ısıtıyor ve baharatlandırıyor, bu yüzden bir yudum daha alıyorum. İçinde ne olduğunu ya da nasıl yapıldığını çok fazla düşünmemek en iyisi. Evde tükettiğim rafine şaraplardan çok farklı olduğu kesin.

Sahildeki kalabalığın çoğu bu şenlik ateşinin etrafında toplanmış durumda, zira Kaptan Neelan mahkemeyi burada düzenliyor. Sahili tarıyorum, alevlerin parıltısının ötesindeki karanlığa bakıyorum. Kumların üzerinde birkaç şekil değişiyor ve ay ışığı çıplak kalçaları ve kabaran sırtları yalıyor. Görünüşe göre korsanlardan bazıları zevk almak için daha özel bir yer bekleyememiş.

Yüzüm romdan ve utançtan yanıyor. Memlekette, toplum içinde çiftleşmek duyulmamış bir şeydi. Burada kimse pek umursamıyor gibi.

"Onlar tamamen cinsel yaratıklar," diyor dirseğimin dibindeki bir ses ve Locke'un varlığıyla tüm bedenim heyecanlanıyor. "Tüm sosyal davranış kurallarından muaflar. Bunu sevmiyor musun?"

Gizliden gizliye, belki de öyle. En müstehcen ilişkim bir soylunun evinin çalışma odasında, yarı kapalı bir kapı ve ailemin katıldığı akşam yemeği partisiyle aramda kısa bir koridor varken gerçekleşti. Evin varisi beni babasının masasına götürdü. Bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattı ama defterler ve arazilerden başka bir şey konuşmuyordu, bu yüzden onu zihnimdeki potansiyel kocalar listemden çıkardım.

Bazen o orgazmın enfes gücünün kısmen yakalanma tehlikesinden, görülme ihtimalinin artmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum.

"Cazibesini görebiliyorum," diye mırıldanıyorum. Romdan bir yudum daha almak istiyorum ama beynim şimdiden yumuşamaya ve aptallaşmaya başladı ve çok ileri gidersem gerekli numaramı sürdüremeyeceğim.

Locke, Dez'in saçlarını karıştırır. "Zavallı çocuk. Çok erken uykuya daldı ve şimdi eğlenceye katılamayacak."

"Bu tür bir eğlence için çok genç," diyorum sertçe.

"O değil." Locke başını karanlıkta kızışan çiftlere doğru salladı. "Şarkıları ve dansı kastetmiştim. Artık herkes karnını doyurduğuna göre -Sana ne demiştin?" Tam o anda köylülerden birkaçı enstrüman çalmaya başlıyor; kucak arpları, borular ve davullar. İçimde zıplayıp dans etme isteği uyandıran neşeli bir melodi.

Bakışlarım Locke'un formunda, geniş omuzlarından uzun kaslı bacaklarına kadar geziniyor. Acaba iyi dans edebiliyor mu?

Ona sorup kendimi aptal durumuna düşürmeden önce, adalı kızlardan biri ona yaklaşıyor. Bronz tenli ve uzun saç örgüleri beline kadar sallanıyor. Yumuşak altın rengi gözleri ve dolgun dudaklarıyla çok güzel.

"Dans etmek ister misiniz, efendim?" Kızın sesi melodik ve baştan çıkarıcı. Boynundaki kabuklu bir iple tutturulmuş, omuzlarını ve sırtını çıplak bırakan hafif tuniğinin üzerinde göğüsleri kabarıyor. Sağlık, sıcaklık ve tatlı bir güzellikle parlıyor.

Buna karşılık ben cılız, pasaklı, kahverengi benekli, düz göğüslü ve özensiz giyimli bir hurdayım.

Locke bana dönüp bakmadan hemen onunla gitti. Ve içim acıyor. O kadar derinden acıyor ki günlerce ağlayabilirim.

Locke'un onunla dans izleyemiyorum ama aynı zamanda gözümü de ayıramıyorum. Mükemmel uyumlu bir çiftler. Onların güzelliği ruhumu parçalıyor. İzliyorum, bakıyorum ve daha fazla rom yudumluyorum.

Bir süre sonra Kaptan Neelan bir şarkı söyler ve mürettebattan birkaçı Locke için koro oluşturur. Locke gülerek kabul eder, kızıdan uzaklaşır ve ateşe yaklaşır. Ateşin turuncu ışıltısı onu aydınlatır, yüz hatlarını daha da keskinleştiren vahşi lacivert gölgeler göz bandında parıldar.

O anda yaydığı erkeksi güç bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Düzinelerce hevesli yüz ona dönüyor, pürüzsüz baritonu kumsalda yuvarlanırken büyüleniyor. Sirenler ve sırlar hakkında yavaş, çökmekte olan bir balad söylerken bir davul ritmik zamanı koruyor; ve sonra ana sözleri "herkes için rom" gibi görünen hızlı tempolu bir gecekonduya dalıyor.

Herkes ona katılır; erkek seslerinden oluşan hırıltılı bir koro, "herkes için rom" un her tekrarında gürültülü bir şekilde yükselir. Locke'un sesi davulların ve diğer erkeklerin gumbürtüsünün üzerinde yükselir. Şarkının sonunda güzel ada kızı parmak uçlarında yükselip onu öpüyor.

Bir elini saçlarına götürüyor ve onu derin ve sert bir şekilde öpüyor.

Aynı anda hem midem bulanıyor hem de heyecanlanıyorum, içim gıdıklanıyor ve işkence çekiyorum.

"Herkes rom," diye mırıldanıyorum tankard'ıma ve tortusuna kadar boşaltıyorum.

Romun tüm gücü ancak birkaç dakika sonra, vücudum giysilerimin içinde kaynamaya başladığında ortaya çıkıyor. Sıcak, çok sıcak. Göğsümün etrafındaki sargının kalınlığına ya da gömleğimin kollarıma sürtünmesine dayanamıyorum.

Belki çadırlardan birine girersem bir süreliğine soyunabilirim. Sadece kısa bir süreliğine. Tek ihtiyacım olan biraz rahatlamak.

Ya da şuradaki ağaçlar - onlar da soyunmak için iyi bir yer olabilir. Horlayan Dez'i rüyalarıyla baş başa bırakarak ters dönmüş sandaldan kayıyorum.

Sallanarak çadır kümesine doğru sendeliyorum. Başım hoş bir şekilde yüzüyor ama hâlâ yanıyorum. Bir süre çıplak kalmalıyım. Uzun zamandır çıplak kalmamıştım. Bu ada neden geceleri bu kadar sıcak oluyor?

Büyük çadırlardan birine doğru tökezliyorum ve içeri girmeyi başarana kadar kapakla mücadele ediyorum. Neyse ki boş. Soluk zihnim bana burada kıyafetlerimi çıkarabileceğimi ve tamamen güvende, tamamen iyi olabileceğimi söylüyor. Parmaklarımın düğmelerin nasıl çalıştığını unutmuş olması dışında. Onları koparıyorum, kafam karışıyor, yanıyorum, neredeyse gözyaşları içindeyim.

Çadırın kapağı kayıyor, göz bandı olan uzun boylu bir adam içeri girerken kenara çekiliyor. *Locke*, zihnim yavaşça kaydediyor. *Locke duygularımı incitti. O kızı öptü.*

"Neyin peşindesin Nick?" diye sorar.

Her kelimeyi oluştururken çok dikkatli düşünmek zorundayım. "Sadece kıyafetlerimi çıkarıyorum."

"Şimdi mi?" Yaklaşıyor, ellerimi dikkatle ellerinin arasına alıyor. "Bunu yapmak istediğini sanmıyorum."

". Onları çıkarmak istiyorum. Çok ateşliyim Locke. Lütfen düğmeler konusunda bana yardım eder misin? Sarhoş değilim, sadece onları nasıl kullanacağımı unuttum."

Sırıttıyor. "Hayır, *hiç* de sarhoş değilsin."

"Hayır." Başımı sallıyorum, kaşlarımı çatıyorum çünkü sesinde alaycı bir ton duyduğumu sanıyorum. "Şimdi lütfen yanmadan önce giysilerimi taşımama yardım et."

"Seni soymamı mı istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, elimden gelen tüm yalvarışlarla ona bakıyorum. Neden gözlerimin önünde yüzüyor gibi görünüyor? "Locke, neden buradasın ki? Şarkı söylüyordun ve o kızı öpüyordun-"

"Orlah mı? Evet, büyüleyici biri. Eminim yatakta da çok zevklidir. Ama bu gece onu bir daha görmeyeceğim."

"Sürmelisin," diyorum ekşiyerek. "Onu iyice sürmelisin. Ya da dilinle bana gösterdiğin o şeyi yapmalısın. Onu rahatlamak için yalvartmalısın." Birden öne doğru atıldım ve Locke beni yakaladı.

"Bunların yapmama gerek yok, Nick," diyor. "Şimdi seni yatağa götürelim. Cook'un çadırında uyuyorsun, değil mi?"

Beni büyük çadırdan çıkarıp daha küçük çadıra götürürken ve yolda bir fener alırken itiraz ederek inliyorum. Bana bir palet gösteriyor ve minnetle üzerine çöküyorum. Ama hâlâ giysilerimin içinde domuz derisi gibi kavruluyorum ve kumaşı çekiştirerek inliyorum.

Locke başımda dikilmiş, elindeki fenerin ışığında beni inceliyor. "Seni burada bırakırsam, çırlıçıplak soyunacaksın, değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Her ne kadar bu beni memnun edecek olsa da, bunu yapmana izin veremem." Benimkinin yanındaki palete yerleşiyor, yaralarına baskı yapmamak için yüzüstü yatıyor. Yaraları... benim için aldığı yaralar. Gözlerim yaşırdı.

"Sen iyi bir adamsın Locke." Sesim titriyor.

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Kaba bir kahkaha attı. "İyi bir adam şu anda aklımdan geçenleri düşünmezdi." Alnını ince şilteye dayayıp derin bir iç çekti. "Dinlen, Nick. Sen uyuyana kadar burada kalacağım."

"Ama dansı, şarkıları ve seksi özleyeceksin," diye mırıldanıyorum. Göz kapaklarım kalın ve ağır ama onları açık kalmaya zorluyorum.

"Yarın gece, sonraki gece ve Neelan kalış süremizi uzatmaya karar verirse muhtemelen daha da uzun sürecek. Biraz uyu Nick." Locke'un sesi daha önce kullandığını hiç duymadığım kadar derin ve çökmüş bir perdeye düşüyor. "Tam olmak istediğim yerdeyim."

Ertesi sabah ağızımın tadı berbat, açlıktan ölüyorum ve başım biraz ağrıyor ama giyinik durumdayım ve yanımdaki paletin üzerinde uyuyan uzun bacaklı korsan sayesinde sırrım az çok bozulmamış durumda. Locke'un yanakları uykudan kızarmış ve bir tutam beyaz saç başındaki sargıdan dışarı çıkmış. Yavaşça geri sokuyorum.

Kalkıp dışarı çıkıyorum ve bir kum tepesinin arkasında rahatlıyorum. Köylüler kampımız için su getirdi, ben de içip ağızımı çalkalıyorum. Sonra Cook'a kahvaltı lapasını hazırlamasında yardım ediyorum. Cook dün gece çadıra geri dönüp Locke'la beni yan yana yatarken bulduysa bile bundan hiç bahsetmedi. Elbette Locke'un sarhoş bir kamarotun paletine yardım etmesi ve ardından yakınında uyuyakalması, olay bana çok önemli gelse bile, sanırım yorum yapmaya değmez.

Locke kendi payına düşen yemeği almaya geldiğinde bana yavaş ve sıcak bir gülümseme veriyor. Utanıyorum ve ona nasıl teşekkür edeceğimi bilemediğim için gözlerimi kaçırıyorum.

Korsan hayatı yaşamanın bir avantajı da istediğiniz programı . Wierling Adaları bizimki gibi bir mürettebat için şehvetli cazibe merkezleriyle doludur. Ada sakinlerinin içki yapmak için kendi imalathaneleri, ürünlerle dolu bahçeleri ve bostanları var. Taze av hayvanlarıyla dolu ormanlar, balık tutmak ve yüzmek için derin havuzlar, parıldayan şelaleler ve hatta küçük adalardan birinde bir kaplıca bile var.

Kaptan Neelan, adalıların misafirperverliği karşılığında onlara ince kumaşlar, giysi ve ayakkabı sandıkları ile bir sandık dolusu para ve mücevher verir.

Adalılar mürettebatın beslenmesine yardım ettiğinden, Dez, Cook ve benim yapacak çok daha az işimiz var, bu da Dez için iyi bir şey, çünkü büyük geceden sonra baş ağrısı ve mide sancısı çekiyor. Kahvaltıyı temizledikten, kampı topladıktan ve su taşıdıktan sonra adanın keyfini çıkarmakta özgürüz.

Ne yazık ki ben erkekler gibi çıplak yüzemiyorum, bu yüzden daha çok bahçelerle, ağaçlara tırmanmakla ve keşif yapmakla ilgileniyormuşum gibi davranıyorum. Bundan yorulduğumda, yüzme deliğinin üzerindeki kalın bir dalda oturup çıplak erkek ve kadınların bir kayadan atlayıp aşağıdaki derin havuza sıçramalarını izliyorum.

Hala ne yapmak istediğime karar veremedim. Burada kalıp eninde sonunda başka bir gemiye geçmeye mi çalışmalıyım? Başka bir geminin buraya uğramasının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Peki bu arada ben ne yapacağım? Beni yanına alacak ve ücretli iş verecek birini bulmam gerekecek.

Ya da *Ardent*'le kalıp Ravensbeck'e kadar kamarot numarası yapmaya devam edebilir ve orada birilerinin kardeşimi duymuş olmasını ve nerede olduğunu bilmesini umabilirim. Ravensbeck korsanların sığınağı ve kalesi olduğu için, eminim dedikodu ve bilgi merkezi de orasıdır. Mordan'la ilgili haberleri orada bulma ihtimalim başka bir yerde bulma ihtimalimden daha yüksek.

Konaklamamızın ikinci gecesi daha fazla müzik, içki ve şarkı içeriyor. Bu kez romdan tamamen uzak duruyorum ve ateşin etrafındaki neşeli danslara katılıyorum, adalılar, korsanlar ve tüccar denizcilerle kol kola sallanıyorum. Kimse beni sorgulamıyor, çünkü kimse beni gerçekten fark etmiyor. Ya da fark bile benekli yüzüme meraklı bir bakış atıp hemen gözlerini kaçırıyorlar.

Müzik azalmaya başladığında ve eğlenenlerin yarısı sevişmek ya da uyumak için uzaklaştığında, korsanlardan biri tankardını kaldırır ve "Kör Adamın Buffı!" diye bağırır.

Bu açıklamayı alkışlar takip eder ve birisi göz bağı olarak kullanılmak üzere koyu renkli bir kumaş şeridi çıkarır. İki korsan kumda çubuklar sürükleyerek şenlik ateşi alanının etrafında devasa bir daire oluşturur.

"İlk oyuncu yedi kez döndürülür ve sonra kör adam olarak yerini alması için başka bir oyuncuyu yakalaması gerekir," diye bağırır oyunu öneren korsan. "Herhangi biri ateşe adım atmak üzereyse uyarı yapılmalıdır. Gitmek yok

Çemberin dışında. Kr adam birini yakaladığında, onun kim olduğunu tahmin etmelidir. Yanılırsa, başka birini aramak zorunda kalır."

Çoğumuz birbirimizin adını bilmediğimiz için bazı denizciler ve ada sakinleri oyunun bu kısmına itiraz ediyor.

"Ben farklı bir kural oneriyorum," diyor Locke. "Kr adam yakaladığı kişiden öpücük istemelidir. Eğer reddederlerse, başka bir hedef bulur. Kabul ederlerse, onun yerini alırlar."

Herkesten onay sesleri yükselir.

Kalbim kt kt atıyor, çemberin kenarına doğru kaymaya başlıyorum. Ama Cook yakınlarda, elinde sert kokulu bir şişe tutuyor ve beni tekrar ortaya itiyor. "Git biraz eğlen, delikanlı."

Kumdaki çizgiyi geçip çadırlara doğru ilerlerken, "Eğlence için kalmıyorsun," diye işaret ediyorum.

"Akşamki zevkimi aldım," diyor şişeyi kaldırarak. "Sana iyi geceler, evlat."

Oyunun ilk iki turunda, çok fazla sorun yaşamadan kr adamdan uzak durmayı başarıyorum. Gözleri bağlanma sırası Locke'a geldiğinde, diğer kadın oyuncular ondan kaçmaya çalışmak yerine ona hücum ediyor gibi görünüyor. Sonunda, kollarında kıkırdayan ve öpüşmeyi hevesle kabul eden, ışıltılı koyu renk gözleri ve kıızıl saçları olan kıvrımlı bir kadını yakalar. Sıra onda.

Kızıl saçlı kadın gözlerini bağlarken Locke yanıma yaklaşıyor. "Eğleniyor musun, Nick?"

"Son derece," diyorum en mülayim ses tonumla. "Başkalarının pşmesini izlemek çok eğlenceli."

"Ah, seyirci değil de katılımcı olmayı mı tercih ediyorsunuz?"

"Ben yle demedim-" İtiraz ediyorum ama artık çok geç. Omuzlarımdan yakalayan Locke beni doğrudan karşıdan gelen gözleri bağlı kadının yoluna itiyor.

Elleri belime dolanıyor, sonra bol gömleğimin kıvrımlarını yukarı doğru karıştırıyor. Nefesimi tutuyorum, yanlış bir şey fark etmemesini diliyorum.

Kadın nazikçe yüz hatlarıma dokunuyor. "Güzel bir yüz." Parmak uçları ağzımı buluyor. "Yumuşak dudaklar. Bir pck alabilir miyim?"

İstediğim son şey bu şekilde ilgi odağı olmak. Üzerime dikilmiş bu kadar çok gzn hissiyle tüylerim diken diken oluyor. Ama her ne kadar pckten vazgeçmek istesem de, azgın bir on altı-

yaşındaki bir kamarotun güzel bir kadını öpme fırsatı sunulduğunda ne yapacağını merak ediyorum.

Oynadığım karakter kadını öpecekti. Ben de öyle yapıyorum. Eğilip onu öpüyorum, hafif, sıcak bir dudak teması.

Takdirle "Mmm," diyor ve göz bağıını çıkarıyor, ilgisi gözlerini aydınlatıyor. Ama beni gördüğü anda, bakışlarında bir farkındalık ve çekingenlik beliriyor. Benekli istemiyor ve ben de onu suçlamıyorum. "Senin sıran," diyor hafifçe, göz bağıını bana uzatıyor ve yürüyor

Uzakta.

Gözlerimi bağlamadan önce bile herkesin benden uzaklaştığını, bana önceki oyuncuların daha geniş bir alan bıraktığını fark ediyorum. Bu acı veriyor, çünkü kendi değerimden ne kadar emin olsam da, bir yanımda hala güzel olarak görülmek istiyor.

Gözlerimi kapatıp göz bağıını bağladım, dans eden ateş ışığı ve gölgelerin vücudumdaki şüpheli herhangi bir şeyi gizlemesi için dua ettim. Kollarımı iki yana açarak, bu işi bir an önce bitirmek için elimden geldiğince hızlı adımlarla ilerliyorum. Herkesin bu çil yüzlü tuhaf kamarotla ilişki kurmaya ne kadar isteksiz olduğu düşünülürse, muhtemelen biraz zaman alacak.

Hareket etmeye başladığım anda ellerim sert bir göğse çarpıyor. Temkinli bir şekilde yukarı doğru hissediyorum, parmaklarım kaba bir gömleğin üzerinde gezinirken yanaklarım kızarıyor. Kumaşın altında geniş göğüs kaslarını, sonra kalın köprücük kemiklerini, sonra da güçlü bir boynu hissedebiliyorum. İnce tüylerle kaplı bir çene çizgisi var -bir göz bandının ipi, bir bandananın kenarı, hafif baharat ve tuz kokusu-

Kalbim sıkışıyor.

Locke tam dikildi. Onu yakalamamı istedi.

Gözlerim bağlı, bir elimi Locke'un yüzüne bastırarak donup kalıyorum. Karanlığın içinde bir yerlerden bir kadın sesi, doğrudan kör adamın önünde durmanın doğru olmadığını, oyuncuların en azından kaçmaya *çalışması* gerektiğini mırıldanıyor. Sıra Locke'a geldiğinde kadınların ona nasıl saldırdığından bahsetmiyorum.

Ama onun sözleri, kabin çocuğu kişiliğim için benimsediğim kısık sesle konuşmak için beni yeterince cesaretlendiriyor. "Bir öpücük alabilir miyim?"

"Benim için zevkti Nick," diyor Locke.

Göz bağının altında yüzüm sıcaktan yanıyor ama ağzımı yukarı kaldırıyorum ve dudakları sert ve sıcak bir şekilde aşağı iniyor. Dudakları yumuşak ve mükemmel bir şekilde benimkilerle birleşiyor ve Locke'un ağzının benimkileri sarmaladığı o büyümlü yerden doğan mutluluk damlaları bedenime akıyor.

Etrafımızda ısıklar ve alay sesleri yankılanıyor ama Locke beni öpmeyi bırakmıyor. Eliyle başımın arkasını kavırıyor ve dilini dudaklarımın kenarı boyunca kaydırarak daha derine bastırıyor. Ama içeri girmesine izin vermiyorum. Sıvılaştım, dehşete düştüm.

Geriye doğru sendeliyorum, göz bağını koparıp eline tutuşturuyorum.

"Senin sıran," diye tükürdüm ve ateş ışığının çemberinden dışarı çıktım.

Sahilde yürürken bacaklarımın arasında ısı titreşiyor. Hızlı adımlarım beni kamptan çok uzaklara, koy boyunca, denize bakan noktaya doğru götürüyor. Çıkıntılı burna ulaşana kadar kayalardan tırmanıyorum ve orada, dalgalanan deniz otlarının arasında sırtım dönük oturuyorum.

Bir kayaya yaslanmışım ve gümüş rengi okyanus önümde uzanıyordu. Ay ışığı vücudumu yıkıyor ve deniz havası kızarmış yanaklarıma üfleyerek onları serinletiyor.

Locke ne cüretle böyle davranır?

İlk başta bana yardım etmeye çalıştığını, utanmamam için sıramı çabuklaştırmaya çalıştığını düşündüm. Ama sonra beni öpme şekli, tanrım.

Ağzıma dokunuyorum, dilinin dudaklarımdaki arayışını hatırlıyorum.

Gözlerimi kapatarak bir elimi pantolonumun altına, oradaki narin kıvrımlara sokuyorum. Kendimi nazikçe tahrik ediyorum, bir parmağımı içeri kaydırıyorum, bunun Locke'un parmağı ya da belki de dili olduğunu hayal ediyorum.

Bana olan ilgisine ne anlam vereceğimi bilemiyorum. İçimde cinsiyetin ötesinde bir şeye ilgi duyuyor olmalı - gerçi dönüştüğüm çaresiz, kaçamak şeyde kimin ne göreceğini hayal bile edemiyorum. Ya da belki Locke kadınlara doydu ve *başka* bir şey denemek istiyor. Locke'un içimde yeni, daha sıkı bir noktaya doğru ittiğini hayal ederek kıvranıyorum. Bu tür bir seksten hoşlanacağımı sanmıyorum. Canım acırdı.

Neden bunu düşünüyorum ki? O sırrımı keşfetmeden birlikte olmamız mümkün değil ve o zaman *Ardent*'e geri dönme şansım da olmaz.

Kendimi tatmin etmeyeli haftalar, bir erkekle birlikte olmayalı ise çok daha uzun zaman olmuştu. Kayaya yaslanıyorum, kendime yeniden uyanmak, rahatlamak ve bedenimin arzularını şımartmak için izin veriyorum. Kendimi titreyen bir doruğa doğru kıskırtıyorum.

-Ve bu çok hoş ama ben daha fazlasını istiyorum. Dokunulmak, işkence görmek, baştan çıkarılmak istiyorum. Ne yaptığını bilen bir adam tarafından derin ve sağlam bir şekilde tahrip edilmek istiyorum.

İç çekerek kendimi toparladım ve kampa doğru yürüdüm. Mutfak çadırında Dez, Locke'un dün gece uyuduğu paletin üzerinde oturuyor. Kendimi kendi paletime atıyorum ve geriye kalan tüm düşünceleri bir kenara bırakıp sadece okyanusun telaşına ve fısıltısına odaklanıyorum.

Ertesi sabah Kaptan Neelan kaplıcaların bulunduğu adaya bir gezi düzenleneceğini duyurur. "İkinci kaptandan esirlere ve kadar herkes gidecek. Korsan olmak o kadar da kötü değil, değil ? Sıcak su, içki, ziyafet ve hevesli aşıklar!"

Cauley ve diğer tüccar denizciler, "Hiç de fena değil Kaptan," diye cevap verirler ve dürüst olmak gerekirse bunu kastettiklerini düşünüyorum.

Ardent'e beri iyi yemek yedik, dürüst çalıştık ve ara sıra yapılan sözlü sataşmalar dışında zalimce muamele görmedik.

ve Locke'un kırbaçlanması olayı. Ve şimdi bu güzel adalarda dinlenmenin tadını çıkarıyoruz.

Artık Wierling Adaları'nın zevklerini tattıklarına göre, *Wending Willow*'un eski mürettebatının risk daha düşük olsa bile kaçmaya çalışacaklarından emin değilim. Belki de bu Neelan'ın stratejisinin bir parçasıdır, onlara bu yaşam tarzının iyi yanlarını göstererek sadakatlerini kazanmak.

Ama her şey rom ve kaplıcadan ibaret olamaz. Eninde sonunda *Ardent* başka bir gemiye saldıracak ve daha fazla insan ölecek.

Locke ve ben bir sonraki adaya geçerken aynı gemide değiliz. Tuhaf bir şekilde, sanki içimdeki pusulanın kutup yıldızıymış gibi, her zaman onun nerede olduğunu takip ediyor ve gözümü ondan ayırmıyorum.

Karaya çıktığımız ada kadar güzel bir şey görmedim. Kumları daha beyaz ve yumuşak, suları ise daha mavi görünüyor, tabii bu mümkünse. Yemyeşil bitki örtüsü kumsalları kaplıyor ve soluk, ezilmiş deniz kabuklarından oluşan patikalarla çevrili serin ormanlara dönüşüyor. Ada sakinlerinin buraya sevgiyle baktıkları çok açık.

Narin sarmaşıklar tepedeki ağaçların arasından kıvrılıyor ve çalılıklar parlak çiçeklerle kokuyor. Havada nemli, ağır bir çöküş var, cildimin her gözenegini, vücudumdaki her hücreyi çağıran yemyeşil bir cazibe. Kaynakların çağrısı, tertemiz sıcak suya dalma fikri, karşı konulamayacak kadar fazla. Kendimi teşhir etmeden suyun tadını nasıl çıkarabileceğimi bilmiyorum ama yıkanabileceğim özel bir köşe olmasını umuyorum.

Ya da belki de tedbiri elden bırakıp hepsinin önünde soyunurum. Tekrar sürüklenip Kaptan'ın önüne çıkarılmadan önce birkaç saniyelik ateşli mutluluk buna değebilir, böylece bana ne yapacağına karar verebilir. Beni öldürebilir. Ya da adamlarının bana istediklerini yapmalarına izin verebilir.

Adalarda, rahatsız edilmeden kalmama izin verebilirdi. Başka bir gemiyi beklemem gerekecek, tabii beni kabul eden olursa. Yol parasını ödeyecek param yok.

Aklıma bir fikir geliyor, çok tehlikeli bir fikir.

Ambardan biraz hazine çalıp ana adada bir yere saklayabilirim. Yol param olarak kullanabilir, başka bir gemide bana sağlayabilir.

Ama Kaptan, *Ardent*'te hırsızlığa müsamaha gösterilmeyeceğini açıkça belirtti. Sadece bir takım elbise aldığım için beni kırbaçlayarak serbest bırakacaktı ama hazine çalmaya kalkarsam ve yakalanırsam muhtemelen beni öldürür.

Etrafımdaki korsanlar ve adalılar hevesle ilerlerken, sesleri beklentiyle hızlanırken karanlık düşüncelerden sıyrılıyorum. İleride yol genişliyor, çiçekli bitkiler ve pürüzsüz kayalardan oluşan bir kıyıya açılıyor. Üç büyük havuzun yüzeyinden buhar kıvrılıyor. Havuzların arkasında, yüzeyleri damlayan yeşillik ve çiçeklerle süslenmiş kayalık uçurumlar yükseliyor. Güneş ışığı kayalıklardan çıkıp aşağıdaki havuzlara akan suların üzerinde parıldıyor.

Kaplıcalar sıcak, hoş kokulu, güneşli bir cennet. Ama kendimi göstermeden katılamam, bu yüzden herkes suya hücum edip yol boyunca kıyafetlerini çıkardığında, çalılıkların arasına girip açıklığın etrafını dolanıyorum. Havuzlardan birinden uzaklaşan küçük bir su akıntısını takip ederek ormanın içine dalıyorum.

Şanslıyım, çünkü takip ettiğim küçük dere bir kayanın üzerinden akıyor ve geride bıraktığım üç havuzdan çok daha küçük olan başka bir havuza boşalıyor. Su berrak ve güneş ışığının vurduğu yerlerde altın sarısı, ama çakıllı dip gölgeli ve bozuk, bu yüzden gerçekten ne kadar derin olduğunu söylemek zor.

Bu küçük havuzun etrafında, zengin, yeşil ve derin orman yaprakları kümelenir. Tropikal yapraklar buharlaşan yüzeyin üzerinde kavis çiziyor ve yapraklar yukarıdaki dantelli çiçekli ağaçlardan süzülerek parıltıyan havada süzülüyor.

Botlarımı çıkardım ve ayak parmağımı suya soktum. Su o kadar sıcak ki yakıyor - harika, kutsanmış bir . İçine dalmak için can Arzu o kadar güçlü ki, yakalansam bile umurumda değil.

Hızla gömleğimi çıkarıp aile yüzüğümü gömleğimin kollarından birine düğümlüyorum. Sonra göğüslerimdeki bağı çözüyorum, sıkışmış etime keskin bir acı saplanırken dişlerimin arasından tıslıyorum. Nefes almak için bir dakikamı ayırmak zorunda kalıyorum ve acının kontrol edilebilir bir ağrıya dönüşmesini bekliyorum. Sonra kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıyorum.

Çırılçıplak, kendimi suyun içine bırakıyorum, titriyorum ve lezzetli sıcaklık karşısında hafifçe inliyorum. Derinlere daldıkça yorgun kaslarım ıstıraplı bir zevkle çığlık atıyor. Kemiklerimin şarkı söylediğine yemin edebilirim.

Ayak parmaklarım dibi sıyrıyor. Su omuzlarıma kadar geliyor; mükemmel bir derinlik. Sevinçle inleyerek gözlerimi kapatıyorum ve teslim oluyorum.

"İnanılmaz derecede aptalca davranıyorsun," diyor bankadan gelen çok tanıdık bir ses.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Locke havuzun kenarında duruyor, göz bandını yukarı kaldırmış ve solgun, yoğun bakışları benimkilere kilitlenmiş.

Elimi ağızıma kapatıp bir çığlığı bastırıyorum. Diğer kolum göğüslerimin üzerinde kenetleniyor.

"Locke!" Nefes nefese kaldım. "Nesin sen, bana bakma!"

"Aman Tanrım," diye abartılı bir şaşkınlıkla söyleniyor, uzaklara, ağaçların arasına bakarak. "Sen bir kadınsın. Ne kadar şaşırtıcı. Bu kadar ikna olmuş ve tamamen kandırılmış olmanın utancından nasıl kurtulacağım?"

Zihnim şoktan bembeyaz kesiliyor. "Biliyor muydun?"

"Senin geminden benimkine denizin karşısına geçtiğimizden beri biliyordum. O zaman şüphelenmiştim. Ve seni denize atmak için kucağıma aldığımda da bundan oldukça emindim. Ama bunu benim için kesinleştiren şey, o güzel çıplak ayağını görmek oldu."

"Neden buradasın?" İdare ediyorum.

"Seni kaçarken gördüm ve böyle aptalca bir şey yapmak isteyebileceğini düşündüm. Bu yüzden seni takip ettim. Varlığımı duyurmanın çalıların arasında sinsice dolaşmaktan daha onurlu olacağını düşündüm."

"İkisi de onurlu değil." Locke'un benim kız olduğumu başından beri bildiği gerçeğini zar zor düşünebiliyor, zar zor hesaplayabiliyorum. *Bunca zamandır.* Birbirimizle her konuştuğumuzda biliyordu. "Yani sen uzun ve kalın şeylerle başa çıkmaktan bahsederken -ve bir kadını nasıl memnun edeceğini anlatırken-

"Biraz eğleniyordum. Tüm bu yolculuğun en eğlenceli kısmı sendin." Beni yalnız bırakmak için ağaçların arasına bakıyor ama profilini ve yüzündeki ukala sırıtışı görebiliyorum.

"Seni piç," diye nefes nefese kaldım. "Bu bir şaka değil. Bu hayatta kalmak."

"Farkındayım." Gülümsemesi kaybolur. "Ama bana inanmalısın Nick, kimseye söylemeyeceğim. Biri öğrense bile sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Bunu durduramazsınız," diyorum. "Korsan Kral'ın fermanı, onun bayrağını taşıyan herhangi bir gemiye kadınların alınmasını engelliyor. Ve sen Korsan Kral değilsin, kaptan değilsin, hatta ikinci kaptan bile değilsin."

Gözlerini yüzümden ayırmadan tekrar bana bakıyor. "Seni koruyabilirim."

"Bundan şüpheliyim. Bu yüzden mi beni buraya kadar takip ettin, beni korumak için mi?"

"Yaptığın şeyin aptalca olduğu konusunda seni uyarmak istedim. Elbette dinlemeyeceğini biliyordum, bu durumda bu özel yerin tadını birlikte çıkarabileceğimizi umuyordum."

Midem dönüyor ve dalıyor. "Buraya ilk ben geldim ve paylaşmaya meyilli değilim."

"Belki de başka seçeneğin yoktur." Gülümsemesi geri dönüyor, boğucu bir vaatte karanlık. "Ben bir korsanım, unuttun mu? Ne istersem onu yaparım ve bu baharın sahibi sen değilsin."

Yüzüm sudan daha sıcak yanıyor. "Peki," ısıırıyorum. "O zaman giderim. Haftalardır yaşadığım birkaç zevkten birini mahvettiğiniz için teşekkürler."

İki elimle kayanın kenarına vurup kendimi dışarı çekmeye başladım.

"Kahretsin, sadece orada kal." Locke elini gözlerine siper eder. "Ben Git. Ben yolun yarısında bekleyip kimsenin sizi rahatsız etmediğinden emin olacağım."

Arkasını dönüyor. Geniş sırtını görünce aklıma bol beyaz gömleğinin altında gizlediği dövmesi geliyor. Locke da kimliği hakkında sakladıkları yüzünden büyük kaplıcalarda eğlenemiyor. Yedi kraldan birinin casusu değil. Belki de rakip bir korsan çetesinin üyesidir? Belki de Korsan Kral'dan bir şey çalmayı planlıyordur?

Ne sakladığına dair hiçbir fikrim yok ama bunu öğrenmemin tek yolu ona yaklaşmak. Ve onun sırlarını bilmek kendimi korumam için bana bir koz verebilir.

Ayrıca, havuzu paylaşmaya itiraz etmeme rağmen sırrımı korumaya kendini adanmış görünüyor. Bu gerçekten çok tatlı. Ve şimdi öfkem biraz hafiflediğine göre, onun benimle birlikte suda çıplak olma ihtimalinin tamamen itici olmadığını inkar edemem.

"Bekle," dedim ve Locke durdu.

"Belki paylaşabiliriz," diye mırıldandım.

"Çok cömertsiniz. Sanırım yine gözlerimi bağlamamı talep edeceksiniz?" diyor kuru bir sesle.

"Gözlerini bağlamak zorunda değilsin," diyorum. "Ama bana dokunamazsın." "Şunu açıklığa kavuşturalım: Bir korsandan seninle aynı banyoyu paylaşmasını istiyorsun, ve sana dokunmayacağım."

"Evet, aynen öyle. Ve mutfaktaki konuşmamız sayesinde, isteklerime saygı göstereceğinizi biliyorum."

Locke yavaşça arkasını dönerek, "Elbette," dedi. "Ben çok onurluyum." Kirpikleri aşağı doğru iniyor, gözleri altlarındaki soluk yıldızlar gibi yanıyor. "Yani kural şu: Bakabilirim ama dokunamam."

"Bu doğru."

"Bununla yaşayabilirim." Bıçak kemerini bırakıyor ve soyunmaya başlıyor. Önce bakışlarımı kaçırıyorum ama sonra bakışlarımı tekrar onun formuna çeviriyorum. Onu daha önce de çıplak görmüştüm ve dürüst olmak gerekirse, onu tekrar görmek istiyorum. Her şeyini.

Kuş cıvıltılarının serpiştirildiği ve çiçek kokularının sindiği bu sessiz yerde, o ve ben katmanlarımızdan daha fazla sıyrılıyor, nezaket ve yapmacıklığı kazıyıp atıyoruz.

Baş döndürücü, sarhoş edici. Tehlikeli.

Locke pantolonunu indirdiğinde, gerçekten ne istediğinin sessiz bir kanıtı olarak cesurca erekte oluyor. Bildiğim kadarıyla adadaki diğer kadınlardan hiçbiriyle birlikte olmadı ve neden *beni*, dağınık kumral saçlı sıksa benekli şeyi tercih ettiğini anlamıyorum. Omuzlarım ve göğsüm bile her boy ve şekilde çillerle dolu.

Pek çok kez pürüzsüz kahverengi bir teni ya da kremi beyaz bir teni arzuladım. Kendimle, tam da olduğum gibi, son derece rahat olduğum günler, haftalar ya da aylar geçiriyorum ve sonra bir anda zihnim tekrar kendinden nefret etmeye, umutsuzca güvensizliğe dalıyor.

Locke'un uzun bacaklı, güzel orantılı, mükemmel bronzlaşmış vücudunu görmek kendimi o kadar aşağılık hissettiriyor ki midem bulanıyor. Suyu giriyor, sıcak sıvı sırtına temas edince irkiliyor.

Bir an için kendi bilincimden uzaklaşıyorum. "Peki ya yaraların?"

"Ben herkesten daha hızlı iyileşirim," diyor. "İyi olacaklar." "İyileştirme büyün var mı?" Merakla sordum.

Bandanasını çıkarıyor ve saçlarını . "Tam olarak değil. Yine de tüm ailem ortalama bir insandan daha hızlı iyileşir. Ve benim bir sihirli yeteneğim var."

"Dur tahmin edeyim, sakinle ilgili bir şey mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Bu cümleyi daha önce de duymuştum."

"Aslında, hayır." Gülümsüyor. "Bana bir sırrını söylersen söylerim."

"Sırrımı zaten biliyorsun."

"Oh, hayır, Nick." Locke bana doğru ilerliyor, su omuzlarının üzerinden dalgalanarak akıyor. "Senin daha çok sırrın var. Üzerindeki gizemin kokusunu alabiliyorum." Bana yaklaşıyor, içine çekiyor.

"Çok tuhafısın," diye cevap veriyorum. "İyi, aslında yirmi yaşındayım, on altı değil."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Bana şu kardeşinden bahset. Bu hikayede daha fazlası var, değil mi?"

Bir an için dudağımı çiğniyorum, tartışıyorum. Locke'un sırlarını arzuluyorum ve Mordan'ın yeteneği tam olarak bir sır değil - en azından evde değil. İvris'teyken, onun gücü ailemi parçalayan çiğ ve açık bir gerçektir.

"Kardeşim rüzgârı manipüle edebiliyor," diyorum. "Havayı belirli şekillerde hareket ettirebilir - çok hassas bir kontrolle değil, ama hava durumunu etkileyecek kadar güçlü. İnsanlar ondan hep şüphelenirdi ve belki biraz da korkarlardı, çünkü korkunç bir öfkesi vardı ve öfkelenildiğinde acı vermekten hoşlanırdı."

Yakındaki bir bitkiden bir çiçek koparıyorum ve kadifemsi beyaz yapraklarını tek tek koparıyorum, sırf Locke'un gözleri dışında bakacak bir yerim olsun diye. "Buna rağmen ailem ona bir nişan ayarlamayı başardı, yüksek soylu bir soylunun kızıyla evlenmesini sağladı. Ama kız onu sevmiyordu ve düğünden kısa bir süre önce babasının çiftliklerinden birinden bir çocukla yattığını öğrendi. Bunun üzerine ağabeyim müstakbel kayınpederinin arazisine beş büyük hortum göndermiş. Hortumlar her şeyi yok etti - malikaneyi, çiftlik evlerini, tüm ahırları ve ekinleri - ve kardeşimin nişanlısı da dahil olmak üzere bir düzine insan öldü. Yaptığı şey yüzünden tutuklanacak ve idam edilecekti. Bu yüzden denize kaçtı."

Sesim titriyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum. Kopardığım çiçek artık çıplak, ortası taç yapraksız, bu yüzden onu fırlatıp atıyorum.

Locke'un sesi nazik. "Ve şimdi de burada onu mu arıyorsun?"

Başımı sallıyorum, parmaklarımı suyun yüzeyinde yüzen beyaz yaprakların arasında gezdiriyorum. Sıcaktan kahverengiye dönmeye başladılar bile. "Onun için endişeleniyorum. Her zaman sakın kalmasına yardım eden kişi bendim. Kontrolden çıkmaya başladığında, kendi kendini idare edene kadar onu sakinleştirmek için yaptığım bir şey vardı."

"Yaptığın bir şey mi?" Locke yaklaşıyor. Ama henüz ona kendi yeteneğimi ya da Mordan'ı nasıl ısırdığımı ve onu nasıl kontrol ettiğimi anlatmaya hazır değilim.

başkalarına zarar vermesini önlemek için onu kendi kanıyla öldürdüm. Bunu yapmama izin verdi, hatta yapmamı istedi. Öfkesini bastırmak için birinin ona yardım etmesini istiyordu.

Mordan'ın bensiz neler yaptığını, şimdiye kadar kaç kişiyi incitmiş olabileceğini hayal etmek bile istemiyorum.

"Bazı sakinleştirici teknikler kullandım. Özel bir şey değil," diye yalan söyledim. "Her neyse, korsanlara katılmış olabilir mi diye merak ettim, belki de uygun rüzgârlara ve bu tür şeylere yardımcı olmak için bir büyücü olarak hizmetlerini sunmuştur."

"Korsan Kral genellikle mürettebatı arasında büyü yapanlara izin vermez," diyor Locke. "Güç sahibi insanlar kontrollerini kaybetmeye ya da daha fazlasını istemeye meyillidirler ve bu denizde tehlikeli bir şeydir. Ama bir kaptanı onu işe almaya ikna etmeyi başarmış olabilir."

"Peki ya Korsan Kral'ın rakipleri? Onlardan biri için çalışıyor olabilir mi?" Locke'un yüzünde rakip bir korsan çetesinin casusu olabileceğine dair bir işaret arıyorum ama o sadece gülüyor.

"Korsan Kral'ın rakibi yoktur. Egemenliği, kıyı sularından haritanın kenarına kadar tüm Shorn Denizlerine yayılmıştır."

"Korsanların hiçbir krala bağlılık yemini *etmediklerini* sanırdım," diye karşı çıkıyorum.

"Korsan Kral herkesi bir kara hükümdarı gibi kontrol etmez," diyor Locke ciddiyle. "Filosuna gönüllü olarak katılan ve aidatlarını ödeyen kaptanlara en iyi gemiler, malzemeler ve ekipmanlar verilir. En dişe dokunur kargolar hakkında istihbarat alırlar ve Taçlı Kafatası'nı taşıyan diğer gemilerden yardım isteyebilirler. Bunun da ötesinde, dünyanın dört bir yanındaki limanlarda belirli kuruluşlara özel erişim hakkına sahip olurlar ve Ravensbeck'te birinci sınıf muamele görürler. Ancak hiç kimse katılmaya zorlanmaz. Korsanlar da Ravensbeck'te hoş karşılanır ve mallarını adil fiyatlar karşılığında takas edebilirler. Ancak onlar bağımsız gemilerdir, rakip değil."

"Yani Korsan Kral'ın filosu özel bir kulüp gibi. Bir erkekler kulübü." Ona sert bir bakış attım. "Gemilerde kadınlara karşı bu önyargıyı onaylamıyorum. Bunun koruyucu ya da önleyici bir tedbir olduğunu söyleyebilirsiniz ama neden erkekler basitçe pislik olmamayı öğrenemiyor?"

Gözleri kederli ve mesafeli, yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyle çelişiyor. "Asıl soru bu, değil mi?"

Locke bir an sessiz kaldı. Kendi trajik anısına kapıldığını hissedebiliyorum ve yüzündeki kederli ifade kalbimi acıtıyor. Konuyu değiştirme zamanı.

"Sana kardeşimden bahsetmiştim," diyorum. "şimdi sen de bana bir sır borçlusun. Büyülü bir yeteneğin olduğunu mu söylemiştin?"

"Ah, evet. Garip ve tehlikeli ses. Duyduğunuzda karar verebilirsiniz." Gülümsüyor ama gözlerinde temkinli bir endişe var.

Keşke bilseydi... Birini sahip olabileceği tuhaf veya tehlikeli büyülü yetenekler için yargılayacak son kişi benim.

Locke nefes alıyor, sonra kelimeleri aceleyle ağzından çıkarıyor. "Dünyada dövme büyüsü kullanarak birini bir yemine bağlayabilen bir avuç insandan biriyim."

"Dövme büyüsü mü? Ravensbeck'te insanların oraya ihanet etmesini önlemek için kullandıkları büyü gibi mi?"

"Aynen öyle."

Nefesim kesiliyor, zihnim aydınlanırken gözlerim açılıyor. "Sen Korsan Kral için çalışan bir dövmecisin! Yani Ravensbeck'te çalışıyorsan oldukça tanınırsın, değil mi? Ve denizdeyken, insanların neler yapabildiğini bilmesini istemezsin! Bu yüzden kılık değiştirdin!"

Locke'un yüz ifadesinde okunamayan bir değişim olur. "Evet," der. "İşte bu yüzden."

"Yani bana bir dövme yapabilir ve istediğin her şeyi yaptırabilir misin?"

"Önce bir yemin etmelisin. Sonra da dövmeyle mühürleyeceğim. Ravensbeck işaretini alan korsanlar konuşamaz, yazamaz ya da bir düşmana sığınağımızın yerini gösteremez ama işaret basılırken bu yemini yüksek sesle etmeleri gerekir."

"Ya biri yemin etmeyi reddederse?"

Locke'un sesi keskinleşir. "O zaman daimi misafirimiz olarak Ravensbeck'te kalmak zorundalar."

Yine o emir yankısı, o mağrur kontrol iması var. Bunu saraydaki erkek ve kadınların seslerinde duymuştum ve zaman zaman Locke'un sesine de sızıyor.

Büyü kullananların daha fazla güç istediğinden bahsederken, başkalarından mı yoksa kendisinden mi bahsediyordu?

Artık o ve ben birbirimize sırlarımızı açtığımıza göre, kendimi garip bir şekilde özgür ve yüksüz hissediyorum. Hâlâ sırlarım var ve sanırım onun da var ama bu çiçek kokulu ve sıvı sıcak altın boşlukta, sadece fiziksel olarak değil, daha da yakınlaştık. Kalp tellerimin onunkilere dokunduğunu hissedebiliyorum ve eğer o *Ardent*'i terk etseydi ve ben Wierling Adaları'nda kalsaydım, bu iç içe geçmiş çizgilerin kalbimin hassas etini keseceğinden ve parçalanacağından şüpheleniyorum. İyileşebileceğimden emin değilim.

Hiç kimseye karşı bu kadar güçlü hisler beslememiştim. Buna yakın olan tek ilişki Mordan'a olan aşkımdı ama o da ailevi bir bağdı, kan bağıydı. Bu yeni, ısıltılı ve güçlü bir şey. Yine de uzun süreceğinden emin olamıyorum. Geçmişte, partnerlerimle seks yaptıktan sonra onlara olan ilgimi hep kaybederdim.

Locke'la olan bağlantımın fiziksel bir buluşmanın ötesine geçip geçmeyeceğini bilmem gerek. Sürmezse, burada, adalarda kalmakta özgür olacağım. Ve ona karşı hislerim devam ederse, *Ardent* ile Ravensbeck'e devam etme konusunda iki kat daha emin olacağım.

Şimdi tek yapmam gereken onu baştan çıkarmak. Bu zor olmamalı - havuzda benimle birlikte çıplak. Ona yaklaştıkça ereksiyonunun ucu karnıma değiyor.

Özür dilemiyor ya da geri çekilmiyor, ama ben ona tekrar vurduğumda dudakları aralanıyor, alt karnımı o sert uzunluk boyunca kaydırıyorum.

Islak parmaklarımı sudan çıkarıp yukarı, pırıl pırıl omzuna doğru gezdiriyorum. "Bana dövme yapıyormuşsun gibi davranalım," diyorum usulca.

"Nasıl bir yemin etmemi istersiniz?"

"Bana dokunuyorsun, Nick." Eli benimkinin üzerinde geziniyor. "Bu sana dokunabileceğim anlamına mı geliyor?"

İçimdeki her şey "Evet, *lütfen*" diyor. Ama soğukkanlı kalmayı başarıyorum ve omuz silkiyorum. "Adil olan adildir. Sanırım yapabilirsin."

Bileğimi avucunun içine alıyor ve ters çevirerek alt taraftaki kırılgan deriyi ortaya çıkarıyor. Parmak ucu damarlarımda geziniyor. "Dövmeyi buraya yaptırırdım sanırım. Ama seni asla yemin etmeye zorlamazdım."

"Şartları dikte etmenize izin verirsem ne olur?"

Locke'un gözleri güneşin puslu ışığında benimkilerle buluşuyor. Sesi alçak ve dumanlı, arzu dolu. "Sana başka bir erkek tarafından asla tatmin edilmeyeceğine dair yemin ettirirdim, ama bana sadece seni defalarca boşaltma zevkini tattırırdım, ta ki kendinden geçip yürüyemeyecek kadar güçsüz düşene kadar."

Ona bakıyorum, tenim gür bir sıcaklıkla uğulduyor. "Tanrı yıldızları," diye fısıldıyorum. "Bu senin için çok fazla iş gibi görünüyor."

"Hiç de değil." Daha da yaklaşıyor. Vücutlarımız aynı hizada, iltihaplı - bacaklarımin arasındaki hassas boşluk zonklıyor ve zonklıyor, dokunuşu için ağrıyor.

Locke'un avuç içleri popomun üzerinde kayıyor, beni kavıyor, birbirimize bastırana kadar beni içine çekiyor, ten tene buharlaşıyoruz. Saçlarım şakaklarımin etrafında nemli ve ıslak bir şekilde kıvrılıyor ve her yerim gevşek, ıslak ve kötü hissediyorum.

Ağız benimkinin üzerinde kayıyor ve ben iki kolumu da onun omuzlarına atıyorum, ağırlı, istekli. Dillerimiz birbirini itiyor ve sarmaş dolaş oluyor, ağızlarımız her öpüşte sessizce daha da açılıyor.

Karnıma bastırıldığını hissedebiliyorum, onu istediğim yere çok yakın. Bana sürtünüyor ve ihtiyacımı dilinin üzerinde inliyorum. Beni daha sert öpüyor, kolları vücuduma dolanıyor, beni ona kilitliyor. Ama kendimi hapsedilmiş hissetmiyorum. Canlı ve özgür hissediyorum.

"Bana adını söyle," diye soluk soluğa bağılıyor Locke, ben onun yanında kıvrılırken.

"Bana 'Nick' demeye devam etmelisin," diye nefes nefese onu tekrar öptüm. "Yoksa diğerleriyle birlikteyken ağızından kaçırabilirsin. Peki ya sen? Kılık değiştirmişsin. Locke senin gerçek adın mı?"

"Bu benim gerçek adımın bir parçası." Aşağıya, göğüslerimin göğsüne bastırıldığı yere bakıyor ve inliyor. "Tanrım, tatlısın. Şu haline bak."

"Ama ben çok dalgınım," diyorum, yüzüm daha da kızararak. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Neden olsun ki?" Sanki bunu sorduğuma gerçekten inanmıyormuş gibi bana bakıyor.

Omuz silkiyorum. "İnsanlar lekesiz cildi tercih ediyor."

"Hiç kimse lekesiz bir cilde sahip değildir. Bu yanlış bir güzellik fikri. Ve bunlar

- "Çilli elmacık kemiğime dokunuyor." "Bunlar leke değil. Onlar bir süs. Onlar sanat. Tek kelimeyle güzel." Omzumu öpmek için başını eğiyor.

Keskin bir nefes alıyorum, yüzümde geniş ve görkemli bir gülümsemenin oluşmasına engel olamıyorum. "Şimdi seni içime alacağım," diye fısıldıyorum. Locke'un sertliği bana karşı seğiriyor ve ben bu yanıt karşısında daha da geniş sırtıyorum.

Ama o anda sesler duydum. Uzak ama belirgin ve yaklaşıyor.

"Locke," diye nefes nefese kaldım.

"Onları duyuyorum. Çabuk dışarı çık ve ormana doğru koş. Orada üstünü değiştirebilirsin. Ben burada kalıp her kimse dikkatini dağıtacağım."

Beceriksizce kendimi derin havuzdan dışarı atıyorum. Locke kışıma alaycı bir şekilde bastırarak ve elini çekerken bir parmağını yarığım boyunca akıllıca gezdirerek çıkmama yardım ediyor.

"Seni şeytan," diye fısıldayarak bağıryorum ona, giysilerimi ve bağlarımı kapıyorum. Birkaç korsan çalıların arasından geçip havuzumuzun kenarında durmadan önce kendimi çalılıklara gömmek için birkaç saniyem var.

Kıpırdamadan yatıyorum, yapraklar tarafından tamamen gizlenmişim ama dikkat çekmeden daha fazla uzaklaşmıyorum. Tropik bir adanın sık ve nemli ormanında çırılçıplak uzanmayı hiç beklemiyordum. Hiç de rahat değil. Sivrisinekler burnumun dibinde geziniyor ve dökülen yaprakların altında pullu ve çok bacaklı bir şeyin gezindiğini görüyorum. Ya üzerime bir şey sürünürse? Ya da içime girerse? Ugh. Bacaklarımı birbirine bastırıyorum ve elimle ağzımı ve burnumu kapatıyorum.

"Kendi kişisel buhar banyonu buldun, değil mi Locke?" diye sesleniyor yeni gelenlerden biri. Sesi Tir'e benziyor, kırılmış granit bir adam. "İşte bu düpedüz düşmanca, her şeyi kendine saklamak."

"İçeri gelin çocuklar," diyor Locke huysuzca. "Bir sürü oda var. Şey... yok ama bunun sizi durduracağını sanmıyorum."

Adamlar gürültüyle suya atılıyorlar. Saklandığım yerden havuzun bir kısmını görebiliyorum. Locke adamlara bakıyor, sırtındaki dövmeyi görüş alanlarının dışında tutuyor. Ben kıyafetlerimi alırken o da bandanasını almış olmalı; göz bandıyla birlikte bandana da yerinde duruyor.

"Seni burada o büyür kamarotla bulabileceğimizi düşündük." Bu ses, neredeyse dövmeler ve piercinglerden oluşan bir korsan olan Gorm'a ait. "Delikanlıyı tercih ediyor gibisin Locke. Nedenini anlayamıyorum. Buralarda bir sürü sulu meme ve kış var. Küçük, benekli bir kurbağaya razı olmaya gerek yok. Ve eğer istediğin bir sıkse, daha iyisini bulabilirsin."

"Düşündüm de, delikanlının parçasını hiç görmedik," diyor ilk korsan Tir. "Garip görünüyor, değil mi?"

"Utangaç, ürkek bir tip," diye cevaplıyor Gorm. "Onu biraz sertleştirmek gerekebilir. Quint'i direğe çıplak bağladığımız zamanı hatırlıyor musun?"

İkisi de kahkaha atıyor. Locke'un güldüğünü duymuyorum ama.

Bana gelince, bu kaba konuşmalar ve benimle alay etmeleri midemi bulandırıyor. Dişlerimi sıkıyorum, gözlerimdeki yaşların sızlamasına kıızıyorum. Benim hakkımda ne söyledikleri önemli değil.

"Çocuğu rahat bırak Tir," diye homurdanıyor Locke. Fark ettim ki sadece benimle konuşurken yumuşak ve güzel konuşuyor ama diğer korsanlarla birlikteyken kaba ve hırçın oluyor.

"Ondan hoşlanıyorsun!" Tir zafer kazanmış gibi konuşuyor. "Peki nerede o? Kaçtı mı? Oh, Nick!" diye sesleniyor şarkılı bir sesle. "Dışarı gel ve taşaklarını bizimle ıslat. Isırmayız. Belki biraz eğleniriz, dördümüz birden."

Tüm kaslarım panikle kaskatı kesiliyor. Ya beni aramaya başlarsa? Ya beni bulurlarsa?

"Haylazın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Locke. "İstersen devam et ve bağır. Bir faydası olmaz. Hey Tir, dün gece seni kiminle gördüm? Kalçalı sarışın mı?" Takdirle ıslık çalıyor. "İyi eğlendin mi?"

Locke'un adamları benimle ilgili konudan uzaklaştırdığını fark etmeden önce hızlı bir kıskançlık duygusunun farkındayım.

Ve işe yarıyor. Tir şehvet dolu bir coşkuyla inliyor. "İyi eğlence mi? Sana *iyi eğlenceyi* anlatayım." Ve kadınla yaşadığı erotik kaçamağı detaylı bir şekilde anlatmaya başlar.

Tam bir saat boyunca çalılıkların arasında kıpırdamadan yatıyor, korsanların şehvetli hikâyelerini dinliyorum. Bir keresinde bir kırkayak elime doğru koşuyor ve neredeyse çığlık atıyorum, ama elimi ağzıma sıkıca kapatıp sesi yutmayı başarıyorum.

Tamamen utanç verici bir şekilde, aynı zamanda inanılmaz derecede tahrik olmuş durumdayım. Çırılçıplağım ve birkaç adım ötemde üç çıplak adam, şimdiye kadar duyduğum en açık dille aşk maceralarını tartışıyorlar. Gemide bile böyle konuştuklarını duymamıştım ve vücudum tüm bunların çiğ cinselliğine kontrol edemediğim bir şekilde tepki veriyor.

Locke çoğunlukla sessizdir, ancak kalabalık bir ortak salonun köşesinde, masanın altında eliyle tatmin ettiği bir taverna kızının hikayesine katkıda bulunur.

Bir süre sonra Gorm, "Kaptan kadar azgın değilsem namerdim," diyor. "Diğerlerinin yanına dönüp birkaç kadın bulma vakti geldi. Kızıışan bir balina gibi denizin üzerine yeterince sperm ekdim. Onu sıcak bir karın içinde geçirmeyi tercih ederim."

Neredeyse öğürecektim. Ama en azından bu gittikleri anlamına geliyor. "Geliyor musun Locke?" diye soruyor Tir.

"Birkaç dakika daha kalacağım."

Adımlarının çıtırtısı geçtikten sonra bile olduğum yerde yatıyorum, çıplak, ve travmatize olmuş bir halde. Cildim -belirli yerler hariç- artık kuru.

Üzerimdeki yeşillik kırılıyor ve Locke aşağı bakıyor. Başımı kaldırıyorum ve ona en üzgün suratımı asıyorum.

"Zavallı sevgilim." Gözleri yumuşak ve merhamet dolu. "Orada kalmak zorunda olduğun için üzgünüm. Hareket edebilir misin?"

"Kaskatı kesildim," diye sızlanıyorum, ayağa kalkmaya çabalıyorum. Vücudum gerginlikten ve bu kadar uzun süre hareketsiz yatmaktan dolayı ağrıyor. "Saçımda böcek mi var? Eğer varsa, bana söyleme, sadece çıkar onları."

Locke uzanıp beni ayağa kaldırdı. Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Haftalardır gemidesin ve her türlü iğrenç şeyi gördün ama *böcekler* seni korkutuyor mu?"

"Bacaklı zehirli tropik böcekler," diye açıklıyorum. "Onlardan biri bana sürünecek diye çok korktum-um-"

"Kontrol etmemi ister misin?" Hâlâ sırtıyor ama sesinde az önceki boğucu duman var. "Bana çok titiz olduğum söylendi."

O şimdi pantolon giyiyor ama ben hâlâ tamamen çıplağım. Karnımın her tarafına ot ve yaprak parçaları yapışmış. Onları öfkeyle fırçalıyorum. "Tanrılar, erkeklerden nefret ediyorum."

Locke kıkırdar. "Seni suçlamıyorum."

Giysiler elimde, havuzdan uzaklaşan küçük dereye doğru yürüyorum. Ancak güneş ışığının içinden geçip okşayıcı sıcaklığını hissettiğimde tereddüt ediyorum; bağlarımı, gömleğimi ve pantolonumu yere bırakıp kollarımı ışığa doğru kaldırıyorum. Burada, güneşin altında çıplık durmak ve ılık esintinin tenime fısıldaması çok iyi hissettiriyor.

Locke'a doğru baktığımda hareketsiz, gözlerinde derin ve aç bir ifadeyle bana bakıyor.

"O tür bir adam olmamaya çalışıyorum," diyor kısık sesle. "Ama bazen-" Ağzını sıkıca kapatıyor ve havuzun kenarından, güneşin ısıttığı kayaların üzerinden, nemli yaprakların ve otların arasından bana doğru ilerliyor.

Yüzümü ona dönüyorum, yapmayı planladığı şeye sözsüz bir onay veriyorum.

Önce iki elini saygıyla göğüslerimin üzerine koydu. Küçük olmalarına rağmen umursamıyor gibi görünüyor. Bu hissin tadını çıkarırken ayak parmaklarım nemli yosunların üzerinde kıvrılıyor, nasırlarının meme uçlarımda gezinmesinden ve karnımı hafifçe sıyrmasından zevk alıyorum.

Sonra sağ eli bacaklarımın arasına giriyor ve ben aniden nefes alıyorum. Tutuşundaki sert, kendinden emin yakınlık beni iliklerime kadar heyecanlandırıyor.

Locke öne eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Bütün o pis konuşmalar seni ıslattı."

Çaresiz bir ihtiyacın yumuşak miyavlaması benden kaçıyor. Kelime bulamıyorum. Sadece burada, Locke'a karşı çıplak ve savunmasız bir şekilde durup sessizce onun dokunuşu için yalvarabiliyorum.

Önümde diz çöküyor, her iki eliyle kalçalarımın birini kavırıyor ve onları birbirinden ayırmaya çalışıyor. Duruşumu değiştiriyorum, onun için yayılıyorum. Onun için ağrıyor, onun için damlıyorum.

Dili üzerimde geziniyor, merkezimde uzun bir süre süzülüyor ve ellerimi başına koyarak titriyorum. Beni kucaklayıp öperken, dilini içeri iterken, döndürürken ve sonra kemirirken ağzımdan küçük tiz nefesler dökülüyor ve *oh... tanrılar... oh yıldızlar...oh*. Çekirdeğimden zonklayan bir heyecan akıyor, her uzvum boyunca dalgalanıyor. Titriyorum, çaresizim, dudakları beni zevkin girdaplarında yatıştırırken zorlukla dik durabiliyorum.

Hafif bir doruk noktası ve çabucak bitiyor ama çok tatmin edici. Locke havuzda bana katıldığı andan itibaren vücudum saatlerdir bu boşalmayı arzuluyordu.

Locke ayağa kalkar ve bir eliyle ağzını siler. "Bir daha kimse buraya gelmeden önce giyinmelisin."

"Ama sen-" Bakışlarımı onun dramatik bir şekilde yırtılmış pantolonuna indiriyorum.

"Ben iyiyim. Devam et ve farklı bir açıdan kaplıcaların etrafından dolaş, böylece benimle olduğunu anlamayacaklar."

"Oh. Pekala."

Göğsümü bağladıktan, aile yüzüğümü sakladıktan ve üzerimi giyindikten sonra, incinmemeye çalışarak ormana doğru ilerliyorum. Locke bu ayrılığı, bu tedbiri benim iyiliğim için tavsiye ediyor. Beni korumak istiyor. Ama aramızdaki her şeyin bir sır olarak saklanması gerekecek olması beni üzüyor.

Ne düşünüyorum ki, aramızda karşılıklı hayranlık ve engellenmiş şehvetten başka bir şey yok. Benden hoşlanıyor çünkü ben gizemli bir meyveyim, elinin altında ama yasak. Sonunda seks yaptığımızda, bu çekimi sistemlerimizden atabilir ve ayrı hayatlarımıza devam edebiliriz.

Daha fazla dikkat dağınıklığını kaldıramam. Mordan'ı bulma görevim zaten yeterince uzağa gitti.

Kardeşimi bulmam gerek. Onun ve diğerlerinin iyiliği için.

Sarkan yaprakları kenara itip sarmaşıkların altından eğilirken, aklım beni kardeşimin dizini kestiği güne götürüyor. Yeteneğimi ilk keşfettiğim güne.

Mordan iki arkadaşıyla birlikte bahçedeydi. On yaşındaydı, benden beş yaş büyüktü. Çocukların oyunlarına katılmama izin verip vermeyeceklerini görmek için dışarı çıktığımda, önce onları bulamadım. Sonra bahçenin arka tarafındaki çitin ötesinden hıçkırık ve ağlama sesleri duydum. Mordan ve benim sık sık tarlalara ulaşmak için kullandığımız aralıktan geçtim.

Bir tarlanın ortasında, sarı çimlerin üzerinde, Mordan'ın iki arkadaşı havada dönüyor, durmak bilmeyen rüzgâr girdapları tarafından taşınıyorlardı. İkisi de ağlıyor, yalvarıyor, bırakılmayı istiyorlardı. Kardeşim yakınlarda duruyordu, ayaklarını dikmiş ve ellerini havada tutuyordu.

"Mordan, ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Doğru şekilde oynamadılar," dedi. "Öğrenmeleri için onları cezalandırıyorum. Bilirsiniz, annem ve babamın bize yaptığı gibi."

"Ama bunlar senin arkadaşların," dedim. "Onları cezalandıramazsın."

"Sen beş yaşındasın," diye tükürdü. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Çocuklardan biri "Hasta olacağım, hasta olacağım!" diye inlemeye başladı. Sonra kustu ve pislik geniş bir yay çizerek kardeşimin kıyafetlerine sıçradı.

Mordan bir öfke çığlığı attı ve yüzlerini zar zor görebildiğim ana kadar çocukları daha hızlı ve daha hızlı döndürdü. Artık çığlık atmıyorlardı ve bir şekilde bunun kötüye işaret olduğunu biliyordum.

"Mordan, dur!" Ağladım. "Onlara zarar veriyorsun!" Ve beş yaşındaki tüm gücümle onu ittim.

Kardeşim dizlerinin üzerine çöktü ve çocukları tutuşu kırıldı. Spiralleri yavaşladı ve yere yuvarlandılar.

Ayağa kalkan Mordan gözyaşları içinde bana baktı. "Bak ne yaptın," diye boğuldu ve bol miktarda kan sızan sıyrık dizini işaret etti. Düştüğü yerde keskin bir kaya vardı; kenarı onu kemiğe kadar kesmişti.

"Kanıyor," diye feryat etti. "Oh, acıyor, çok acıyor!"

"Özür dilerim," diye fısıldadım, suçluluk duygusuna yenik düşmüştüm, çünkü onu seviyordum, idolümdü ve ona acı çektirmeye dayanamıyordum.

"Öp onu, Veronica," diye hıçkırdı. "Daha iyi öp."

Onu öptüm, dudaklarımda onun kanının tadını aldım, tuzlu ve acıydı.

"İşe yaramadı," diye bağırdı Mordan. "Hâlâ acıyor. Tekrar öp." Başımın arkasını kavradı ve yarayı daha sert öpmemi sağladı. Daha fazla kanı ağzıma sızdı ve dilimi kapladı.

Çırpındım ve tutuşundan kurtuldum, yine de bir tutamı kopana kadar saçımı çekti. Acı içindeki bir şeyi kırdı, onun hakkında sahip olduğum yanılısamayı paramparça etti. Onun kim olduğunu, yapabileceğı mantıksız vahşi öfkeyi görmeye başladım.

Gözyaşlarımdan arasından "Ağlamayı kes," diye bağırdım - bunu kendime mi yoksa ona mı söylediğimi hâlâ bilmiyorum.

Mordan anında ağlamayı bıraktı, hıçkırıkları yarıda kesildi. Gözlerinden daha fazla yaş akmadı ve bana kayıtsız ve sakin bir şekilde baktı.

şaşkınlıkla ona bakakaldım. Sonra belli belirsiz "Kalkmalarına yardım edin" dedim. Ve başımla yerde sersemlemiş ve ağlamaklı bir halde yatan iki arkadaşını işaret ettim.

Mordan her birine bir el verdi ve onları yukarı çekti. Sonra ona özür dilemesini söyledim ve bunu sorgusuz sualsiz yaptığında gücümün ne olduğunu anladım.

Kanının tadı kayboldu ve bu gerçekleştiğinde artık onu kontrol edemiyordum.

Etkim dağıldığında, Mordan ona ne yapmasını emrettiğimi hatırladı. Yeteneğimi benden daha çabuk anlamıştı.

İki küçük arkadaşı eve koştu ve olanları ailelerine anlattı, ama o günkü faaliyetler hakkında sorgulandığımızda, ailelerimize orada olduğuma ve Mordan'ın diğer çocuklara hiç zarar vermediğine yemin ettim. Ben onu korudum, o da benim sırrımı sakladı.

Çocukluğumuzun geri kalanı boyunca defalarca aynı pazarlığı yaptık. Onun için yalan söylemekte tereddüt edersem, Mordan bana "Adil olan adildir," derdi.

Tekrar.

Adil olan adildir.

Ama ben onun yüzlerce karanlık sırrını sakladım, o ise benimkilerden sadece birini.

Kardeşimin anısı günü karartıyor - en azından öyle görünüyor, ta ki orman örtüsünün üzerinde bulutların güneşi süpürdüğünü fark edene kadar. Ormandan sahile çıktığımda, gökyüzü hızla bulutlanırken kum beyaz değil inci grisi gibi görünüyor.

Diğer mürettebat üyeleri ve ada sakinleri birkaç dakika sonra ormandan çıkar.

"Şiddetli bir yağmur bizi bekliyor," diye bağırان ikinci kaptan diğerlerini teknelere çağırır.

Ana adaya ulaştığımızda yağmur sahile sıcıyor ve kumları ıslatıyor. Herkes kasabaya doğru ilerlerken bir telaş yaşanıyor. Orada Kaptan Neelan ve birinci kademe tayfalarının kaldığı bir han ve taverna var. Taverna bu geceki etkinliklerin mekânı olacak.

Cook'un bazı kasaları ve malzemeleri muşambayla örtmesine yardım etmek için diğerlerinin arkasında oyalanıyorum. O zamana kadar sırlıklam oluyorum, kaba gömleğim sırlıklam ve vücuduma yapışıyor. Kumsalda hava karanlık ve Cook'un göğsümü fark ettiğini sanmıyorum ama ıslak kıyafetlerle tavernaya gidersem birinin daha yakından bakacağından endişeleniyorum.

"Ben çadırdaki kalıyorum," diye sesleniyorum Cook'a.

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Başını sallıyor ve diğerlerinin peşinden sahile doğru ilerliyor.

Kamp terk edilmiş. İki denizci her zaman gemide nöbet tutuyor, ancak uzakta sisli bir hayalet var, yağmur tabakaları tarafından örtülmüş ve kampımızı görebildiklerinden şüpheliyim.

Locke'un nerede olduğundan emin değilim. Muhtemelen diğerleriyle birlikte meyhanededir.

Cook ve Dez ile paylaştığım çadıra giriyorum. Hava zifiri karanlık ve yağmur çadırın brandasına gürültüyle vuruyor ama içerisi yeterince kuru. Ve yalnızım. Beni rahatsız edecek kimse olmadan en azından birkaç saat boyunca tamamen mahremiyetim var.

Mutluluk verici bir sakinlik vücuduma yayılıyor. Etrafta dolanıyorum ve önce bir mum, sonra da bir fener yakmayı başarıyorum. Bir köşede fazladan bir yığın battaniye var, ben de ıslak kıyafetlerimi çıkarıp battaniyeye sarınıyorum ve aile yüzüğümü parmağıma takıyorum. Merkezindeki kırmızı taş kan gibi parlıyor.

Acaba kardeşim beni onsuz tanıyabilir mi? Aramızda beş yaş var ve o bizi terk edeli yıllar oldu. Değiştiğimi biliyorum. Ama tenim aynı, her zamanki gibi benekli. Beni sadece bundan bile tanırdı. Öyleyse neden bu biblodan ayrılmak için bu kadar isteksizim?

Aileme ait olmaktan özel bir gurur duyduğum söylenemez. Soyumuz, çoğunlukla çeşitli insanlarda rastgele ortaya çıkan garip büyü yetenekler nedeniyle her türlü cinayet ve kargaşa ile lekelenmiştir. Bu güçlerin ortaya çıkışının hiçbir mantığı ya da nedeni yok ve ne olacakları da önceden kestirilemiyor. Görebildiğim kadarıyla, kanımızdaki büyü iyi bir şeyin kaynağı değil. Sadece yıkım ve ölüm getiriyor.

Belki Locke haklıdır. Belki de büyü her zaman yozlaştırır, taşıyıcılarını başkaları üzerinde daha fazla güç peşinde koşturmayı teşvik eder.

Yüzüğü çeviriyorum, örgülü altın bandının işçiliğine hayranlıkla bakıyorum. İç çekerek paletime yerleştiriyorum.

Her ne kadar bu mahremiyeti sevsem de, duvarları olan güzel ve kuru bir odada gerçek bir yatağı tercih ederdim. Yağmur sanki her an çadırı delip geçecekmiş gibi ses çıkarıyor.

Rüzgâr çadırın kapağını yakalıyor ve bir kenara fırlatıyor - hayır, rüzgâr değil - bir el. Karanlık bir figür omuzlarıyla çadıra doğru ilerliyor ve pürüzsüz kumun üzerine damlıyor. Çılgına dönmüş bir halde battaniyeyi vücuduma sarıyorum. Ama bu sadece Locke'dur, net profili ve yağmurdan kayganlaşmış çenesiyle. Onun görüntüsü

Karnımda bir sıcaklık parlaması.

"İyi misin?" Geniş bir eliyle yüzündeki nemi süpürüyor. "Aşçı hasta olduğunu söyledi."

"Yalnız kalmak istedim."

"Ah." Alçak çadır gölgeğinin altında kambur durarak tereddüt ediyor. Gömleği ıslak Őeffaflıđıyla göğsüne yapışıyor. "Ben gideyim o zaman."

"Ya da kalabilirsin." Battaniyenin bir omzumdan kaymasına izin veriyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Locke bir saniye bana baktı.

Isı aramızda dolaşıyor, kıvrılıyor ve sıkılaşıyor. Kalbimin telleri titriyor, gergin ve sıcak. Dudaklarım ayrılırken fısıltıyla tek bir kelime dökülüyor ağzımdan. "Lütfen."

Locke'un bakışlarında bir Şey *kırılır* ve harekete geçer.

Islak gömleğini, göz bandını, baŐörtüsünü yırtıp atıyor, botlarını ve giysilerini umutsuz bir hızla çıkartıyor ve vücudumda beklenti titremeleri yaratıyor. Bir sonraki an çırılçıplak, kocaman, nemli ve kaslı... Üzerimde sürünürken arkama yaslanıyorum, battaniyeyi açıp bedenimi ona gösteriyorum.

O kadar büyük ki tüm  adırdı, tüm dünyamı dolduruyor gibi görünüyor.   zerinden ısı, buhar ve Şehvet fişkırıyor. Yağmur taneleri çene çizgisi boyunca parlıyor. Bir   n koluna dayanarak üzerimde gezinirken gözleri beyaz alev gibi. Kalçaları ayrılmıŐ bacaklarımın arasına yerleşiyor, sert çekirdeği kıvrımlarım boyunca kayıyor.

Başımın arkasını avuçluyor ve acımasız bir öpücük için ağzımı kendine doğru çekiyor. Bu adam kendini çok uzun zamandır tutuyor. Kavurucu bir kas ve vahşi bir Şehvet fırtınası, durdurulamaz - durmasını istediğimden değil.   p  c  ğ  n  n gücü, kontrolünü bırakması beni başka hiçbir Şeye benzemeyen bir Şekilde tahrik ediyor.

Locke'un dişleri dudaklarımda geziniyor ve ben de alt dudağının kabarıklığını nazik bir ısırıkla yakalayarak karşılık veriyorum. Dili benimkinin üzerinde geziniyor ve sonra dudakları ağzımın üzerinde sıkıca kapanıyor, sağlam bir iddia.

Baskın ve zorba bir Şekilde doğrulup gözlerimin içine bakıyor. "Bana adını söyle."

"Bana gerçekte kim olduğunu söylediğinde söyleyeceğim."

"Kahretsin, Nick." Geniş başparmağını ağzımda gezdiriyor, elini boynuma doğru kaydırıyor. Kalın parmakları boğazımın s  t  n  n   aşağı yukarı okşuyor. Bu korsan beni ikiye bölebilir. Farkındalık kalp atıŐlarımı hızlandırıyor ve gözlerim açılıyor.

Ama eli boynumdan göğüslerime doğru ilerliyor. Bir meme ucumu çimdikliyor ve ben nefes alıyorum.

"Adın" diye soruyor.

"Hayır."

Locke yarı kahkaha, yarı sinirli bir hırıltı gibi bir ses çıkarır. Kalçaları geri çekiliyor ve sonra ileri atılıyor. Yakıcı, kalın bir et dalgası hiçbir uyarıda bulunmadan, merhamet göstermeden içime dalıyor. Sıkı ve derin bir şekilde doldurulduğumda boğuk bir zevk nefesi kaçıyor. Locke tekrar içimden çıkıyor ve tüm vücudumu sarsarak geri giriyor.

"Söyle. Bana. Adını. Adını." Her kelimeyi şiddetli bir nokt alıyor. "Daha fazla", başarabildiğim tek kelime.

Ama bana vurmayı bıraktı. Çekiliyor, beni titreyen ve boş bir halde bırakıyor. Omuzlarını pençeliyorum, onu tekrar kendime çekmeye çalışıyorum, ama o bileklerimi bir araya getiriyor ve bir eliyle başımın üstünde tutuyor. Kıvraniyorum, içim titriyor, ağrıyor.

Tek parmağıyla kalçalarımın tepe noktasına dokunuyor ve neredeyse çığlık atıyorum. Kaslarım istekle geriliyor, tüm bedenim kıvraniyor, o zevk patlamasını arzuluyor.

"Locke," diye fısıldadım. "Lütfen."

Burnunu benimkine dayıyor, hâlâ bileklerimi tutuyor. "Senin adın."

Kıvrımlarıma tüy kadar hafif bir dokunuş daha. Biraz sürtünme, herhangi bir şey elde etmeye çalışarak yukarı doğru eğildim. Ama kalçalarımın birini paletin üzerine bastırıyor.

"İsim," diye hırlıyor ağzımın içinde. Dili dişlerimin arasında geziniyor, müstehcen bir girdap oluşturuyor ve sonra çenemin köşesinin altındaki hassas deriyi öpüyor.

"Veronica," diye nefes alıyorum. "Ben Veronica."

"Tanrım," diye inliyor. "Veronica." Adımı yıllardır hatırlamaya çalıştığı tek kelimeymiş gibi söylüyor.

Vahşi ve akıcı bir hareketle bileklerimi serbest bırakıyor ve bacaklarımı kavrayarak onları yukarı kaldırıyor. Tekrar içime kayıyor ve ben onun kutsanmış, kutsanmış dolgunluğu ve sıcaklığı karşısında miyavlayan bir çığlığı bastırıyorum. Birkaç vahşi hamle daha yaptıktan sonra çözülüyor, kendini içime sıcak ve sıvı bir şekilde pompalıyor. Titreyen iniltisi, zonklayan sıcaklığı, üzerime abanmış çıplak görüntüsü

-Ona bir kez daha karşı koyuyorum ve iki parmağımı doğru noktaya bastırıyorum ve *boşalıyorum*, beyaz-sıcak ışık dalgaları karnımdan akıyor.

"Locke," diye bağıyorum. "Locke, Locke."

Bir kolunu başıma doluyor, ben titrerken ve soluk soluğa kalırken beni kendine yakın tutuyor. "Şşşş," diye kısıp sesle yatıştırıyor. "İşte iyi bir kız. Benim güzel kızım."

Locke yan yatıyor ve ikimiz de palete sıkışabilelim diye beni kenara itiyor. Birdenbire bunun tuhaflığına kapıldım -beni denizin üzerinden *Ardent*'e savuran, neredeyse denize düşürecek huysuz korsan- içime girmesine izin verdim. Yanımda yatıyordu, bu yabancı, çok az tanıdığım bu insan. Bana şimşek gibi bir orgazm yaşattı ve ben onun gerçekte kim olduğundan bile emin değilim.

Oturduğum yerden içimde hafif bir zonklama hissederek kalktım. İçime boşaldı. Hamile kalabilirim.

Memlekette, bir ilişkiden sonraki gün, hamileliği önlemek için özel bir tonik alırdım. Acaba adalılarda da benzer bir şey var mı?

İç çekerek parmaklarımla alnıma masaj yapıyorum.

"Ne oldu?" Locke da ayağa kalkıyor ve birden bana çok yakınlaşıyor. Ayağa kalkıyorum ve battaniyeyi tekrar etrafıma sarıyorum.

"İyiymiş," diyorum. "Ve şimdi bitti."

Locke elini saçlarında gezdirir. "Seni incittim mi? Bazen çok sert oluyorum..."

"Hayır, öyle değil. Ben bir erkekle yattım mı, biter. İşim biter." Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum, gözlerindeki şaşkınlık ve acıya karşı bir kalkan oluşturuyorum. O bir korsan, lanet olsun. Reddedilmenin onu rahatsız etmemesi gerekiyordu. Bana tekmelediğim bir köpek yavrusu gibi bakmaması gerekiyordu. Bir köpek yavrusunu tekmelediğimden değil-

"Bak, kişisel bir şey değil," diyorum ona. "Ben sadece bağlanacak bir tip değilim."

Locke hiçbir şey söylemiyor. "Bana bakmayı kes," diye tıslıyorum.

Çenesi çalışıyor ve kaşları çatılıyor ama başka tarafa bakıyor. "Seninle aramızda bir şey var sanmıştım. Daha fazlası-"

"Hayır," diyorum çabucak. "Başka bir şey değil. Ve karar verdim, yarın kim olduğumu herkese açıklayacağım. O zaman Kaptan Neelan beni burada, adada bırakmak zorunda kalacak. Özgür olacağım."

Locke'un kaşları derinleşir.

"Anlıyorum." "İşe yaramayacağını mı düşünüyorsun?"

"Oh, olacak. Eğer tek istediğiniz korsanlardan kaçmaksa bu iyi bir plan. Ama eğer kayıp kardeşini bulmayı umuyorsan, bizimle Ravensbeck'e gelmelisin. Eğer kardeşin orada değilse, birileri nerede olduğunu biliyordur. Benim bağlantıları var. Onu bulmanıza yardım edebilirim."

Battaniyeye tutunarak tereddüt ediyorum. Yağmur durmadan çadıra yağıyor, şimdi daha hafif ama hala aralıksız.

"Neden bana yardım ediyorsun? Sırf bundan daha fazla alabilmek için mi?" Beni götürdüğü paleti işaret ediyorum. "Bunca zamandır bana bu yüzden mi yardım ediyordun? Aletini erkek taklidi yapan kızın içine sokabilmek için mi?"

"değil."

"Kendi görünüşüm hakkında hiçbir yanılsama içinde değilim. Sıskayım, göğüslerim küçük ve bu lekelerle kaplıyım - saçlarım berbat görünüyor ve yıllardır kozmetik, parfüm ya da mücevhere erişimim olmadı-"

"Sanki bunlar umurundaymış gibi," diye homurdanıyor Locke.

"Aynen öyle. Umurunda değil çünkü tek istediğin dar bir delik, değil mi? Kaptan Neelan için de böyle demiştiniz ve ben de sizin aynı şekilde olabileceğinizi düşünüyorum."

Ayağa fırlıyor ve çadır çatısının eğimi altında eğilmek zorunda kalmasına rağmen, hala benden daha uzun. Yüzü benden bir nefes uzakta, buz gibi gözleri öfke ve tutkuyla parlıyor. "Eğer bir delik isteseydim, dışarıdaki kadınlardan herhangi birini seçebilirdim. Ama ben seni istedim. Hâlâ seni istiyorum. Gözlerin kalbimi durduruyor, yeşil yıldızlar gibi ya da bir Korsan Kral'a yakışan zümrütler gibi. Yüzünüz, vücudunuz, her bir santiminiz büyüleyici, sevimli ve eşsiz."

Alay ediyorum ama benim de nefesim kesiliyor ve söylediği her kelimeyle daha da kızarıyorum.

"Gülme." Üst kollarımı , nefesi kesiliyor. "Bu sadece güzelliğin değil, cesur ruhun, kendini her işe veriş şeklin. Sen durdurulamaz bir güçsün, Veronica. Sen kararlılığın vücut bulmuş halisin; zeki ve hilekâr, saf ve cesursun. Seni bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi-" Tutuşu acı verene kadar sıkılaşıyor. Bir sarsıntıyla beni kendine doğru çekti ve ağzını ağzıma yapıştırdı.

Boğuk bir itirazda bulunuyorum, ama bana kulak verip öpücüğü kestiğinde, tekrar ağzına dalıyorum ve az önce söylediği her şey için bir tür öfkeli minnettarlıkla onu öpüyorum.

"Neden bana karşı bu kadar iyisin?" Dudaklarına karşı hırlıyorum.

"Kızıışmayı bilmiyorum." Locke beni acımasız bir güçle öpüyor, leğen kemiğini benimkine sürüyor. Tekrar sertleşiyor ve benim vücudumda da buna cevap veren bir ürperti, henüz doyurulmamış bir arzu var.

"Şimdi seninle gitmek zorundayım," diye tıslıyorum ve önce ağzına, sonra da çenesine sert bir öpücük konduruyorum. "Lanet olsun sana, korsan."

"Lanet olsun *sana*," diye cevap verir. "Bunun olmaması gerekiyordu. Bu yolculuğun basit olması gerekiyordu, lanet olsun. Bulmamam gerekiyordu-oh yüce tanrılar-" Sözleri boğuk bir iniltiye dönüşüyor.

Ben ona karşı kıvranırken, o beni tekrar öpüyor, ağzı açık, sanki dudakları benimkini yutmak için can atıyor, sanki dili ağzıma girip orada sonsuza dek kalmak istiyor.

Birbirimize saldırma şeklimizde acımasız bir vazgeçiş var. Zamanımız kısa; her an birileri kampa dönebilir ve yalnız kalabileceğimiz başka bir zaman ve mekânın garantisi yok. *Ardent* yarın adaları terk edebilir. Elimizdeki tek şey şu an.

Yüz yüze geldik, birbirimize yapıştık, boyu aramızda sıkışıp kaldı. Locke kırımın kıvrımını geçip arkadan yarığımı okşuyor ve parmaklarını yavaşça içeri kaydırıyor. Nefesim kesiliyor, ona doğru eğiliyorum ve o da vahşi bir sırtıyla beni öpüyor.

"Ben erkeklerle iki kez yatmam," diye nefes nefese kaldım. "Hiç . Ben-"

"Durmamı istiyor musun?" Elini kıvrımlarımda gezdiriyor ve ben inliyorum, hınzır, ahlaksız bir kancaya takılmış kaygan bir balık gibi çaresizce kıvranıyorum.

Locke parmaklarıyla içime dalmaya devam ediyor, ta ki ben sadece ona tutunup nefes alabilinceye kadar, titreyerek.

Sonra beni yüzüstü paletin üzerine atıyor, kalçalarımı yukarı kaldırıyor ve titrek bir iniltiyle içime dalıyor. Bu kez daha önce ulaşamadığı bir derinliğe ulaşıyor, içimde enfes parıltılar gönderen bir noktaya çarpıyor.

Karın. Tekrar tekrar hareket ediyor, girip çıkıyor, bazen hızlı bir vuruş ritmi, bazen yavaş bir süzölüş. Ne kadar süre içime girdiğini unutuyorum; tek bildiğim bir kez çarpıp parçalandığım ve sonra kalın parmakları bacaklarımın arasına girip hızlı, sert daireler çizerek masaj yaptığında tekrar parçalandığım.

Sanki ikimiz bir haftalık sevişmeyi birkaç saate sığdırmaya çalışıyormuşuz gibi. Dağınık ve vahşi, ve ikinci kez boşaldığında titreyen bir uzuvlar karmaşası içinde yığılıyoruz, bitkin, nefessiz ve zevkten güçsüz.

"Burada öylece yatamayız." Sesim mutluluktan zayıf çıkıyor. "Giyinmem gerek."

Locke önce bir göğsünü, sonra diğerini öpmek için eğilir. Onları hüznle okşar. "Zavallı şeyler. Keşke onları tekrar bağlamak zorunda kalmasaydın."

"Azgın Korsan Kral sağ olsun, bu gerekli bir rahatsızlık." Gözlerimi deviriyorum. "Bu 'Korsan Kral' da nereden çıktı? Nasıl bu kadar güç kazandı? Onu hiç gördünüz mü? Neye benziyor?"

Locke kıkırdıyor ve parmaklarını ağzımın üzerine bastırıyor. Elinden kendi kokumu alabiliyorum. "Çok fazla soru var. Sırayla cevaplamak gerekirse - kimse bilmiyor- en alçakça şekilde -evet- ve o yaşlı. Göbekli. Büyük gri sakallı. Kayıp el, tahta bacak."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Oldukça yakışıklı olabileceğini düşünmüştüm." "Krallar nadiren umulduğu kadar yakışıklı olurlar."

"Sanırım bu doğru. İvris'e dönersek, kralımız beyaz saçlı ve kırışık, seksenine yaklaşıyor ve oğlu da taht sırasının kendisine gelmesini beklemekten bıkmış, elli yaşlarında, hoşnutsuz biri."

"Korsan liderlerin veraset kanunları yoktur," diyor Locke. "Güç, onu alacak kadar cesur olana, düşmanlarını sindirecek kadar acımasız ve müttefikleri arasında sadakat uyandıracak kadar nazik olana gider."

Doğrulup yüzünü inceledim. Gür siyah saçlarının ve dağınık çenesinin altında, gemideki kaba tavrının ve hayvani tutkusunun altında,

keskin, çevik bir zihin var. Bunu daha fazla keşfetmek isterim.

"Nereden geliyorsun?" Alnından sarkan tek tutam beyaz saçı bir kenara bırakarak mırıldanıyorum.

Bakışları kapanıyor, gözlerinde duvarlar yükseliyor. "Karanlık ve derin bir yerden."

"Sen de bir şeylerden kaçıyorsun. Belki de gizlice kraliyet verasetinden kaçmak için denize açılan bir prestin. Ya da darağacından kaçan azılı bir haydut."

"Ben kimseden kaçmam." Alnıma hızlı bir öpücük konduruyor ve ayağa kalkıp kıyafetlerini giyiyor. "İnsanlar benden kaçır."

Göz bandını tekrar yerine oturttu ve ıslak bandanayı saçlarına sararak beyaz şeridi gizledi. "İyi uykular, Nick."

Çadırın kapağından dışarı, bardaktan boşanırcasına yağın yağmura atlıyor. Yarı gülümseyerek göğsümü tekrar sarıyorum ve daha önce attığım yarı kurumuş giysileri giyiyorum. Sonra feneri söndürüp karanlıkta uzanıyorum, zihnim hızla çalışıyor. Bedenim tamamen tatmin olmuş durumda ama aklımda bir sürü soru, endişe ve plan var. Uykuya dalmam uzun zaman alıyor.

Arkama gelen bir tekmeyle kendime geldim; keskin ama zalimce değil. Cook'un köşeli gövdesi ve gagalı burnu paletimin üzerinde yükseliyor.

"Kaptan bugün tekrar yelken açacak," diyor. "Denizde sorun olduğuna dair bazı söylentiler duymuş ve daha fazla haber almak için Ravensbeck'e gitmek istiyor."

"Sorun mu?" Yüzümü doğruluyorum. "Ne tür bir sorun?"

"Buralarda büyük bir fırtına olduğuna dair haberler var; korsan, yolcu ve tüccar gemilerini içine çeken ve bir daha asla görülmeyen bir fırtına. Adalılar fırtınanın merkezinde bir canavar olduğunu ve önüne çıkan her şeyi yediğini iddia ediyor."

"Kulağa bir halk masalı gibi geliyor." Esniyorum.

"Her ne olursa olsun, Kaptan güzel kargomuzu şansa bırakmıyor. Kalkın ve canlanın. Tekneleri yüklemeli ve maya hazırlanmalıyız."

Sersemlemiş bir şekilde yarım botlarımı giyiyorum ve şafak öncesi ayazında dışarıda tökezliyorum, tabanlarım ıslak kuma basıyor. Her yerde uyanan, aletlerini çıkaran ve istedikleri yere işeyen erkekler var. İğrenç. Şanslıyım ki, tuvalet ihtiyacımı gidermek için bahaneler ve özel anlar bulmakta ustayım. Köy kuyusundan su taşımak için gönüllü oluyorum, bu da bana kişisel meselelerimi halletmek için ağaçların arasında birkaç dakika dolanma fırsatı veriyor. Yine de bir sonraki aylık döngüm başladığında ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Saatler sonra, çadırlarımız ve teçhizatımızla birlikte adadaki tüm taze malzemeleri gemiye getirdik. Diğer denizcilerle birlikte gemiyi yolculuğun bir sonraki ayağına hazırlamak için çalışırken Locke'a ara sıra göz ucuyla bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Ravensbeck ne kadar uzakta?" Cook'a sordum.

"Hava iyi giderse yaklaşık bir hafta," diye yanıtlıyor. "Eğer bu rotada kalırsak, yolda başka bir ticaret gemisinin yolunu kesebiliriz. Adı *Lady Marcella*. Zengin mallarla yüklü olduğu söyleniyor ve Kaptan'ın gözü onun üzerinde."

Paniğe kapılmış bir ürperti tüm tenimi kaplıyor. "Başka bir gemiye mi saldıracağız?"

Aşçı bana bakıyor. "Biz korsanız, delikanlı. Yaptığımız şey bu. Yoksa nereden geldiğini unuttun mu?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, o dönerken. "Unutmadım."

Ardent, *Leydi Marcella*'ya saldırırsa ne yapacağım? Savaşıp öldürmem mi beklenecek? Locke masum denizcileri öldürecek mi? Bunu daha önce de yaptığını biliyorum ve bu bilgi içimi kemiriyor, yüzleşmek istemediğim iğrenç bir gerçektir.

Locke bir *korsan*. Bir hırsız. Bir katil.

Aynı zamanda nazik, zeki ve yetenekli bir aşık. Keşke öyle olmasaydı! Bu ondan nefret etmeyi, onu unutmayı daha kolay hale getirirdi.

Ve onu unutamıyorum. Hepimiz güvertedeyseniz, çapayı kaldırıp yelken açarken adalılara el sallarken, gözlerimin küpeştede, benden birkaç adım ötedeki uzun boylu haline kaydığını fark ediyorum. Soluk gömleğinin önü bağcıklı değil ve rüzgârda dalgalanarak bronzlaşmış göğsünü ortaya çıkarıyor. Kıyıdaki kadınlardan biri tiz bir veda çığlığı atarken o kaslı kolunu kaldırıyor ve ben de o güçlü parmakların beni ne kadar zekice yönlendirdiğini düşünmeden edemiyorum.

Ardent'in havası değişti. Adamların daha sakin ve daha iyi dinlenmiş olmaları gerekirdi ama bunun yerine aralarında garip bir huzursuz enerji dönüyor. Belki de kana susamışlıktır, *Leydi Marcella*'ya yapacakları saldırının beklentisidir. Her neyse, birbirlerini daha sık terslediklerini ve Dez'le benimle uğraştıklarını fark ediyorum.

Dez, Kaptan'ın kuzeni olduğu için alaylarının en kötüsünden kurtuldu - ama bana yaptıkları iğnelemeler artık çok daha keskin. Önceleri iyi huylu itiş kakışlar ve ara sıra "Spot" ya da "Twigs" gibi alaycı lakaplar takıyorlardı. Bir keresinde navigatör, çilli tenimde rotamızı çizebilmek için yıldız haritalarından biri olup olamayacağımı sordu.

Ama Şimdi sataşmalar daha da kötüleşti, özellikle de Locke'la kaplıcada takılan iki korsandan, Tir ve Gorm'dan. Locke'un beni tercih ettiğini fark ettiler ve sanırım bunu diğer denizcilere de söylediler. Adalardan ayrılışımızdan birkaç gün sonra, adamlara yemek dağıtırken, Gorm geminin tekerleğindeki parmaklıklarla ilgili bir yorum yaptı ve bunların "Nick'in kık deliği için mükemmel bir uyum" olacağını söyledi - bu yorumu mürettebatın geri kalanı kahkahalarla izledi.

Onu görmezden geliyorum ve yemekleri dağıtmaya devam ediyorum. Ama her zamanki gibi herkesin porsiyonunu aynı anda taşıyamadım ve diğer kavgacı korsan Tir'e ulaştığımda kaselerim bitti.

" z r dilerim," diye mırıldanıyorum, boş sepetimi göstererek. "Daha fazlası için mutfağa geri döneceğim."

"Acele et, olmaz mı, Bok sı an," der. Diğer denizcilerden birkaçı kahkahalara boğulur.

Göz ucuyla Locke'un kollarını kavuşturmuş, uzun boylu, sert halini görebiliyorum. Tüm kalbimle müdahale etmemesini umuyorum çünkü bunu yapmak onlara daha fazla zalimlik için yem vermekten başka bir işe yaramayacak.

Locke'a bakmaya cesaret edemiyorum ve eğer Tir'e bakarsam bunu bir meydan okuma olarak algılayacaktır, bu yüzden sadece başımı eğip arkamı dönüyorum.

Ama Gorm yolumu kesti. "G  ler adına, haklısın Tir! Görünüşe göre Nick'in annesi onu dünyaya getirdikten sonra yüzünü temizlememiş. Bu,  ocuğun neden bu kadar kötü koktuğunu açıklıyor. Neden seni hiç yıkanırken görmüyoruz, ha Nick? Bence iyi bir fı alama zamanı geldi, sonra da seni kuruman için asarız."

Gözlerimi yere indirerek, "Yapmam gereken bir iş var" diyorum.

Bir an için Gorm'un hareket etmeyeceğinden korkuyorum. Sonra omuz silkiyor ve kenara çekiliyor. "Peki, devam edin o zaman."

Yanından geçerken botu çıktı ve ayağım ona takıldı. Altımdaki sepeti par alayılarak yere yuvarlandım.

Güvertede, ezilmiş servis sepetinin üzerine yayılmış yatıyorum. Kaburgalarım ağrıyor ve birkaç saniyeliğine nefes alamıyorum. Ciğerlerim çalışmıyor.

Locke'un bana yardım etmesini istiyorum. Ama neden yardım etmediğini anlıyorum.

Bunun yerine tek başıma ayağa kalkmaya çalışıyorum ve servis işimi bitiriyorum. Aşçı ezilmiş sepetten yüzüme bakıyor ve ayağımın takıldığını söylediğimde gözleri kısıyor, sanki hikayenin daha fazlası olduğundan şüpheleniyor. Akşam yemeği vakti geldiğinde, Dez'i benim yerime erkeklere hizmet etmesi için yukarı gönderiyor.

Geminin bir yemekhanesi var, adamların yemek yiyebileceği bir alan, ancak gemide o kadar çok fazladan denizci var ki, bu masalar altlarına ganimet sandıkları istiflenmiş ranzalar olarak kullanılıyor. *Ardent*'te herkes istediği yerde yemek yer. Dez ve ben arta kalanları alıyoruz ama Cook'un gözü her zaman bizim üzerimizde, iyi bir porsiyon aldığımızdan emin olmak için. Gemide beklemediğim bir başka nezaket göstergesi.

Ancak Cook'un asık suratlı, ince cömertliği Tir ve Gorm'un bana söylediklerinin acısını yok edemez.

Sakin bir akşam, bizi *Lady Marcella*'ya ve onun zengin ambarına doğru hızla götüren sert bir rüzgâr var. Denizcilerin çoğu uyumak için aşağıya inerken, birkaçı gemiyi gece boyunca çalışır halde tutmak için yukarıda kalıyor.

Dinlenmeye çalışıyorum ama uyuduğum yer havasız ve sıcak, erkek nefesi, gazlar ve terle dolu. Bir de yastığının kokusu var - birinin üzerine işediğinden ya da daha kötüsünden oldukça eminim. Biri hamağıma çarpıp kulağıma çimdiklese bile hareketsiz yatıp uyuyor gibi yapıyorum.

Bir süre sonra korsanlar sakinleşiyor ve ben de hamaktan kalkıp koridor boyunca yalınayak ilerliyorum. Merdivenin basamakları ayaklarımın altında serin ve pürüzsüz, güverteye çıktığımda ise gece havası üzerime hücum ediyor, taze, tatlı ve davetkâr. Derin bir nefes alıyorum ve ana güverteden baş tarafa doğru yürüyorum.

Denize bakmak istediğimde, kış güverteye ya da baş güverteye çıkmıyorum, çünkü Kaptan Neelan kamarasında ya da ambarda erzak saymadığı zamanlarda, genellikle kış güvertede gemiyi idare ediyor. Bazen de kış güvertede ya da ona bitişik seyir odasında oyalanır. Kaptan bana pek ilgi göstermez ve ben de öyle kalmasını tercih ederim. Benim tercih ettiğim gözlem noktası geminin ön tarafına doğru çok daha uzak.

Gece gökyüzünün derin maviliği üzerinde birkaç kara bulut parçası uzanıyor. Genişliği yıldızlarla görkemli bir şekilde çillenmiş. Gökyüzüyle gizli bir akrabalık hissediyorum, buzla beneklenmiş tasarımıyla - ne kafiye ne de sebep, sadece parıldayan ışıkların vahşi bir püskürmesi.

Ana güvertede meşgul olan iki denizci benimle konuşmuyor, ben de bereket versin ki boş olan baş güvertenin merdivenlerini tırmanıyorum. Bacaklarımı baş güvertenin küpeştesinden sarkıtıyorum ve pruva direğinin denize doğru uzandığı dar ön tepeye iniyorum.

Ön tepe, her iki tarafında süslü korkuluklar bulunan, oturulabilecek kadar geniş dar bir tahta parçasıdır. Mahremiyetin çok az olduğu bir gemide, burası bir an huzur bulmak için en sevdiğim noktalardan biri haline geldi.

Burada çoğu görüş noktasından gizlendim. Sadece baş küpeştede ya da ön direkte bulunan biri beni görebilir. Baş taraf dolu olduğunda ya da başa çıkamayacağım kadar iğrenç olduğunda, tuvaletimi yapmak için buraya gelirim. Halata ve küpeşteye tutunarak bunu hızlıca ve en az dağınıklıkla yapmayı öğrendim.

Bazen de buraya sadece oturmak ve yalnız kalmak için geliyorum.

Sırtımı baş güverteye çıkan duvara yaslıyorum ve temiz deniz havasını içime çekiyorum. Rüzgâr saçlarımın ve giysilerimin arasından soğuk parmaklarını geçiriyor ve ben onun temizleyici dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

"Dinleniyor olmalısın," diyor üstümden alçak bir ses ve ben gülümsüyorum. Locke'un bu gece görevde olduğunu biliyordum ve beni etrafta dolanırken görüp beni bulmaya gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

Başımı arkaya doğru eğiyorum ve işte karşımda, küpeştenin üzerine eğilmiş duruyor. Göz bandını açıp bana gülümsüyor.

"Mürettebatın kamarası insan kokuyor," diyorum ona.

"Tüm erkekler adına özür dilerim." Gülümsemesi dağılıyor ve arkasında karanlık bir ifade bırakıyor. "Nick, bugün olanlar hakkında-"

"Müdahale edemezdin. Biliyorum. Bu her şeyi çok daha kötü hale getirirdi."

"Onların düşündüğü gibi olsan bile," dedi alçak sesle, "bir erkeği ya da bir kadını sevmem onlar için ne fark eder ki?"

Kalbim kendi üzerinde geziniyor. *Aşk mı?* Umutsuzca karşılık vermek istiyorum - belki protesto etmek ya da karşılık vermek? Hangisi olduğundan emin değilim. Konuşamıyorum.

Locke etrafına bakar. "Aşağı geliyorum."

"Yeterince yer yok," diye itiraz ediyorum. "Sen çok büyüksün."

Locke küpeşteye kolayca tırmanıp kendini aşağıya bırakıyor ve kocaman botları dar tahta parçalarına doğru sarkarken yer açmak için kenara çekiliyorum. Ön tarafa hafifçe iniyor ve sonra tam karşımda, geniş göğsü ve omuzlarıyla, baharatlı kokusuyla beni eziyor. "Çok mu büyük? Geçen gece böyle düşünmemiştin."

Sırtını denize dönecek şekilde vücuduna aç vererek beni baş bodoslamaya hapsediyor. Elleri başımın iki yanındaki duvara dayanıyor.

Vücudum zaten onun için şarkı söylüyor - sesini duyduğum anda ısınmaya ve sivilaşmaya başladı. Hain beden. Şeytani ahlaksız et.

Locke ağzını benimkine daldırıyor ve ben de hevesle öpücüğünü kabul ediyorum. Tadı, Cook'un akşam yemeği için yaptığı tuzlu pastırmalı ve patatesli turtaya benziyor, romun acısıyla karışmış.

"İçiyordun," diye fısıldadım.

"Sadece biraz."

"Şarabı özledim," diyorum usulca. "Bir yatağım, yastıklarım ve mahremiyetim olmasını özledim."

Kumral saçlarımın asi dalgalarını yüzümden geriye doğru sıyrıyor. "Bu senin için zor oldu, değil mi?"

Sessizce başımı sallıyorum. Neden dudağım titremeye başladı? Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, gözyaşlarımın yükselmemesi için çabalıyorum.

"Güzel Veronica," diye fısıldıyor Locke. "Benim iyi, cesur kızım."

"Güzel mi?" Boğuluyorum. "Yalancı. Benim hakkımda ne dediklerini duydun."

"Dur." Çenemi kavradı. "Bu özelliklere sahip herhangi bir kadın eşsiz bir güzellik olarak kabul edilirdi. Sadece gözlerin bile bir kralı durdurabilir."

"Lekelerin ötesini görebiliyorsun," diyorum ona. "Herkes göremez."

"Onların *ötesini* görmüyorum," diyor Locke. "Benim için onlar güzelliğin bir parçası." Yanağımı, şakağımı, alnımı öpüyor - çenemi yukarı kaldırıyorum, böylece çene çizgimi ve boynumu öpebiliyor. Boğazımın sıcak nabzını ısırtıyor ve ben hafif bir inilti çıkarıyorum.

Sesle birlikte Locke'un gölgeli yüzü vahşi bir sırtışla aydınlanıyor. Avucu karnımdan aşağı kayıyor, pantolonumun bandı altında ilerliyor, daha aşağıları araştırıyor. Kalçalarımın arasına ulaştığında, kalın bir parmağını orada bulduğu kayganlığın içinde gezdiriyor. "Veronica," diye hırlıyor ağzıma karşı. "Benim için çok hazırsın."

Yüzünü ellerimin arasında kavıyorum ve ağzını tekrar kendime çekerek onu sertçe öpüyorum. Kalçalarım öne doğru fırlıyor, orta parmağını içimde derinlere doğru zorluyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen beni al."

"Çok sessiz olmamız gerekecek," diyor.

Başımı sallıyorum ve o da pantolonunu çözüyor, kendini serbest bırakıyor, karnımın açıkta kalan şeridine karşı sert ve sıcak. Ben de kendi pantolonumu dizlerime kadar indiriyorum.

Locke döndürerek ön taraftaki duvara bakmamı sağlıyor ve arkamı yukarı kaldırıp dışarı çıkarıyor. Parmaklarıyla birkaç vuruş daha yaptıktan sonra içime doğru itiyor, kalın bir şişlik vücudumun derinliklerinde sıkılaşıyor. Boğuk bir soluk kopuyor ondan ve üzerime eğiliyor, profili yanağımda kayıyor. Pürüzsüz tenime değen mükemmel ensesinin verdiği his enfes.

Geniş bir el bağlı göğsümde, karnımda ve sonra bacaklarımın arasında geziniyor. Locke bana orada masaj yapıyor, önce hızlı ve hafif, sonra derin ve yavaş. Göğüslerim ağrıyor, karnım titriyor - sahip olduğum her sinir yanıyor ve kıvılcımlanıyor - neredeyse ihtiyaçtan damlıyor.

Dikkatlice, sessizce, Locke içime daha hızlı giriyor. Her an görülebilirdik. Bu şekilde yakalanabilirdik, karanlıkta çaresiz hayvanlar gibi sessizce kızışabilirdik.

Düşünce zihnimde tekrar tekrar yineleniyor - *görülebilirdik. Yakalanabiliriz.* Ve bunun tehlikesi beni sert bir şekilde boşaltıyor, çılgık atmamak için bileğimi ısırırken Locke'u tekrar tekrar sıkıyorum.

"Aman Tanrım," diyor kısık sesle ve bir an sonra içime fişkırdığını hissediyorum. Boynuma doğru pantolonunu indiriyor ve zevk almayı bitirdiğinde yanağıma sert, iddialı bir öpücük konduruyor. "Başka kimse olmayacak," diye fısıldıyor. "Başka hiçbir erkeğin seni böyle almasına izin vermeyeceksin. Benim olmanı istiyorum, Veronica, her zaman. Sonsuza kadar."

Kendimi Locke'tan ayırıyorum ve kalçalarımıdaki neme rağmen pantolonumu tekrar yerine çekiyorum.

"Söyle," diye mırıldanıyor, çenemi yoklayarak. "Yalnız benim olacağını söyle."

"Buna söz veremeyeceğimi biliyorsun," diyorum ona. "Ravensbeck'e birlikte gideceğiz ve sonra kardeşimi bulmam gerekiyor. Onun kontrol altında olduğundan emin olmalıyım."

"Söylediğin kadar güçlü birini nasıl kontrol edebilirsin?" Locke pantolonunu düzelterek kendini geri çeker.

"Yollarım var."

Locke'un yıldız ışığında parlayan soluk gözleri kısıldı. "Ne tür yollar? İkinizin arasındaki ilişki tam olarak nedir? Çok yakın olduğunuzu söylemiştin. -kapat-"

Bu ima karşısında içimde şok ve iğrenme duyguları kabarıyor. "Ah, hayır! Benim hakkımda mi düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Veronica. Bana fazla bilgi vermedin ve ben de seni çok iyi tanımıyorum."

"*Kardeşimle böyle bir şey yapmam. Ugh.*" Ürperdim. "Hayır, bu başka bir şey. Sana henüz söyleyemediğim bir sır, çünkü ikimiz için de her şeyi değiştireceğinden korkuyorum."

"Başka bir sır mı?" Locke'un ağzı alaycı bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Her zaman bu sırlar dans eder." Bana uzun, lüks bir öpücük veriyor, tuz ve

baharat ve tatlılık. "Gitmeliyim. Yakında beni aramaya başlarlar."

Kendini daha yükseğe itmek için bir ayağını baş taraftaki küpeşteye koyarak yukarı doğru atlıyor. Eliyle baş taraftaki küpeşteyi yakalıyor ve ben daha tek kelime edemediğim yukarı tırmanıyor. Cüssesine rağmen kıvrak bir zarafeti var ve ağzım açık hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum.

"Locke!" Ona tıslıyorum. "*Leydi Marcella*'ya saldırdığımızda benden savaşmam beklenecek mi? Öldürmem mi?"

"Hayır, Nick. Kamaradaki çocuklar Cook'la birlikte aşağıda kalacak." "Oh. Güzel."

Kayboluyor ama ben yine kısık sesle sesleniyorum.

"Locke!" Kafası tekrar ortaya çıktı. "Ne?"

"Peki ya sizin öldürmeniz bekleniyor mu?"

Sırıtsı kaybolur. "Ben bir korsanım, aşkım. *Lady Marcella*'nın adamları kavga istiyorsa, onlara bir tane veririz ve bu kanlı olur. Shorn Denizleri'nde ahlak kuralları daha vahşi değişkendir. Sen iyisi bir korsan gibi düşünmeye başla, soylu bir hanımefendi gibi değil."

Bu sefer gittiğinde onu geri aramadım.

Bir gün daha geçiyor ve *Lady Marcella*'nın olması gereken bölgeye yaklaştıkça mürettebatın gerginliğinin daha da arttığını hissediyorum. Elimden geldiğince mutfakta kalıp en zor işleri yapmayı teklif ediyorum. Aşçı baharatlarla birlikte otları elerken ve Dez koridoru fırçalarken, ben de tencereleri ovup kir ve yağdan arındırmaya çalışıyorum.

"Bu Korsan Kral'ı merak ediyorum," diyorum başparmağımla sertleşmiş bir yağ kümesini kazıyarak. "Onu hiç gördün mü?"

Cook, "Onu yakından gören pek yok," diyor. "Ama ben onu iki kez gördüm. Bir keresinde, son gemimde, gemiyi teftişe geldiğinde yüzünü kısmen görebildim. Ve *Ardent Ravensbeck*'ten ayrıldığında bizi uğurlamak için rıhtımda duruyordu. Bir tanrı gibi görünüyordu, zayıf ve uzun boylu, siyah paltosu altınla süslenmiş, siyah bir taç takmıştı." Cook başını salladı, gözleri dalgındı.

"Zayıf ve uzun mu?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne kadar önceydi?" "Yaklaşık bir ay önce."

"Ama ben Korsan Kral'ın yaşlı bir adam olduğunu sanıyordum. Gri sakallı, göbekli."

Aşçı kıkırdadı. "Bunu sana kim söyledi bilmiyorum delikanlı, ama bir sürü yalan. Korsan Kral otuz yaşından büyük değildir, muhtemelen biraz daha gençtir, bahse girerim."

Shorn Denizleri ve ötesi üzerinde bu kadar güce sahip olan en genç adam."

Locke, Korsan Kral'ın yaşlı ve gri olduğu konusunda bana yalan söyledi. Tipik. Muhtemelen Korsan Kral'ı şahsen görmemiştir bile. Belki de sırf beni etkilemek için görmüş gibi yapmıştır. Tencereyi daha çok karıştırırken gülümsedim.

O akşam, güneş altın, kırmızı ve morun zaferiyle batarken, karga yuvasındaki adam tiz bir çığlık atıyor. Ne dediğini anlayamıyorum ama ses tonundaki keskin heyecan gemideki herkesi harekete geçirmeye yetiyor.

Güvertede, Kaptan Neelan'ın istediği baharatlı şarap kadehini tutuyorum. Gözcü bağırduğunda, Kaptan Neelan kadehi sallayarak uzaklaştırıyor. "Onu başka bir yere koy evlat ve bana dürbünümü getir."

Şarap kadehini bir ip bobinine sıkıştırıyorum ve dürbünü almak için aceleyle dümencinin kamarasına gidiyorum. Döndüğümde Kaptan Neelan dürbünü elimden kapıyor ve mercekten bakıyor. "Bu *Lady Marcella*, tamam mı?" diye bağırıyor. "Bu gemiyi alırsak, Ravensbeck'e rekor kıran bir vurgunla dönebiliriz. Korsan Kral beni en iyi kaptanı olarak tanıyacaktı." En iyi kaptan ses tonuyla güvertede kükrer. "Tam yol ileri, çocuklar ve silahları hazırlayın! Ne yapacağınızı biliyorsunuz!"

Aşağıya dönmeliyim ama dönmüyorum. Kaptanın yanında tereddüt ediyorum, gemideki masum tüccar denizcilerin hayatları için ona yalvarmaya cesaret edip edemeyeceğimi merak ediyorum.

Kaptan Neelan dürbünden uzaklaşıp bana baktı. "Ne delikanlı? Orada dikilip aval aval bakma, konuş!"

"Özür dilerim Kaptan, efendim, ama merak ediyordum, insanların öldürüldüğünü görmekten nefret ederim."

"İnsanların öldüğünü görmekten nefret mi ediyorsun?" Bana bakıyor. "Bütün o değersiz, ciğeri beş para etmez kulübe çocuklarının. Nicholas, seni kırbaçlatmak istiyorum, hem de bu sefer yerine başka bir şey koymadan, sadece kemiklerine biraz çelik yerleştirmek için."

Çenemi sıkıyorum. İçimde onun bildiğinden daha fazla çelik var. "Sadece kız kardeşimi düşündüm Kaptan ve siz *Wending Willow*'u aldığınızda onu nasıl başıboş bıraktığınızı. Gemide olabilecek herhangi bir kadını kurtaramaz mıydık?"

Kaptan Neelan dürbünü öyle bir kapatıyor ki yerimden sıçıyorum. "Benimle kamarama gel Nick. Dolomon, sen devral."

Yol gösterici başıyla onaylıyor ve dümene geçiyor. Neelan atılmış şarap bardağını kapıyor, bir elini omzuma koyuyor ve beni yönlendiriyor

Ta ki o ve ben kamerasına ulaşana kadar. Beni içeri itti ve kapıyı çarptı, sonra üzerimde döndü.

Keskin elmacık kemikleri ve açılı gözleri, mavi-siyah örgüleri ve tavus kuşu rengindeki paltosuyla güzel bir figür oluşturduğunu inkâr edemem. Locke kadar uzun değil ama yine de benden uzun ve duruşunda çalımlı bir zarafet var. Koyu renk gözleri vücudumu tepeden tırnağa izliyor.

"Eskiden senin gibi olduğumu biliyorsun, Nick." Yüzbaşı Neelan şarabını yudumladı ve fincanı masasındaki yivli tutucuya yerleştirdi. "Eskiden yumuşak ve yapmacıktım, birini öldürme fikri midemi bulandırır. Hayata bu kadar değer vermek iyi bir özellik. Diğerlerinin önünde söyleyemesem de buna saygı duyuyorum. Ama burada, delikanlı, böyle bir zihniyet zayıflıktır. Eğer seni oraya önce ben koymazsam, bu seni doğrudan sulu bir mezara götürecektir."

Bana yaklaşıyor, bir tırnağını şakağımda ve yanağımda gezdiriyor. "Nick, seninki gibi bir zayıflık gördüğümde tek yapmak istediğim onu yok etmek. Gemimi bu istiladan kurtarmak. Bunu seni öldürerek de yapabilirim, içindeki zayıflığı dışarı atarak da yapabilirim. Bunu daha önce de yaptım, bu sularda hayatta kalamayacak kadar yumuşak adamlarla." Başıyla bir köşeyi işaret ediyor ve o yöne baktığımda tavandan sarkan bir çift pranga görüyorum.

Kaptan Neelan'ın nefesi ağzımın içinde dolaşıyor. "Yaptığım şey, Nick, zayıfları bir süre kamaramda çıplak olarak zincirliyorum ve ne zaman o yumuşaklığı hissedersen, ona saldırıyorum. Kırbaç ve mum aleviyle saldırıyorum. Bazen daha invaziv yöntemler kullanmak zorunda kalıyorum." Sırtarak kasıklarını avuçluyor. "Mesele şu ki, özne ya daha güçlü hale gelir ya da tamamen kırılır."

Zorlukla nefes alıyorum, şiddetli gözleri ve şarap kokulu nefesi beni yakalıyor, dehşete düşüp sessizliğe gömülüyorum. Bir an için onu ısırma, dilimi ve dişlerimi kanına bulamayı, bu birkaç saniyelik gücü onu kontrol etmek için kullanmayı düşünüyorum. Ama onun üzerindeki hakimiyetim çabucak dağılacaktı, ya sonra? Daha fazla kanını içmezsem, planına devam edecek ve garip büyülerimi onun üzerinde kullandığım için beni denize atıracaktı.

Hayır, bununla normal bir insanın yapacağı şekilde başa çıkmalıyım.

"Nicky oğlum, bu kadar korkmuş görünme," diyor Kaptan. "Şu anda sana düzgün bir ders verecek zamanım yok. Bir erkek gibi davranıp başına gelecekler için kendini hazırlayabilir misin? Yoksa seninle uğraşmak için daha fazla zamanım olana kadar seni bir köşeye çırılçıplak zincirlemem mi gerekiyor?"

Yutkunarak kısık sesle cevap veriyorum: "Erkek olabilirim."

"Güzel. Seni aşağıda Cook ve Dez ile birlikte tutacaktım ama şimdi kendini kanıtlamana izin vermeyi düşünüyorum. Diğerleriyle birlikte savaşacaksın."

"Ama benim hiç yok" diyorum.

Kaptan Neelan tiz ve alaycı bir ses tonuyla sözlerimi taklit ediyor ve beni ürkütüyor. " *'Ama benim hiç eğitimim yok!'* Umurumda gibi mi görünüyorum, Nick?"

"Hayır, efendim, Kaptan efendim."

"Locke'la silah konusunda görüşeceksin ve *Leydi Marcella*'yı almak için bize katılacaksın." Kaptan Neelan şarabı tekrar eline aldı ve yutmadan önce sıvıyı ağzında döndürerek içti. "Biliyorsun Nick, Korsan Kral'ın iktidara geldiği ilk günlerde, onun bayrağı altındaki yeni kaptanlar gemideki tüm erkekleri öldürür ve kadınları canlı olarak alırlardı. Geçmiş nesiller boyunca bu denizlerdeki tüm mürettebat böyle yapmıştı. Korsanlar böyle yapardı."

"Kadınları canlı mı tuttular?"

"Asıl bir sebep için değil." Yüzbaşı Neelan'ın alaycı bakışları midemi bulandırıyor. "Yani bu kaptanlar Ravensbeck'e esir aldıkları kadınları yumuşatılmış, kullanılmış, morarmış ve kanlar içinde getirirlerdi. Bazen en güzel ya da en dolgun kadınları haraç olarak Korsan Kral'a sunarlardı. Şey, o bundan pek hoşlanmazdı, hayır hoşlanmazdı. Kadın mahkumlara davranışlarından dolayı iki mürettebatı idam ettiğini duydum. O zamandan beri yasası, gemi battığında kadınları gemide bırakmak ya da onları bir tekneye atıp kaderlerini Ana Okyanus'un belirlemesine izin vermek. Ve yine onun kanunlarına göre bize teslim olan her erkeğe mürettebat arasında bir yer verilmelidir."

"Benim gibi," diye mırıldandım.

"Evet, Nicky. Senin gibi. Şimdi fikrimi değiştirip seni kelepçelemeden önce gözümün önünden kaybol ve kendini savaşa hazırla. Yalan söyleyemem, seni orada sallanırken görmek isterdim." Dudaklarını yalıyor ve bana doğru uzanıyor ama elini savuşturup kulübeden dışarı fırlıyorum. Güvertenin altına kaçarken alaycı kahkahası beni kovalıyor.

Koridorda ilerlerken, refleks olarak kollarımı kavrayan Locke'a çarpıyorum. "Hey oradaki, Nick! Ne oldu? İyi misin?"

"Kaptan Neelan mürettebatla birlikte savaşmam gerektiğini söylüyor." gözyaşlarımın sınırında titriyor.

"Ne? Bu nasıl oldu?"

"Ona canların bağışlanmasını sormuş olabilirim-"

Locke gözlerini kapatır. "Sormadın."

"Yumuşak olduğumu ve ya savaşmam gerektiğini ya da zayıflığımın işkence edilerek içimden sökölüp atılması gerektiğini söyledi."

Locke'un gözleri fal taşı gibi açıldı, irkilerek benimkilere baktı. "O bunu yapmaz."

"Bunu daha önce de yaptığını söylüyor. Kamarasında kelepçeler var-" "Bana onların sadece rızaya dayalı oyun için olduğunu söyledi."

"Ama değiller. Locke-" Bir çift denizci yanımdan omuz atarak geçerken konuşmayı kesiyorum. Merakla bize bakıyorlar ve Locke kollarımı bırakıp aramızda daha fazla boşluk yaratmak için yer değiştiriyor.

"Kaptan'la daha sonra ilgileneceğim," diyor acımasızca. "Şimdilik, dövüşüyormuş gibi yapman . Benimle kalın, ben sizi korurum. Size zarar gelmesine izin vermeyeceğim ve öldürmek zorunda kalmayacaksınız. Söz veriyorum."

"Bunların hiçbirisi için söz veremezsin. Sen her şeye kadir değilsin Locke."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, keskin, ani bir kavrayışla. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu kontrol altına almış gibi davranmama izin ver Nick. Yoksa senin için korkudan çıldıracağım."

Yanaklarım parmaklarının arasında ezilirken elimden geldiğince başımı sallıyorum. Bana bakıyor, gözleri soyut bir öpücükle ısınıyor ve midem heyecanlanıyor.

"Sana silahların nerede olduğunu göstereceğim." Sesi yürek parçalayıcı derecede nazik, sanki bana en mahrem sırları anlatıyormuş gibi.

Onu koridor boyunca takip ederek ana ambardan ayrı küçük bir odaya geliyorum. Burası her türden silahla dolu, karmakarışık bir .

"Bunlardan birini kullandığım için kırbaçlanacak mıyım?" Ben soruyorum.

"Hayır. Bizzat Kaptan tarafından savaşmanız emredildi."

"Peki bu savaşlar genelde nasıl geçer?"

Locke bir kılıç alır ve yarısını kınından çıkararak bıçağı inceler. "Her seferinde farklı oluyor. Korsan gemisinin hedefini ne kadar çabuk yakalayabileceğine bağlı. *Ardent* büyük ve zaten ganimet ve adamlarla dolu, bu yüzden Kaptan'ın *Lady Marcella*'yı etkisiz hale getirmek için önce topları kullanacağını tahmin ediyorum."

"Ama bu *Marcella*'nın biz ona ulaşmadan batmasına neden olmaz mı?"

Locke başını sallar. "Toplar gibi kesin olmayan bir şey için bu her zaman bir risktir. Yaklaştığımızda Kaptan Neelan muhtemelen kısaç silahlarını kullanacaktır."

Başımı eğip kaşlarımı çatıyorum. "Bunları hiç duymadım."

"Bunlar Taçlı Kafatası bayrağı taşıyan büyük gemilere verilen benzersiz bir silah," diyor Locke. "Ticaret gemisini delip geçen devasa dikenli dartlar fırlatıyorlar. Bu oklar zincirlere ve kranklara bağlı, böylece gemiyi daha yakına çekebiliyoruz. Neelan muhtemelen *Lady Marcella*'nın arkasında kalmaya çalışacak, böylece silahları bizi hedef alamayacak. Pruvanın yakınında hem küçük uzun menzilli toplarımız hem de kısaçlı silahlarımız var, bu da bizi avantajlı kılıyor."

"Peki gemiye binmemiz gerekecek mi?"

"Evet. Bazen tekneleri bırakır, kürek çeker ve kancalarla yanlara tırmanırız. Bazen de gemiden gemiye sallanacak kadar yaklaşıyoruz." Benden kılıca bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Daha önce kılıç kullandın mı?"

Terzide geçirdiğim uzun günleri, çay yudumlayıp nakış işlediğim öğleden sonralarını, görgü kuralları kitabı okuyormuş gibi yaptığım akşamları ve sayfaların arasına gizlice sıkıştırdığım bir seri romantizm broşürünü düşünerek yüzünü buruşturmasına karşılık veriyorum.

"Hayır," diye cevap verdim. "Hiç silah kullanmadım."

Locke bana bakıyor, gözlerinde çıplak bir çaresizlik var. Bir saniye sonra çenesini sıkarak çaresizliğini gizliyor. "Al bunu." Bana kılıcı uzattı. "Ve bunu." Çift namlulu çakmaklı bir tabancayı da bana uzatıyor ve üstündeki bir kola dokunuyor. "Ateş etmek için horozu kaldırman gerekecek. Ve sadece iki atış hakkın var, o yüzden iyi değerlendir. Diğerlerinden biri sana nasıl doldurulacağını ve yeniden doldurulacağını gösterecek."

Silah odasından çıkıp yanımdan geçiyor ve koridorda her iki yöne de göz gezdiriyor. Tatmin olmuş bir şekilde kolunu boynuma doluyor ve ağzını benimkinin üzerine kapatıyor. Öpücük dudaklarımı kavuruyor, dişlerimi zedeliyor; benim için ne kadar korktuğunu neredeyse tadabiliyorum. Beni çok önemsiyor.

Bu bilgi dehşete düşmüş kalbime hafif bir merhem oldu. Locke'un beni korumak için elinden geleni yapacağını biliyorum. Umarım elinden gelenin en iyisi yeterli olur. Benim de kimseyi öldürmeden kendimi savunmak için üzerime düşeni yapmam gerekecek.

Öpüşmeyi kesen Locke, "Sakın ölme Nick," diye fısıldar. Sonra da koridorda ilerleyerek, hâlâ ranzalarında yatan birkaç korsana bağırarak gider.

Eski gemim *Wending Willow*un ikinci kaptanı Cauley birkaç dakika sonra silah odasına geliyor ve bana tabancayı yeniden doldurma işlemini gösteriyor - doğru barut miktarının nasıl ölçüleceğini, dolgunun ve merminin nasıl yerleştirileceğini ve her ikisinin de namluya nasıl sürüleceğini.

Ustalaştığımı iddia edemem ama genel konsepti anladım. Bu da iyi bir şey, çünkü bağırışlara ve ön silahların patlamasına bakılırsa, *Leydi Marcella* için savaş çoktan başlamış.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Cauley'e fısıldıyorum. "Bir ticaret gemisine yapılan saldırının parçası olmak? Kısa bir süre önce saldırıya uğrayan gemi bizim gemimizdi ve şimdi bu işi biz yapıyoruz."

Cauley kısa sakalını sıvazlıyor. Babam olacak kadar yaşlı görünüyor, ama bu yaştan ne kadarının denizde tuz ve kumla aşınmış bir yaşamdan geldiğini merak ediyorum.

"Doğru gelmiyor sanırım," diyor. "Ama seçeneklerimizin ne olduğunu biliyorduk. Korsanlık ya da ölüm. Hayatta olmayı tercih ederdim."

"Başka birini öldürmek zorunda kalsan bile mi?" Bu sözleri söylerken, onu yargılarken bile Jinks'e ne yaptığımı hatırlıyorum. Onu nasıl ısırdığımı ve kendini öldürmeye zorladığımı. Kabul edelim ki, zihin ve ruh arasında bir fark var.

Bir tecavüzcüyü kontrol etmek ve zararsız tüccar denizcilerle dolu bir gemiye saldırmak- ama ben kimim ki başka bir insanın hayatta kalmak için ne yaptığını yargılayayım?

Cauley sessizce, "Bu kesinlikle bir ikilem, genç kız," diyor. *Genç kız* deyince tedirgin bir şekilde yer değiştirip etrafıma bakıyorum ama duyabileceğim mesafede kimse yok. "Orada iyi şanslar ve Okyanus Ana seni korusun. Gerçi bence senin iyi bir koruyucun var." Bana hızlıca göz kırpmıyor.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Ama görünüşe göre yüzüm anlıyor, çünkü ısındığını hissedebiliyorum.

"Genç Locke, orada." Cauley kendi diziyle dizimi dürtüyor. "Aşık olmuş. Değer verdiği kız mı oğlan mı?"

"Kız," diye fısıldadım. "O biliyor."

Cauley başıyla onaylıyor. "O iyi bir adam. Düzgün bir korsan. Böyle bir şey söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama öyle işte. Ona ve bana yakın durursan iyi olacaksın." Omzumu dostça sıkarak oturduğumuz banktan kalktı. "Vakit geldi."

O haklı. Daha fazla geride duramayız. Güvertede bir çan çalıyor, adamlar bağırıyor ve baş toplar birkaç dakikada bir çatırdayarak kulaklarımı çınlatıyor.

Güverte merdivenine doğru giderken, mürettebatın kamarasına dalıp kardeşimin bıçağını kapıyorum. Hamağımı tutan direklerden birinin çatlağına sıkışmıştı. Bel kemerimin arkasına soktum.

Cauley ve ben güverteye çıkarken yanık barut ve dumanın keskin kokusu burun deliklerimi yakıyor. Bir kalçamda tabanca, diğerinde kılıç vardı.

"Kıskaçlar uzakta, Kaptan!" Locke baş güverteden bağırıyor. "Bir vuruş, bir ıskı."

"İkinci kıskaçı sıfırlayın ve tekrar ateşleyin," diye emrediyor Kaptan. Benden birkaç adım ötede duruyor. Ona geniş bir alan bırakıyorum ve yakınlardaki küçük bir korsan grubunun yanına gidiyorum. Silahlarını kontrol ediyor, şakalaşılıyor, kahkahalar atıyor ve birbirlerini itip kakıyorlar. Hiç gergin görünmüyorlar. Birkaç dakika içinde başka insanları -ölmeyi hak etmeyen insanları- öldürecek olmaları umurlarında değil gibi görünüyor.

Kısaç zincirleri yerinde, iki gemiyi yavaşça, kademeli olarak, ikisini de batırmayacak şekilde birbirine çekiyor.

"Düşündüğümde daha hızlı gidiyor," diyor korsanlardan biri. "*Lady Marcella* Kaptan'ın beklediğinden daha yavaş, ha? Çok ağır bir yük taşıyor olmalı."

"Biraz altın, belki?" Başka bir korsan kirden dikilmiş ellerini ovuşturuyor. "Fazladan altın işime yarayabilir. Yakında Ravensbeck'e varacağız ve kendime çok iyi bir fahişe almak istiyorum, gerçekten iyi bir parça, rıhtımda gizlenen kokuşmuş, boşluk dişli ninnilerden değil. Memeleri kafam kadar büyük, parlak ve temiz bir tane istiyorum."

Tiksintiyle irkiliyorum ve ne yazık ki yüz ifadem fark edilmiyor.

Konuşan korsan bana yaklaşıyor, iğrenç nefesi dudaklarıma çarpıyor. "Benden çok daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Eğer sakin de yüzün gibi lekeli olursa, evlat, hiçbir kadının ona dokunmasını sağlayamazsın. Bulaşıcı olmasından korkarlar." Kahkahalar atıyor, tükürüğü yüzüme sıçırıyor.

"Yeter." Locke omuzlarını birleştirdi. "Halatların üzerine gidiyoruz. Hazır olun çocuklar."

Diğer korsanlardan bazıları kullanacağımız ipleri çoktan hazırlamıştı. Locke beni onlardan birinin yanına götürdü ve fısıldadı, "Sana bu konuda yardım edemem."

zaman, Nick. Tek başına sallanman gerekecek. Halatı yakala, yarısına kadar tırman, sonra zıpla ve sallan."

Boğazıma düğümlenen dehşeti yutmaya çalışarak başımı sallıyorum.

Ardent'in pruvası *Lady Marcella*'nın arkasına yaklaşıyor. Korsan gemisi yavaşça yanaşiyor ve halihazırda armada bulunan korsanlar sallanmaya ve düşmeye başlıyor. Neredeyse altımı ıslatmama neden olacak savaş çılgınlıkları atıyorlar. Ben de böyle bir istilaya maruz kalmıştım. Tüccar denizcilerin şu anda hissediyor olmaları gereken dehşeti ilk elden biliyorum.

Locke'un gösterdiği noktadan armaya tırmanırken içimi yeni bir korku kaplıyor. Halatım koluma dolanmış durumda. Sol gözümün ucuyla Locke'un yanıma tırmandığını görüyorum, uzun bacakları rahatça, zahmetsizce hareket ediyor. Bıçaklarından birini dişlerinin arasına sıkıştırmış, güneş gümüş bıçağa vuruyor, beyaz bir ateş parıltısı.

Sıktığı dişlerinin arasından bana "Git," diye sesleniyor.

Yüksekteyim, çok korkutucu, haince yüksekte. Aşağıya baktıkça güverte daha da küçülüyor. Histerik bir nefes alıp Locke'a bakıyorum.

Cevap veren bakışları sabit ve güven verici. Sanki "*Bunu yapabilirsin Nick*" der gibi.

Bunu yapabilirim.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde yapabileceğimi hiç düşünmediğim milyonlarca şey yaptım. Her şey babamın kasasından para alıp bir bavul hazırlamam ve *Wending Willow*'a binmek için para ödememle başladı. O geminin küpeştesinde durup Ivris'in kıyı şeridinin çekilişini izlerken içime dolan baş döndürücü, endişe verici özgürlük hissini hatırlıyorum.

O zamanlar nereye gittiğimi ya da oraya vardığımda ne yapacağımı bilmiyordum. Tek istediğim ailemin ayarladığı düzenli nişandan kaçmak ve Mordan'ın bizi bırakıp nereye gittiğini öğrenmekti.

Plan hâlâ bu. Mordan'ı bulmak, iyi olduğundan emin olmak ve manik ruh halleri sırasında insanları öldürmediğinden emin olmak.

Bu hedefe ulaşmak için bunu yapmam gerekiyor, bu basit şeyi.

Sıçramam gerek.

Locke bana bağırarak için bıçağı bir saniyeliğine çenesinden çekti. "Git Nick. Şimdi." Beni daha fazla bekleyemezdi; o gemide bir liderdi ve adamlar onun *Lady Marcella*'da denizcilerle savaşmasını bekleyecekti.

İpi kavriyorum, dişlerimi sıkıyorum ve iki ayağımla iterek atlıyorum.

Gökyüzüne doğru sallanırken rüzgâr ve güneş ışığı bana doğru savruluyor. Bir an için kör oluyorum, başım dönüyor - sonra çapraz bir halat yumağı görüyorum - *Lady Marcella*'nın donanımı - güvertede *dans* eder gibi dönen figürler ve yanıp sönen bıçaklar, diyor beynim uzaktan - ve sonra tehlikeli bir şekilde alçalıyorum, *Ardent*'e doğru süzölmeye başlıyorum.

Tam zamanında ipi bıraktım. Güvertede takla atıp yuvarlanıyorum ve birinin kılıcının darbesinden kıl payı kurtuluyorum. Bir kamara duvarına çarpıyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum ve sırtımı tahtalara dayayıp kendi kılıcımı çekiyorum ve dışarı doğru doğrultuyorum.

Korsanlar *Wending Willow*'a saldırdığında, ben hep güvertenin altındaydım. Göğüs göğüse bir dövüşün ne kadar kaotik olabileceğini hiç görmemiştim. Ama şimdi etrafımda bir kaos var; siyah, kahverengi ve beyazın her tonundan yüzler ve yumruklar. Gömlekler ve paltolar dalgalanıyor, kılıçlar parlıyor, botlar vuruyor ve sürtünüyor. Adamlar bağıyor, alay ediyor, çığlık atıyor. Arada bir silah sesi duyuluyor ve bir duman püskürüyor. Ve kan - ayaklarımın yanındaki güverteye kan serpiliyor, bir adamın kopan kolundan kan fışkırıyor, yanımdaki bir cesedin gömleğini kan ıslatıyor.

Bir adam bana doğru koşuyor, vahşi gözlü, kılıcı havada. Bir çeşit üniforma giyiyor, belki de kargoyu korumak için nakliye şirketi tarafından tutulmuş. *Ardent* gibi iyi donanımlı ve iyi insanlı bir korsan gemisi karşısında umutsuz bir görev.

İlk başta beynim askerin beni öldürmek istediğini algılamıyor. Onu düşman olarak görmüyorum ama bana baktığında *korsanı* görüyor.

Keskin bir nefes alıyorum ve kılıcımı tam zamanında kaldırıyorum, tam da bıçağı göğsüme doğru inerken. Darbeyi savuşturmayı başardım ama o çoktan tekrar savurmaya başlamıştı. Bu sefer kaçıyorum ve askerin silahı bulunduğu duvarda bir oyuk açıyor.

"Korsan pisliği!" diye bağıyor ve bıçağını karnıma saplıyor. Bıçağını zar zor savuşturuyorum ve bıçağın kenarı gömleğimin kumaşını belim boyunca kesiyor.

Darbenin etkisinden kurtulduğunda, bir açıklık gördüm. Üzerine atılıp onu kaburgalarının arasından bıçaklayabilirdim ama yapmadım ve bu fırsat kaçtı.

"Geri çekil," diye yalvardım. "Seni öldürmek istemiyorum. Teslim olursan yaşamana izin verirler."

Asker bakıyor, gözleri panikten çıldırmış. Beni duymuyor. Bir böğürmeyle bana tekrar saldırıyor -bunu durduramayacağım-

Locke aramıza dalıyor ve adamın boğazını kesiyor.

Askerin gözleri kararır ve Locke'un açtığı düzgün yarıktan kan fışkırırken boğulur. Locke adamın omzunu iterek onu geriye doğru güverteye devirdi. Sonra bana dik dik baktı. "Bunu gördüm. Onu öldürme şansını kaybettin. Tereddüt etme."

Dönerek gelen bir darbeyi savuşturur, ardından saldırganın kasıklarına tekme atarken başka bir darbeyi engeller. Adam yere düşüyor ama Locke işini bitirmeye fırsat bulamadan başka bir denizci kavgaya dahil oluyor. Locke'un dikkati başka yöne çevrilmişken, ben Locke'un tekmelediği adamın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Mahrem yerlerini avuçluyor, inliyordu. Ön kolunda açık bir kesik vardı ve birden aklıma bir fikir geldi.

İki parmağımı kanında gezdiriyorum ve sıvıyı dilimin üzerinde gezdiriyorum. "Teslim ol," diyorum ona.

Adam sırt üstü yuvarlanır ve Locke işini bitirmek için arkasını döndüğünde, iki elini de kaldırarak "Teslim oluyorum!" diye bağırır. Teslim oluyorum!"

Bir an için Locke'un onu yine de öldüreceğini düşündüm. Yakışıklı yüzünün sert hatlarında görmeyi beklemediğim bir vahşet, kaynayan bir kana susamışlık var ve bu beni felç ediyor.

Ama sonra Locke homurdanır ve silahını indirir. "Bağla onu, Nick," diye emretti.

İtaat ediyorum, denizcinin yırtık gömleğini bu iş için kullanıyorum. Sonra ayağa kalkmaya çalışan ve korsanlarla sonuna kadar savaşmaya hazırlanan başka bir askere doğru koşuyorum.

Ölüm. Ağzı kanıyor, ben de eğilip kılıcının kolunu kavıyorum, böylece bana saplanamıyor ve çenesindeki kanı yalıyorum. "Teslim ol," diye fısıldıyorum.

"Teslim oluyorum," diye bağırır hemen.

"Yüzüstü güverteye uzan," diye emrediyorum ve anında yere düşüyor.

Titreyen parmaklarıma rağmen ellerini bağlamayı başardım. Gücüm beni korkutuyor. İtaat çok ani, çok eksiksiz, çok sorgusuz sualsiz. En ufak bir direniş yok. Bazı insanlar bunu heyecan verici bulabilir ama ben nefret ediyorum. Ama bu durumda, iyi bir şey yapıyor.

Locke ve ben yavaşça güverte boyunca ilerliyoruz. O adamları yaralıyor, ben de kanlarının tadına bakıyorum, teslim olmalarını sağlamaya yetecek kadar. Diğer herkes ne yaptığımı fark edemeyecek kadar meşgul. Ne yazık ki kurtardığım adamlar muhtemelen kanlarını nasıl tattığımı hatırlayacaklar - teslim olmaya zorlandıklarını hatırlayacaklar - Tanrım, daha sonra buna pişman olacağım.

Wending Willow saldırıya uğradığında gücüm pek işe yaramadı. Ama şimdi onunla kurtarabileceğim hayatlar var ve lanet olsun, neye mal olursa olsun deneyeceğim. Bu benim Kaptan Neelan'a, genel olarak korsanlığa ve Locke'un kendisine karşı meydan okumam. Teslim olmaya zorladığım her insan, sona erdirmek zorunda olmadığı bir başka hayat, ruhunu lekelemek zorunda olmadığı bir kan.

Savaşın ne kadar sürdüğünden emin değilim, sadece dudaklarım, dişlerim ve dilim birden fazla adamın kanıyla doymuş durumda. Kanın bakırımsı, tuzlu ısırtığı boğazımı kaplıyor ve midem çalkalanıyor. Yine de devam ediyorum. Locke'un kılıcının önünden sıyrılıp öldürmek üzere olduğu adamlarla yüzleşiyorum, adamın başındaki yaradan kanı çekip parmaklarımı yalıyorum. "Teslim ol," diye fısıldıyorum.

Locke arkamda ve iri eli ensemın etrafını sarıyor. "Öldürölmeye mi çalışıyorsun? Yoldan çekil, Nick."

"Teslim oluyorum," diye bağırır denizci.

Locke ondan bana bakıyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye homurdanıyor. "Nasıl verim almalarını sağlıyorsun?"

"Çok ikna ediciyimdir," diye mırıldandım.

Locke adamı kenara itiyor ve parmaklarını saçlarıma geçirerek başımı geriye çekiyor. "Ağzın kanıyor. Biri mi vurdu sana?"

"Um-evet. Yine de iyiyim."

Kanlı dudaklarıma dik dik bakıyor. Bu Locke, *Arden*t'teki huysuz korsandan ya da içimde kendini kaybeden büyüleyici kişiden farklı biri. Bu Locke ölümcül enerjisiyle adeta duman çıkarıyor. O bakıyor

Sanki beni öpmek, ısırarak ve boğmak istiyormuş gibi - belki de üçünü birden. -Ve lanet olsun, bu bakış karnımdaki arzuyu alevlendiriyor.

"Bu da ne şimdi?" Yüzbaşı Neelan bize doğru yaklaşıyor. Bir elinde bir adamın kafasını taşıyor, kanın tavus kuşu paltosuna bulaşmaması için kol uzunluğunda tutuyor. Kafanın gözleri açık, sersemlemiş ve cam gibi, sanki beyin gövdeden ayrıldıktan sonra ölmek için birkaç saniye beklemiş gibi. "Nick yaramazlık mı yapıyor Locke?"

"Hayır, Kaptan, efendim," diyor Locke, saçımı bırakıp geri çekilerek. "O kılıç kullanan bir cehennem zebanisi. Ben sadece onu daha dikkatli olması için uyarıyorum." Locke'un hakkımdaki raporunu doğrulamak için, kanlı dişlerimle Yüzbaşı Neelan'a gülümsüyorum. O da içtenlikle gülüyor.

"Mükemmel, Nick. Belki de yanlış değerlendirmişimdir. Sen. Kaptanın kafasını atmak ister misin?" Bana doğru uzattı.

Boğazım düğümleniyor ama buna hayır diyemiyorum. Bu yüzden sert bir gülümsemeye başımı sallıyorum ve *Lady Marcella*'nın ölü kaptanının kır saçlarını kavriyorum. Tüm gücümle onu küpeştenin üzerinden denize doğru fırlatıyorum. Yapabileceğimi düşündüğümde daha iyi bir atıştı bu. Farkında olmadan, *Ardent*'teyken fiziksel olarak güçlenmeye . Daha güçlü ve daha dayanıklı.

Kaptan Neelan başıyla onaylıyor. "İyi atış, Nick. Evet beyler, görünüşe göre gemi bizim!" Kollarını kaldırıyor ve korsanlar zaferlerini alkışlıyorlar.

"Nick, Cauley, Locke, Gorm, dördünüz aşağıya ilk bakanları alın," diye emretti Kaptan. "Deliklerde saklanıyor olabilecek küçük fareleri toplayın ve kargoyu kontrol edin."

Cauley aşağıya inen basamaklara yönelir. Bitkin ve yorgun görünüyor, gömleğinin önü açık, kan lekeli gri göğüs kolları görünüyor. Ellerinde ve bileklerinde de kan izleri var. Bana baktığında gözlerinde bir acı var. Öldürdü ve bu onu işaretledi.

Korkuyla onu takip ediyorum, Locke da peşimden geliyor. Bir kabinden diğerine geçip her yeri hızla inceliyoruz.

"Görünüşe göre hepsi boş," diyor Cauley, son kabinin kapısını iterek açarken.

Bir atış çatladı.

Cauley'in vücudu sarsılır. Göğsünden duman ve kan püskürüyor.

Ve sonra düşüyor, gözleri benimkileri yakalıyor ve sonra kayıyor, odaklanmıyor.

Sırt üstü yere yığılır, kurşun yarası kalbinin üzerinde kan çiçekleri açar.

"Hayır," diye bağıryorum ve Cauley'nin cesedine doğru hamle yapıyorum ama Locke beni geri çekip arkasına itiyor. Belimdeki tabancayı çekip aldı, sonra da açık kabin kapısının yanındaki duvara yaslandı.

"her kimsen," diye seslenir Locke, "her şey bitti. Geminizi ele geçirdik. Şimdi en iyi şansınız teslim olmak. Teslim hayatlarınız bağışlanır. Korsan Kral'ın kanunu bu."

Kulübeden titrek bir ses yükselir. "Ama Korsan Kral bu merhameti kadınlara göstermez."

Nefesim kesiliyor. "Hayır," diye fısıldadım. "Oh, Locke... hayır..."

"Sus, Nick," diye tersliyor. Sonra daha yüksek sesle, "Korsan Kral'ın gemilerinde kadınlara izin yok. Ama sessizce gelersen sana bir tekne ve biraz erzak vereceğiz. Zarar görmezsin."

"Bu bir ölüm cezası," diye tıslıyorum.

Locke dönüyor, gözleri parlıyor. "Nick. Sessiz ol."

"Kapa çeneni Nick," diye yankılanıyor Gorm koridorun gölgelerinden.

Locke silahın kolunu indirir ve kemerine sokar. "İçeri geliyorum," dedi. "Beni vurma, yoksa senin için daha kötü olur."

Yumuşak hıçkırıklar onun tek cevabıdır. Cauley'in cesedinin üzerinden geçen Locke, kapı aralığına doğru ilerler.

Nefes alamıyorum. Eğer onu vururlarsa, ben-

Yapamam. Locke ölemez. Ölemez. Bu imkansız.

Locke kapının girişinde duruyor, avuç içleri yukarı bakıyor ve odaya bakarken çenesindeki kasların gerildiğini görüyorum. Konuştuğunda sesi sert ama acımasız değil. "Dışarı gel. Seni Kaptan'a götüreceğim."

Ellerini uzatmış, çağırıyor. Kirli ve tek gözlü olmasına, saçları örtülü olmasına rağmen etkileyici bir yakışıklılığa sahip. Odadaki kadın ona hayranlık duyacak durumda değil - bekleyin, bu bir kadın değil, iki kadın. Odadan iki kadın çıkıyor. Yaşlı olan tabancasını Locke'a uzatıyor -tek namlulu, şu anda boş- genç ise ürkek bir şekilde ilk kadının koluna yapışıyor. Anne ve kız olduklarından şüpheleniyorum.

Her ikisi de zenginliğin tüm katmanlarını giymişlerdir - kombinezonlar, korseler, etekler ve fırfırlar. Saçları zarif bir şekilde taranmış ve dantelli yakaları göğüslerinin kabarıklığını gözler önüne seriyor.

Gorm takdirkâr bir ıslık çalıyor ve kadınlar ürkmüş yavrular gibi büzüşüyor. "Size zarar gelmeyecek," diyor Locke. "Korsanlar Kralı'nın yasaları her türlü sana dokunmamızı engelliyor."

"Ama bizi tek başımıza denize atacaksınız," diyor silahı tutan kadın.

Locke cevap vermeden onları merdivene doğru yönlendirir, Gorm da peşlerinden gider.

Bir süre geride kalıp, *Wending Willow*'un eski ikinci kaptanı, katil korsana dönüşen Cauley'nin yanında diz çöküyorum.

Bana karşı nazikti. Sırrımı sakladı.

Bir yerlerde onu bekleyen bir ailesi var mı? Hayatına nasıl son verdiğini, masum denizcileri nasıl öldürdüğünü ve korkmuş bir kadının ellerinde nasıl öldüğünü hiç bilmemeleri daha iyi.

Bir elimi alnına koyuyorum ve bir anlığına bastırıyorum. Tanrılara pek inanmıyorum, bu yüzden ruhunun huzur bulmasını dilemek dışında sunacak bir duam yok.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Sonra ayağa kalkıp onu koridorda yalnız bırakıyorum. *Ardent*'in mürettebatının buradaki işi bittiğinde, Cauley *Leydi Marcella* ile birlikte aşağı inecek.

Güverteye tekrar ulaştığımda, iki kadın Kaptan Neelan'ın önünde duruyor ve etrafları şehvetle bakan korsanlar tarafından sarılmış durumda.

"Peki siz kimsiniz güzel kuşlar?" diye soruyor Neelan, tabancasının namlusuyla yaşlı kadının çenesini kaldırarak.

"Ben kaptanın karısıyım." Sesi titriyor. "Ve bu da benim kızım."

"Ah, kaptanın karısı." Kaptan Neelan sanki düşünüyormuş gibi tabancasını dudaklarına vurur. "Hmm, kaptan, kaptan- Ah, doğru, kaptan! Şu kaptan mı?" Ve kısa bir mesafe ötede güvertede yatan başsız bir cesedi işaret eder.

Her iki kadın da ellerini ağızlarına götürerek çığlık atıyor. Yaşlı olan öne doğru atılıyor ve sırttan Tir tarafından geri çekilirken, genç kadın yenilmiş bir halde güverteye yığılıyor.

Neelan umursamaz bir tavırla, "Adamınız beyaz bayrak çekmeliydi," dedi. "Pekâlâ, canlarım, sizi olabildiğince çabuk yollayalım. Sevgili *Leydi Marcella*'yı kaçırmadan önce taşımamız gereken ganimetler var."

Kadınları kurtarmanın bir yolunu bulmak için beynimi zorluyorum. Cook'un aile yüzüğümü tuttuğu anı aklıma geliyor. Cook bana fidyeye için değerli olup olmadığını sordu. Tabii ki hâlâ erkek olduğumu düşünüyor, muhtemelen bahsetmesinin tek nedeni buydu. Eğer fidyeye vaadi Korsan Kral'ın gemilerinde bir kadının hayatını kurtarabilseydi, bunu duymuş olurum. Eve dönmek istemememe rağmen bunu kendim de deneyebilirdim.

Ama bu kadınlar belli ki zengin. Belki Kaptan bir istisna yapar. Denemek zorundayım, çünkü korsanlar çoktan bir kayık hazırlıyorlar.

"Onları fidyeye için tutabiliriz," diyorum.

Kaptan Neelan başını sallıyor. "Hayır, delikanlı. Kural açık. Kadınları fidyeye için tutmak yok. Korsan Kral'ın gemilerinde hiç kadın yok. Onlar denize giderler."

Locke karşımda duruyor ve ben ona bakıyorum, sözsüz bir şekilde müdahale etmesi için yalvarıyorum. Ama o sadece aşağıya inip bir paket ve bir sürahiyle geri dönüyor. "Yiyecek ve su," diyor ve onları kayığa koyuyor. Her kadının binmesine yardım ediyor.

"Bu bizim Locke," diyor Kaptan Neelan. "Tam bir centilmen. Pekâlâ, sizi aşağılık herifler, kayığı sallayın ve denize bırakın."

Kayık okyanusun yüzeyine indirilirken iki kadın ağlıyor ve birbirlerine sarılıyorlar. Küpeşteye koşup bakıyorum, kısmen kadınları görmek, bir şansları olduğunu bilmek istediğim için, kısmen de Locke da küpeştenin yanında durduğu için.

Bu kayık bir yaprak kadar hafiftir, dalgaların üzerinde eğilir ve sallanır. Tek bir büyük dalga onu ezip batırabilir.

Diğer korsanlar kadınları çoktan unutmuş görünüyor. Ambardaki ganimeti görmek için Kaptan Neelan'la birlikte aşağıya iniyorlar.

"Locke," diye fısıldadım. "Bir şeyler yapmalısın. Onları kurtarmak zorundayız." Çenesi gergin, gözleri soğuk ve buz gibi solgun. "Kanun böyle."

"Öyle olmak zorunda değil. Müdahale edebilirsin -Kaptan Neelan'a "

"Hayır." Bu kelime keskin, ruhuma saplanan bir hançer gibi. "Bu alternatiften daha iyi. En azından şimdi bir şansları var."

"Bir şans mı?" Acı bir kahkaha atıyorum. "Ne şans?"

"Hayatta kalmak için bir şans ya da onurlu bir şekilde, rahatsız edilmeden ölme fırsatı." Locke bana doğru dönüyor. "Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Hoşlanmıyorum. Ama gemilerimde yaşanan tecavüz dehşetinden daha iyi."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Yüzüne tıslayabilmek için parmak uçlarımda durarak öfkeleniyorum. "Bence sen azgın bir korkaksın."

"Nasıl istersen öyle düşün."

Göğsüne sertçe vurup aşağıya iniyorum, o kadar kızgınlım ki zar zor görebiliyorum. Diğer korsanların ticari geminin yükünü *Ardent*'e yüklemelerine yardım ediyorum, ta ki gemimizin ambarları ağzına kadar dolana ve Kaptan Neelan geri kalanları bırakmamızı emredene kadar.

"Kendi gemimizi batırmak istemeyiz," diye şaka yapıyor ve korsanlar gülüyor.

Sonra Kaptan Neelan teslim olmaya ikna ettiğim bir düzine tüccar denizci ve askere döndü. "Çok üzgünüm beyler ama korkarım ağzına kadar doluyuz. Direğin önünde hizmet edecek daha fazla bedene ne yerimiz ne de ihtiyacımız var." Korsan mürettebatına şöyle bir bakar. "Siz ne dersiniz, beyler? Bu denizcilere, Korsan Kral bu tür şeyleri kaldırmadan önceki eski neşeli günlerdeki gibi iyi bir kalas yürüyüşü yapalım mı?"

Hayır. Yüzbaşı Neelan hayatlarını kurtardığım adamları öldüremez. Onları bağışladım, teslim olmaya zorladım. *Güvende* olmaları gerekiyordu. Parmaklarım yanlarımda acı veren sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor. Çaresizlik kalbimi pençeliyor, boğazımı harap ediyor. Gözlerim çaresiz gözyaşlarıyla doluyor.

Tutsaklara kalas yürütme fikri karşısında bazı adamlar onayladıklarını haykırır. Ancak aralarında ikinci kaptan Shem ve kılavuz kaptan Dolomon'un da bulunduğu birkaç rahatsız görünüyor.

"Orada durun Kaptan," diyor Dolomon. "Korsan Kral'ın kanunlarına göre bize teslim olan ve Taçlı Kafatası'na bağlılık yemini eden herkesi gemiye almak zorundayız."

"Evet," diye ekliyor ikinci kaptan. "Kadınlarla ilgili yasalara uyduk, Kaptan. Bu erkeklere de uymamız gerekmez mi? Onlara yer açmak için bazı eşyaları atabiliriz. Bu Korsan Kral'ın isteği, efendim."

Kaptan Neelan yavaşça onlara döner, gülümsemesi kılıçlar ve kanla doludur. "Ama Korsan Kral şu anda burada değil, değil mi? Bu benim gemim ve Taçlı Kafatası'nı uçuruyor olsam da hâlâ Kaptan benim. Emirleri ben veririm. Ve bu aptalları tahtada yürütelim diyorum. Her biriniz bu serserilerin boyun eğmediğini, son nefesine kadar savaştığını rapor edecek. Ve kendini üstün gören, Korsan Kral'a ya da subaylarına tek kelime eden her kim olursa olsun, o adamın bu gemide yeri olmayacak ve ganimetten de pay alamayacak. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz Kaptan!" diye bağıır korsan tayfası. Dolomon ve ikinci kaptan daha sessiz bir şekilde "Emredersiniz Kaptan!" diye yankılanır.

Locke hiçbir şey söylemiyor. Korsanlar bir kalas kurup tüccar denizcileri teker teker güverteden aşağı indirirken, güverteye yapışmış halde öylece durmaktan başka bir şey yapmaz. Denizciler feryat edip yalvarırken, korsanlar da kılıçlarının ucuyla onları kalas boyunca dürterek kahkahalarla gülerler. Son tüccar denizci kalasın ucuna tutunup düşmeyi reddettiğinde, Kaptan Neelan tabancasını doğrultur ve onu başından vurur.

Uzaklaşarak halatlardan birini tutuyorum ve armaya tırmanmaya başlıyorum. Öfke beni ateşliyor, yükseklik korkumu bulanıklaştırıyor. Direktten ayrılan kirişlerden birinden fırlayıp kendimi havaya fırlatıyorum ve *Ardent*'in güvertesine düzgün bir iniş yapıyorum.

Bir an için kendi ellerime bakıyorum, artık çok daha güçlüler ve ayaklarıma bakıyorum, güvertede de olsam altında da olsam çok daha sağlamlar. Gerçekten bir denizci oldum.

Hayır, ben bir korsan oldum.

Ardent'in mürettebatının aniden ayrılışımı fark edeceğini biliyorum. Riske atabileceğim tek isyan, yönetebileceğim tek protesto buydu ve dürüst olmak gerekirse bu konuda kendime de kızgıyım. Ben de Locke kadar korkağım.

Kanlar içinde ve yara bere içinde merdivenden inip mutfığa girdim. Aşçı beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra bir leğen su ve bir bez uzatıyor.

Ben yüzümdeki ve kollarımdaki kanları silerken Dez dirseğine yapışıyor. "Birini öldürdün mü?" diye soruyor hevesle.

Ona boş boş bakıyorum, içim acıyor. Kaptan Neelan'ın tabancasından çıkan kurşunu hâlâ duyabiliyorum; son denizcinin kafatasını parçalayan ve dalgaların üzerine kan sıçratan kurşunu görebiliyorum. Neelan'ın silahının ağzından çıkan dumanı üfleliğini ve Locke'un dimdik ve boyun eğmeden duruşunu, ayaklarını iki yana açışını, göz bandının ve kafa sargısının altındaki ağzını görebiliyorum. Locke o anda tam bir korsan gibi görünüyordu, yalnız kaldığımızda bana gösterdiği yumuşaklıktan eser yoktu.

Dez kaşlarını çatıyor, bakışlarım karşısında merakı azalıyor.

Cook ona, "Şimdi seninle geliyorum," der. "Yukarı çık ve daha fazla eşya istiflemek için yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bak. Nick soğanları doğrama işini devralabilir."

Dez mutfaktan koşarak çıkıyor.

Mekanik olarak bulaşık yıkamayı bitiriyorum. Sonra Dez'in bıraktığı bıçağı alıyorum ve soğanları küçük beyaz kareler halinde doğruyorum. Dumanları yükseliyor, gözlerimi yakıyor ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin veriyorum.

Aşçı birkaç dakika sonra soğanları toplamaya geliyor. Bıçağımın ağzıyla soğanları onun tenceresine sıyrıyorum. Yüzü asık ama anlayışsız değil, ben de "Bu hayat için fazla yumuşağım" diye mırıldanıyorum.

"Merhamet," diyor Cook huysuzca. "Bazıları buna zayıflık diyebilir. Diğerleri buna güç der."

Başka bir şey söylemiyor ama bu birkaç kelime beni günün geri kalanında, nihayet hamağıma sendeleyerek gidip kendimi içine atabileceğim geç saate kadar taşıyor. Birisi eski, ekşi kokulu yastığımı *Leydi Marcella*'dan yeni, taze bir yastıkla değiştirmiş. Muhtemelen Locke'du, bir tür özür dileme hareketi yapıyordu - odaya girdiğimde ranzasında yatan şeklini fark ettim.

Belki de nazik olmaya çalışıyordu. Ama öldürülen denizcilerden ya da terk edilen kadınlardan biri bu yastığı kullanıyordu ve ben başımı yastığa koyamıyorum.

Mide bulantısı içimi kemiriyor ve yastığı hamağımdan dışarı fırlatıyorum.

Mutfakta olduğum için *Lady Marcella*'nın gövdesinde açılan delikleri izlemek zorunda kalmadım, ancak *Ardent* yelken açıp uzaklaşırken uzaktan gelen ölüm sesini duydum. O kayıktaki kadınların batışını ve alabora oluşunu izlemem gerekmedi ama bunun gerçekleşmiş olması gerektiğini biliyorum.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak, kavga ve sonrasındaki anıları bulanıklaştırmaya çalışıyorum, zihnimi hoş bir şeyler düşünmeye zorluyorum ki dinlenebileyim

-Ama faydası yok. Etrafımdaki adamların hırıltılı horultuları kulaklarımı dolduruyor ve bugün yaptıklarından sonra bu kadar derin uyuyabildikleri için onlardan nefret ediyorum.

Sonunda kendimi hamaktan dışarı atıyorum ve mürettebatın kamarasından, merdivenden yukarı, nefes alabileceğim güverteye koşuyorum.

Bu gece hava karanlık. Gökyüzü bulutlarla kaplı ve ay ışığının sadece hafif bir pusu parlıyor. Geminin pruvasının yakınında bir fener asılı ve üst güvertelerde birkaç tane daha parlıyor.

Ana güverteyi yarılamiştım ki bir el ağzımı kapattı ve kalın bir kol boğazıma çarptı. Başka bir çift kol bacaklarımı güverteden yukarı doğru kaldırıyor ve kıvranmaktan başka bir şey yapamadan sürükleniyorum. Çıglıklarım etli bir avuç tarafından boğuluyor.

"Çabuk, ağzını tıkayın," diyor boğuk bir ses. Boğazımı sıkı kolla, çığlık atmak için hava toplamak bir yana, zar zor nefes alabiliyorum ve bir çığlığın cinsiyetimi ele verebileceğini fark edecek kadar aklım kalmış durumda. Bu yüzden el ağzımdan kaybolduğunda, çığlık atmak yerine alabildiğim en derin nefesi almaya yatırım yapıyorum.

Bir saniye sonra ağızma kötü kokulu bir bez tıklıyor ve ardından başka bir bez şeridi çenelerimin arasından geçirilerek kafatasımın arkasında düğümleniyor.

Beni tutan iki korsanın yüzleri gölgede, ama biri kocaman bir adam bloğu - muhtemelen Tir. Diğeri ne zaman hareket etse bir parıltı ve ışıltı var - büyük olasılıkla Gorm. Piercingleri en ufak bir ışık huzmesini bile yakalama eğiliminde.

Bu vahşiler neyin peşinde?

"Bugünkü inatçılığınızı fark ettik," diye homurdandı Tir. "İnsubornasyon," diye düzeltiyor Gorm.

Eğer "itaatsizlik" demeye çalışıyorlarsa, ikisi de yanlış anladı. Artan paniğime rağmen gülme isteğimi bastırıyorum.

"Evet, Kaptan buna izin verebilir ama biz vermeyeceğiz," diye devam ediyor Tir. "Senin gibilerle daha önce de uğraştık ve yine uğraşmaya kararlıyız. Sen bir baş belasıydın Nick, işte sen busun. Locke'un başını döndürdün ve Kaptan'a saygısızlık ettin. Ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksin."

Bir sarsıntıyla kaplıcada söylediklerini hatırlıyorum, bir denizciyi ders vermek için nasıl çıplak olarak direğe bağladıklarını.

Bana yapmayı planladıkları şey bu mu?

Çaresizce çırpınıyor, tekmeler atıyor ve debeleniyorum. Keşke ağzım serbest olsaydı da onlardan birini ısırp kanıyla kontrol edebilseydim. Jinks'e yaptığım gibi denize atlamalarını sağlayabilirdim. Bugün yaptıkları için bunu hak ediyorlar.

Eğer bundan kurtulursam, bu gemiyi yavaş yavaş dolaşacağım, ölüme layık olduğuna inandığım her adamı ısırp denize atlamaya zorlayacağım. Bunu çoktan yapmalıydım ama rehavete kapılmıştım. Aslında korsanların o kadar da kötü olmayabileceğini düşünmeye başladım. Belki bazılarının iyi nitelikleri vardır diye düşündüm.

Aptalın tekiydim. Bunca zamandır onları teker teker öldürerek yoluma devam etmeliydim. Ve şimdi buna fırsatım olmayabilir, çünkü Gorm gömleğimi çekiştiriyor.

Onunla o kadar sert mücadele ediyorum ki malzemeyi doğru düzgün kavrayamıyor. Sabrını kaybediyor, yüzüme sert bir tokat atıyor ve sonra bir yumruk indiriyor. Karnım ve kaburgalarım patlıyor ve ben bunun şokuyla gevşiyorum.

Gorm gömleğimi yırtıyor, düğmeler dağılıyor. O ve Tir gömleğimi sürükleyerek üzerimden çıkarıp bir kenara atıyorlar.

"İşte şimdi, bu nedir?" Gorm göğsümün üst kısmındaki bağlama katmanlarına dokunuyor.

Ağzımdaki tıkaçtan boğuk bir çığlık atarak tekrar çırpınıyorum ama Tir üst kollarımı arkadan kavıyor ve beni güverteden kaldırıyor. Gorm bağlarımı çözerken çaresizce orada asılı kalıyorum.

Kumaş gevşedikçe ve göğüslerime kan dolaşımı geri döndükçe acı bedenime hücum ediyor. Serbest, yumuşak ve açıkta asılı duruyorlar, meme uçları soğuk havada sertleşiyor. Aile yüzüğüm sargıdan düşüp bir yerlere yuvarlanırken hafif bir *çınlama* duyuyorum ama Gorm ve Tir fark etmiyor. Göğsüme bakmakla meşguller.

"Tanrı'nın kemikleri," dedi Gorm kısıp sesle. "Nick bir *erkek* değil. Burada bir kadın var. Sinsi, işbirlikçi, her şeye burnunu sokan bir *kadın*."

"Buna inanmıyorum," diyor Tir. "Bunlar meme değil, çok küçükler." "Emin olmanın tek bir yolu var." Gorm bacaklarımı tutuyor, böylece tekme atamıyorum.

ve pantolonumu indirmeye çalışıyor. Sonunda onları çekip çıkarmayı başardı ve ben Tir'in pençesinde çırılçıplak ve açıkta asılı kaldım.

"Bu ne sürpriz," diye kıkırdadı Gorm. "Demek Locke sakalsız bir oğlanın peşinden koşmuyordu. Bacaklarının arasında ne sakladığını biliyordu, değil mi?"

Cehenneme kadar yolun var, diye içimden söyleniyorum, hançer gibi bakıyorum ona. "Ne yapacağız?" Tir soruyor.

Gorm'un dudak piercingi gülümserken parlıyor. "Planladığımız gibi onu direğe bağlayacağız. Sonra da herkesi gelip bakmaya davet edeceğiz."

Beni çırılçıplak ön direğe bağladılar. Bir dizi ip kalçalarımın etrafından dolanırken, bir diğeri göğüs kafesimin tam altından geçiyor. Kollarım yanlarımdan tutturuldu.

Gorm ve Tir beni bağlarken, nöbetçi birkaç denizci daha beni izlemeye ve cinsiyetimin ortaya çıkmasını haykırmaya geldi. Dürüst olmak gerekirse sıkıcıydı - aynı tuzlu küfürler, vücudumdaki çillerin boyutu ve göğüslerimin büyüklüğü hakkında aynı kişisel yorumlar.

Onlar bana bakarken orada asılı kalmak iğrenç bir şey.

"Bakılacak gibi değil, değil mi?" diye alay ediyor bir adam.

Gözlerimi deviriyorum. Bu adamların hepsini gömleksiz gördüm -çoğu da göze hitap etmiyor. Çok kirli, kıllarla, benlerle ve yara izleriyle kaplı. Onlar benim vücudumu yargılayabiliyorsa, ben de onlarınkini yargılayabilirim.

Gorm aşağı inip daha fazla denizciyi uyandırıyor, onlar da gözlerini ovuşturarak güverteye çıkıyorlar. *Wending Willow*'daki denizciler, yani benim kimliğimi bilenler, gölgelerin arasında geri çekilmiş, suçlu ve gergin görünüyorlar. Muhtemelen sırrımı sakladıkları için başlarının belaya gireceğinden korkuyorlar.

Sonunda Gorm aşağıdan yukarı çıkıyor ve yanında uyku sersemi Locke'u getiriyor. Ana güverteyi geçip baş güverteye yaklaştıklarında Locke'un huysuzca, "Görmemi istediğin şey nedir?" diye mırıldandığını duyabiliyorum. Açıkta kalan gözünü ovuşturuyor ve esniyor. "Başka bir gemi mi? Ambarda bir sürü malımız var."

"Komik bir şey," diyor Gorm. "Senin küçük favorin Nick mi? Ona bir ders vermeye karar verdik. Onu biraz sertleştirmek, bilirsin, ona erkek olmayı öğretmek. Ve onu soyduğumuzda ne bulduğumuza inanamayacaksın."

Locke adımlarının ortasında donup kalıyor ve baş güverteye, çıplak, bağlı ve ağzı tıkalı olan bana bakıyor.

Öfke gözlerini doldurur ve döner, belinden bir bıçak çıkarır, Gorm'un boğazını avucunun içine alır ve bıçağın ucunu altına sokar

Gorm'un çenesi. "Onu kes ve ona biraz kıyafet ver."

"Dur ," diyor Tir, öne doğru adım atarak. "Burada talepte bulunamazsın Locke. Gemide bir kadın olduğunu bildiğine ve bunu Kaptan'a bildirmediğine göre, böyle bir konumda değilsin."

"Doğru," diye söze karışıyor bir başka korsan. "Korsanlar Kralı'nın yasası dışında, kadınlar için korkunç bir kötü şans."

Diğerleri homurdanarak ve başlarını sallayarak onaylar.

"Ve *Wending Willow*'daki tayfalar," diye haykırıyor bir korsan. "Biliyorlardı ve bizi uyarmadılar."

"Güçler adına, haklı bir nokta var!" Tir bağırıyor. "Alın onları, çocuklar!"

Korsanlar, çoğu güverteye silahsız çıkan *Willow*'dan sağ kalanları yakalar. "Onları denize atın!" diye bağırır biri.

"Onlar için çok iyi! Keelhauling o!" diye bağırıyor bir diğeri.

Çelişkili bağırışlar arasında Locke, hâlâ Gorm'un boğazını tutarak elini sürmeden yürür. Gorm'u baş güverteye doğru yürütür ama Tir yolu kapatır.

Tir devasa kollarını kavuşturarak, "Kaptan emir verene kadar onu serbest bırakmayacaksınız," diyor.

"Öyle mi?" Locke Gorm'u daha sıkı kavrar ve bıçağının kabzasını korsanın kafatasına geçirir. Gorm'un dizleri gevşer ve baygın halde güverteye doğru kayar.

"Çekil yolumdan Tir," diye hırlıyor Locke.

Tir boynunu ve parmak eklemlerini kırıyor. ", güzel çocuk."

O anda Kaptan Neelan'ın sesi ana güverteden baş güverteye kadar çınlar. "Tanrı aşkına burada neler oluyor?"

Kaptan Neelan en sevdiği renk olan tavus kuşu mavisi kapitone bir sabahlık giyiyor. Korsanlar açıklamalar yapıp beni işaret ederken o ana güvertede ilerliyor.

Kargaşanın ortasında, Tir'in dikkati bir an için dağılmışken Locke içeri dalar ve bıçağının kabzasıyla iri yarı adamın kafasının arkasına vurur.

Ama Tir'in kafatası eski bir midye kadar kalın ve serttir ve Gorm gibi yere düşmez. Başını yavaşça çeviriyor, sonra etli bir eliyle Locke'a doğru hamle yapıyor.

Locke dönüp eğilerek Tir'in dirseğinin arkasına sert bir darbe indiriyor. Sinirine dokunmuş olmalı, çünkü Tir acı içinde bağırıyor.

"Durun!" diye bağırır Kaptan. "Durun, ikiniz de. Geri çekil, Tir! Locke, bu bir emirdir!"

Tir kolunu tutarak geri çekiliyor. Locke öfkeden kuduruyor, gözleri alev alev yanıyor. Geri çekilip benimle Kaptan'ın arasına giriyor ve bedenimi kendi bedeniyle koruyor.

"Demek bizim küçük Nick bir kadınmış," diyor Kaptan Neelan. "Hepimizi kandırdı, değil mi erkekler? Şey, hepimizi değil. Dostumuz Locke biliyordu. *Wending Willow*'un denizcileri de biliyordu. Bu kız Korsan Kral'ın kanunlarından birini çiğnedi. Hepimizi suç ortağı ve suçlu yaptı. Onu nasıl cezalandırmalıyız?"

"Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor," diyor Locke, alçak sesle ve kısa keserek. "Kamarot olarak hizmet etmeye devam edebilir. Bu işte iyi olduğunu biliyorsun. Mürettebatın yararlı bir üyesi."

"Öyle," diyor Kaptan Neelan. "Ama aynı zamanda bir hain, çünkü sahte bahanelerle Taçlı Kafatası'na hizmet sözü verdi. Belki de onu içkiye atmalıyız, değil mi beyler? O ilk gün yapmamız gerekeni yapalım mı?"

Korsanlar anlaşıyorlar.

Tek yapabildiğim direğe dayanmak, kemiklerim ağrıyacak kadar sıkı bağlanmış, ağızımdaki tıkaç yüzünden dilsizim. Kendilerine pek çok yemek sunduğum korsanların yüzlerine bakıyorum; bana bakan ya da surat asan yüzlere. Locke'un figürünün ötesinde, Kaptan Neelan'ın yüzünün sadece bir parçasını görebiliyorum - bana sabitlenmiş tek bir kara göz.

Gözyaşlarının akmasına izin vermeyeceğim. Ağzım tıkalı olmasaydı bile ağlamaz ve hayatım için yalvarmazdım. Eğer beni karanlık suya atarlarsa, gürül gürül akan, siyah, dipsiz derinliklere dalarsam - eğer yüzeye çıktığımda tuzdan boğulmuş bir halde *Ardent*'in devasa şeklinin uzaklaştığını görürsem - eğer denizi solur ve boğulursam, öyle olsun. Denedim. Tanrım, bunu atlatmak, hayatta kalmak için çok uğraştım.

Kaptan Neelan, "O zaman denize açılıyor," dedi. "Ancak-"

Tüm mürettebat onun sözlerine kilitlenir. Gemide sessizlik hakimdir ve tek ses suyun şırıltısı, ahşapların gıcırıtması ve rüzgarın belli belirsiz ısıltısıdır.

"Tabii, Korsan Kral'ın yasaları çoktan çiğnendiğine göre, başka bir olasılığı düşünebiliriz. Onun için bir ceza ve bizim için bir ödül diyebilirsiniz."

"Ne gibi, Kaptan?" diye seslenir bir korsan.

"O bir kadın, değil mi?" Kaptan Neelan mırıldanıyor. "Kadınlar ne işe yarar ki?"

Midem bulanıyor.

"Hepimiz bir tur atalım ve *sonra* da ihanetine ortak olanlarla birlikte onu da içeri atalım, ne dersiniz?" Yüzbaşı başını eğip Locke'un etrafından bana bakıyor. "Ne diyorsunuz beyler? Haksızlığa uğradık, uğradık ve neden karşılığını almayalım?"

Tıpkı daha önce Neelan teslim olan tüccarları ölüme gönderdiğinde olduğu gibi, mürettebat ikiye bölünmüş durumda. Bazıları hevesle ileri atılıyor, gözlerinde grotesk bir şehvet parlıyor - hayvanların temel içgüdüleriyle hareket ediyorlar. Ama diğerleri kaşlarını çatıyor, mırıldanıyor ve bir iki adım geri çekiliyor.

"Bu Korsan Kral'ın yasalarına aykırı!" diye bağıyor kalabalığın arkasından bir ses. Bu Cook, solgun Dez'i omuzlarından kavıyor. Dez düşecekmiş gibi görünüyor, sanki onu ayakta tutan tek şey Cook'un kavrayışymış gibi. Cook, "Ona dokunmayacaksın," diye ekliyor ve diğer yumruğundaki kasap bıçağını sallıyor.

Kalbim minnettarlıkla dolup taşıyor.

Locke'u kırbaçlayan tayfa Hanschel, "Bana güvenin beyler," diye ekler. "Korsan Kral'ın yasalarına aykırı bir şey yapmak istemezsiniz. Gemilerinde neler olup bittiğini bilmenin yolları var." Konuştuktan sonra ağzını kapatıyor, sanki ağzından bir şey kaçırmaktan korkuyormuş gibi.

Kaptan Neelan etrafına bakınıyor, mürettebatı inceliyor ve muhtemelen Korsan Kral'ın kanunlarının bu korkunç ihlalden kurtulup kurtulamayacağını ölçmeye çalışıyor.

O karar veremedi Locke bıçağını yere atar. "Bu kadar yeter!" diye bağırır. "Karar hiçbirinize ya da *size* ait değil, Kaptan. Çünkü ben bu lanet olası gemideki herkesten üstünüm."

Bandanasını ve göz bandını yırtıp atıyor. Bol gömleğini kafasına geçirir. Öne doğru bir adım atıyor ve yakındaki bir fenerin ışığı onu parıltısıyla yakalıyor -buz gibi soluk gözler, beyaza çalan siyah saçlar. Sırtındaki dövme bakışlarımın altında dalgalanıyor gibi görünüyor; taç olan güzel bir güve.

"Bu da ne şimdi?" diye söze başladı Tir ama Kaptan Neelan susması için elini uzattı. Yüzü gerginleşmiş ve grileşmişti.

Locke'un sırtındaki dövme değişiyor. , ama gölgeler ondan ayrılıyor ve kendilerini bir şekle, çivili bir daireye, bir taca dönüştürüyorlar.

Taç Locke'un şakaklarına yerleşir ve gerçek bir şeye, elle tutulur, acımasız ve güçlü bir şeye dönüşür. Korsan bayrağındaki tacın kopyası değildir ama yakındır.

Korsan ve kral.

Korsan Kral.

Tüm vücudum titriyor. Zihnim farkına varmakla bembeyaz kesiliyor, Locke'un *Korsanlar Kralı olduğu* dışında başka bir kelime ya da düşünceyi aklımda tutamıyorum.

Locke Korsanlar Kralı.

Mürettebattan ürpertici bir soluk yükselir ve hepsi birden dizlerinin üzerine çöker.

"Bunun anlamı nedir?" Kaptan Neelan'ın sesi keskin ve ince. "Zaman zaman gemime katılan yeni kaptanları kontrol etmek isterim. filo," diyor Locke. Ses tonu, benim yanımdayken kullandığı yumuşak ve eğitilmiş ses tonu; gerçek benliği su yüzüne çıkıyor. "Emrinde yelken açmadığınız sürece bir adam hakkında bilebileceğiniz çok şey vardır. Beni habersizce ağırlayan ilk kaptan sen değilsin. Ama iç organlarını armaya asmak istediğim ilk kişisin."

Locke'un yüzünü göremiyorum ama yüzündeki ifade korkunç olmalı çünkü Kaptan Neelan ürperiyor ve tek dizinin üzerine çöküyor. "Özür dilerim efendim. Denizde verilen kararlar bazen zordur ve ben-"

"Kapa çeneni ve ayağa kalk." Locke'un sesinden kötü niyetli bir küçümseme damlıyor. Kaptan Neelan'a parmaklarını şıklatır. "Onu serbest bırakın ve cübbenizi verin."

Zihnim dönüyor, Locke hakkında bildiğim her şey yeni bir gerçekliğe uyacak şekilde yeniden düzenleniyor. Yine de tüm bunların arasında, bu adamlar üzerinde sahip olduğu güçten etkilenmeden edemiyorum. Tek başına, bir bıçaktan başka silahı olmadan duruyor ve ayırt edici bir dövme, saçındaki beyaz bir çizgi ve bir taç dışında onu tanımlayacak hiçbir şey yok. Teknik olarak ona meydan okuyabilir, onu alt edebilir, denize atabilirlerdi. Yine de ona hemen, dolaylı olarak itaat ediyorlar.

"Geri kalanınız," diyor Locke. "Bana bağıllık işaretlerinizi gösterin."

Korsanlar saçlarını ya da giysilerini bir kenara iterek yer değiştiriyor. *Wending Willow* denizcileri hariç, her adam bir dövmeyi işaret ediyor - işaretlerin sadece kişisel süslemeler olduğunu düşünmüştüm. Her dövme farklı, bu mesafeden bile bunu anlayabiliyorum. Sanırım dövmenin şekli, içine işlenmiş büyü kadar önemli değil.

Neelan iplerimi kesmeyi bitiriyor ve ben serbest kalıyorum, sert kordonun derimi ovuyorum. Kaptan mavi bornozunu gözlerimi kaçırarak bana uzatıyor. Bornozu vücuduma sarıyorum, Neelan, pipo dumanı, hastalıklı çiçek ve nane kokusundan nefret ediyorum.

Locke mürettebatla konuşuyor, sesi sert ve azarlayıcı. "Çoğunuzu kendi ellerimle dövdüm, ancak dövme büyü yaparken maske taktığım için bunu bilmiyor olabilirsiniz. Bazılarınız da yanımda çalışan diğer iki dövme büyücüsünden biri tarafından dövüldü. Ama hepiniz işaretlendiğiniz gün çifte yemin ettiniz - Ravensbeck'in yerini asla açıklamayacağınıza dair bozulmaz bir yemin ve daha az ölümcül ama daha az bağlayıcı olmayan ikinci bir yemin - bana, efendinize ve valinize bağıllık yemini."

Tıkacımı çözmeyi bitirirken derin bir nefes alıyorum. Yani Locke'un bu adamlar üzerinde, kabul ettikleri büyü dövmeler ve ettikleri yeminler aracılığıyla bir etkisi var. Onun yasalarını çiğneyerek ölmezler ve tam olarak onun kontrolü altında gibi görünmüyorlar ama ona itaat etmek için bir zorlama olmalı. Bunu ona daha sonra sormam gerekecek, bana kim olduğunu söylemediği için onu dövmeyi bitirdiğimde.

"Bana karşı gelenleri ya da ihanet edenleri nasıl cezalandırdığıma dair hikâyeler duydunuz mu?" Locke sorar ve adamların arasında huzursuz bir gürültü kopar. "Görüyorum ki duymuşsunuz. Güzel."

"Efendim, izin verirseniz," dedi Kaptan Neelan. "Yasalarınıza uygun olarak kızın şimdi denize atılmasını ister misiniz?"

Sözümü kesmesi aptallık. Böyle bir şeyi önermesi daha da aptalcaydı çünkü Locke beni denize atmasına asla izin vermezdi. Beni koruyacağına söz verdi. O-

Dönüp buz parçaları gibi gözlerle bana bakınca kendime olan güvenim sarsılıyor.

Sonra Neelan'a bakar. "Yasanın neresinde kadınların öldürülmesi yazıyor? Yağmalanan gemilerde bırakılacaklar ya da teknelerle denize gönderilecekler, katledilmeyecekler. Onunla ne yapacağıma sabah karar veririm. Şimdilik,

Kaptan, onu kamaranıza götürün, orası artık benim kamaram. Seyir subayımız Bay Dolomon'la birlikte yatacaksınız."

Kaptan Neelan'ın yüzü öfkeyle geriliyor ama başını sallamakla yetiniyor ve beni güvertenin merdivenlerinden aşağıya doğru itekliyor. Locke kırbaçlamalar ve cezalar hakkında bir şeyler söylüyor ama onu zar zor duyuyorum. Düzinelerce göz bana odaklanmış, bakışları omuzlarıma baskı yapıyor, yanaklarımı ısıtıyor.

Neelan beni nezaketsizce kamarasına itiyor ve kişisel eşyalarını toplamaya başlıyor. "Kurnaz küçük cadaloz, değil mi?" diye tıslıyor. "Kazandığını sanıyorsun ama bu kadar yükseğe bir çift benekli meme tarafından yere serilmek için tırmanmadım."

"Bir süre için senin yeterince iyi biri olabileceğini düşünmüştüm," diyorum. "Ama sen gerçek bir pisliksin, değil mi?"

Neelan bana öyle bir öfkeyle bakıyor ki geri çekiliyorum. "Senden nefret ediyorum," diye fokurduyor. "Seni değersiz bok parçası. Filodaki yerime mal oldun. Gemimi elimde tutabilirsem şanslıyım."

Aniden taşıdığı her şeyi bırakıp bana saldırıyor, boğazımı sıkıp beni kabinin duvarına çarpıyor. "Onun kim olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, onun pençesinde kıvranıyordum. "Hayır."

"O piç beni mahvedecek. Savaşmadan bunun olmasına izin verirsem lanetleneceğim."

"Bana toplu tecavüz etmeyi önermeseydin, bu kadar kızmazdım," diye boğuluyorum. Neelan'ın kasıklarına tekme atasım geliyor ama onu daha fazla şiddete teşvik etmekten korkuyorum. Tutuşu acıtıyor ama en azından şimdilik nefes alabiliyorum.

"Korsan Kral hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye öfkeleniyor Neelan. "Bu yolculuktan önce onu sadece bir kez uzaktan görmüştüm. Anlayacağınız, onun bayrağının korumasını ve avantajlarını istedim. Adamın kendisiyle pek ilgilenmedim. Ama geçmişiyle ilgili birkaç hikâye duydum onlardan. O hasta biri. Katil ve alçak, tıpkı bizim gibi. Artık onun gizli bir parçası olmadığına göre, muhtemelen onun yepyeni bir yönünü göreceksin."

"Bırak beni," diye fısıldıyorum.

Son bir sert sıkmayla Neelan gitmesine izin verdi. O eşyalarını toplayıp fırtına gibi dışarı çıkarken, ben de morarmış boğazımdan hava çekiyorum.

Ne yapacağımı ya da nereye oturacağımı bilmiyorum. Neelan'ın yatağıyla ya da masanın yanındaki büyük kaptan koltuğuyla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Giysilerim yok.

Neelan'ın çekmecelerini ve sandıklarını karıştırıp başka bir şey bulmayı tercih etmiyorum. Bu yüzden sandalyenin üzerinde asılı duran kemerden Neelan'ın bıçaklarından birini alıyorum ve bir köşeye oturup bacaklarımı kıvrarak bekliyorum, fenerin oluk gibi açılıp kapanmasını ve kancasından sallanmasını izliyorum.

Uzun bir süre sonra, kapının kolundan bir sıyrık geliyor. Bıçağın kabzasını tutarak gerildim.

Locke içeri giriyor, gömleksiz, hala acımasız çivili tacı takıyor. O taç dövmesinden nasıl *çıktı*? Büyüsü nasıl çalışıyor? Bilmek için yanıp tutuşuyorum ama niyetini öğrenmek için daha da yanıp tutuşuyorum. Ekibe "benimle ne yapacağına" sabah karar vereceğini söyledi. Tanrılar aşkına, bu ne anlama geliyor?

Locke kulübenin kapısını kapattı ve içeriden sürgüledi. Sonra bana döndü, yakışıklı yüzü donuk ve okunaksızdı.

Onu sadece birkaç kez üstsüz gördüm ve her seferinde ayrı bir zevk aldım. Çok güzel bir vücudu var, kasları pürüzsüz ve iyi tanımlanmış. Vücudunun göğüslerimde, avuçlarımın altında nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum ve bu anının şehveti keskin dehşetim ve yakıcı öfkele karışıyor. Aynı anda hiç bu kadar şaşkın, tahrik olmuş ve korkmuş olmamıştım.

"Beni çok zor bir duruma soktun, Veronica," diyor Locke. "Hayatta kalmaya çalıştığım için özür dilerim," diye çıkışıyorum.

Yarı gülümsüyor. "Bu ne cüret, gerçekten. İyi bir kız gibi sessizce derinlere gitmeliydin."

Kızmak istiyorum ama "iyi kız" sözleri nefesimi kesiyor. Bu sözleri bana daha önce de söylemişti, ben şiddetli bir coşkunun sancıları içinde titrerken.

"Bana yalan söyledin," diyorum.

"Ben herkese yalan söylerim, aşkım. Her zaman." Locke Kaptan'ın sandalyesine çöktü, tacı masanın üzerine koydu ve botlarını çıkardı; *Wending Willow*'un ölü kaptanından aldığım ince deri botları. Ani bir nefret dalgası içime hücum ediyor; o çizmelerden ve ondan nefret ediyorum.

"Seni nasıl tanımadılar?" diye sordum. "Hiç mantıklı değil."

"Portreler için oturmam Nick," diyor. "En çok tanınan özelliklerim soluk gözlerim, saçımdaki şu çizgi ve sırtımdaki dövmedir ki bunu pek çok kişi görmüştür. Bu temel özellikleri gizleyin, pasaklı kıyafetler ve biraz da kir ekleyin, ne kadar az kişinin şüphelendiğine şaşırırsınız. Giden gemilere el sallamak için rıhtımda durduğumu gördüklerinde kimsenin benim gemide olmamı beklemeyeceğinden bahsetmiyorum bile."

"Cook bundan bahsetti," diyorum. "Aynı iki yerde birden olmayı nasıl başarıyorsun?"

"Benim bir dublörüm var. Bunun gibi bir araştırma gezisine çıktığımda görevlerimi devralan güvenilir bir arkadaşımdır."

"Peki hiç yakalandınız mı ya da kendinizi bu şekilde ifşa ettiniz mi?"

"Asla. Genellikle yolculuklar oldukça basittir ve fark ettiğim küçük ihlaller daha sonra, Ravensbeck'e döndüğümüzde ve Korsan Kral rolümü yeniden üstlendiğimde halledilebilir." Bana sert bir bakış attı. "İlk defa hazır olmadan önce kılığımı çıkarmak zorunda kalıyorum."

"Rahatsızlık için özür dilerim lordum." Sesim alaycı bir tıslama. Kaşları kalktı. "*Lordum* mu? Oh, bunu sevdim. Tekrar söyle."

"Piç," diye tükürdüm. Elimde bıçakla ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Bugün insanları öldürdün."

"Beklediğimden daha az, sayende. O denizcilere ne ki? Sakın bana 'ikna edici' olduğunu söyleme. Sihri gördüğümde tanırım." Öne doğru eğiliyor, üzerinde sadece bol pantolonu var, avuç içleri dizlerinin üzerinde. "Hâlâ sır saklıyorsun, Nick."

"Bunu senden duymak çok güzel. Dövmende gizli bir *tacın* vardı. Bu da demek oluyor?"

"Bu çok karmaşık ve acı verici bir büyü, asla tekrarlamak istemediğim bir büyü. Ama ihtiyacım olduğunda otoritemi kanıtlamamı sağlıyor."

"Bu yeterli bir açıklama değil."

"Alacağın tek şey bu."

Artık ona bir kol mesafedeyim ve bıçağı boğazına dayayıp bir açıklama yapmaya zorlamak niyetiyle ileri atılıyorum. Ama eli şimşek gibi hızlı bir şekilde dışarı fırlıyor ve bileğimi bükerek bıçağın parmaklarımdan düşmesini sağlıyor.

"Piç kurusu," diye feryat ediyorum ama o bırakmıyor. Diğer bileğimi yakalıyor ve dizlerinin arasında durmam için beni kendine çekiyor.

"Benden korkuyor gibi görünmüyorsun, Nick," diye mırıldandı. "Sanırım unvanıma gereken saygıyı göstermiyorsun."

"Benimle ne yapacaksın?"

"Bakalım, kendi yasalarım uyup seni yarın bir kayıkla gönderebilirim. O zamandan önce seni iyice yatıracağıma söz veriyorum, böylece mutlu ölebilirsin." Dolgun ağzı bir sırtışıla kıvrılıyor.

Bileklerimi tutmasına karşı sarsılıyorum. "Pislik."

"Ya da" diye devam ediyor, "seni tutsağım olarak Ravensbeck'e götürebilirim. Ama bu seçeneği kabul etmelerinin tek yolu benim olduğunu iddia etmem."

"Senin mi?" Elinde titriyorum. "*Neyin?*"

Locke bakışlarını cübbenin gevşeyip ayrıldığı göğsümde gezdiriyor. "Bir korsan kaptanının ya da kralın sevgilisi olması beklenir. Eskiden bir kaptan, yolculuğa çıkması ve yatakta ona hizmet etmesi için bir kadına para ödeyebilirdi. Bu kadına gemideki başka hiç kimse dokunamazdı. Sadece kaptan onu kullanabilir ya da cezalandırabilirdi." Sol kaşı hafifçe kalkıyor.

"Fuhuştan bahsediyorsun." İnanamayarak ona bakıyorum. "Fahişen olmamı mı istiyorsun?"

Locke, "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Korsan Kral'ın fahişesi, bir ticaret gemisinden gelen basit bir yolcunun sahip olmadığı korumaya sahip olacaktır," diyor. "Ve sen zaten bana bu hizmetleri sağlıyorsun. Gelecekte aramızda geçecek herhangi bir ilişki için sana ödeme yapacağım. Mürettebat zaten , sana olan yakınlığım nedeniyle sana iyilik yaptığımdan şüpheleniyor. Benim ücretli fahişem olacağını resmen açıklarsak, seni gemide tutma konusunda bu kadar itiraz etmezler."

İçimde öfke kabarıyor ama yüzümü yumuşak kalmaya zorluyorum. "Bırak gideyim," diyorum usulca. "Böylece sana dokunabilirim."

Sırıtarak, Locke bileklerimi hemen serbest bırakıyor. Nazıkçe gülümseyip yanağına uzanıyorum ve sonra ona olabildiğince sert vuruyorum. Kafası yana savruluyor ve ağzı şok içinde açılıyor.

"Okyanusa atlamayı tercih ederim," diye tıslıyorum.

"Bunu ayarlayabiliriz." Elmacık kemiğine masaj yapıyor. "Kahretsin kadın, çok güçlenmişsin. Neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum, aramızda anlamlı bir şey olmadığını bana kendin söyledin."

"Yok," diyorum, her ne kadar ruhum inkâr karşısında titrese de.

"O zaman buna bu kadar şiddetle karşı çıkmamalısın. Sulu bir mezardan kurtulmanın tek yolu bu. Şanslısın ki, sana bunu teklif edecek gücüm var."

alternatif."

"Madem bu kadar gücün var, neden o iki kadını *Leydi Marcella*'dan kurtarmak için kullanmadın?" Bir tokat daha atmak için hamle yapıyorum ama bileğimi tekrar yakalıyor, gözleri beyaz aleve dönüşüyor. Yükseliyor, üzerimde yükseliyor ama ben korkmayı reddediyorum. "Onlara yardım edebilirdin ama etmedin!"

"Ben kendi yasalarımaya bağılıyım!" diye bağılıyor. "Kendim uymazsam hiçbir anlamları kalmaz! Bu yüzden size bu tek çıkış yolunu, mürettebatım için yarı yarıya kabul edilebilir olabilecek bu seçeneği sunuyorum ki güvenilirliğini kaybetmeyeyim."

"Ve senin tek önemsendiğin de bu, güvenilirliğin." Sesim titriyor ve boğazım davul gibi düğümleniyor. "Peki ya benim onurum?"

"*Onurun* hakkında konuşalım," diyor alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde. "Ön güvertede birlikte durduğumuzda seni almam için bana nasıl yalvardığını konuşalım. Kızını benim için nasıl açtığını ve içine girmeme nasıl izin verdiğini-"

"Dur," diye fısıldıyorum.

"Sen çok onurlusun, Veronica," diye mırıldanarak beni kulübenin duvarına doğru itiyor. "O kadar onurlusun ki şu anda elimi bornozunun altına soksam seni hazır ve arzulu bulurum."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Yapmıyorum-" Ama ağzım açık bir şekilde duraklıyorum, çünkü *yapıyorum*. Farkında bile olmadan inanılmaz derecede tahrik olmuşum. Ben tartışırken ve mücadele ederken bile bedenim kendini ona hazırlıyor.

Sırtım duvara çarpana kadar geri çekiliyorum ve orada duruyorum-şaşkın, kızgın, parçalanmış.

Locke ellerini başımın iki yanındaki duvara dayıyor. "Vücudun bana nasıl tepki verirse versin, seni asla isteğin dışında almam. Bunu bilmen benim için çok önemli."

"Senin olmak ," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor, gözleri hüznü ve sempatik. "Ya bu sadece bir numaraysa? Kendini olmadığın bir şeymiş gibi göstererek pratik yaptın. Tek yapman gereken rolünü oynamak. Senden hizmet beklemeyeceğim, sadece Ravensbeck'e varana kadar bu oyunda işbirliği yapmanı bekleyeceğim, gerekirse biraz daha uzun bir süre, herkesi yumuşamadığıma ikna etmek için. Sana ödeme yapacağım ve bana dokunmak zorunda değilsin."

"Yani ben ücretli fahişeyi oynarsam, sen de kötü kalpli Korsan Kral olarak ününü koruyacak mısın?"

Yüzünü buruşturuyor. "Önemli olan emsaller, güçlü kaptanların kadınlarını gemide tutma geçmişi. Bak, senin sırrını onlardan saklayarak zaten güvenlerini kırdım. Bağlılıklarını kırılma noktasına kadar esnetmeden bundan daha ileri gidemem."

"Dövmelerle onlar üzerinde biraz kontrolünüz yok mu?"

"Bu aslında kontrol değil," diyor. "Bu daha çok duygusal bir etki, bana doğru bir çekiş, bir sadakat telaşı. Ama bu onların iradelerini ya da seçimlerini belirlemiyor. İhanet ya da adaletsizlik duygusu gibi başka duygular yeterince güçlüyse, krallarına karşı duydukları bu görev duygusunun üstesinden gelebilirler."

Bana çok yakın, buz gibi gözlerini çevreleyen uzun kalın kirpikleriyle bana çok ciddi bir şekilde bakıyor. Hafifçe iç çekerek yüzümü başka tarafa çeviriyorum.

"Anlamaya çalış," diye mırıldandı. "Adamlar bir tutsağa merhamet gösterdiğim için bana saygı duymayabilirler ama bir kadını kendi şehvetim için talep etmemi anlayacaklardır. Filonun Lordu olarak bu benim hakkım."

"Bu hastalıklı ve çarpık."

Locke'un parmak uçları çene çizgimi sıyrıyor, önce çenemde, sonra dudaklarımda geziniyor. "Ben bir korsanım, aşkım. Biraz hasta ve sapkınım. Ya bu olacak ya da seni şafakta bir tekneye göndereceğim. Bana bunu yaptırma, Veronica." Alnını başımın yanındaki duvara dayıyor, saçları yanağıma okşuyor. Vücudu benimkinin yanında. "Bunu yapamam."

"Benimle tekneye binebilirsin," diye fısıldadım.

Geri çekiliyor, gözlerimin içine endişe ve öfkeyle bakıyor. "Seninle gelmek mi? İkimiz de ölürüz. Ve eğer gitmezsek, her şeyimi kaybederim, Veronica. Bu imparatorluğu kurmak için neleri feda ettiğimi bilseydin, ikimizi de kurtarabilecek bir yol varken benden vazgeçmemi istemezdin."

Gözlerimi Locke'un yoğun bakışlarından kaçırıyorum. Şu anda içimde çok fazla çelişkili duygu barındırıyorum - onun kimliği karşısında yaşadığım şok, suçlu olduğu şeyle ilgili kızgınlığım, fahişeyi oynama fikrinden duyduğum utanç ve ona duyduğum gizli sevgi. Lanet olsun şu kalp tellerime! Ve duygularımın fırıl fırıl dönen kasırgası arasında, beni önemsemediği açık olsa da, benim uğruma her şeyi feda edecek kadar önemsemediği üzücü gerçeği söylüyor.

Bunu yapmasını ister miydim? Bu adil olur muydu? Onun için aynı şeyi yapacağımdan şüpheliyim.

"Peki," dedim. "Senin fahişen gibi davranacağım. Ama sadece Ravensbeck'e kadar."

"Ve biraz daha," diye bastırıyor. "Kardeşinin yerini bulmana yardım edene kadar."

"Bu sözü tutacağını nereden bileyim?"

Locke, "Sözüm sözdür," der.

Yüzüne gülüyorum, haftalardır çıkaramadığım neşeli, melodik bir ses. Özgürce gülmek çok iyi hissettiriyor. Gülüşümün en iyi özelliklerimden biri olduğu söylenir ve görünüşe göre Locke da öyle düşünüyor çünkü gözleri ve gülümsemesi genişliyor.

"Senin sözün mü?" Yine gülüyorum. "Güvenmem gereken şey bu mu? Yalancı, katil, hırsız bir korsanın sözü mü? Sen aşağılık bir canavarsın,

Bugün o zavallı kadınlara yaptıklarınızdan sonra sözünüze güvenmemi bekliyorsunuz. Ve kurtarmaya çalıştığım denizciler soğukkanlılıkla katledilirken *hiçbir şey* söylemeden öylece durdunuz. Bunu durdurabilirdin."

"Henüz kendimi ifşa etmek istemedim. Ama Neelan yasalarımı bedelini ödeyecek," diye homurdandı Locke. "İnan bana Veronica, sözüme güvenebilirsin. Nick de Locke'a güvenmişti, değil mi? Bildiğimi bilmediğin zamanlarda bile sırrını sakladım." Kirpikleri gözlerinin üzerine düşüyor ve sesi kandırıcı bir mırıltıya dönüşüyor. Ağzı benimkinden sadece bir nefes uzakta.

Onun bağımlılık yapan erkek baharatını, teninin tuzlu miskini koklamak istemediğim için yüzümü başka yöne çeviriyorum. "Senin kim olduğunu bilmiyorum. Sanırım hiç tanımadım."

Locke benden bir adım geri çekildi, kolları iki yanına düştü. Artık duvara karşı kafeste değilim, bu yüzden biraz daha az savunmacı hissetmeliyim. Bunun yerine kendimi daha öfkeli hissediyorum; ölümcül, şiddetli bir şekilde. Çaresiz öfke kanımı ısıtıyor, son üç haftanın yakıcı endişesi kaynıyor ve sanki dışarı çıkmasına izin vermem gerekiyormuş gibi hissediyorum, yoksa onarılamaz parçalara ayrılacakmışım gibi.

"Bir süre uyuyacağız," diyor. "Şafakta yeni rolüne uygun bir şeyler giyeceksin ve sana zarar vermek isteyen her adamın cezalandırılmasına tanık olmak için benimle güverteye geleceksin."

"Bana emir veremezsin," diye feryat ediyorum.

"Ben biliyorum, Nick." Bana sinir bozucu bir sırıtışla bakıyor. "Her türlü hesaplamaya göre, sana emir verme hakkım var. Kamarottan da üstünüm, fahişenin de sahibi benim."

Acı dolu bir çığlık, bir tırnak fırtınası ve çırpınan bir cübbeyle ona doğru uçuyorum. Beni kaptanın ranzasına götürüp yatağa bastırmadan önce sert bir tokat atmayı ve boynunda ve göğsünde birkaç kırmızı pençe izi bırakmayı başardım. Bornozum çözülmüş, göğsüm ve karnım ipeksi kıvrımların arasındaki boşluktan dışarı fırlamıştı.

Locke yüzüme doğru tıslayarak, "Kes şunu, seni küçük zebani," diyor. "Ben senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Bunu anlamıyor musun?"

"Biliyorum," diye çıkışıyorum. "Bu, bunu yapma şekline kızamayacağım anlamına gelmiyor."

Gözleri benimkileri yakalıyor ve bir saniye sonra kıkırdıyor, kollarımdaki tutuşu gevşiyor. "Sanırım bu konuda haklısın. Öfkelenmeye hakkın var."

"Çok nazıksın." Ellerinden kurtulmaya çalışarak kıvranıyorum ama sadece cübbemi tamamen dağıtmayı başarıyorum. Locke'un bakışları benim

açıkta kalan et.

Yüzündeki ifadeye bakınca hareket etmeyi bıraktım.

Aramızda titreyen bir durgunluk hüküm sürüyor; yüklü hava, şimşekli bir fırtına öncesindeki yakıcı sıcaklığın karıncalanması gibi uğulduyor ve titriyor.

Locke geniş bir avucunu çıplak karnıma koyuyor ve etim onun dokunuşuyla titriyor.

Vücudumun her zerresi onun elinin aşağı kaymasını istiyor. Ama kalbim ağrıyor ve zihnim yorgun. Bir saat önce bu gemideki her erkeğin önünde çırılçıplak asılıydım ve sanırım şu anda Locke tarafından tatmin edilmek beni yaralar, ruhumu yaralar.

Parmakları giderek daha aşağı kayıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Locke durdu, gözleri benimkilere yapıştı. Ona başımı salladım.

Başını sallıyor, bornozun kıvrımlarını vücuduma doluyor. "Leydim nasıl isterse."

Locke benimle birlikte kaptan ranzasına tırmanmadan önce izin istemiyor ama sırtını bana dönüyor ve aramızda ince bir koridor boşluk bırakmaya dikkat ediyor. Sonraki birkaç saat benim için sıkıntılı geçiyor; biraz uyukluyorum ama daha çok oynamak zorunda kalacağım yeni rol için endişeleniyorum.

Korsan Kral'ın fahişesi, hizmetçisi, kiralık aşığı olacağım. Cinselliğimi yerine, abartmam gerekecek.

Ivris'teki evimde bana rafine bir cazibe öğretilmişti; çok güçlü olmadan talipleri cezbedecek kadar baştan çıkarıcı bir cinsellik. Elbette durmam gereken çizginin çok ötesine geçtim, küçük göz kırpmalar ve kışkırtıcı dokunuşlar ekledim, erkekleri dolaplara ve karanlık köşelere çektim, evlilik için saklamam gereken her şeyi tatmalarına izin verdim.

Sanırım benim gibi kalın çilli olduğum ve benim yaşımdaki diğer kadınların berrak teninden yoksun olduğum için, erkeklerin hiçbirinin bana ciddi bir şekilde kur yapmasını beklemiyordum, bu yüzden bana vermek istedikleri zevk kırıntılarını alarak kendimi rahatlattım. En azından onların müstakbel eşlerinden önce oraya vardığımı bilmenin tatminini yaşıyordum. Kusurlarıma rağmen bir erkeğe iyi vakit geçirtebilirdim.

Korsan Kral'a fahişelik yapma fikri beni bu kadar derinden rahatsız etmemeli. Ne de olsa, dediği gibi, vücuduma erişmesine zaten izin verdim. Gerisi sadece gemideki varlığımı mazur göstermek için bir strateji.

Ama bu beni rahatsız ediyor, çünkü ona karşı çok karmaşık duygular besliyorum-özlem, ıstırap, ihanet, güvensizlik, sevgi, özlem ve evet, hatta nefret.

Adalarda birlikte uyuduktan sonra bana "aramızda bir şeyler olduğunu" düşündüğünü söyledi. Ona karşı dürüst olmam gerekirken bu fikri reddettim - hissettiğim bağı, kalbimin onunkiyle nasıl iç içe geçtiğini anlatmalıyım.

En azından benim kalbim Locke'unkiyle iç içeydi. Bu yeni insan, bu Korsan Kral, onu tanımıyorum. Onda beni korkutan bir kapsam ve derinlik var; geçmişinde, bugününde ve geleceğinde bilinmeyen ufuklar.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Uyumayı unuttun, onun hakkında daha fazla bilgi edinme ihtiyacıyla harekete geçtim.

"Uyanık mısın?"

Fısıldıyorum. Cevap yok.

Yatağın içinde dönerek Locke'un çıplak sırtına bakıyorum. Oda tek bir mumla aydınlanıyor ve mumun ışıltısı bronz tenindeki siyah lekeleri ortaya çıkarıyor.

Gemideki herkes bu geceki olaylar yüzünden ya korkmuş ya da öfkelenmişken şu anda nasıl uyuyabilir? Ya Kaptan Neelan isyan etmeye karar verirse?

"Locke," diye fısıldadım. "Bu senin adın mı? Sana şimdi ne diyeceğim? Korsan Majesteleri? İşverenim mi?"

"Lordum yapacak," diye mırıldanıyor. "Neden uyumuyorsun?"

"Böyle bir zamanda nasıl uyuyabilirsin?"

"Fırsatını bulduğumda dinlenmeyi öğrendim."

"Ama Neelan'ın isyan etmesinden korkmuyor musun?"

Locke iç çekerek bana doğru döndü. "Öldürmeyecek. Beni öldürürse, güvenle girebileceği ne bir liman ne de bir taverna kalır. Shorn Denizleri'nde, yedi krallıkta ve ötesinde avlanan bir adam olur. Dünyanın her yerinde sadık dostlarım var Nick ve insanların beni sevmediği yerlerde benden korkarlar. Sen ve ben tamamen güvendedeyiz."

Sen ve ben kelimelerinden irkiliyorum ve alnında küçük bir kıvrıklık oluşuyor. "Şimdi benden nefret ediyorsun, değil mi?" diyor.

"Sana kızgıyım." Kelimeleri aramızdaki yumuşak sessizliğe üflüyorum. "Masum insanların ölmesine izin verdiğin için senden nefret ediyorum. Senin iyi kalpli bir denizci olduğunu sanıyordum ama şimdi denizlerin efendisi, uçsuz bucaksız bir liman ve korsan gemileri ağının hükümdarı, Ravensbeck'in lordu, korkunç yasaların koyucusu olduğunu öğreniyorum-"

"Yasalar, önlemeyi amaçladıkları zulümden daha az korkunç değildir," diye karşılık veriyor.

"Kontrol ediyor, öldürüyor ve cezalandırıyorsunuz - sadakatlerini sağlamak için insanlara işaretlerinizle dövme yapıyorsunuz - fahişeler tutuyorsunuz - bu arada, Ravensbeck'te sizi bekleyen kaç kadın var? Bütün bir harem var mı?" Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Seviyorum." Locke gülümser. "Harika kızlar. Onlara bayılacaksınız. Katya'nın kocaman parlak altın saçları var, Setelle'in de çok güzel bir bakır teni. Marisse'in gülle büyüklüğünde göğüsleri var, hem de kocaman. Ve Sharay ay gibi solgun, gümüş saçları var. Hoş tenin ve kumral saçlarınla sete mükemmel bir katkı olacaksın."

Acı vücuduma doluyor, o kadar keskin ki hareket edemiyorum. Sadece ona bakabiliyorum, bu sırada gözlerimdeki nem birikiyor.

Locke'un ukala, boğucu gülümsemesi kaybolur ve gözleri endişeyle açılır. "Güçler adına, Nick, ağlama! Sadece takılıyordum. Beni bekleyen kimse yok, en azından düzenli olarak bekleyen kimse yok. Ravensbeck'te çok sık randevulara çıkmıyorum ve da genellikle maskeli oluyorum, haremim yok. Kıskanmana gerek."

"Kıskandığım için ağlamıyorum, lanet olsun sana!" Kendimi yataktan dışarı attım. "Ağlıyorum çünkü - çünkü o zavallı kızlar için üzüldüm, senin gibi korkunç bir adamın kölesi oldukları için. Ağlıyorum çünkü açım, uyuyamıyorum ve Neelan kokan bu bornozu değil, üzerime bir şeyler giymek istiyorum."

"Tamamdır," diyor ranzadan kalkarken. "Burada bekle."

Kulübeden ayrılıyor ve ben duygularımı çözmeye çalışarak yatağa geri çöküyorum.

Çözme çabalarım sırasında yenik düşmüş olmalıyım, çünkü bir de baktım ki Locke üzerime eğilmiş. "Nick, sevgilim, giyinmen gerek. Güvertede bize ihtiyaç var. Sana giysi ve yiyecek getirdim."

Halsizce doğruldum. Beynim kafatasımın içinde sıkışmış gibi hissediyorum ve göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Locke, "Ambardan size uygun olabileceğini düşündüğüm birkaç şey seçtim," diyor.

Gözlerimi ovuşturarak getirdiği şeylere bakıyorum. File çoraplar, bol firfırlı etekler, süslü korseler, neredeyse şeffaf olan tüllü kumaşlar, kalın topuklu ayakkabılar ve botlar ve skandal sayıda kanca ve kurdeleler.

"Bu kıyafetler utanç verici," diye soluk soluğa sylensem de iten ie onların içinde nasıl grneceğimi merak ediyorum.

"Gerçekten de öyle," diye içtenlikle yanıtlıyor. "abuk ye ve giyin, Nick. Yapman gereken bir giriş var."

Locke kulübeden ayrıldıktan sonra, kıyafetleri denerken ağzımı sosis ve ekmek lokmalarıyla dolduruyorum. Bu eşyaların neden ambarda olduğundan emin değilim ama eve döndüğümde giymeme asla izin verilmeyecek, fevkalade ahlaksız parçalar bunlar.

Sonunda karnımı biraz gösterecek kadar kısa, ten rengi süslemeli, dar siyah bir korse seçiyorum. Dantelli beyaz dantel üst kollarımın etrafında kıvrılıyor, boynumu ve omuzlarımı çıplak bırakıyor. Korsenin dolgusu küçük göğüslerimi büyütüyor, onları yukarı itiyor ve bana beklenmedik miktarda göğüs dekoltesi veriyor.

Çılgınca fırfırlı bir etek kalçalarımı çevreliyor ve uyluğumun ortasında duruyor. Altına siyah dantelli minik bir pantolon ve jartiyerle tutturulmuş bir çift tüllü siyah çorap giyiyorum. Yumuşak açık kahverengi deriden yapılmış kalın topuklu botlarım bana her zaman arzuladığım yüksekliği veriyor - çoğu erkeğe tepeden bakmaya yetecek kadar.

Locke bir dizi tarak ve saç tokası da getirdi. Belli ki ne işe yaradıklarını bilmiyordu - onları karmakarışık bir şekilde masanın girintili bölümüne bıraktı. Birkaç tanesini ayıkladım ve kendi kendime yaptığım saç kesiminin dağınıklığına rağmen oldukça kadınsı bir saç modeli oluşturdum.

Locke kulübenin kapısını açtığında bir iğne daha yerleştiriyorum. Şık siyah bir pantolon giyiyor ama göğsü çıplak, omuzlarına kadifemsi koyu kumaştan bir eşarp dolamış ve kırmızı bir mücevherle tutturmuş. Altın

Kulaklarından zincirler sarkıyor ve başına siyah bir ta oturuyor. Sabah ışığı kulübeye doluyor ve dalgalı koyu renk saçlarındaki beyaz çizgileri belirginleştiriyor.

Sinirli bir şekilde, "Hadi ama Nick, zamanı geldi-" diyor.

Cümlesinin ortasında durur ve ağzını sıkıca kapatır. Çenesindeki bir kas zonkluyor ve adam elması sertçe sallanıyor.

"Sence olur mu?" Yavaşça dönüyorum, yeni kıyafetlerim içindeki görüntümü özümsemesine izin veriyorum.

"I-um-" Tekrar yutkunuyor. "Siktir." Ve

kapıyı çarparak kulübeden çıkar.

Bu garipti. Bunları çıkarıp başka bir şey mi denesem? Belki de "kaptanın fahişesi" kıyafetiyle çok ileri gittim. Biraz yumuşatmalıyım.

Ben bir şey çıkaramadan ya da ekleyemeden Locke kamaranın kapısını tekrar açtı. Elmacık kemikleri kızarmış ve solgun gözleri yıldız parlaklığında, bembeyaz, sıcak.

"Gel," diye tersledi.

Yüksek topukların üzerinde ona doğru ilerliyorum. Kapıya ulaştığımda koluma giriyor ve beni güverteye çıkarıyor.

Sabahın kör edici ışığının ilk hücumundan sonra gözlerimi kırıştırarak gözlerimi siper ediyorum ve korsanların çoktan toplanmış olduğunu görüyorum. Birçoğu çıplak, bağlı elleri başlarının üzerinde, halatlar ana direğin kirişine halde duruyor. Kaptan Neelan'ın kendisi de çıplak, dün gece benim ön direğe bağlandığım gibi ana direğe bağlanmış. Gorm ve Tir de güvertede çıplak yatıyor. Onları böyle çaresiz, yumuşak ve açıkta duran uzuvlarıyla görmek tuhaf ve mide bulandırıcı. Sanırım bu adalet, ama şu ana kadar bundan zevk almadım.

"Beyler, bu kadın üzerinde hak iddia ettiğimi duyurmak için buradayım." Locke'un sesi emir ve güçle gürlüyor. "Benim yatak arkadaşım olacak, maaşı iyi olacak ve benim korumam altında olacak. Bir mahkûm değil ve bu nedenle kadın tutsaklarla ilgili yasadan muaf, anladın mı? Benden başka kimse ona dokunmayacak."

"Emredersiniz Kaptan," diye bağılıyor adamlar. Birinden minnettar bir ısıklık ve neyse ki deşifre edemediğim birkaç mırıltı geliyor.

"Ve şimdi," diyor Locke. "Korsan Kral olarak, kaptanlarıma istediklerini yapma özgürlüğü tanıdığımı hepiniz biliyorsunuz. En taze bilgilere, en tatlı yüklere, bizim gibi dost canlısı olan her limanda ve hatta olmayan bazılarında en iyi konaklamalara erişimleri var. Her biriniz Ravensbeck'te her zaman bir eviniz ve işiniz olacağını biliyorsunuz."

Denizin tuz olduğu gibi. Biz neşeli bir dostluk, içten bir korsan ulusuyuz, görkemli bir kardeşliğiz. Öyle mi?"

"Evet!" diye kükrüyor adamlar.

"Çocuklar, bu lütuflara ve korumalara karşılık olarak birkaç yasam var - korsan olsak da bizi dürüst tutmayı amaçlayan birkaç yasa. Bir gemiyi ele geçirdiğimizde, kadınları Okyanus Ana'nın koynunda başıboş bırakırız. Teslim olan erkeklere şirketimizde bir yer sunuyoruz. İster erkek, ister kadın, ister başka biri olsun, isteksiz bedenleri taciz etmeyiz. Ravensbeck'in yerini ya da Taçlı Kafatası'nın altındaki kardeşlerimizin isimlerini asla ifşa etmeyiz."

Toplanan mürettebattan bir onay ıĸlıĸı yükselir, ancak biraz tereddüt eder. Adamlar gergin. Çoĸu dün teslim olan tüccar denizcilerin ve askerlerin öldürölmesine katılmıştı.

"*Lady Marcella*'nın mürettebatının öldürölmesine yardım edenleri affetmeyi düşünüyorum," dedi Locke ve kalabalığın içinden fısıltıyla bir rahatlama sesi yükseldi. "Ayrıca kamarotumuz Nick'in sakladığı sır hakkında sessiz kalan *Wending Willow*'un denizcilerini de affetmeyi düşünüyorum. Ama sizi teslim olan adamları öldürmeye yönlendiren kaptanı affedemem. Bir kadının rızası olmadan ondan zevk almaya çok hevesli olan sizleri de affedemem."

Kirişe baĸlı çıplak adamlar gerçekten dehşete düşmüş görünüyor. Korsan Kral'ın hükümleri hakkında ne duyduklarından emin değilim ama iyi bir şey duymuş olamazlar.

"İyi kalplerinizin size yol göstereceğine güvenemediğim için," diyor Locke, "her biriniz yeni bir dövme taşıyacaksınız, rızanız olmadan bir bedeni alamayacağınızı garanti eden bir dövme. Ben sizi işaretlerken yemini söyleyeceksiniz. Dün geceki olayları kışkırttıkları için Gorm ve Tir dövmenin yanı sıra beşer kırbaç cezası alacaklar. Kaptan Neelan'a gelince, gemisini ya da komutasını almayacağım ama yolculuğun geri kalanında bana hesap verecek ve Korsan Kral'ın filusunun kasasına her zamanki yüzdesinin iki katını ödeyecek. Ne diyorsunuz beyler? Kararınız doğru mu?"

"Karar sağlam," diye yankılanıyor adamlar.

Locke, Cook'un yanına sokulmuş olan Dez'e bir bakış atar. "Evlat, fahişem için bir sandalye getir."

Dez itaat etmek için acele ediyor ve ben de çok geçmeden sandalyeye oturuyorum, çıplak adamlara rahat edemeyeceğim kadar . Dez kaçmak üzereyken bileğini kavradım.

"Ben aynı Nick'im," diye fısıldıyorum ısrarla. Bana bakıyor, önce telaşlanıyor

-Ama ona sırtıttığımda, küçük bir cevap gülümsemesi beliriyor ve başını sallıyor. "Gerçekten kaç yaşındasın?" diye fısıldıyor.

"Yirmi," fısıldadım. "Senden altı yaş büyük."

Tekrar başını sallar. "Çok güzelsin." Ve Cook'a geri dönüyor.

Gülümsememi gizleyerek cezaları izlemek için geri dönüyorum. Locke'un ilk adamı dövme için hazırladığını görünce dehşete kapılıyorum; korsanın sarkık penisini küçük ahşap bir masanın üstüne geriyor. Locke iğnelerini ve mürekkebini hazırlarken ikinci bir korsan eti yerinde tutuyor.

Beni taciz etme fikrine hevesli olduğunu gösteren her erkeğin sikine dövme yapacak.

Sıradaki ilk korsan, Locke iğneyi derisinin üzerinde gezdirirken sızlanıp büzülüyor. "Yeminini benden sonra tekrarla," diyor Locke, reddedilemez bir emirle süslenmiş sakın bir sesle. "İstekli olmayan hiç kimseyi almayacağım. Kendimi asla yaşayan bir ruh üzerinde zorlamayacağım."

Korsan kelimeleri tekrarlar, sesi önce titrer, sonra Locke dövmeye başladığında çığlığa dönüşür.

"Kıpırdama," diyor Locke soğukkanlılıkla. "Yoksa bu görüldüğünden daha da kötü olacak."

Kullandığı iğne deldikçe kıvılcımlar çıkarıyor ve parmaklarının etrafında kıvrılan renkli bir duman yükseliyor. Burada sadece sanat değil, sihir de iş başında.

Locke işini bitirdiğinde, korsanın aletinde güzelce tasvir edilmiş bir kılıç balığı vardır. Adam soluk soluğa kalmış, vücudunda ter parlıyor.

Sıradaki korsan inleyip merhamet diliyor ama Locke bunu kabul etmiyor. "Yemini tekrarla," der ve o korsanı bir yılan balığının şerit şekliyle işaretler. Şablona ya da yol gösterici işaretlere ihtiyacı yoktur; her korsanı kendi eliyle mürekkepler ve onlara şişmiş kırmızı ete basılmış güzel görüntüler bırakır - vücutlarına bağlanmış bozulmaz yeminler.

Tahminimce kırbaçlanmaya eşdeğer bir acı veren bir ceza - ama emin olamıyorum, çünkü bırakın bu kadar hassas bir yeri, hiçbir yerde dövme yaptırmadım. Tiksindim ve dehşete kapıldım, ancak tüm bunların korkunç adaletine hayran olmaktan da kendimi alamıyorum.

Locke en uzun süreyi Gorm, Tir ve Kaptan Neelan'a dövme yapmakla geçirir. Dövmeleri şaftlarının etrafında spiral çiziyor, çeneleri açık yılanlar ve dilleri aletlerinin tam başına doğru ilerliyor. Çıgıllara bakılırsa, hassas kafa dövme yaptırmak için en kötü yer.

"İster inanın ister inanmayın, erkekler sanatımla yaraklarını süslemem için bana muazzam meblağlar ödüyorlar," diyor Locke, Kaptan Neelan'ın çıgık çıgığa bağırması üzerine. "Minnettar olmalısınız."

Cezanın infazı saatler sürer ve dövmeler tamamlandığında gemideki herkes böyle bir acıya katlanmak zorunda kalmadıkları için minnettar olur. Kaptan Neelan Korsan Kral'a daha yüksek bir haraç ödemek zorunda kalacak, böylece yolculuktan aldıkları pay daha az olacak. Bu, *Lady Marcella*'ya yapılan saldırıya karışan herkes için bir grup cezasıdır ama kimse şikâyetçi değildir çünkü Korsan Kral'ın elinden çok daha kötü bir cezaya tanık olmuşlardır.

İşin en güzel yanı, dövmeli erkeklerin hiçbiri bir kadını beni incitmeyi planladıkları gibi incitemeyecek.

Tir ve Gorm'un kırbaçlanmasını izlerken, Locke hakkında bildiklerimi zihnimde uzlaştırmaya çalışıyorum. Ondan o kadar çok parça var ki -Hepsini ayrı tutmakta zorlanıyorum, özellikle de kendi duygularımla karışıkları için.

O ilk gün neredeyse beni okyanusa atıp boğulmama izin veriyordu. Ama sonra *Wending Willow*'un kaptanından çaldığım botlara dikkat çekti. Acaba bu yorumunun Neelan'ın ilgisini çekeceğini ve kaptanın beni bağışlamasını sağlayacağını biliyor muydu?

Yıkanmak istediğimde Locke beni korudu, ancak durumdan kolayca faydalanabilir ve cinsiyetim hakkında bildikleriyle bana şantaj yapmaya çalışabilirdi. Jinks'in yaptığı da buydu. Karşılığında hiçbir şey istemeden kimliğimi bu kadar uzun süre gizli tutması Locke'un karakterinin bir işaretidir.

Benim için kırbaçlandı. Beni mürettebatın önünde çıplak kalmaktan kurtardı. Muhtemelen o gün hayatımı kurtardı.

Ve bana sırrımı bildiğini söyledikten sonra, fiziksel birleşmemiz karşılıklı bir şeydi. Kendimi baskı altında ya da zorlanmış hissetmedim. Onunla yatmayı bırakırsam bana ihanet edeceğinden korkmadım.

*Lady Marcella*da savaştığımızda beni korumak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ve dün gece yine hayatımı kurtardı - kimliğini ifşa etti ve beni güvende tutabilmek için adamlarının kınamasını göze aldı.

Ama tüm bunlar onu iyi bir adam yapar mı? O sadece şansın, koşulların ve birkaç kötü seçimin kurbanı olan basit korsan değil. Hayır, o lanet *olası Korsan Kral*, yozlaşmış imparatorluğunu bilerek kurmuş bir adam. Geniş bir korsan gemisi filosuna, muazzam bir sığınak ve barınak ağına hükmediyor.

Politikayı hiç sevmedim ve dinlemedim ama İvris'teki evimde yedi kralın Korsan Kral'dan nefret ettiğini ve korktuğunu bilecek kadar saray dedikodusu duydum. Onun iktidara gelmesinden önce, bu yedi hükümdar düşman krallığın gemilerine saldırmaları için çeşitli korsan klanlarına rüşvet verirdi. Korsanlar, şu ya da krallık tarafından kullanılacak birer araç, aslında paralı askerlerdi. Ancak Korsan Kral tüm bu araçları aldı ve onları okyanuslar boyunca yayılan, birbirine bağlı bir kafes şeklinde koordine etti. Bir bakıma, herhangi bir krallığından daha büyük bir orduya komuta ediyor - muhtemelen birkaç krallığın askeri gücünün toplamından daha büyük.

Locke'un gemileri hayal edebileceğimden çok daha fazla ölümden sorumlu. Korsan çeteleri tüm Kıyılmış Denizler'de ve hatta daha güvenli kıyı sularında tahribat, acı, dehşet ve kayıplara yol açıyor. Korsan Kral tecavüze göz yummuyor olabilir ama hırsızlığı teşvik ediyor ve cinayete izin veriyor. Ve tüm bunlar onun adına, onun bayrağı altında işleniyor.

Bu düşünceyle parmaklarım sandalyemin kenarlarında sıkışıyor. Ağzım kuru, dilim kalın ve pamuksu hissediyorum.

Böyle güçlü bir adamın fahişesini oynayarak burada ne yapıyorum? Nasıl bu kadar yoldan çıktım?

Amacımı unutmamalıyım. Tüm bunları kardeşimi bulabilmek için yapıyorum. Denize kaçmadan önce, Mordan'ın nerede olabileceğine, ben onu tutmadan, yatıştırmadan ve caydırmadan işleyebileceği zulümlere dair kâbuslar görüyordum. *Ardent*'e alındığımdan beri çok fazla rüya göremeyecek kadar yorgunum, bu yüzden o korkunç kabuslardan kutsanmış bir erteleme aldım. Ama bu görevimin aciliyetini değiştirmiyor.

Sonunda son kırbaçlar da iner ve disiplin seansı tamamlanır. Cezalandırılan adamlar bir saatliğine görevden alındılar - iyileşmek için uzun bir süre değil, ama sanırım Locke zayıf görünmek istemiyor. Eğer amacı adamların ondan korkmasını ve bana dokunurken iki kez düşünmelerini sağlamaksa, bunu kesinlikle başardı.

Bana zarar vermeyeceğine söz vermiş olsa da, beni kayırıyor gibi görünse de, bana yaklaştığında kendimi içimde küçülürken buluyorum. Ellerini uzatıyor -birkaç dakika önce pek de temiz olmayan korsanların mahrem yerlerine dokunan ellerini- ama beni rahatlatmak için Dez öne çıkıyor ve içinde bir tas su ve bir parça sabun olan bir tepsi uzatıyor.

"İstedığınız şeyler, Majesteleri," diye titriyor Dez.

"O unvana gerek yok evlat," diyor Locke. "'Efendim' de . Ya da Kaptan, çünkü Ravensbeck'te limana varana kadar kaptana ben vekâlet edeceğim." Parmaklarına sabun sürerken Neelan'ın ikinci kaptanı Shem'in yanı sıra navigatör Dolomon ve tayfa Hanschel'e seslenir. Hanschel, Neelan'ın emriyle Locke'u kırbaçlayan kişidir ve çağrıldığı için çok gergin görünmektedir.

"O kırbaçlar için özür dilerim, efendim," diyor, başını itaatkâr bir şekilde eğerek. "Sizi kırbaçlamamı emreden sizdiniz, efendim."

"Ben yaptım." Locke onun omzuna vurur. "Dövmeyi tanıyacağını biliyordum, bu yüzden kendimi sana açıklamak ve sanki ben bir dövmeciymişim gibi davranman için sana güvenmek zorundaydım.

herhangi bir adamdan önce. Takdire şayan bir performans sergiledin, bu yüzden seni terfi ettiriyorum. Gemideki ilk subaylarımdan biri olarak görev yapacaksın."

"Evet, efendim." Hanschel'in sesi minnettarlıktan boğuk çıkıyor. "Teşekkür ederim, efendim."

"Gemileri içine çeken gizemli bir fırtınayla ilgili bu haberler de neyin nesi?" Locke sorar. "Wierling Adaları'ndan ayrıldığımızda bununla ilgili bir söylenti duymuştum ama o zamanlar sadece basit bir denizciydim ve daha fazla bilgi edinemedim. Sen ne duydun?"

Dolomon gergin bir şekilde botlarını karıştırıyor. "Adalılardan gelen raporu duyan kişi Kaptan Neelan'dı, efendim."

Locke soğukkanlılıkla, "Neelan dinleniyor," dedi. "Sana soruyorum Dolomon ve sana Shem. Ne biliyorsunuz?"

Shem boğazını temizler. "Fazla değil efendim. Büyük bir girdap olduğunu söylüyorlar ama bir kasırga gibi hareket etmiyor. Tek bir noktada kalıyor ve rüzgârlar gemileri içine itiyor. Adalıların Neelan'a söylediğine göre, buradan çok uzakta değil, yaklaşık üç gün batıda. Ve bunu Taçlı Kafatası'nın altındaki kardeş gemilerimizden biri olan *Jasmine Ray*'den duymuşlar. O ve mürettebatı fırtınanın etkisinden zor kurtulmuş efendim. Kaptan Neelan'ın planladığı gibi Ravensbeck'e doğru yol alsak ve orada güvenli bir liman bulsak iyi olur."

"Katılıyorum," diyor Locke. "Belki Ravensbeck'e vardığımızda bu anomali ve kaynağı hakkında daha fazla haber duyabiliriz. Ama önce Scarab Takımadaları'nda bir mola vereceğiz."

Adamlar belirsiz bakışlar atarlar. Dolomon, "Neden orası, Kaptan, eğer cüret edebilirim?" diye sorar. "Orası yerleşmek için kötü bir yer. Gecekondu ve balıktan başka bir şey yok. Orada ganimet, erzak ya da eğlence adına hiçbir şey yok."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Locke'un sesi alçak bir mırıltıya dönüştü. "Kuzeydeki Algid Zincirleri'nden güneydeki Dokuz İnci'ye kadar irili ufaklı her bir kara parçasının nüfusunu, arazisini ve ihracatını yakından bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Evet, Kaptan. Yani, hayır, Kaptan, efendim, Lord King."

"*Ardent*'in ambarından ödenmesi gereken ekstra bir haraç var," diye devam ediyor Locke. "Ve Ravensbeck'teki kasam ağzına kadar dolu. Fazla ganimete ihtiyacım yok. Bu yüzden Neelan'ı Scarab Takımadaları'nın iyi insanlarına teslim etmeye zorlayacağım. Bu talih kuşu için iyi bir kullanım alanı bulacaklarından şüphem yok."

"Ama fırtına, Kaptan-"

"Fırtına bekleyecek. Takımadalara giden rotamız üzerinde değil ve Ravensbeck'e dönüşümüzü de tehdit etmiyor." Locke parmaklarını pantolonuna siler ve Dez'i kovmak için başını sallar. "Rotanızı belirleyin Bay Dolomon ve başka soru duymayalım. Zor bir sabah geçirdim ve kadınım la biraz vakit hazırım."

Konuşmaya o kadar dalmışım ki tepki verecek zamanım yok. Locke'un uzun parmakları boynuma dolanıyor, çenemi kavrayana kadar boğazımın sütunu boyunca yukarı doğru okşuyor. Eğilerek yüzümü yukarı kaldırıyor, sahiplenici bir hareketle ağzımı neredeyse onunkine yaklaştırıyor.

Yakıcı bir an boyunca bakışlarımı tutuyor, ağzında belli belirsiz bir gülümseme, gözlerinde bir meydan okuma. Oyunumuza isyan etmem için bana meydan mı okuyor, yoksa bu oyuna uymam için bana meydan mı okuyor?

Senin oynadığın her oyunu ben daha iyi oynayabilirim, diye mırıldanıyorum içimden.

Gözlerimi indiriyorum, kirpiklerim baştan çıkarıcı bir şekilde dalıyor ve sonra ona hayranlık dolu bir bakış fırlatıyorum. Dudaklarım ayrılıyor ve vücudum gevşeyip öne doğru sallanırken dilimi yavaşça dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum.

Korsan Kral bileğimden yakaladı ve beni sandalyeden kaldırdı. "Benimle gel."

Locke beni güverteden kamaraya doğru itti. Kapı kapanır kapanmaz kaşlarını çatarak bana doğru döndü. "Bu da neydi böyle?"

"Senin mutlu küçük fahişen rolünü oynuyordum. Yanlış mı yaptım?"

"Biraz fazla iyi yaptın." Bana şüpheyile bakıyor. "Kibirli bir soylunun kızı olduğuna emin misin?"

"İvris'te soylu bir aileden geliyorum."

"Sana neden inanayım ki? Ürkek, cılız sesli kamarot rolünü oynamakta biraz fazla iyiydin ve şimdi çok kolay bir şekilde ahlaksız baştan çıkarıcı rolüne kayıyorsun."

"Baştan çıkarma konusunda deneyimim var," diye mırıldandım. "Bakire olduğumu düşünmedin, değil mi?"

"Tanrılar hayır. Bakire ile daha önce erkeklerle birlikte olmuş bir kadın arasındaki farkı bilirim."

"Peki adamları nasıl elde ettiğimi sanıyorsun?" Ellerimi önümde kavuşturuyorum, kollarım düz, omuzlarım hafifçe kalkık. Bu duruşun köprücük kemiklerimi ve göğüslerimi abarttığını aynadan biliyorum. Başımı yana eğerek dudaklarımı şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıyorum.

Şimdiye kadar Locke'a bu baştan çıkarıcı numaraları yapmama gerek kalmadı. Ama yalan söylemeyeceğim, şimdi bunu yapmak eğlenceli. Baş döndürücü, korkutucu, heyecan verici.

Eğlenceli, çünkü kim olduğunu ve ne kadar güç sahibi olduğunu biliyorum.

Belki de bunu o gücün bir kısmını kendime çalmak için yapıyorum. Belki de bu yüzden kedi doğamın oynamasına izin veriyorum.

Ve Locke'un içindeki avcı karşılık verir. Göğsü hızla inip kalkıyor ve parmakları iki yanında bükülüyor. "Kaç erkekle birlikte oldun?"

"Kaç kadınla yattın?" Ben de karşılık verdim.

"Emin değilim."

"Numarayı biliyorsun." Bedenlerimiz arasındaki mesafeyi daraltıyorum, derin nefesler alarak göğüslerimin şişmesine ve yakama doğru çıkmasına neden oluyorum. Her nefes alışımında göğsüm onunkine değişiyor. "Sadece söylemek istemiyorsun. Senin gibi bir adam her şeyi en ince ayrıntısına kadar takip eder. Öyle değil mi?"

"Sen bir aktrissin," diye tıslıyor. "Bir casus. Gücün, büyüğü yeteneğin bu mu? Bir rolden diğerine geçip erkekleri istediğin şeye ikna edebiliyor musun? Belki de bir tür sirensin - bu beni ne kadar çabuk etkisi altına aldığını açıklar."

Onun bu itirafı karşısında kalbim sevinçle çarpıyor. "Yanlış. Ben siren değilim." "Ama erkekleri ikna edebilir ya da kontrol edebilirsiniz. Beni kontrol ediyor musun?"

Şimdi mi? Başından beri beni kontrol mü ediyordun?" Locke üst kollarımı kavıyor, parmakları spastik ve acı verici bir şekilde sıkı. İfadesi kararıyor, *Lady Marcella*'daki dövüş sırasında onda gördüğüm vahşi, kanlı kenarı kazanıyor.

Gerçek beni bir şimşek gibi sarstı. Korsan Kral aslında benden korkuyor. Mürettebatla ve acil tehlikeyle ilgilendiğine göre, nasıl bir tehdit oluşturabileceğimi merak ederek bana geri dönüyor. *Leydi Marcella'nın* denizcilerini nasıl teslim olmaya zorladığını hatırlıyor.

Ona gücümü açıklamalıyım. Ama bundan çok utanıyorum - iğrenç, doğal olmayan bir şey - çok uzun zamandır saklıyorum -

Hemen cevap vermeyince Locke beni kabinin duvarına doğru itti. "Lanet olsun Nick, sana bir soru sordum." Bronz teninin altında bir ton daha solgun ve yutkunurken boğazı çalışıyor. Bu haliyle çok güzel ve savunmasız, korkmuş ve tehlikeli.

Köşeye sıkışmış canavarla oynamamalıyım ama gerçeği biraz daha ertelemek istiyorum. "Ya ilk günden beri seni kontrol ediyorsam?"

Sorduğum soruya anında pişman oluyorum, çünkü ben izlerken gözlerindeki bir şey kırılıyor, çatlıyor ve binlerce acı dolu parçaya ayrılıyor.

Sağ eli kolumu bırakıyor ve boğazımı sıkıyor - bu sefer şakacı bir tutuş değil. "Kimse irademi benden alamaz," diyor kısık sesle. "Ben kendi kendimin efendisiyim. Benim seçimlerim *benimdir*. Bedenim benim ve eğer onu alırsan, bunun benim seçimim olduğunu düşünmemi sağlayarak-"

"Hayır, Locke," diye haykırıyorum, onun işkencesini izleyemiyorum. "Hayır, o şekilde çalışmıyor. İnsanları kontrol edebiliyorum ama sadece birkaç saniyeliğine ve sadece kanlarını tadarsam. Ve bunu her zaman hatırlarlar, yani bunu sana yapmış olsaydım, bilirdin."

Boğazımı sıkıca kavriyor. "Sana neden inanayım ki?"

Daralan hava yolumdan çılgınca bir nefes çekiyorum. "Locke, lütfen."

"Bugün yaptığım her şey kendim içindi ama aynı zamanda senin içindi."

Onun

ağzından sıcak nefesini benimkine doğru üflüyor. "Bugünün, o adamlara yaptığım şeylerin hikâyeleri anlatılacak. Efsanem bu yüzden büyüyecek ve değişecek. Bana dürüstçe kararlarımı etkilemediğini söyleyebilir misin?"

Bana doğru bastırıyor, muhteşem vücudunun her sert düzlemi kıvrımlarıma göre şekilleniyor ve tehlikemle birlikte artan, karıncalanan bir uyarılma hissediyorum. Gözlerinin içine bakarak fısıldıyorum, "Seni hiç kontrol etmedim. Ama beni bırakmazsan, bırakacağım. Kanının bir damlasını tadana kadar seni ısıracağım ve sonra birkaç değerli saniye boyunca emirlerime karşı çaresiz kalacaksın." Nefes almak için çırpınıyorum ve o da tutuşunu hafifçe gevşetiyor. "Adamlarını da kontrol edemedim. Sadece Jinks'i, *Wending Willow*'dan bir denizciyi, o da beni tehdit ettiğinde. Ve *Lady Marcella*'daki adamları kontrol ettiğimi gördün. Onları teslim olmaya ikna ettim."

Locke'un parmakları biraz daha gevşiyor ve bakışları ağzıma doğru kayıyor. "Peki kontrol ettiğin insanlar bunu hatırlıyor mu?"

"Evet."

"O zaman hemen şimdi yap," diyor dişlerini sıkarak. "Doğruyu söylediğinden emin olabilmemin tek yolu bu."

"Ne?" Nefesim kesildi. "Ama bunu yaptığım için benden nefret edeceksin."

"Senden bunu isteyen bensem, hayır. Yalan söylemediğinden emin olmamın tek yolu bu. Yap o zaman."

Ona duyduğum hayranlık, içimde artan sıcaklıkla senkronize bir şekilde ruhuma hücum ediyor. Haklı; güçlerim hakkında yalan söylemediğimden emin olmasının tek yolu kontrolümü deneyimlemek ve hatırlamak.

"Öp beni," diye fısıldıyorum.

Dudakları hırlayarak geriliyor, sıkılmış dişlerini gösteriyor ama sonra ağzıma atılıyor ve beni öpüyor, kalçalarını, tüm vücudunu gıcırdatıyor.

Derimi alevlendiren bir vahşilikle bana karşı. Ne yapmam gerektiğini hatırlayacak kadar aklım kalmadı. Alt dudağının kalın etini dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve yumuşak deriyi yumrukluyorum. Kanı dudaklarımın ve dilimin üzerinde nabız gibi atıyor, tuzlu, koyu bir girdap.

Arkama yaslanıyorum, konuşmak için kendime yeterince alan bırakıyorum. "Bana gerçek adını söyle."

İradesi üzerindeki kontrolüm devreye girdiğinde Locke'un gözleri hafifçe parlıyor. Soruma anında cevap verdi. "Benim adım Ruen Hemlock Embergast."

"Bırak ve önümde diz çök," diye emrediyorum. "Ve bana eşarbını ver."

Geri çekiliyor, ellerini eşarbın üzerine koyuyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, göğsü çıplak, o kadar eğiliyor ki kürek kemikleri boyunca uzanan taçlı güve dövmesini görebiliyorum.

Kanının tadı çoktan dilimden siliniyor ve kalanını başparmağımla dudaklarımdan siliyorum.

Locke tekrar bana bakıyor, kaşları düğümleniyor, kontrolüm dağılırken gözleri yeniden odaklanıyor. "Beni zorladın. Karşı koyma şansım ya da isteğim bile yoktu." Ayağa kalkıyor ve ben ondan bir adım uzaklaşıyorum. Korkusunu anlıyorum ama artık boğulmak istemiyorum.

"Hâlâ yalan söylüyor olabilirsin," diyor. "Kontrol anılarını gizleme gücüne sahip olabilirsin ve bunları benim üzerimde kullanmayı atlamış olabilirsin. Hatırlamama izin veriyor olabilirsin, bu yüzden sana güveneceğim."

"Ama bu doğru değil," diye cevap veriyorum. "Seni başka nasıl ikna edebilirim bilmiyorum." Elim ağrıyan boğazıma gidiyor ve gözleri hareketi takip ediyor.

Kaşları çatılır. "Seni incittim. Seni korkuttum."

"Nedenini anlıyorum," diyorum sessizce. "Gücüm müstehcen. İğrenç. Nefret ediyorum. Bu yüzden onu sadece çok kötü durumlarda kullanıyorum."

başka seçeneğim yok. Ve hiçbir zaman birkaç damla kanın tadına bakmaktan öteye gitmedim."

"Yani bundan daha fazlasını yutarsan ne olacağını bilmiyor musun?" Kollarını kavuşturup beni inceliyor.

"Hayır."

"Kardeşini böyle mi kontrol ediyorsun?"

"Öfkesi konusunda ona yardım ettim," diye itiraf ediyorum. "Kendini dizginleyene kadar onu sakinleştirdim. İnsanlara zarar vermesini engelledim - bazen. Her zaman yeterince hızlı değildim."

Birkaç adım ötemde olmasına rağmen Locke'un bakışları fiziksel bir dokunuş gibi üzerime bastırıyor. "Başkalarının vicdanı olmak büyük bir yük."

Dikkatle başımı kaldırıyorum ve aramızdaki bağ tekrar yerine oturuyor, erimiş bir iplik her geçen saniye daha da sıkılaşıyor ve parlıyor. Beni anlıyor, çünkü kaptanları için bir tür vicdan görevi görüyor. Öldürücü, kötü biçimlendirilmiş bir vicdan belki ama yine de bir vicdan.

"Başkalarındaki büyüden hoşlanmıyorum, çünkü kendi gücümün korkunçluğunu biliyorum," diyor. "Kendim de benzer bir güce sahipken başkalarının iradesi üzerindeki kontrolünüzden bu kadar şüphelendiğime göre benim tutarsız olduğumu düşünüyor olmalısınız. İnanın bana, işimde çok dikkatliyimdir ve insanların seçimlerini sadece iyice düşündükten sonra, bunu yapmamak başkalarını tehlikeye atacaksa yaparım."

"Senin hakkında ne düşündüğümü neden umursuyorsun?" Karşılık veriyorum. "Ben sadece kaptanın fahişesiyim."

Ağzı gerilir. "Sadece ismen. Benden başka bir şey istemediğini açıkça belirttin. Yalan söylediğim ve rol yaptığım için benden nefret ediyorsun, oysa aynı şeyi sen de yapıyorsun. Ben başardıklarımın gurur duyarken sen kim olduğumu ve ne yaptığımı küçümsüyorsun. Hiç yoktan geldim Veronica, çaresiz ve umutsuz bir karanlıktan geldim ve şimdi denizlerin gücüyüm."

Nasıl cevap vermemi beklediğinden emin değilim, bu yüzden duvara yaslanıp kalıyorum.

Locke iç çekerek Neelan'ın dolaplarından birine gider ve kehribar rengi bir şişe ile bir çift bardak çıkarır. Şişenin tıpasını açar ve her bir bardağa kahverengi sıvı döker. "Benimle bir içki iç Nick."

"Bana önce Nick, sonra Veronica deyip duruyorsun," diyorum masaya yaklaşıp. "Ben hangisiyim?"

"Nick benim arkadaşım ve yoldaşım, gösteremediğim zamanlarda gizlice arzuladığım kişi." Locke bardağını kaldırıp içindeki sıvıyı karıştırıyor. "Veronica, yatağa atma zevkine eriştiğim güzel kız. O kadar

Okyanus Ana kadar değişken, tehlikeli ve işgüzar." Bardağı bana doğru kaldırıyor ve derin derin içiyor.

Dikkatle diğer bardağı alıp yudumluyorum. Likör keskin ve yakıcı; yudumlarırken hassas boğazımı yakıyor. Öksürüp yüzümü buruşturuyorum ve Locke rahatsızlığıma gülümsüyor.

"Burada uzun süre kalamam," diyor. "Bu zamana kadar seninle çoktan yolumu bulmuş ve kaptan vekili olarak görevime geri dönmüş olmalıydım."

Temkinli bir yudum daha alıyorum. "Sanırım zevkinize göre oldukça hızlısınız. Böylesine ünlü bir deniz kralı için zayıf bir dayanıklılık." Bu tamamen doğru değil ama beni boğduğu ya da yeteneğimi ortaya çıkarmaya zorladığı için onu affetmedim.

Locke içkinin geri kalanını da içip bardağı masaya çarpıyor. "Dayanma gücüm var."

Homurdanıyorum ve tekrar içiyorum. Likör güçlü ve şimdiden sinirlerimdeki sıcak yanmayı hissediyorum.

"Sen ve ben uzun süre sevişecek zaman bulamadık," diyor kaşlarını çatarak. "Hızlı olmak zorundaydık. İnan bana, çok daha uzun süre dayanabilirim."

Erkekliğine yaptığım iğnelemeyi bu kadar ciddiye alması bana son derece komik geliyor. "Bunu kanıtlama şansın olacağını hiç sanmıyorum." Ona cilveli bir şekilde omuz silkiyorum.

Bana bakıyor, gözleri yanıyor, uzun uzuvları gerginlikten kaskatı kesilmiş. Kontrolü elle tutulur bir şey, havada titreşiyor, o kadar gergin ki koparıp şarkı söylediğini duyabilirim. Bu kontrolün kırılması için ne gerekiyor?

İçimdeki hastalıklı bir parça, beni zorla almayacağına dair verdiği sözü unutmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyor. Ne de olsa o bir korsan ve bir kral ve ben de onun fahişesi rolünü oynuyorum - bana istediğı her şeyi yapmasını engelleyecek hiçbir şey yok. Sözü, kişisel yasası, geçmeyi reddettiğı çizgi dışında hiçbir şey.

Onu bu çizginin ötesine itebilseydim, ondan nefret etmekte özgür olurum. Ne zaman bana baksa, ne zaman yakınımda olsa ruhumda bu tatlı, acı verici çekişi hissetmezdim. Kötü şöhretli Korsan Kral'a olan yakınlığım yüzünden bu kadar üzülmezdim.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp masanın kenarına, ona doğru yaklaşıyorum. Parmak uçlarım korsemin yakası boyunca, göğüslerimin kıvrımları üzerinde kayıyor. "Beni koruyan ve benim için kırbaçlanan basit korsan Locke'u seviyordum," diye mırıldanıyorum. "Ama Korsan Kral -Ruen Hemlock Emborgast, kana susamış bir haydut, sadist bir şeytan,

ve aşağılık bir hırsız. Onu istemiyorum. Ve onunla yatmayacağım, bir daha asla."

Locke'un göğsü göz hizamda ve nefesini hızlıca aldığını fark ediyorum. Sonra kıpırdamadan duruyor, taş gibi kaskatı kesiliyor. "Ne kadar da uygun," diyor eşit bir şekilde. "Çünkü basit kamarot Nick'i ve büyüleyici yeşil gözleri olan kaçak kızı sevdim ama bu cilveli cadalozu, sinsî yöntemlerini ve kanlı büyüsunü istemiyorum."

Ve beni sersemlemiş ve sönük bir halde bırakarak kulübeden çıktı.

Locke ve ben günün geri kalanında hiç konuşmadık. İlk başta kaptanın kamarasından çıkmama izin verilip verilmediğinden ya da iyi bir kadın gibi orada kalmam gerekip gerekmediğinden emin olamadım ama sonunda cesaretimi topladım ve cesurca güverteye çıktım. Küpeşteye doğru yürüyüp iki elimle kavıyorum, ahşabın tanıdık damarlarının ve tuzlu deniz havasının yüzüme çarpmasının tadını çıkarıyorum. Yetersiz kıyafetlerim vücudumu sarıyor ve çalışırken bile mürettebatın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Ama hiçbirisi bana yan gözle bakmaktan fazlasını yapmaya cesaret edemiyor. Locke'un gazabından çok korkuyorlar.

Korsan Kral'ın gücü etrafımda bir duvar, hem rahatlatıcı hem de sınırlayıcı bir koruma. Yeniden, açıkça, ölüm ya da saldırı korkusu olmadan kadın olmanın rahatlatıcı olduğunu inkar edemem. Ama keşke *onların* şartlarına göre olmak zorunda olmasaydı. Görünüşe göre her zaman erkeklerin benim için çizdiği sınırlar içinde hareket etmeye mahkumum ve bundan nefret ediyorum.

Güvertede bir saat kadar yürüdükten sonra aşağıya iniyorum ve haftalardır günlük sığınağım ve çalışma yerim olan mutfığa giriyorum. Tanıdık kokular ve sesler içimi sarıyor; dökme demir tavada cızırdayan yağ, baharatların aromatik kokusu, taze doğranmış patateslerin çiğ toprak kokusu.

Köşede büyük küvet duruyor - en büyük tencereler için kullandığımız, Locke ve benim içinde yıkandığımız küvet. O gece çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Küvetin yanında, Dez bir yığın patatesin üzerinde sefil bir şekilde kamburlaşmış, kabuklarını soyuyor. Aşçı cızırdayan tavadaki bir şeyi ve bozuk sesiyle bir deniz şarkısı mırıldanıyor.

Dez beni gördüğünde gözleri şok, sevinç ve korkunun komik bir karışımıyla irileşiyor. Bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve Cook'un arkasından gizlice yaklaşıp bloktan fazladan bir soyma bıçağı alıyorum ve Dez'in yanında yere oturuyorum. Onunla birlikte patatesler üzerinde çalışmaya başlıyorum, nişastalı etin kabuğundan uzun sarmallar koparıyorum, her bir çıplak patatesi Dez'le aramda duran su dolu kaseinin içine atıyorum.

Konuşmasak da, ortak çalışmanın sessiz aşinalığı Dez'i rahatlatıyor gibi görünüyor. Gözleri, dantelli eteğimin yetersiz uzunluğuyla açıkta kalan kalçama kaymaya devam ediyor. Hatta onu gizlice göğüslerime bakarken yakalıyorum. Ama hakkını yemeyeyim, bir daha onlara bakmıyor ve ne zaman ona baksam, gözlerini yüzümden ayırmıyor. Patatesler bittiğinde ona göz kırpyorum, o da bana komplocu bir sırıtışla karşılık veriyor.

"Her şey bitti Cook," diyor masumca. "Başka ne ?"

"Güçler adına, şimdiden bitirdiniz mi?" Cook arkasını döndüğünde kıl gibi kaşları havaya kalkmıştı. "Nasıl yaptın-" Sonra beni Dez'in yanında otururken gördü. İnce yüzü farkındalık ve ihtiyat çizgilerine yerleşti. "Pekala. Dikkat et Nick. Senin başka bir yerde olman gerekmiyor muydu?"

Omuzlarım ve gülümsemem sertleşti. "Kaptanın şu anda benim hizmetlerime ihtiyacı yok, bu yüzden kendimi başka şekillerde faydalı hale getirebileceğimi düşündüm."

"Anlıyorum." Cook uzun parmağıyla Dez'i işaret etti. "Yukarı çık ve güverteyi temizle."

"Ama ben zaten-"

"Şimdi delikanlı, yoksa unutamayacağın bir dayak yersin."

Dez itaat etmek için çabalıyor, birkaç dakika sonra paspas ve kovayla ortadan kayboluyor. Cook'un sık sık tehdit ettiği dayaklardan birini attığını hiç görmedim, ama sadece sözü bile Dez'i hizada tutmaya yetmiştir.

Ayağa kalkıyorum, geminin salınımına karşı kendimi kolayca destekliyorum. Güneş ışığına rağmen deniz bugün dalgalı. Artık neredeyse hiç fark etmiyorum ve denge için bilinçli olarak çalışmam gerekmiyor. Vücudum okyanustaki yaşama adapte oldu.

Cook bana yaklaşıyor, dağınık saçlarını toplayan yağlı bezin altından alnını kaşıyor. Alnı kırışıyor ve gözlerinde alışılmadık bir yumuşaklık var. Bu yumuşaklığın ipuçlarını daha önce de görmüştüm ama bu daha güçlü.

Neredeyse babacan bir endişe. Birden giyinme şeklimden utandığımı hissediyorum - göğüslerimin ve bacaklarımın ne kadar açıkta olduğunu.

"Öyleyse Nick." Cook boğazını temizler. "Yoksa sana başka bir isimle mi hitap etmeliyim?"

"Nick iyidir. Ya da Veronica."

"Veronica. Sen iyi bir . Seni kaybettiğimiz için üzgünüm."

"Yardım etmeye devam etmek isterim."

"Peki Korsan Kral buna ne diyecek?"

Omuz silkiyorum. "Eğer o başka bir yerde meşgulse, benim de kendimi meşgul etmemem için bir neden göremiyorum. Onun kulübesi dışında, zamanımı nasıl geçireceğim benim seçimim."

Cook elini çenesinde gezdiriyor. "Bu konuda, delikanlı -yani, lass- sen -Bir kadının zarar görmesini istemezdim, biliyorsun. Adamların sana zarar vermesini engelledi, ama eğer sana da aynı acıyı yaşıtıyorsa-"

Farkına varmak beni delip geçiyor, tatlı ve sıcak. Locke'un benim isteğim dışında beni yatağa atıp atmadığını soruyor. Cook bana yardım etmeyi teklif ediyor, bu yılmaz Korsan Kral'a karşı gelmek anlamına gelse bile.

"Beni bu şekilde incitmedi," diyorum. "Aldığı her şeyi özgürce verdi."

"Peki o zaman." Aşçı başıyla beni onaylıyor ve masaya dönerek mutfak eşyalarını ve baharat kavanozlarını yeniden düzenliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Bu gemideki en iyi ruh sen olabilirsin." "Bu tam bir balina boku, delikanlı," diye homurdandı. "Şimdi yapacak bir iş istiyor musun?"

Yoksa ne?"

Mutfağın rahatlatıcı ortamına geri dönüşüm gün batımına kadar sürüyor, Cook Dez ve beni akşam yemeği için güverteye güveç kaseleriyle gönderiyor. Bu gecenin yemeği kremalı bir et suyunda balık, pırasa ve patatesten oluşuyor ve kokuyor. Yeni yüksek topuklu botlarımla merdiveni dikkatle tırmanırken midem gurulduyor.

Nick olarak sayısız kez yaptığım gibi ana güvertede yürüyüp dumanı tüten yemekleri dağıtıyorum. Aşçı bunu yapmama izin verme konusunda emin değildi ama ben ısrar ettim. Bu benim mürettebata haftalarca dalga geçtikleri ve omuz çarpıştırdıkları aynı çilli çocuk olduğumu gösterme yolumdu. Yemeklerini hazırlayan, kamaralarını temizleyen, fırtınaların tehlikelerini ve Wierling Adalarının zevklerini onlarla paylaşan aynı kişiyim.

Belki de Korsan Kral'a ve içine itildiğim yeni role karşı küçük bir meydan okuma eylemidir.

Adamlara hizmet ederken ve teşekkürlerini nazik bir baş sallamasıyla iade ederken, güverteye bir bakış atıyorum. Locke dümende duruyor, bir eli geminin dümeninde, Dolomon ve Neelan ise onun yanında. Dolomon' elinde tuttuğu bazı kâğıtları tartışıyorlar; bir tür harita ya da çizelge.

Bir korsandan diğerine geçip yiyecek dağıtmaya devam ediyorum ama Locke hâlâ beni fark etmedi. Fark etmesini *istiyorum* ama olay çıkarıp dikkatini çekmek için yalvarmayı reddediyorum.

Sonunda kafasını kaldırdığında iki kase kaldı. Birbirimizden uzakta olmamıza rağmen, vücudumda bir farkındalık vızıltısı dolaşıyor.

Beni gördü. Ne yaptığımı biliyor.

Son iki kaseyi dağıtıyorum ve memurların porsiyonlarını almak için aşağıya dönüyorum. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Merdiveni tekrar tırmanıp güverteye çıkarken yüzümü pürüzsüz ve sakın tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Rüzgâr burada daha kuvvetli ve kumral saçlarımın tutamlarını özenle tutturulmuş düzeninden ayırıyor. Eteklerim kısa bir süreliğine havalanıyor ve altına giydiğim şımarık siyah pantolonu ortaya çıkarıyor.

Locke artık dümende durmuyor, Dolomon'un gözetiminde dümeni Neelan kullanıyor, Locke ise kırmızı minderleri olan süslü, yüksek arkalıklı bir sandalyede uzanıyor. Bunu günler önce ambarda fark etmiştim; muhtemelen korsanlar ele geçirmeden önce bir soylunun malikânesinin yemek salonuna gidiyordu. Burada, *Ardent*'te, hava koşullarının dövdüğü ahşap ve tuzlu rüzgârın olduğu bu ortamda yersiz görünmesi gerekirdi ama Locke'un gergin, kaslı gövdesi ve üzerine örtülmüş uzun siyah bacaklarıyla sandalye bir şekilde uyuyor. Taht gibi, hoşgörölü ve koltuğun üzerinde dikkatsizce yayılması hem seksi hem de hükmedici.

"Subayların yemeğini oraya koy, Nick," dedi Locke, başparmağını dümenci kamarasına doğru sallayarak. "Sonra da benim payımı bana getir."

Kamaraya giriyorum ve yiyecekleri masanın girintili yüzeyine yerleştiriyorum. *Ardent*'te bir ticaret ya da askeri gemide olduğu gibi subayların yemekhanesi yok; ve artık buna alışmış olsam da, üst rütbedekiler de dahil olmak üzere herkesin istediği yerde yemek yemesi bana hep tuhaf gelmiştir. Ivris'teyken yemekler görkemli ve düzenli bir şekilde yenirdi ve tüm odalar yemek törenine ayrılırdı. Kendimi hasta hissettiğimde ara sıra odamda bir tepsi bulundurmama izin verilirdi, ancak çoğu yemek için kusursuz bir şekilde giyinmiş ve belirlenen saatte sandalyemde oturmuş olmam gerekirdi ve annem ya da yemeği düzenleyen hanımefendi masadan kalkana kadar yerimden kalkmama izin verilmezdi.

Annem beni şimdi açık havada çalıntı bir tahtta uzanmış Korsan Kral'a akşam yemeği sunmaya hazırlanırken, skandal kıyafetler giyerken görseydi ne derdi?

Annemi düşünmek bana olması gerekenden daha fazla acı veriyor. O ve babam, çocuklarının toplumsal normlara aykırı davranışlarını yakalamakta gecikmeyen, ancak burunlarının dibinde yaşanan dehşetten habersiz, titiz ev yöneticileri ve katı disiplincilerdi. Mordan'ı cezalandırdıklarında ve

Küçük sosyal ihlallerden dolayı beni, aileyi küçük yollarla utandırdığımız için bizi kırbaçladılar, onlardan sakladığımız büyük karanlık sırlar yığını hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Mordan'ın son oyun eşyalarını keşfettiğim kulübeyi ya da arazimizin arka tarafındaki taze toprak yığınlarını bilmiyorlardı. Mordan'ı küçük bir kız kardeşin sevgi dolu bağlılığıyla takip ettiğimi sanıyorlardı, oysa gerçekte ona yakın duruyordum, böylece onun ruh halini izleyebiliyor, saldırılarını hissedebiliyor ve işler kana bulanmadan müdahale edebiliyordum.

Nişanlısı ve ailesiyle olan olayı engelleyemedim ve bunun için kendimi asla affetmedim. Ölümün Mordan'ın suçuymuştu, bunu biliyorum ama ben de kendimi sorumlu hissetmekten alıkoyamıyorum. Kardeşim henüz on yedi yaşındayken denize kaçtığında, aileme olan kızgınlığım ve kendi suçluluk duygum ruhuma zehirli kökler saldı - şimdi bile hissedebildiğim kökler.

Kaptan kamarasının perdeleri çekili ve mekânın kasveti bana annemin çillerim daha da kötüleşmesin diye beni güneşten uzak, karanlık odalarda nasıl tuttuğunu hatırlatıyor. Beni limon banyosuna zorlar ve her gece yüzümü asitli macunlarla ya da beyazlatıcı iksirlerle kaplardı. On beş yaşına geldiğimde, hizmetçilere her gün yüzümü kalın bir şekilde boyamalarını ve kollarımı pudralamalarını emretti ve beni suarelerde ve öğle yemeklerinde gezdirerek çeşitli uygun bekarlara itti.

Ona meydan okumanın, saygın bir eş olacağıma dair tüm umutlarını yıkmanın gizli bir yolunu keşfedene kadar hepsinden nefret ediyordum. Erkekleri teker teker kendi şartlarımla, perdelerin arkasında, tuvaletlerde, kanepelerde ve duvarlara yaslanarak fethettim. Dizlerimin üzerinde ya da sırtımda, yıllarca umutlarımı mahvettim - ta ki ailem sıkıcı, miyop Throsen Dükü'yle nişanlandığımı duyurana ve kendimi alt edilmiş olarak kabul etmek zorunda kalana kadar. Yine de tamamen seçimsiz değildim. O zamanlar yirmi yaşındaydım, kaçmak için yeterince yaşlıydım. Kabuslarıma giren kardeşimi aramak için yeterince yaşlıydım.

Şimdi annemin benim hakkımda ne düşüneceğini neden önemseyeyim ki? Beni tanımayı hiçbir zaman umursamadı; beni sadece bir satranç taşı, aile tahtasındaki bir piyon, adımızın ve rütbemizin yükselmesi için ustalıkla kullanılacak bir varlık olarak önemsemi.

Locke'un kâsesini alarak onun anısını bir kenara itiyorum ve hayaletini ait olduğu yere, navigatörün kamarasının kasvetine bırakıyorum.

Elimde Korsan Kral'ın yemeğiyle tekrar güverteye dönüyorum. Tabağı Locke'a uzattım ama almak için hareket etmedi.

Ağzında kurnaz bir sırıtış yayılıyor ama gözleri buzdan bıçaklar gibi. "Gel ve beni besle, Veronica."

Dişlerimi sıkıyorum. Burada, güverte merdivenlerinin hemen üstünde, o ve ben güvertenin altında olmayan herkesin görüş alanındayız.

"Gel," diye tekrarlıyor, buyurgan bir el uzatarak. En küçük parmağında bir şey parlıyor; tanıdığım bir yüzük. Gorm ve Tir saldırıp beni soyduklarında düşürdüğüm aile yüzüğü. Onu bulmuş olmalı.

İçgüdüsel olarak ona doğru ilerliyorum. "O benim."

"Bu mu?" Yüzüğün olduğu parmağı kaldırıyor. "Ben de düşünmüştüm. Senin için biraz büyük, değil mi?"

"Evet," diye . "Ama yine de geri istiyorum."

"Bunu hak etmen gerekecek." Bana sırıtıyor, intikamcı ve karanlık.

Yani şimdi böyle oynuyoruz. Düşmanlar, ikimiz, sevgiliymişiz davranıyoruz. Emin olmak için hasta bir oyun.

Ona doğru bir adım atıyorum ve Locke beni belimden yakalayıp sol kalçasına çekiyor. Bacaklarını genişçe açmış, hoyrat ve umursamaz. Sol kolunu belime doluyor ve elini kalçamda gezdiriyor. Sağ eli dizlerimin arasından kayarak onları hafifçe ayırıyor.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

"ödediğim arkadaşlığın tadını çıkarıyorum," diyor. "Besle beni, aşkım."

"Zevkle." Dumanı tüten kâsedden cömert bir kaşık alıyorum ve ağzını açtığında doğrudan içine atıyorum. Umarım dilini haşlar.

Olursa da tepki vermiyor. "Sandalyeyi bu öğleden sonra getirttim," diyor. "Beğendiniz mi?"

"Gösterişli," diyorum. "Senin için mükemmel. Biraz daha güveç?" "Lütfen."

Bu sefer kaşığı ağzına öyle bir sokuyorum ki neredeyse tıkanacak. Bakışlarına ateş sıçırıyor ve dizlerimin arasındaki elini iç uyluğum boyunca biraz daha kaydırıyor. "Sakin ol sevgilim," diye mırıldanıyor çiğnemeyi bitirdiğinde. "Seni de öğürtebilirim."

Bu görüntü karşısında vücudumda hain bir sıcaklık patlaması yaşanıyor. Önerdiği eylemde oldukça iyiyim - ya da Ivris'teki en gözde bekârlardan birkaçı bana öyle söyledi.

"Öğürmüyorum lordum," diye mırıldanıyorum, ağzına bir kaşık daha koyarak. "Yutuyorum. Her şeyi."

Güveçte boğuluyor ve ben memnuniyetle sırtıyorum.

"Sanırım tazminatım konusunu tartışmalıyız," diyorum ben kibarca, o öksürüp sıçrarken. "Dolomon, keyifli bir arkadaşlık için ücret ne kadar?"

Navigatör arkasını döner. Yüzündeki kederli ifade bu konuşmanın içine çekilmek istemediğini açıkça ortaya koyuyor. "Bilemiyorum leydim."

"Lütfen," diyorum. "Sen bir korsansın. Kaptan Neelan biliyor olmalı - yoksa artık sadece 'Bay Neelan' mı?"

Neelan dümenin yanındaki yerinden dönmüyor ama "Fiyat kadına ve bulunduğunuz limana göre değişir" diye cevap veriyor. Daha önce hiç duymadığım birkaç şehir ve her birine uygun bir fiyat sayıyor. "çekerim, bu sizin kalibrenizde bir kadın için, bir krala değil bir korsan kaptana hizmet ediyor."

Locke'un huzurunda kendini kontrol etmeye çalışıyor ama ses tonuna zehir sızıyor. "Senin ayarında bir hanımefendi" derken çirkin ve iğrenç birini kastettiğinden oldukça eminim. Yine de ona meydan okumuyorum. Verdiği rakamları kafamda evirip çeviriyorum ve bu fiyatlara hangi hizmetlerin dahil olduğunu merak ediyorum. Ailemi terk ettiğimden ve *Wending Willow*'a getirdiğim her şeyi kaybettiğimden beri kendime ait hiç param olmadı. Biraz para kazanma ihtimali cazip geliyor, özellikle de Korsan Kral'ın kadını gibi davranmaktan başka bir şey yapmam gerekmiyorsa.

Locke boğulma olayını atlatmış gibi görünüyor ve iç baldırımı kavrayıp elini o kadar keskin bir şekilde yukarı kaydırıyor ki nefesim kesiliyor. Parmakları küçük siyah pantolonun tam kenarında duruyor ve daha önce onu reddetmeme rağmen, bacaklarımın arasındaki hassas boşlukta şehvet dolu bir sıcaklık uyanıyor.

Dümendeki iki adam şu anda beni ve Locke'u görmezden gelerek hafif bir rota düzeltmesinden bahsediyorlar, ancak güvertedeki ya da armadaki herhangi birinin her an başını çevirip Korsan Kral'ın kucağına tünemiş, ona yemeğini yedirirken, dokunuşunun tadını çıkarırken -yani dokunuşuna *katlanırken*- beni görebileceğinin bilincindeyim.

Locke öne doğru eğiliyor, dudakları kulağımda, nefesi saçlarımdan gevşemiş tellerini karıştırıyor. "Adil görünmüyor," diye mırıldanıyor. "Hayatını kurtarıyorum ve almadığım yardımlar için sana ödeme yapmam gerekiyor."

"Bu senin fikrindi," diye nefes alıyorum. Sıcak, sert göğsünün düzlemleri çok cazip bir şekilde yakın, güneş ışığıyla yıkanmış, çok sıcak ve pürüzsüz -doğru yerlerde doğru miktarda siyah saç. Dudakları yumuşak, esnek, güveçten dolayı nemli ve tuzlu görünüyor - gülümserken beyaz dişlerini ortaya çıkarıyorlar.

Tenimin her yeri kızarıyor. Locke başparmağını iç uyluğuma sürttüğünde nefesimin ve nabzımın hızlanmasına engel olamıyorum.

Neredeyse kıvranacaktım ama onun için yeni lakaplar düşünerek dikkatimi dağıtmayı başardım. "Sen iğrenç bir kanun kaçağısın," diye fısıldıyorum, o bacağımı okşamaya devam ederken. "Sen kokuşmuş, alçak, iğrenç bir yılan balığısın. Kokuşmuş bir kalbi olan bir kabadayısın."

Sıcak avucunu dizime doğru kaydırıyor ve tekrar yukarı kaldırıyor. Bu sert okşama neden bu kadar iyi hissettiriyor? Bacaklarımı birbirine bastırmak ya da parmaklarını içime bastırmak için can atıyorum-

"Yani zevkli bir arkadaşlık için para ödeyeceğim ve bunun yerine sözlü tacize uğrayacağım, öyle mi?" diye mırıldanıyor.

"Kulağa doğru geliyor." Neredeyse titriyorum. Bunu bana nasıl yapar? Kaşığı boğazının arkasına doğru iterkenki cesaretimi toplamaya çalışıyorum ama yapamıyorum, yapamıyorum çünkü parmak eklemleri diğer bacağımın iç tarafını sıyrıyor ve bana yasadışı bir şekilde dokunmuyor ama ay ışığının buz gibi gözleriyle bana *bakıyor* ve ben sadece onun söndürebileceği kavurucu bir arzu fırınıyım.

Ondan durmasını istemek istiyorum ama bu, onu istemediğimi iddia ettikten sonra üzerimdeki etkisini kabul etmek anlamına gelir.

O da beni istemediğini söyledi. Tüm bunların oyunun bir parçası olduğunu, mürettebata benim onun ödülü olduğumu, yumuşamadığını, sadece mevcut hak ettiği payı alan bir kral olduğunu göstermenin bir parçası olduğunu unutmamalıyım.

Ben lanet olası bir şımarığım, Tanrım, yanağıma sokuluyor, yumuşak dudaklarını kulak mememe değdiriyor.

"Locke," diye fısıldadım. "Sana hâlâ Locke diyebilir miyim? Yoksa Ruen mi? Ya da- milord-" Çenemin köşesinin hemen altındaki hassas deriyi öptüğünde kesiliyor.

"Konuşmayı kes, Nick. Ve o kâseyi o kadar sert tutmayı bırak, yoksa kırılacak." Kaseyi benden aldı ve güverteye koydu. Bu korkunç bir şey, çünkü artık ellerimi meşgul edecek hiçbir şeyim yok ve tek yapmak istedikleri onun teninde gezinmek. Ellerim, onun adalet duygusunda zalim bir çizgi olan katil bir korsan hükümdarı olmasını umursamıyor.

Parmaklarımı kucağımda birleştiriyorum ama Locke başını sallıyor. "Rahatla canım. Erkeklerle hoş görünmek için para alan kadınlar bundan zevk alıyormuş gibi görünmelidir. Bana yaslan ya da beni öp ama kan büyüsü yapma." Son kısmı daha alçak bir tonda eklerken, gözlerinde ihtiyat parlıyor.

"Kendimi korumak zorunda kalmadıkça sana bunu yapmayacağım," diye fısıldıyorum, bedenimi gevşeterek. Biçimimin onun göğsüne bu kadar mükemmel oturmasından nefret ediyorum. Bedenim onunla hizalandığında içimi bir sakinlik ve huzur duygusunun kaplamasından nefret ediyorum.

Uyarılmışlığım dağılmıyor, ama ateşli bir panikten yatıştırıcı ipeksi bir şehvete dönüşüyor. Onun uzunluğunu hafifletmek ve hemen şimdi, tam burada içime sokmak istiyorum. Üzerinde süzülme ve onu burada, güneşin aydınlattığı güvertede benimle birlikte nazik mutluluk dalgalarına çekmek istiyorum.

ona karşı iç çekiyorum ve daha da derin bir şekilde rahatlıyorum.

Locke kalçamla oynamayı bırakıyor ve beni iki koluyla sararak kendine doğru katlıyor. Bu sevecen, samimi, cinsellikten öte bir şey. Göğsünden hissedebildiğim kalp atışlarının hızından heyecanlanıyorum.

Birkaç saniye boyunca öylece kalıyoruz, birbirimize karşı olmamız gerekenden çok hassas bir kucaklaşmayla birbirimize kilitleniyoruz.

Sonra yüzümü yukarı eğip Locke'un kulağına fısıldıyorum. "Bu bir fahişenin patronuyla yapacağı bir şey gibi gelmiyor."

İç çekiyor. "Haklı olabilirsin. Pratik yapmıyor olabilirim."

"Öyleyse sen yemeğini yerken ben de mutfağa döneyim."

"Artık bir kabin çocuğu olamazsın, Veronica." Emredici tonu sesine geri dönüyor. "Seni sahiplendim."

"Yani senin kamaranda oturup sıkıntıdan delirecek miyim?" O beni durduramadan kollarından kurtuluyorum. "Bunu yapamam. Annem beni karanlığa kapatırdı, bir daha öyle bir kız olmayacağım."

Sanki ona vurmuşum gibi gözleri büyüdü. "Seni karanlığa mı kapattı?"

Aniden ayağa kalkıyor ve güvertede benden uzaklaşıyor. İki kolunu küpeşteye dayıyor ve başını eğiyor, siyah saçları yüzüne dökülüyor.

Siyah saçlı ve bir beyaz çizgisi var.

İnsanların saçlarının terör ya da travma nedeniyle beyazlayabildiğini duymuştum.

Locke o beyaz şeritle mi doğdu, yoksa başına bir şey mi geldi?

Bir keresinde bana "karanlık ve derin bir yerden" geldiğini söylemişti. O zaman bunu konuşmak istemediğini hissetmiştim. Ama şimdi umutsuzca bilmek istiyorum

Cook'un ya da Dez'in geçmişi hakkında hissettiğim gibi boş bir merak değil bu. Locke hakkında her şeyi bilmem *gerekiyor*. Hangi olayların ve insanların onu bu kişiye -bu güçlü, vahşi, hırsız katile- bu tutkulu, ilkeli, zeki adama dönüştürdüğünü bilmeliyim.

Onu küpeşteye kadar takip ediyorum. Dmenden yeterince uzaktayız, kulak misafiri olmadan normal ses seviyesinde konuşabiliyoruz ama yine de sesimi alçak tutuyorum çünkü onunla konuşmak istediğim şeyler özel ve hassas.

"Tamamen karanlıktadır değildim," diyorum. "Lambalarım vardı elbette. Ama güneş yoktu. Küçük bir çocukken annem dışarıda koşturmama izin verirdi ama büyüdükçe ve çillerim kalınlaştıkça, güneşi tenimden uzak tutmak için bone ve şapkalar konusunda daha çok telaşlandı. Tabii ki artık çok geçti. Bu lekeler benim bir parçam." Bir parmağımı kolumun benekli derisinde gezdiriyorum.

"İnsanlar ne kadar çok yorum yaparsa, o da bu konuda o kadar çılgına dönüyordu. On beş yaşımdayken sosyal gezintiler dışında evden çıkmam yasaktı ve o zaman bile tenimin her santimini kapatmam, kocaman bir şapka ve eldiven giymem gerekiyordu. Bir de şemsiye taşımak zorundaydım. Her gece hizmetçiler çillerimin rengini açmak için bana bir tedavi rejimi uyguluyorlardı. Onları ovarak, yakarak, asitle tedavi etmeye çalıştılar - neyse ki ilaçların çoğunu önce kollarımda denediler, yüzümde değil. Yine de hâlâ birkaç yara izim var." Dirseğimin hemen üstündeki parlak, hafif buruşuk lekeleri gösteriyorum.

"Bütün bunları sana neden yapsınlar ki?" Locke homurdanıyor. "İvris'te bir kadının lekesiz cildine çok değer verilir," diye açıklıyorum. "Hayır Ten rengi ne olursa olsun, koyu ya da açık ya da ikisinin arasında, kusursuzluk yüksek bir terbiyenin işareti olarak kabul edilir. Benim yüzüm her zaman sıradan bir ifti kızıninki gibi oldu. Bu da annemin benim için istediği iyi eşleşmelerin hiçbir zaman gerçekleşmediği anlamına geliyor. Bu yüzden bana ittiği erkeklerden zevk almaya başladım. Evlenme teklif etmeyeceklerini biliyordum, bu yüzden eğlenebildiğim kadar eğlendim."

n kolları hâlâ parmaklıklara dayanmış durumda ve ben konuşurken parmakları yumruk şeklinde kıvrılırken kasları sertleşiyor. Parmak eklemleri bronz teninde bembeyaz parlıyor. "O adamlar seni kullandı."

"Hayır, *onları* kullandım."

"Seni reddedecek kadar aptal olan her piin sikini koparmak isterdim."

Hafifçe alay ediyorum. "Sen değil miydin o lanet büyülü sinsi fahişeyi istemediğini söyleyen? Kimse beni istemiyor, bir kere öğrendiler mi

Benim hakkımda daha çok şey. Dürüst olmak gerekirse, sen benim sırlarımı herkesten daha iyi biliyorsun. Ve ben senin hakkında çok az şey biliyorum." Çıplak kolum onun kine değene kadar ona yaklaşıyorum. "Bir keresinde bana karanlık bir yerden geldiğini söylemiştin. Bana bundan bahseder misin?"

Uzun, ürpertici bir nefes alır. "Berbat bir hikâye."

"Dinlemek isterim."

Solgun gözleri benimkilere dikildi. "Neden?"

"Çünkü..." Tereddüt ediyorum, ondan uzağa, altımızdaki köpük tepeli dalgaların ötesine ve ışıltılı uzaklığa bakıyorum. "Çünkü bunu anlatmanın kalbini hafifletebileceğini düşünüyorum."

"Bu konuda konuşmuyorum." Kendini parmaklıklardan uzaklaştırıyor. "Kimseyle konuşmam. Ve eğer kelimeleri ayrıştırıyorsak, Veronica-önce beni istemediğini iddia ettin. Ve seni suçlamıyorum. Eğer sana geçmişimi anlatsaydım, beni daha da az isterdin."

Koltuğuna geri dönüyor ve soğuk yahniyi çabucak mideye indiriyor. Dez beni kontrol etmeye geldiğinde Locke kaseyi ona uzatıyor.

Locke soğukkanlılıkla, "Veronica artık mutfakta hizmet vermeyecek," diye duyurdu. "Lütfen Cook'a ona hiçbir iş vermemesi gerektiğini söyleyin. Eğer yaparsa bana hesap verecektir."

"Emredersiniz lordum." Dez eğilir ve sıçrayarak uzaklaşır. Gemideki rejim değişikliğinden bu yana daha enerjik ve daha az tembel görünüyor. Kuzeni artık kaptan olmadığına göre, Dez muhtemelen Korsan Kral'a yaranmak ve yaranmak için can atıyor. Onun bu yeni tavrı bana kamarotluğumun ilk haftalarında hissettiklerimi hatırlatıyor.

Belki Locke mutfakta çalışma yasağını protesto etmemi bekliyordur ama bugün onunla tartışacak halim kalmadı. Kaptanın kamarasına geri dönüyorum ve Neelan'ın birkaç kitabıyla oyalanıyorum. Bir saat kadar sonra, daha fazla okuma malzemesi bulmak için raflarını ve dolaplarını karıştırıyorum ve çiftleşmenin çeşitli aşamalarındaki insanları tasvir eden, birbirine kötü bir şekilde dikilmiş sayfalardan oluşan bir demet buluyorum. Her çiftleşmede, partnerlerden biri sanki birleşme zorla gerçekleşiyormuş gibi acı dolu bir ifade takınıyor. Görüntüler karşısında midem bulanıyor. Kağıtları güverteye çıkarıp denize bırakıyorum.

Gece çökmüştür ve adamlar kazaları önlemek için bir kum fıçısının içine inşa edilmiş bir şenlik ateşinin etrafında toplanmıştır. Görünüşe göre Locke en iyi romu çıkarmış, çünkü herkes bağılıyor ve içtenlikle gülüyor, kafaları içkiyle bulanıklaştığında erkeklerin yaptığı gibi sallanıyor ve birbirlerini itip kakıyor. A

Kükreyen şarkı başlıyor, iğrenç sözlerle dolu ve eşsiz bir gusto ile seslendiriyorlar.

Başımı sallayarak kulübeye döndüm. Locke'un içkiyi patlatması akıllıca bir hareketti. Mürettebatı cezalandırdı ve şimdi de acıyı yatıştırarak kendini iyiliksever bir hükümdar olarak gösteriyor. İstemediğim halde, onun manipülatif dehasına hayranlık duyuyorum.

Çok geç saatlere kadar gelmesini beklemediğim için kabinin kapısını kilitledim ve soyunup lavabonun başında kendime kapsamlı bir temizlik yapmak için zamandan yararlandım.

Tam Locke'un diğer giysilerle birlikte getirdiği dayanıksız geceliği giymek üzereydim ki, kabin kilidi tüm vücudumu saran bir darbeye kırıldı ve kapı açıldı.

Locke elinde şişeyle odaya girerken çarşafı yataktan kapıp göğsüme bastırıyorum. Hâlâ gömleksiz ama göğsü sanki içerken üzerine likör dökülmüş gibi parlıyor. Kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Beni dışarıda bıraktın, Nick."

"Banyo yapıyordum," diyorum kibirli bir şekilde, çarşafı kollarımın altına sıkıştırarak. "Ve sen de içiyordun. İçmen gerekenden daha fazla, diyebilirim. Neyin var senin böyle? Wierling Adaları'nda hiç bu kadar içmemiştin."

"Geçmişini düşünüyorsun, Veronica." Adımı acı bir vurguyla telaffuz ediyor. "Senin sayende. Geçmiş aklıma geldiğinde içiyorum." Ağzını şişenin boynuna dayıyor ve biraz daha rom çekiyor.

"Sanırım yeterince içtin." Çarşafı düğümleyerek ona temkinli bir şekilde yaklaşıyorum, ne tür bir sarhoş olabileceğinden çekiniyorum - ama şişeyi almama izin veriyor. Bu gece solgun gözlerinde ıslak, umutsuz bir parıltı var, boğmaya çalıştığı bir acı.

"Hepsi hâlâ burada," diyor ağlamaklı bir sesle, şakağını işaret ederek. "Yıkamakla çıkmıyor, dövmekle çıkmıyor. Kızışıp unutamıyorum. Tanrım."

Sallanıyor ve aceleyle vücudumla onu destekliyorum. "Düşmeden önce uzanmalısın."

Elleri omuzlarıma yaklaşıyor, sıcak ve nasırlı. "Veronica." Adım yine dudaklarından dökülüyor, bu kez zengin bir okşayışla. "Veronica, çok güzelsin."

Dudaklarımdan süzölmek isteyen gülümsemeyi bastırıyorum. "Ve sen sarhoşsun." "Bir keresinde sarhoştun," diyor. "Benden seni soymamı istedin, ben de yapmadım. Ama ben istedim." Elleri boynumu kavırıyor ve ben içgüdüsel olarak

Daha önce yaşadığım boğulma olayını hatırlatan bir acı titremesiyle irkildim.

Sarhoş haliyle bile Locke tepkim karşısında mahcup olmuş görünüyor. "Benden nefret ediyorsun," diyor kederle.

"Hayır, hayır," diye onu rahatlatıyorum. "Şey-evet. Ama bazen senden biraz hoşlanıyorum." Tanrılara şükürler olsun ki güvertede kalıp kendini aptal durumuna düşürmek yerine buraya geldi. Bu kadar sarhoş olup da Korsanlar Kralı olarak otoritesini korumayı bekleyemez, değil mi? Her zaman çok kurnaz, çok kontrollü

-İçime dalıp ikimizi de zevk çılgınlığına sürüklediği zamanlar hariç.

Bu kışkırtıcı görüntüyü bir kenara itip Locke'u ranzaya doğru itiyorum. "Seninle yatağa."

Yüzüstü yatağın üzerine düşüyor, başı yastığın üzerinde yana dönük. Uzun bacakları kenardan sarkıyor ve ben çömelip botlarını çekiştiriyorum. Bu çizmelere her baktığımda *Wending Willow*'un kaptanının kırık göğüs boşluğunu hatırlıyorum ve boğazımda bir safra dalgası yükseliyor. Onu güçlü bir şeyle yıkamak için can atıyorum.

Botları çıkarmayı başardıktan sonra Locke'un şişesini koyduğum masaya dönüyorum ve kendim de bir yudum alıyorum. Hemen boğuluyorum ve ağzımdan püskürtüyorum. Çok sert olduğu kesin. Bu kadar çabuk sarhoş olmasına şaşmamalı.

Bana anlatmak istemediği hikâye, bu olağandışı dikkatsizlik olayını tetiklemiş olmalı. Ve bunu atlatmasını sağlamak da benim işim. İhtiyacım olan son şey Neelan'ın ya da diğer hoşnutsuz denizcilerin Locke'un şu anda kendinde olmadığını fark etmeleri. İsyân etmeye karar verebilirler ve onu öldürdükleri için karşılaşacakları sonuçlara lanet edebilirler. Neelan dövme seansından sonra savaşıma isteğinden tamamen yoksun görünüyordu, ama daha önce güvertede ondan farklı bir his aldım - kaynayan, intikamcı bir enerji. Locke onu tahttan indirip utandırdıktan sonra bunu beklemek normal.

Locke yastığa doğru inliyor ve ben hâlâ çarşafıma sarınmış halde ona yaklaşıyorum. Bembeyaz saç tutamı yüzüne dökülmüştü ve her nefeste dalgalanıyordu. Dikkatlice kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Artık bandana ve göz bandı takmadığı için memnunum. Saçlarını ve yüzünün tamamını görmek hoşuma gidiyor. Geniş sırtının düzlemleri boyunca uzanan ince girinti ve çıkıntıları seviyorum. Sırtındaki eğimi seviyorum.

omurgasının tabanını, tam pantolonunun düşük bantını ve poposunun kabarıklığını seviyorum. Uzun, güçlü bacaklarını seviyorum.

"Nick," diye inliyor. "Nick, hatırlamadan duramıyorum."

Yatağın yanında diz çöküyorum, ilk başta kararsızım, nasıl yardım edeceğimden emin değilim. Dürtüyle yüzüne dokunuyorum, güçlü elmacık kemiğinin eğimini takip ediyorum, çenesinin keskin açısını izliyorum, koyu renkli kaşlarını okşuyorum. Gözleri kapalı ve rahatlıyor gibi görünüyor. Ama ağzına dokunduğumda irkiliyor ve vücudunu bir ürperti kaplıyor.

Kalbim hassas bir acıyla çarpıyor. Şu anda Korsan Kral'ı göremiyorum. Sadece Locke'u görüyorum, koruyucum ve sır saklayıcım.

"Seni kimin incittiğini söyle," diye fısıldadım.

Gözleri parlayarak açılıyor ve dudakları sıkıdığı dişlerinin üzerinden geriye doğru seğiriyor. Birkaç dakika boyunca sessiz ve cam gibi gözlerle bana baktı.

"Ben Caligo'da büyüdüm," diyor.

Caligo'yu duymuştum. Bu adalar zincirinden Ivrian soyluları arasında her zaman hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle bahsedilir. Caligo yedi krallığa büyük miktarlarda temel mineral sağlar ama korkunç bir yerdir; kara dağlar, tüten yarıklar ve sıcak, kül rengi havadan oluşan çorak bir arazidir. Ya da bana öyle söylendi. Locke'un geçmişinden bahsetme konusundaki isteksizliğine bakılırsa, duyduğumdan daha da kötü olmalı.

"Madenlerde çalıştım," diye devam ediyor. "Herkes çalışırdı. Bir çocuk yedi yaşına geldiğinde madene giderdi. Çok az adam kırk ya da ellisinden sonra yaşardı. Çoğu çok daha genç yaşta öldü."

Ellerimi onun büyük ellerine doluyorum ve o konuşurken sıkıca tutuyorum.

"Günlerimi karanlıkta, yerin çok altında, sisli bir lamba ve bir birkaç alet. Sabahtan akşama kadar çalışırdım ve güneşi hiç görmezdim. Gözetmenler en dar tünellerdeki tehlikeli işleri sıkıca çocuklara yaptırıyordu ve ben hem zayıf hem de güçlü olduğum için en tehlikeli yerlere konuluyordum. İki kaya parçasının arasına sıkışıp öleceğimi sandığım anların sayısını bile sayamam. Ve bu en kötüsü bile değildi."

Elini daha sıkı tutuyorum. Geldiğini hissedebiliyorum, korkunç itirafı, sakladığı şeyi.

"En derin bölgelerde çok uzun süre çalışan madenciler kendilerini kaybettiler, insanlıklarını yitirdiler" diyor Locke. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, buğulu gözlerinden süzülen yaşlara aldırış etmiyor. "Bazıları biz çocuklara bir şeyler yaptı. Kimsenin göremediği ve duyamadığı karanlık tünellerde tuhaf şeyler."

Alnımı omzuna bastırıyorum ve gözlerimi kapatarak kendi gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin veriyorum.

"Yine de çıktım," diyor kısık sesle. "Babam iyi bir adamdı. Yıllarca biriktirebildiği her şeyi biriktirdi ve çaldı ve sonunda kimsenin bir değeri olmadığını düşündüğü küçük bir toprak parçasını, kırılğan bir kaya parçasını satın aldı. Ama o daha iyisini biliyordu. Kayadan, topraktan ve cevherden anlıyordu. Araziyi satın aldıktan sonra büyük madenleri bırakıp onun için çalıştım. Aşağıya doğru bir kuyu açtık ve orada siyah elmaslar bulduk, bazıları senin yumruğun kadar büyüktü, Nick. Onları kimseye söylemeden sessizce yonttuk ve bir tanesiyle bir gemi satın aldık. Koca bir gemi. Köhne bir şeydi ve küçüktü ama babam, annem ve bana göre bir kralın tacı gibiydi. Elmaslarımızı gizlice gemiye yükledik ve o yeri arkamızda bıraktık."

Yutkunuyor ve boğazını temizliyor. "Bu benim ilk gemimdi. *Raven's Frenzy*. Ailem küçük ve şirin bir adada günlerini huzur içinde geçirebilecekleri bir kulübe satın almıştı ama ben orada kalamazdım. Daha fazlasını yapmak istiyordum. Yedi krallıktan Caligo'nun tüm kaynaklarına el koydukları ve madenleri için bu kadar gülünç derecede düşük fiyatlar ödedikleri için nefret ediyordum. Bu krallıklardaki insanlar, fiyatların *nasıl* bu kadar düşük tutulduğunu umursamadan, madencilerin çalışma koşullarını düşünmeden ihracatımızı kullanıyorlardı. O zamanlar on altı yaşındaydım, idealist biriydim ve dünyayı kendi yöntemlerimle değiştirebileceğimi düşünüyordum. *Raven's Frenzy* ve babamın bir avuç elması ile bir mürettebat kiraladım ve yedi krallığın tüccarlarının canını *yakmaya* başladım, her seferinde bir gemi."

"Tek bir gemiyle bir korsan imparatorluğu kurdunuz," diye mırıldandım.

"Bir gemi ve acı bir nefretle dolu bir kalp." Locke'un sesi kalınlaşıyor, alkol sonunda onu alt ediyor. Gözleri kapanıyor ve yüzünün uykuya geçişini izliyorum. Kalbim acıma, hayranlık ve başka bir şeyle, sıcak, şefkatli ve şiddetli bir şeyle çarpıyor. O kadar güçlü bir duygu ki, adını koymak şöyle dursun, zar zor zapt edebiliyorum.

Titreyerek, yanaklarım hâlâ nemli, alnına hafif bir öpücük konduruyorum. Beni gürleyen bir horlamayla ödüllendiriyor.

Gecenin bir yarısı nem ve rahatsızlıkla uyanıyorum. Locke uyuduktan sonra kendimi yatağa, duvarla onun yayılmış vücudu arasına sıkıştırdım ve bir an için içinde yattığım ıslaklığın ne olabileceğine dair çok korkunç bir fikre kapıldım. Belki de o kadar romdan sonra altına işemiştir.

Ve sonra karnımın alt kısmındaki o belirgin ağrıyı, her ay aynı zamanlarda yaşadığım krampı hissediyorum.

Oh tanrılar hayır.

Ayrıca Korsan Kral'ın bebeğine hamile olmadığım için tanrılara şükürler olsun.

Kıpırdamadan yatıyor, elimi karnıma bastırıyor, derin ve üzücü bir utanç duyuyorum. *Salkım Söğüt*'teyken, kanamam olduğunda bunu sessizce halledebiliyordum. Hoş olmayan bir deneyimdi -her zaman öyleydi, evde bile- ama en azından Ivris'te hizmetçilerim, sıcak suyum ve ihtiyacım olan kadar malzemem vardı. *Wending Willow*'a gelirken yanımda biraz erzak getirmiştım ama gittiler. Artık hiçbir şeyim yok.

Burada öylece yatamam. Bir şeyler yapmak zorundayım. Bunun icabına bakmalıyım. Yatağa girmeden önce ışığı söndürdüm, böylece kabin zifiri karanlık oldu. Garip bir şekilde yataktan kalkıp lambayı bulmaya çalışıyorum.

Lambayı yakarken dirseğim okuduğum kitaplardan birini masanın üzerinden düşürdü, ve yere çarpıyor.

Locke yataktan fırladığında lamba yanar, saçları dağılmış, gözleri çılgına dönmüştür. "Ne oldu? Ne oldu?" Bileğini yüzüne sürüyor, sonra da kanlı geceliğine bakıyor. "Tanrım, Nick, yaralandın mı? Bunu sana kim yaptı?" Bana doğru koşuyor ve bileğine biraz kan bulaşmış olan elimi tutuyor. Sakarlığıma lanet olsun.

Locke çenemden tutup beni ona bakmaya zorluyor. Gözleri öfkeden bembeyaz olmuştu. "Seni kimin incittiğini söyle bana. Onu öldüreceğim, yemin ederim. Bağırsaklarını armaya asacağım ve martıların onları gagalamasını izleteceğim."

"Ugh, Locke." Titriyorum. "Kimse bana zarar vermedi. Bu benim aylık kanamam."

Dik dik bakıyor. "Senin neyin?"

"Çoğu kadının ayda bir kanaması olduğunu biliyorsun, bu doğurganlıkla ilgili bir şey." Yüzüm her saniye daha da ısınıyor.

"Nasıl çalıştığını biliyorum." Onun da yüzünün kızardığına yemin edebilirim ama lambanın sarı ışığında bunu söylemek zor. "Um-" Geniş bir elini siyah saçlarında gezdiriyor ve lekeli çarşaflardan bana bakıyor. "Ne yapmalıyım?"

"Biraz beze ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum. "Ne kadar kalın ve temiz olursa o kadar iyi. Hem de çok sayıda."

"Bezler," diye tekrarlıyor.

"Ve giyecek başka bir şey. Bana daha önce getirdiğin şeylerden daha kapalı bir şey."

Başını sallıyor. "Başka bir şey var mı?"

Elimi karnıma bastırarak irkiliyorum ve hizmetçilerden birinin her ay benim için hazırladığı bitkisel toniği diliyorum. "Hayır, başka bir şey yok." Gözlerim karıncalanıyor, kendimi kontrol etme çabalarım rağmen gözyaşlarım kabarıyor. Kanama zamanımı mümkün olduğunca gizli ve saklı tutmam, bundan bahsetmemem ya da kimsenin bunu bilmesine izin vermemem öğretilmişti. Bu rehberlik hâlâ benimle ve denizlerde binlerce gemiye hükmeden Korsan Kral'ın önünde kanama utancını yaşamak aşağılayıcı olmanın da ötesinde.

Locke merakla bana bakıyor. "mu?" "Evet,"

diye sızlanıyorum. "Ve bu utanç verici."

Nefes nefese bir kahkaha attı. "İtiraf edeyim, ilk başta beni korkuttun. Ama sadece küçük bir kan, aşkım. İcabına bakacağım."

Ben yataktaki kirli çarşafları çıkarıp altındaki yatağı temizlemeye çalışırken o yalınayak kulübeden dışarı çıkıyor. Şilte şimdiden bir dizi şüpheli leke görmüştü, bunlardan bazıları kahverengiydi.

eski kan, bu yüzden pisliğe katkıda bulunduğum için kendimi kötü hissetmiyorum. Ama iğrenç bir şeyin üzerinde uyuduğum fikrinden nefret ediyorum. Evimdeki rahat yatağımı, yastıklarımı, kendi rahat geceliklerimi ve iç çamaşırlarımı, kokulu sabunlarımı ve parfümlerimi istiyorum-

Locke kolları dolu olarak döndüğünde ben yerde, kirli çarşaf yığınının üstünde oturmuş, dizlerimi yukarı çekmiş ve yüzümü ellerime gömmüş, sessizce hıçkırarak ağlıyordum.

"Acını dindirmek için biraz likör ister misin?" diye sorar.

"Sorun acı değil," diye burnumu çekiyorum. "Bu korkunç yatak, bu kamara ve her şey yüzünden. Bu lanet gemiden inmek istiyorum Locke, artık buna dayanamıyorum." Yeni bir hıçkırık dalgası beni ele geçiriyor.

Locke önümde diz çöküyor ve başımı göğsüne çekiyor. Dün ona ne söylediğim, onun bana ne söylediği ya da ne hakkında kavga ettiğimiz umurumda bile değil; kollarımı ona doluyor ve ağlıyorum.

Ağlamam bittiğinde, getirdiği yeni çarşafarla yatağı düzeltiyor, ben temizlenip malzemeleri ve yeni kıyafetleri kullanırken arkasını dönüyor. Daha sonra kanlı çarşaf ve gecelik ortadan kayboluyor.

Yatağa geri dönüyorum, bacaklarımı yukarı çekerek yan tarafıma kıvrılıyorum ve içimdeki sızıyı biraz olsun dindirmeye çalışıyorum.

Locke elinde dumanı tüten bir fincanla tekrar kulübeye girer. "Çay," diyor. Ağzım açılıyor ama sözcükleri oluşturamıyorum.

Korsan Kral bana çay getirdi.

Acı çeken birkaç korsanın sikine dövme yapan aynı ellerle.

Bir kılıcı savurup bir adamın boğazını kesen parmaklarıyla ranzanın üzerine temiz çarşaf serdi.

Nefesimi kesen elleriyle, ben ağlarken saçlarımı okşadı. Ve bana çay yaptı.

Bir hırsız ve katili sevmek yanlış. Ama için çok korkuyorum.

Ben bir yastığa yaslanıp çayımı içerken Locke yatağın kendi tarafına yerleşiyor. Büyük bir ranza değil ama kaptan boyunda, gemideki çoğu ranzadan daha geniş; arada bir parça boşlukla iki kişinin sığabileceği kadar.

O yanımda uyuklarken, ben kendi kalbimin ifşasını düşünüyorum.

Sanırım daha önce de bir katili sevmiştim. Farklı bir şekilde elbette. Mordan'ın cinayetleri ruhumu dehşete düşürürken Locke'un cinayetleri açık, cesur ve dürüsttü. Temiz mi? Bu iki kelimeyi *öldürmeye* uygulamak yanlış gibi görünüyor ama Locke sadece adil bir dövüşte ya da Taçlı Kafatası yasasını çiğnemenin cezası olarak adam öldürüyor.

Mordan yavaşça, alçakça, gizlice, masumları avlayarak öldürdü. Boğazlarındaki havayı çalarak, ciğerlerini dümdüz ederek. Onları içten dışa doğru emdi.

Çay fincanı ellerimde sallanıyor ve bileklerimi sabitlemek için dizlerime dayıyorum.

Locke Mordan'ın hava büyüünde hassas olmadığını söylemiştim. Ama doğruyu söylemek gerekirse

-Olabilir. Ölümcül derecede hassas.

Onun için bahaneler uydurmamalı, onun için yalan söylememeli ya da cesetleri saklamasına yardım etmemeliydim. Birine söylemeliydim.

Çocuktum. Ne yaptığımı anlamıyordum.

Ama yeterince anladım. Yanlış olduğunu bilecek kadar. Onu durdurmam, bir şeyler söylemem, yardım istemem gerekirdi.

Her zaman ağlar ve bir daha yapmayacağına söz verirdi. Ve sonra, gardımı düşürdüğümde, onunla tepelerde ve yollarda dolaşmak yerine arkadaşlarımla oynadığımda, tetikte yerine uyuduğumda yine öldürürdü. Önce hayvanları, sonra da komşu malikânedeki hizmetçilerin kızı olan küçük bir kızı. Herkes onun nehre düştüğünü düşündü, çünkü nehir eriyen kar sularıyla kabarmıştı. Cesedini hiç bulamadılar.

Ama nerede olduğunu biliyorum.

Başkaları da vardı. Dört kişi daha. Mordan'ın nişanlısının ailesinin malikanesine hortum gönderdiği gün öldürdüklerini saymıyorum.

O insanları kendi ellerimle öldürmedim ama bir bakıma onların ölümünden Mordan kadar ben de . İlk seferden sonra konuşmuş olsaydım, belki de diğer ölümler olmazdı. Ama onu kaybetmek istemedim. Yeterli zaman ve büyü verildiğinde onu düzeltebileceğimi düşündüm.

Gözlerimi kapattığımda hala kafamın içinde onun sesini duyabiliyorum. "Isır beni, Veronica. Beni sakinleştir. Beni durdur." Kendi derisini keser ve kanı almam için beni zorlardı. İhtiyacım olduğunda kullanmam için bana bir bıçak bile vermişti. O bıçak hala güvertenin altındaki uyku odasında bir yerde. Onu bir daha görmek istediğimi sanmıyorum.

Çayımı avuçlayarak daha sıkı kıvrılıyorum. Neden kardeşimi arıyorum ki? Onu sevdiğim için mi? Belki ve ondan korktuğum için de. Kontrolsüz bırakılırsa yapacaklarından korkuyorum ve zaten olabileceği şeylerden korkuyorum. O on yedi, ben on iki yaşındayken Ivris'ten ayrıldı. Sekiz yıl oldu. Bunca zamandır ne yapıyordu? Neden onu bulma şansım olduğunu düşündüm ki?

Belki de onu bulmayı hiç beklemiyor ya da istemiyordum. Belki de bu arayışı, beni harekete geçirecek ve evden ayrılmak için bana güç verecek bir hedefe ihtiyacım olduğu için uydurdum.

Ve yine de - eğer Mordan'ı bulup midemdeki bu dehşeti sonsuza dek yatıştıramazsam, nerede olduğunu merak etmeye devam edeceğim. Geçmişteki ve gelecekteki kurbanlarından binlerce hayali kan lekesi taşıyacağım. Yapılması gerekeni yapamayacak kadar aptal, zayıf ve *sevgi dolu* olduğum için tüm bu şekilsiz suçluluk duygusunu taşıyacağım.

Ona yardım edemiyorsam, edebilecek birini bulmalıydım. Ve bunu başaramazsam, onu yıllar önce kendim öldürmeliydim.

Bu düşünce zihnimde bir araya geldiği anda midem isyan ediyor, acı ve bulantıyla kıvranıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve mide bulantısı boyunca nefes alıyorum.

Bu düşünceyi daha önce aklımdan geçirmediğim değil. Ama bunun üzerinde çok uzun süre duramam. Kardeşim, öz kardeşim.

Çayın geri kalanını içmek için kendimi zorluyorum ve bardağı yastığının yanına koyup yatağa doğru kayıyorum. Güneşin doğmasına fazla zaman kalmadı ve Locke tekrar güverteye çıkacak. Kaptan ve Korsan Kral rolüne bürünecek ve bu samimiyet gecesi sona erecek. O bana bugün sergilediği vahşi sahiplenme duygusuyla davranırken ben de kasıla kasıla yürümek zorunda kalacağım. Dürüst olmak gerekirse çok da umurumda değil. O ruh halindeyken beni tutuşundaki bir şey romdan daha sarhoş edici.

Ertesi gün kramplar geçip güvertede dolaşabilecek hale gelene kadar zamanımın çoğunu kaptanın kamarasında kitap okuyarak ve dinlenerek geçiriyorum. Locke armada, yine üstsüz, tayfalara sorunlu bir yelken parçasında yardım ediyor. Anlaşılan artık dövmesini saklamak zorunda olmadığı için gömleklerden vebadan kaçır gibi kaçıyor. Buna aldırmiyorum çünkü bu, ne zaman halatlara baksam onun pırıl pırıl tenini ve kaslı gövdesini görebileceğim anlamına geliyor.

Locke da tacını takmıyordu. Hâlâ kaptanın kamarasındaki masanın üzerinde duruyor. Sanırım çalışırken takmak için rahat bir şey değil. Ravensbeck'te ne sıklıkla takıyor? İnsanlar onu dövmesinden tanıyacaksa, orada da çok fazla gömleksiz geziyor olmalı. Kibirli piç herhalde herkesin o karın kaslarına, terden parlayan o tatlı karın kaslarına bakmak için can attığını düşünüyordur...

Dudağımı ısırarak bakışlarımı kaçırıyorum.

Elbisem bugün daha uzun, bacaklarımı biraz daha örtüyor ama yakası aynı şekilde düşük. Neelan ön tepeye doğru giderken yanımdan geçerken göğüslerime uzun uzun bakıyor. Bırak baksın. Yeni dövmesi sayesinde hayatının geri kalanında beni ya da bir başkasını zorla alamayacak.

Karşılığında meydan okuyan bir gülümsemeye izin veriyorum ve Neelan'ın bakışları kaşlarını çatarak uzaklaşıyor.

Sıkılarak, Dolomon'un kapısı deniz meltemlerine sonuna kadar açık çalışma masasında durduğu navigatör kamarasına gidiyorum.

"Bana rotamızı gösterebilir misiniz?" Ben soruyorum.

Tereddüt eder, sonra başını sallar. "Elbette leydim. Gelin, şuraya bir bakın." Harita üzerinde çizilmiş birkaç küçük yeryüzü şeklini işaret ediyor. "İşte gideceğimiz yer, Scarab Takımadaları. Yoksul bir adalar kümesi, fazla bir şey yok

ve toprak çoğunlukla tarım için çok kayalık. Biraz ticaret yapıyorlar ama çoğunlukla balıkçılık ve benzeri şeyler. Yarın bir ara limana varmalıyız."

"Ve sonra Ravensbeck'e?"

"Evet, leydim."

Haritayı tarıyorum, gözlerim bir limandan diğerine atlıyor. Shorn Denizleri'nde bu kadar çok ada olduğunu bilmiyordum. "Ravensbeck'i göremiyorum."

Dolomon, "Çünkü burayı herhangi bir haritada işaretlememize izin verilmiyor," diyor. "Bir kralın casusunun eline geçme ihtimaline karşı. Dövmem yüzünden size nerede olduğunu da gösteremem. Ravensbeck'e ulaştığımızda sen de işaretleneceksin."

Şaşırdım, kaşlarımı çattım. "Korsan Kral'ın bana dövme yapacağını mı düşünüyorsun?"

"Dövme yaptırmak istemeyenler Ravensbeck'te kalmak zorunda. Yani bir noktada başka bir yere gitmeyi düşünüyorsanız, geri kalanımız gibi işaretleneceksiniz."

"Peki bu işaret Ravensbeck'in yeri hakkında bir şey söylememi engelliyor mu?"

"Bu doğru." Dolomon koyu kahverengi bir el uzatıyor. Bileğinin etrafında metal halkalardan oluşan bir zincir ve derisine işlenmiş yapraklar seçebiliyorum. "hakkında konuşamazsın, yazamazsın, birini ona yönlendiremezsin, hiçbir şey yapamazsın. Ve eğer büyüü zorlamaya ya da bozmaya çalışırsan, ölürsün."

"Tanrım." Dövmeyi daha yakından inceliyorum. "Locke, yani tasarımı Korsan Kral mı seçiyor?"

"Genellikle herkes kendi dövmesini seçer," diye açıklıyor Dolomon. "Korsan Kral dışında iki dövmeci daha var ama kimse onların kim olduğunu bilmiyor. Tüm dövme büyücüleri çalışırken kimliklerini korumak için maske takarlar. Büyülü bir dövme yapan bir dövmeci aynı zamanda onu silebilir, ya da ben öyle duydum."

"Korsan Kral'ın bir dövme büyücüsü olduğu herkes tarafından biliniyor mu?"

"Sanırım çoğu bunu biliyor ve daha önce bilmiyorlarsa bile bu yolculuktan sonra bilecekler."

"Ama gemideki her bir adama bağlılık işaretini kimin yaptığı hâlâ bilinmiyor," diyorum. "Ve dövmecinin kimliğini bilmeden kimse işareti sildirmeye zorlayamaz."

"Aynen öyle leydim."

Zihinsel olarak dövme büyüsü hakkında şu ana kadar bildiklerimi bir araya getirdim. Locke -ve muhtemelen yanında çalışan diğer dövmeciler- insanları

dövmeler, sınırlı bir şekilde. İşaret aracılığıyla birini belirli bir yemine bağlayabiliyor. Yeminin gücünü veya yoğunluğunu da kontrol edebiliyor gibi görünüyor. Ravensbeck'in yerini koruma yemini gibi bazı yeminler ölüm cezası taşıyor. Ancak Korsan Kral'a bağlılık yemini gibi diğer yeminler - Locke bunun ceza olmaksızın üstesinden gelinebileceğini söyledi. Korsanlar bu konuda hâlâ özgür iradeye sahipler. Önemli bir ayrım ve Locke'un sahip olduğu güç hakkında içten içe paniklemeye başladığımda beni biraz rahatlatan bir ayrım.

"Ravensbeck'e varmamıza ne kadar var?" En tatlı ses tonumla soruyorum. "Scarab Takımadaları'ndan ayrıldıktan birkaç gün sonra," diye yanıtlıyor Dolomon.

Hızla Scarab Takımadaları'nın etrafındaki işaretleri tarıyor, yaklaşık mesafeleri ölçmeye ve Ravensbeck'in nerede olabileceğini tahmin etmeye çalışıyorum. Locke'a asla ihanet etmeyi planlamıyorum ama bilgi değerli ve güçlü bir para birimidir. Bir gün bu bilgiye ihtiyacım olabilir.

Karnım zil çalıyor çünkü bir haftadan kısa bir süre sonra, yedi kralın bulmak için fideye ödeyeceği gizli korsan cennetine ayak basacağım.

Scarab Takımadaları, kavurucu güneşe maruz kalan bir dizi kayalık adadır. Kıyı şeridi boyunca kayalar arasında dalgaların sürüklediği ağaçlardan ve kireçtaşından yapılmış gecekondular kümelenmiş. Karaya çıktığımız adada beyaz deniz kabuklarıyla bezenmiş saf kumlar yerine sarı köpük kümeleri ve gri kumsallarını süsleyen hastalıklı görünümlü büyümeler var. Hava ölü balık ve daha fazlası kokuyor - çiğ, sızan, mide bulandırıcı bir şey.

"Burada ne oldu?" Mırıldanıyorum.

Hanschel içinde oturduğum kayığı dümenleyerek kıyıya yaklaştırıyor ve sessiz, gerçekçi bir tonda cevap veriyor. "Eskiden çok daha güzeldi. Ağaçlar falan. Bu adalar altın sarısı güzel bir kereste olan gildwood ile ünlüydü. Zenginlerin konaklarında mobilya olarak çok güzel görünürdü. İlk keşfedildiği zamanları hatırlıyorum, yedi krallıktaki herkesin yaldız ağacına aç olduğu zamanları. Oduncularla dolu gemiler buraya yanaşır ve ormanın büyük bir kısmını bir kerede keserlerdi. Onlardan birinde olduğumu söylemekten utanıyorum."

Onu izlerken Hanschel'in kahverengi alnındaki kırıksıklıklar derinleşiyor ve yıpranmış dudakları geriliyor. Her ne kadar korsan olsa da, burada olanlardan ve bu olaydaki rolünden dolayı kendini suçlu hissediyor.

"Doğru değildi," diye homurdanıyor. "O zaman biliyordum ama kendime bunun benim sorunum olmadığını söyledim. Sadece paramı alıyordum, anladın mı? Sadece işimi yapıyorum. Ama benim gibi adamlar -Bu adaları anakaradaki zengin piçler için soyduk. Soyduk

Onları çıplak bıraktık. Ne kadar hızlı soyarsak, yaldız ağacının fiyatı o kadar yükseliyor ve daha fazla ağaç avcısı testereleri ve baltalarıyla limana geliyordu. Adalıların bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Silahları yoktu ve çok az teknolojileri vardı. Ağaçları aldık ve adalılara değersiz hurdalarla ödeme yaptık, tıpkı soyguncular gibi." Hanschel boğumlu parmaklarını alnında gezdiriyor. "Farkına bile varmadan, son adadaki son yaldız ağacını da almıştık"

"Peki ya tohumlar? Ağaçları yeniden dikebilirler mi?"

"Bir yaldız ağacının olgunluğa erişmesi yüz yıl sürüyor," diyor Hanschel. "Adalıların birkaç yeni koru kurduklarını duydum ama yerini kimseye söylemiyorlar. Daha fazla kaçak avcının yavru ağaçları henüz körpeyken yakalamasından korkuyorlar. Ve o ağaçlar büyüdüğünde, yaldız ağacı çılgınlığının tekrar yaşanacağından hiç şüphem yok. İnsanlar öğrenmiyor, görüyorsunuz."

Direği kıyıya çakıyor ve yanımızda getirdiğimiz bir tahtayı alıp kayığın kenarından kuru kuma doğru yatırıyor. Kalkmama yardım ediyor ve ben de kötü kokulu kuma ulaşana kadar sörf tahtasını nazikçe yürütüyorum.

"Bu sarı köpük de ne?" diye sordum.

Hanschel, "Bazı ağaç avcıları ahşabı gemiye almadan önce burada keser ve iyileştirirdi," diye yanıtlıyor. "Odunu hazırlamak ve alıcıları için iyi durumda tutmak için kimyasal ovucular kullanırlardı. Akıntı doğrudan denize giderdi ve hala sulardan temizlenmedi. Kıyı boyunca yaşayan canlıların çoğu bununla kirlenmiş durumda. Adalılar temiz balık bulabilmek için resiflerin ötesine gitmek zorunda kalıyor."

Ona daha fazla soru sormaktan kaçınıyorum çünkü o ve diğer korsanlar Locke'un ada halkına vermeyi planladığı erzakları boşaltmakla meşguller. Locke'un kendisi de Neelan'la birlikte çoktan karaya çıkmış durumda; ilerideki gecekondu kasabasında bir yerlerde ada liderleriyle konuşuyorlar. Benim *Ardent*'te kalıp dinlenmem gerekiyordu ama kramplarım çoktan geçtiği için karaya çıkmayı tercih ettim. Locke beni beklemiyor, bu da bana hoş bir özgürlük ve yaramazlık hissi veriyor.

Deniz havası burun deliklerini yakmamalı ve ciğerleri kavurmamalı ama bu hava öyle. Kokulu kumda aceleyle ilerliyorum, parmaklarımı ağzımı ve burnumu hava yoluma giren pis miazmadan için birleştiriyorum. Kum tepelerine ulaştığımda biraz daha rahat nefes alabiliyorum.

Gecekondu kasabası, sahil boyunca uzanan kayalıkların arasından başlayıp kum tepelerine doğru uzanır ve kum tepelerinin ötesinde düz, güneşin kavurduğu bir karmakarışıklığa yayılır.

beyaz çatılar. Bazı binaların uzun zaman önceki refah döneminden kalma olduğu açık; daha büyük ve daha iyi inşa edilmişler. Ama o binalar bile bakımsız kalmış. Güneş ve fırtınalar burayı, gelişigüzel barınaklar halinde bir araya getirilmiş kireçtaşı ve ağarmış dallardan oluşan bir kemik bahçesinden biraz daha fazlası olana kadar patlatmış.

Ada sakinleri de en az binaları kadar güneşten kavrulmuş ve solmuş. Kıyafetleri ve yüzleri Wierling Adaları sakinlerinin renk ve canlılığından yoksundur. Burada, Scarab Takımadaları'nda, insanlar soluk gölgelerdir, kuruyan balık raflarının yanında kamburlaşmış, yılanbalığı çorbası tencerelerinin üzerine eğilmişlerdir. Bir çocuk bir kasenin yanına çömelmiş, kabukları ince bir toz haline getiriyor ve sonra onları jelatinimsi bir maddeyle karıştırarak yemek için olmadığını umduğum bir macun yapıyor.

Bugün uzun, ipeksi bir etek giyiyorum; altın ve minik parıltıya sahip taşlarla işlenmiş koyu yeşil. Kireçli zemine sürtünmesin diye kumaştan avuç avuç tutuyorum. Korsem sadece göğüslerimi örtüyor, göbeğimi ve belimi açıkta bırakıyor ama tüllü, ışıltılı bir eşarp ile örtülüyüm, bu da biraz daha fazla örtücülük sağlıyor. Saçlarım hala kısa ama artık daha az dalgalı görünüyor ve başımın üzerinde ve yüzümün etrafında gevşek kumral dalgalar halinde kümeleniyor.

Görünüşüm çevremle çok keskin bir tezat oluşturduğu için kendimi utangaç hissetmekten alamıyorum. Sıska çocuklar barakalardan çıkıp bana bakmaya başladığında kendimi daha da kötü hissediyorum. Buranın yoksul bir yer olduğunu biliyordum - neden bu insanlara verecek bir şey getirmedi?

Elbette, kendime ait sunacak hiçbir şeyim yok. Gemideki her şey Locke'a ait, ben de dahil. Bana henüz gerçek parayla ödeme yapmadı ve ben de bunun için baskı yapmadım. Beni bu yoksul halktan ayıran çok ince bir çizgi var; bu çizgi Locke'un bana olan sevgisi sayesinde yerinde duruyor. O olmasaydı, ölmüş ya da yoksul olurdum. Ne kadar minnettar olsam da, kurtarıcım olduğu için ona biraz içerliyorum.

Gecekondu kasabasının içinden geçen kumlu patikada yürürken çocuklar bana yaklaşıyor. "Bu Korsan Kral'ın kraliçesi," diyor içlerinden biri cesaretle diğerlerine.

Kulağa "Korsan Kral'ın fahişesi"nden çok daha hoş geliyor. Konuşan kıza gülümsüyorum ve o da bana yaklaşıyor.

"Adın ne?" diye soruyor.

"Ben Veronica." Duraksadım, ona gülümsedim. "Yiyecek bir şeyiniz var mı?"

Kalbim sıkışıyor. "Bilmiyorum, ama Korsan Kral'ın adamları kıyıya başka şeylerle birlikte biraz getiriyorlar -kıyafetler, lamba yağı, mumlar, kumaş- başka ne olduğundan emin değilim. Burada neye ihtiyacın var?"

"Her şey," diyor boş gözlü bir çocuk. "Her şeye ihtiyacımız var."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Düşüncesizce parlak gazlı bezi gövdemden sıyrıyorum ve kıza uzatıyorum. On beş yaşlarında görünüyor, güzel bir şeyin değerini bilecek ve onunla ilgilenebilecek durumda. "Senin için."

Gözleri parlıyor ve giysiyi kapmak için sıcıyor. Yumuşak bir iç çekişle kumaşı parmaklarının arasından geçiriyor.

"Ve sen." Parmaklarım eteğime dikilmiş mücevherlerden birini tutarken çocuğa başımla selam veriyorum. Elmas değiller ama gerçek yarı değerli taşlar, bir değerleri var. Belki bu aç çocuklar için hemen işe yaramayabilir ama sahip olduğum tek şey bu. Mücevheri çocuğa uzatıyorum ve o da hevesle kabul edip avucunun içinde yuvarlıyor.

Etrafımda daha fazla çocuk kümeleniyor ve giysilerimden daha fazla parıldayan mücevher koparıyorum, verecek başka bir şeyim kalmayana kadar onları dağıtıyorum. Bir zamanların güzel eteği şimdi mücevherleri söktüğüm yerlerde küçük deliklerle dolu ve nakış iplikleri sarkıyor ve yer yer kopuyor, ama umurumda değil, çünkü etrafımdaki çocuklar gülüyor, seviniyorlar.

"Beneklerini sevdim," diyor küçük bir kız utangaç bir şekilde, kolumun üzerinde kalın bir şekilde kümelenmiş çillere dokunarak.

"Teşekkür ederim. Saçını beğendim." Küçük yüzünü çevreleyen tüylü sarı telleri hafifçe okşuyorum.

Kayıktaki korsanlar fiçılar ve sandıklar taşıyarak yanımdan geçiyorlar, ben de çocuklara başımı sallayarak onları takip ediyorum. Bir zamanlar çok güzel olması gereken büyük bir binaya giriyorlar. İç duvarları bir zamanlar belki de yaldız ağacıyla kaplanmış gibi görünüyor ama tüm tahtalar sökülmüş ve yerlerine dalgaların karaya attığı odun şeritleri yerleştirilmiş.

Büyük bir masa ve köhne sandalyelerle donatılmış geniş bir odada, Locke ve Neelan bir grup ada sakininin arasında durmaktadır. Locke bugün siyah tacını ve uzun siyah paltosunu giyiyor, ancak altında gömlek yok, bu yüzden inanılmaz derecede seksi görünüyor.

"Ah, işte bir sonraki taksit," diyor, adamlarının taşıdığı malzemelere doğru bir elini uzatarak. Sonra bakışları bana takılıyor, yıkık dökük eteğime ve zar zor giydiğim korseme. Çocuklardan birkaçı beni içeri kadar takip etti ve etrafımda kümelendiler, onlara verdiğim mücevherleri incelediler, eteklerimi tuttular, kollarımdaki çilleri incelediler ve

Parmaklar. Locke'a çaresizce gülümsüyorum ve o da bana kalbimin içini dışına çıkaran ani, muhteşem bir sırtışıla karşılık veriyor.

Locke bir saat boyunca adanın lideriyle, saçları ağarmış, zayıf, ciddi bir kadınla konuşur. Bu arada korsanlar daha fazla hediye ve erzak getiriyorlar - Locke'un başlangıçta sağlamayı amaçladığı paydan daha fazla olduğundan şüpheleniyorum. Bir korsana göre, şaşırtıcı derecede cömert ve bunun farkına varmak içimi ısıtıyor.

Çocuklarla sohbet ederken, Locke'un ada lideriyle yaptığı konuşmayı yarı dinliyor, ödülün takımadalardaki diğer adalardaki yerleşimlerle paylaşılması konusundaki ısrarını duyuyorum. Kadın hemen kabul ediyor ve gece için yetersiz misafirperverliklerini sunuyor.

"Korsan Kral'a sunacak pek bir şeyimiz yok," diyor. "Ama sahip olduklarımız sizindir, en derin teşekkürlerimizle. Ve eğer fırtına geçerken sessizce uzanacak bir yere ihtiyaç duyarsanız, size bu sığınağı sağlayabiliriz."

"Teşekkür ederim," dedi. "Halkım bu gece gemide yemek yiyip uyuyacak, ama belki kadını, ben ve birinci subaylarım burada kalabiliriz?"

"Odaları hazırlatacağım," diyor kadın hevesle.

Locke'un durumu ele alışını yine takdir ediyorum. Tüm mürettebatı bu insanlara dayatmak zor olurdu ama misafirperverliklerini tamamen reddetmek gururlarını incitirdi. İkisi arasında ustaca bir uzlaşma ayarladı. Ve Neelan'ı karada bizimle tutuyor, böylece gece yarısı isyan girişiminde bulunma şansı yok.

Ayrıca gemide olmayan bir yataкта uyuyabiliyorum.

Diğer korsanlar *Ardent*'e dönerken, Neelan, Dolomon, Shem ve Hanschel Locke ve benimle birlikte adada kaldılar. Öğleden sonra geç saatlerde vardık ve mor karanlığın perdeleri adanın üzerine düşmeye başladı bile, kenarlarının sertliğini yumuşatıyor. Ama havadaki ekşilik devam ediyor, giysilerimi ve gözeneklerimi doyuruyor gibi görünüyor. Önümüze konan balık yahnisi ve gevrek ekmekten hatırı sayılır bir miktar yemekte zorlanıyorum ama Locke ikimize de yetecek kadar büyük bir iştahla hepsini tüketiyor ve benim porsiyonumu da bitiriyor.

Daha sonra büyük binadan çıkıp şenlik ateşinin yakıldığı sokağa giriyoruz. Daha önce tanıştığım çocuklar ateşin büyüklüğünden büyülenmiş görünüyorlar. Belki de köylüler adalarında neredeyse hiç ağaç olmadığı için sık sık şenlik ateşi yakmıyorlar. Yıldız ağaçları birincil tür olmalı ya da belki de varlıkları adadaki diğer ağaçlarınkıyla iç içe geçmişti, çünkü benim boyumdaki çalı çırpıdan daha uzun bir şey görmedim.

Locke'un ısrarıyla, Neelan bir şarkıda ona katılmayı kabul eder. Önemli başarısızlıklarına rağmen, eski kaptanın çarpıcı bir tenor sesi vardır. Locke'un saten baritonu ve Hanschel'in çakıllı basıyla harmanlandığında ortaya çıkan etki muhteşemdir. Adalılar mest olmuş bir şekilde dinliyor ve beni en yakın arkadaşları olarak gören çocuk sürüsünün arasında otururken ben de aynı şekilde oluyorum.

Sonunda, karanlık iyice koyulaştığında Locke ayağa kalkıyor ve herkese iyi geceler diliyor. Başını bana doğru salladı, yatağını paylaşmak için para alan herhangi bir kadına yapabileceği kaba bir çağrı. İçimi çekerek kendimi çocuklardan ayırıyorum ve onu takip ediyorum.

Bize verilen oda binanın birinci katında, arka tarafa yakın bir yerde. Bu adadaki diğer her şey gibi balık ve ekşi küf kokuyor ama adalılar bir vazoyu güçlü kokulu bitkilerle doldurmuşlar. Sanırım burada çok az çiçek var, hava sıcak olmasına rağmen hiç çiçek görmedim.

Bitişikteki küçük bir odada, ılık suyla dolu, dövülmüş bakır bir küvet var. Önce Locke'un kullanmasına izin veriyorum, böylece kanlı suda oturmak zorunda kalmayacak. İş bitince hemen yıkanıyorum. Kanama zamanlarımda yıkanmayı hiç sevmedim, yine de mümkün olduğunca temiz kalmayı tercih ederim.

Yatak odasına döndüğümde Locke çırılçıplak, kaba çarşafların üzerine yüzükoyun uzanmıştı. Tacı yan masanın üzerinde duruyor ve giysileri yerde birikmiş. Keyif yaptığı için onu suçlamıyorum; yatak Neelan'ın kulübesinde paylaştığımız ranzadan iki kat daha büyük.

Locke'un tüm vücudunu aynı anda görmek boğazımda ve göğsümde titreşen bir ısıyı tetikliyor ve bu ısı alt kısımlarıma yayılıyor. Muhteşem bir sırtı var, o taçlı güve ve bıçak spreysi ile çok güzel dövme. Kıcı da kaslı ama yeterince yumuşak; avuçlarımı üzerinde gezdirmek ya da belki de dişlerimi o sert erkek eti kıvrımına istiyorum.

Başını çevirip bana bakıyor. Üzerimde yere kadar uzanan etek ucundan fırfırlı yakasına kadar düğmeli, bakire görünümlü bir gecelik var.

"Üzerinde çok fazla kıyafet var," diyor Locke onaylamayarak. "Kendine saygısı olan hiçbir fahişe böyle bir şey giymez."

"Adalılardan birinden ödünç aldım," diyorum ona.

"En azından birkaç düğmesini aç."

"Az önce ne dediğini duyduğundan emin değilim," diye karşılık veriyorum. " 'Kendine saygısı olan fahişe mi? Böyle bir yaratık var mı? "

Dirseklerinin üzerinde duruyor. "Bazı insanların seksten zevk aldıkları ve bu konuda iyi oldukları için para karşılığında hizmet verdiklerinin farkında olduğunuzu sanmıyorum. Yeteneği olan herkes gibi onlar da bunu paylaşmak istiyorlar."

"Bu işte iyiyim, ama herkese vermiyorum-" Ama kendimi durduruyorum, çünkü anneme karşı gelmeyi takıntı haline getirdiğim zamanlarda, eve döndüğümde bunu herkese vermiştim.

Locke bir kaşını kaldırır. "Ve işte burada, aşkım. Onu verdin ve bunun için para bile almadın. Bu anlaşmadan bir koca ya da sadık bir eşten kalıcı bir sevgi de elde etmedin. Umarım biraz zevk almışsındır."

"Çoğu zaman," diyorum isteksizce. "Her zaman değil."

"Hm." Bir elini dalgalı saçlarının arasında gezdiriyor. "Belki de iddia ettiğin gibi bir uzman değilsin. Belki de adamlar aldatılmış hissetti ve seninle daha fazla uğraşmamaya karar verdi."

"Pislik herif," diye hırlayarak yanındaki yatağa bağdaş kuruyorum. "Bu işte çok iyiyim. Kesinlikle öyle düşünüyor gibisin."

"Yeteneklerinden sadece birkaçını tattım." Sırıttırıyor. "Adil bir yargıya varmak için daha geniş bir örnekleme yapmam gerekir."

"Demek mesele buymuş. Böyle bir hizmet vermek zorunda kalmayacağımı söyledikten sonra, seni memnun etmem için beni manipüle etmeye çalışıyorsun."

."

"Sen istemedikçe olmaz." Sırıttışı genişliyor, ama gözleri kapüşonlu, şehvetli ve aynı zamanda eğlenceli.

Kıçının yanağına sertçe vuruyorum ve o da havlıyor, "Tanrım, Nick! Bu acıttı." "Eminim benim için yediğin kırbaç daha çok canını yakmıştır." O sıcak parıltısı

Avucuma değen teni bir an için çok fazlaydı. Ona tekrar dokunmamak için elimden geleni yapıyorum. "Yine de hiç yara izi görmüyorum."

"Sana söylediğim gibi, ben herkesten daha hızlı iyileşirim. Aileden gelen bir özellik."

"Yani yetenekleriniz kalıtsal mı? dövme büyüsüne sahip başka biri var mı?"

"Hayır. Ailem ve ben Caligo'dan ayrılana kadar da keşfedememiştim. Durduğumuz ilk limanda bir ambiyans okuyucu vardı, bir kişinin güçlerini ayırt edebilen biri. Kişi başı iki sterline okuma yapıyordu, ben de onun standına uğradım. Benimkini okuduğunda neredeyse sandalyesinden düşecekti. Ona gelen çoğu insanın hiçbir gücü olmadığını söyledi, bu yüzden benimki kadar nadir bir yeteneğe sahip biriyle karşılaşmak şok ediciydi."

"Ve sana dövme büyüsünü o mu öğretti?"

"Bana bu konuda bir broşür verdi ve farklı bir adada yaşayan başka bir dövme büyücüsünden bahsetti. O zamanlar zaten korsan olmayı planlıyordum ama *Kuzgunun Çılgınlığı*'nı o bölgede yönetirken birkaç ayda bir uğrayıp dövme büyücüsünden ders alıyordum. Şimdi Ravensbeck'te benim için çalışıyor."

"Sırtına dövme yaptı mı?"

"O yaptı. İhtiyacım olduğunda tacı derimin içinde eritmek için bir büyü yapmama yardım etti."

"Peki buna bağlı bir yemin var mı?" Parmak uçlarımı kürek kemikleri üzerinde yayılan güve boyunca gezdiriyorum.

"Hayır," diyor. "Güveleri her zaman sevmişimdir; ışığa aşık olan gece yaratıkları."

"Yumuşaktırlar," diye cevap veriyorum. "Ve kırılgan." Avuç içim omurgasına yerleşiyor. "Bazı insanlar onlardan korkuyor," diye cevap veriyor.

"Peki ya ayak bileğinin etrafındaki örgülü dövme? Sıradan bir korsan gibi davranırken bana bunun Ravensbeck'in nerede olduğunu söylemeni engelleyen bağlılık dövmen olduğunu söylemiştin. Yalan mı söylüyordun, yoksa bu doğru mu?"

"Yalan söylüyordum." Suçluluk duygusu hissetmeden, yumuşak bir şekilde itiraf ediyor. "Bu sadece bir dövme. Diğerleri gibi kendimi gizliliğe bağlamadım. Muhtemelen dünyada Ravensbeck'in yerini sözlü olarak söyleyebilen ya da haritada gösterebilen tek kişi benim."

"Bana nerede olduğunu gösterir misin?"

Yüzümü dikkatle inceliyor. "Neden bilmek istiyorsun? Bana ihanet etmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır." Gözümü kırpmadan bakışlarını tutuyorum. "Sadece bilmek istiyorum. Ve ben de bana söylet."

"Senden mükemmel bir casus olurdu," diye mırıldandı. "İvris Kralı'nın, soyluların oğulları arasında dolaşan ve onları anlamsızca beceren bir hazinenin ne olduğundan haberi yoktu. Söyle bana aşkım, onları ısırıp kanlarını ve sırlarını tohumlarıyla birlikte aldın mı?"

"Kaba piç," diye feryat ediyorum, yüzüm alev alev yanıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Benden mi yoksa kendinden mi nefret ediyorsun?" Aniden doğruluyor ve bacaklarının arasından kıvrılan, neredeyse karnına değen sert boyu gözden kaçmıyor. Sanki bana verdiği tepki onu çileden çıkarıyormuş gibi öfkeli bir sarsıntıyla çarşafı üzerine çekiyor. "Beni süzmeyi bırak ve dinle. İçinde kabul etmek istediğinden daha fazla acı ve karanlık var. Beni yargıladığın - korsanları, fahişeleri ve diğer *herkesi* yargıladığın- yüksek bir ahlaki zeminde duruyormuş gibi davranıyorsun ama gerçek şu ki Veronica, sen de en az bizim kadar yorgun ve suçlusun. Ve o ahlaki platformunu yıkıp buraya, ait olduğun kan ve kir içinde benimle buluşmaya gelene kadar sana güvenemem."

Onun tarafından bu kadar bütünüyle algılanmanın şiddeti içimi parçalıyor, gerçeğimin üzerine yaydığım tüm katmanları kesip atıyor.

Bunların hiçbirisiyle yüzleşmek istemiyorum. Mordan gitmeden önceki hayatımın mide bulandırıcı karanlığını ya da beni erkeklerin kollarına iten *asla yeterli* acısını ona anlatmak istemiyorum. O yanıma görmesini istemiyorum, asla.

"Beni tanımıyorsun," diye fısıldıyorum, sert ve boğuk bir sesle.

"Sana her şeyimi açtım," diyor Locke. "En derin utancımı ve acımı. Çünkü bunu benden sen . Neden sen de aynısını yapamıyorsun?"

"Sana ne ki?" Yataktan fırlıyorum ve ondan uzaklaşıp panjurlu pencereye doğru yürüyorum. Pencereyi açıyorum ve hemen pişman oluyorum çünkü pis koku daha da artıyor. Artık geri çekilemeyecek kadar telaşlıyım, bu yüzden açık bırakıyorum ve alçak pervazı kavriyorum. "Hoş vakit geçirdik ama sonra çok farklı olduğumuzu fark ettik. Yapamayız-istemiyoruz-"

"Ne istediğini kabul etmiyorsun."

Çünkü ne teklif ettiğinizi bilmiyorum, çılgılık atmak istiyorum. Çünkü bana bu unvanı -Korsan Kraliçe- teklif etseniz bile onunla ne yapacağımı, nasıl davranacağımı, kim olacağımı ya da ne anlama geldiğini bilemem.

Annemin sevgisi ve kabulü, kardeşimin akıl sağlığı ve nezaketi ya da babamın ilgisi gibi sahip olamadığım şeyleri istediğimde yaptığım şey bu. Düşünemeyecek kadar hiçbir şeyle dolu olduğumda yaptığım şey bu.

Pencereden fırlayıp Locke'un üzerine atılıyorum, onu yatağa itiyorum, ağzını ağzımla acımasızca dolduruyorum, dilimi dişlerinin arasına sokuyorum, tüm vahşi *arzularımı* yüzlerce aç öpücüğe döküyorum. Hırlıyor ve parmaklarını kısa saçlarıma geçiriyor, tırnakları kafatasımı gıcırdatıyor. Vücudum göğsüyle aynı hizadayken dişlerimi ve dudaklarımı onunkilere sürüyorum. Sonra aşağıya kayıyorum, tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum, bronz teninde uzun soluk çizikler bırakıyorum. Ben daha da alçalırken, ellerim kalçalarını birbirinden ayırırken karnı sertleşiyor, arzuyla içbükey bir hal alıyor.

"Nick," dedi. "Beni ısırma."

Morarmış dudaklarımı yalayarak başımı kaldırıyorum. "Güven bana," diye tıslıyorum gülümseyerek. Sonra onu ağzıma alıyorum ve beni tepeden heyecanlandıran keskin bir sesle bağıyor. Hiçbir zaman aylık kanamam seks yapan biri olmadım, ama bu kabul edilebilir bir ikame. Onu bu şekilde manipüle ettiğimde, dilimle döndürdüğümde ve dişlerimle hafifçe kazıdığımda, bana keskin, anlayışlı şeyler söyleyemez. Sadece nefesi kesiliyor, yaklaşan zevkle geriliyor, uzuvları kaskatı kesiliyor ve boğazından en lezzetli erkek iniltileri çıkıyor.

Daha hızlı çalışıyorum ve sonra tekrar yavaşlıyorum, onun her parçasıyla durgun, lüks bir zevkle ilgileniyorum. Tadı banyodan yeni çıkmış gibi taze ve temiz, tuzlu ve sıcak, bayılıyorum. Şaftının şeklini, ucunun hassasiyetini seviyorum. Çarşafı pençelemesini, başını geriye atmasını ve sonra tekrar aşağıya bakıp onu emmemi izlemesini seviyorum. Onu seviyorum.

Hayır, bu hareketin tüm o sinir bozucu duyguları ait oldukları yere, arka plana itmesi gerekiyordu. Onu daha derine, daha derine götürüyorum ve şiddetli bir çığlıkla kırıldığında, tamamen tükenene kadar onu bırakmıyorum.

Korsan Kral gevşek, terli ve güzel, ellerimin altına serilmiş. Artık konuşmayacak. Parmağımı dudaklarında gezdiriyorum, tatmin olmuş bir şekilde.

"O kendini beğenmiş gülümsemeni bir kenara bırakabilirsin Nick. Bu konuyu tartışmayı henüz bitirmedik," diyor nefes nefese.

Elimle ağzını kapatıyorum. "İlk ödememi yarın alacağım. Verilen hizmetin adil karşılığı."

Gözleri acıyla titriyor, sonra sertleşiyor. Elimi kavlıyor ve dudaklarından uzaklaştırıyor. "Tek istediğin buysa, alacağın da budur." Sonra bana sırtını dönüyor ve çarşafı tekrar vücudunun üzerine çekiyor.

Onu susturmayı başardığım için mutlu olmalıyım, ama mumları söndürdükten sonra uyanık yatıyorum, onu incittiğim için kalbim acıyor. Neden bu acı verici samimi anlar ve yakıcı tartışmalar döngüsünü sürdürmek zorundayım?

Neden ona *boyun eğemiyorum*? Neden benden ne istediğini tam olarak ifade edemiyor? Sadece bedenimi, arkadaşlığımı mı istiyor yoksa daha derin ve uzun süreli bir şey mi?

Balık ve küf kokusuna rağmen gözlerim nihayet kapanmak üzereyken koyu bir gölge açık pencerenin çoğunu kapatıyor.

Yarık gözkapaklarımdan izliyorum, yarı uykulu, yarı rüya gördüğümünden emin.

Hayır, rüya görmüyorum. Gölge bir insan, açıklıktan odamıza doğru tırmanıyor. Elinde ışıltılı bir bıçak olan biri.

Tüm vücudum gerildi. Ben sırt üstü yatıyorum ve Locke yine yüzüstü yatıyor, yüzü bana dönük. Onu uyandırmam gerek-

Ama bıçaklı figür çoktan yatağın yanına doğru fırlamış, kolunu kaldırmıştır. Locke'un omurgasına doğru inen bıçağın üzerinde ay ışığı parlamaktadır.

Ayağa fırlıyorum, saldırganın kolunu iki elimle yakalıyorum ve dişlerimi ön kolun etine geçiriyorum, ta ki dişlerim kemiğe kadar. Katil acı içinde haykırırken ağzıma sıcak kan doluyor.

"Kendini karnından bıçakla," diye emrediyorum ve figür bıçağı kendi karnına saplıyor.

Locke ayağa kalkmış, küfrediyor, geniş eliyle işgalcinin boğazına sarılıyor ve onu yere yatırıyor. Yataktan fırlıyorum ve titreyen parmaklarımla bir mum yakıyorum. Dudaklarım ıslak ve dilim bakırımsı kanla kayganlaşmış.

Yerdeki adam Yüzbaşı Neelan. Gözleri acıyla sımsıkı yumulmuş, ağzı sefil bir yüz buruşturmasına dönüşmüş.

"Bize bunu neden yaptığını söyle" dedim. "Neden bu gece?"

"Bunu sessizce yapabileceğimi ve suçu adalıların üzerine atabileceğimi düşünmüştüm." "Seni korsanken severdim Locke, ama Korsan Kral olarak senden nefret ediyorum." Ağzının kenarından kan damlıyor. "Senin gibi zayıf, omurgasız birine hizmet etmeyeceğim. Herkesi kendi katı kurallarına zincirliyorsun. Korsan olmak tüm lanet kuralları yerle bir etmektir. İstedikimizi yapar, arzuladığımızı alır ve sonuçlarına katlanırsınız. Gerçek bir korsan olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Kurallarınız Shorn Denizlerini mahvetti. Yaşam tarzımızı çaldın, seni yavan aptal-" Daha fazla kan öksürüyor. "Peki o ne? Kan büyücüsü mü?"

"Buna böyle mi deniyor?" Umutsuzca söyledim. "Bilmiyorum."

Neelan, "Onun sadece aletini sokacağın bir delik olduğunu sanıyordum," diye homurdandı. "Eğer bir erkek gibi kalkabiliyorsan ve onu bir fahişenin alması gerektiği gibi alabiliyorsan-"

Elleri kanayan karnının üzerinde çırpınıyor. "Tanrı aşkına, karnımı deşti. Bana yardım bulmalısın. Adamlar buna katlanamaz -beni öldürdüğünü düşünecekler-"

"Sanırım o zaman o kadar yumuşak olduğumu düşünmeyecekler, ha?" Locke sessizce söyler. Gözleri soğuk ve acımasızdır. "Merhamet gibi zayıf, omurgasız özelliklerden hoşlanmaman çok kötü. Bak ne diyeceğim Neelan, dileğini yerine getireceğim ve sana istediğin ve hak ettiğin Korsan Kral'ı vereceğim."

Neelan'ın düşürdüğü hançeri alıyor. Neelan'ın çenesinden tutarak adamın başını geriye yatırır ve boğazını ortaya çıkarır. Locke hançerin ucunu Neelan'derisine saplar ve çenesinin sol köşesinin hemen altından deler. Bıçağı yavaşça Neelan'ın boğazının etine ve kıkırdağına doğru sürüklemeye başlar. Kan fışkırır, mücevher kırmızısı, Neelan'ın gömleğine ve Locke'un çıplak göğsüne sıçrar.

İzleyemiyorum.

Pencereye koştum, pervazın üzerine eğildim ve dışarıdaki toprağa kustum.

Korsan Kral ve ben Neelan'la olan olaydan sonra neredeyse hiç konuşmadık. Sabah, Locke yatak odasındaki ceset için adalılardan özür diliyor ve onlar da cesetten kurtulacaklarını söylüyorlar -elinde tuttuğu kafa hariç hepsinden. Gece kondudan ayrılırken Neelan'ın boynunun kütüğü kireçli yola kırmızı damlar.

Olanlardan sonra adalıların ikram ettiği hiçbir şeyi yiyemedim ve gülümsemeye ve çocuklarla vedalaşmaya çalışırken midem gurulduyor.

Sonunda Locke ve diğer korsanlarla birlikte kayığa bindim. Ve Neelan'ın kafası.

Locke'a alttan alta, "Çocuklar bir ara geri döneceğime dair bana söz verdirdiler," diyorum.

"Öyle mi?" diyor kayıtsızca. "Peki sana bu yoldan geri döneceğini düşündüren ne?"

"Bilmiyorum." Yırtık pırtık eteğimin kucağında tuttuğum ellerime bakıyorum. "Sanırım asla bilemeyeceğim."

Ona bakmıyorum ama göz ucuyla yüzünün bana doğru döndüğünü görüyorum. Bir süre sonra kayığın ahşap koltuğunda kayıyor, huzursuz bir iç çekiş çıkarıyor. Kalçası benimkine çarpıyor. Ama rahatlatıcı bir şey söylemiyor.

Onu kurtardığım için bana teşekkür etmedi. Belki de benim kanlı, iğrenç büyümü kullanmama içerlemiştir. Neelan bana *kan büyücüsü* dedi, yani bir yerlerde benim gibi başkaları da olmalı. Bunca yıldır saklı tuttuğum için lanetli yeteneğim hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Belki de bu konuda daha çok şey öğrenmeliyim. Burada, Shorn Denizleri'nde yaşarken, onu istediğimden daha fazla kullanmak zorunda kaldım bile. Mordan gittikten sonra, bir daha asla kullanmak zorunda kalmamayı umdum. Hatta Nehalennia'ya asla kullanmayacağıma dair yemin ettim. Umarım tanrıça yeminini bozanları affeder.

Ardent'e ulaştığımızda Locke, Kaptan Neelan'ın kesik başını geminin pruvasına asar. *Ardent*'in baş kısmı yoktur, sadece dekoratif bir abanoz oyması vardır ve yeni süslemesiyle gerçekten de acımasız görünmektedir.

Locke'un olanları tam olarak açıklaması adamları tatmin etmiş görünüyor. Hepsi Neelan'ı tanıyordu -bazıları bu yolculuktan önce onunla birlikte yelken açmıştı- ve onun nasıl bir adam olduğunu anlıyorlardı. Hiçbiri onun Korsan Kral'ı öldürmeye çalışacağından şüphe duymuyor gibi görünüyor. *Wending Willow*'un kalan az sayıdaki mürettebatı Neelan'a olan titrek bağlılıklarını Locke'a çevirmekte en kolay zamanı yaşadı ve bu noktada ona adeta tapıyor gibiler. Onlara emir verdiğinde gözlerinde huşu dolu bir saygı parlıyor.

Denizde kasvetli bir gündür, ancak günün sonunda Locke ambardan bir fiçı şeker açıp daha fazla rom getirerek herkesi şaşırtır. Adamlar bir şarkı için yaygara koparır ve o da ayaklarını iki fiçıya dayayıp herkes gürültülü bir ritim tutarken onlara eşlik eder.

Dez'le birlikte neşeden biraz uzakta, gölgelerin arasında oturuyoruz. Kamarot sessizce burnunu çekiyor, kuzenini kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyor.

"İyi bir adam değildi, bunu biliyorum," diye mırıldanıyor bana, burnunu koluna silerken. "Ama sahip olduğum tek aile oydu. Şimdi bana ne olacak? Tembel ve işe yaramaz biriyim. Bu gemiyi başkasına verecekler ve yeni kaptan muhtemelen benimle uğraşmak istemeyecek."

"Saçmalık." Omzunu ovuyorum. "Son zamanlarda çok çalışıyorsun! Fark ettim."

"Benim için iyi şeyler söyleyecek misin?" Dez umutla yukarı bakıyor. Burnu kızarmış ve akıyor, gözyaşları yuvarlak yanaklarında parlıyor.

"Korsan Kral üzerinde ne kadar etkim var bilmiyorum," diyorum. "Ama deneyeceğim."

"Korsan Kral senden gerçekten hoşlanıyor." Dez beni dürttü. "Yani, seni yatağa attığını biliyorum ve eminim o kısmı da *seviyordur*, ama senden hoşlanıyor."

"Bu konuda ne biliyorsun?" Onu geri ittim. "Sen on dört yaşındasın."

"Sen bakmadığın zaman seni izliyor. Her zaman. Ve sanki istesen denize atlayacakmış gibi bakıyor."

Çay bardağıma doğru sıçradım. "Evet, muhtemelen yapardı." Ama önce onu ısırp kanının tadına bakarsam.

O anda Locke'un gözleri güvertenin gölgeli açıklığı boyunca benimkilerle kenetlendi. Hâlâ ince çizmeleriyle fiçilerin üzerinde duruyor, kum fiçisindeki ateşin dans eden ışığıyla aydınlanıyordu. Siyah tacı, alnına doğru hoyratça eğilmiş. Müzik eşliğinde hareket ederken tek bir altın zincir çıplak göğsünde sallanıyor. Parmağında aile yüzüğüm parıldıyor. Hala bana geri vermedi.

Bakışlarımı tutan Locke, elindeki kalın kahverengi şişeyi havaya kaldırıyor ve biraz daha rom içiyor. Tüm şişeyi bitirdiğinde şişeyi havaya kaldırıyor ve dudakları ıslak ve parlak bir şekilde zaferle kükrüyor. Adamlar da onunla birlikte kükrüyor.

Varillerden aşağı atlıyor, bacaklarını açarak varillerden birinin üzerine yerleşiyor ve bana işaret ediyor.

İçimi çekiyorum, ayağa kalkıyorum ve çayımı Dez'e uzatıyorum. "Al, birileri bunun tadını çıkarmalı. Ve sen de bunu içmemelisin." Başımı, korsanların büyük köpüklü kupaları doldurduğu bira fiçisine doğru sallıyorum.

"Neredeyse büyüdüm," diye itiraz ediyor.

Eğilip alnından öpüyorum ve gözyaşı lekelerinin altında kızarıyor.

Doğrulup, Locke'a doğru olabildiğince zarif bir şekilde yürüyorum. Deniz bu gece sakın ve deniz bacaklarımdan eminim, bu yüzden kalçalarıma biraz daha fazla salınım koyuyorum. Adamlar ıslık çalıp tezahürat yaparak Korsan Kral'a giden yolumu açıyorlar.

Gözleri ateşte yanan altınla beneklenmiş beyaz yıldızlar gibi parlıyor ve ukala bir gülümseme takınmasına rağmen, gerginlik çenesini ve şakaklarını sertleştiriyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum. Bana kızgın mı, yoksa...

Beni içeri çekip kalçasına oturtuyor. Mürettebata doğru açılıyım ve bu da kığımın bir kısmının kasıklarına bastırıldığı anlamına geliyor. Siyah pantolonun altında, artık çok iyi tanıdığım sert bir et parçası var.

O zaman kızgın değilim.

"Karnımda rom ve bacaklarımda arasında güzel bir kadın," diye bağılıyor adamlara. "Daha iyi ne olabilir ki? Bir şarkı daha söyleyelim! Dolomon, dün söylediğin türkü neydi?"

Dolomon şarkıya başladığında, adamlar fon müziği olarak uğultulu bir mırıltı sağlıyor ve Korsan Kral beni kendine doğru daha sıkı çekiyor.

Vücut.

Bir eliyle saçlarımın dağılan tellerini toplayıp kulağımdan uzaklaştırıyor ve fısıldıyor: "Sana olan borcumu unutmadım. Bu gece, yalnız kaldığımızda, hayatımı kurtardığın için bir ikramiyeyle birlikte sana ödeyeceğim."

"Güzel." Başımı dik tutuyorum, sırtımı dik tutuyorum ve bir parçasının bile göğsüne değmesine izin vermiyorum. "Minnettar olmadığını düşünmeye başlamıştım."

İri eli açıkta göbeğimde, korse ile eteğimin bandı arasında kayıyor ve etim tepki olarak titriyor. Alçak sesle kıkırdaması yüzümü ateş gibi ısıtıyor.

"Peki ödemeni nasıl istersin?" diye mırıldanıyor, karnımın ve yan tarafımın çıplak tenini okşuyor. "Altın sikkeler? Gümüş paralar? Mücevherler? Hangi krallık para birimi sana daha uygun? Belki de sana Ivrian para birimi vermeliyim, böylece evine dönebilir ve kendine asil bir koca alabilirsin, çünkü daha önce böyle istikrarlı bir beklentin yoktu."

"Bilgin olsun, çok istikrarlı bir beklentim *vardı*. Bir düğün, eğer bilmeniz gerekiyorsa. Çok saygıdeğer."

"Tanrılar aşkına," diye alaycı bir şaşkınlıkla soluk soluğa kaldı. "Henüz yatmadığın biri mi vardı?"

"Onunla yatmak istemedim," homurdandım. "Benden çok daha yaşlıydı, çok sade ve sıkıcıydı. Nişanlanmamız kaçmamın nedenlerinden biriydi."

"Nişanlı mısın? Tohumumu başka bir adamın bahçesine mi ekiyordum? Ne kadar şok edici."

"Ben kendimden başka kimseye ait değilim," diye karşılık veriyorum.

"Yanılıyorsun, aşkım. Sen bana aitsin." Korsan Kral'ın eli kaburgalarımın yukarı kayıyor ve göğsümü avuçluyor - cesurca, açıkça. Beni burada, tüm mürettebatın görebileceği bir yerde okşuyor. Tenimde karıncalanmalar oluyor ama bu tam olarak utanç değil. Bacaklarımın arasında hassas bir sızı, nabzımda hızlı bir çırpınma var. Korsanlarla dolu bu geminin önünde bu kadar pervasızca sahiplenilmek hoşuma olabilir mi?

Belki de buraya sadece görevim gereği ya da kendimi kurtarmak için gelmedim. Sonuçta, kaçmak için gerçekten çaresiz olsaydım, Locke'tan beni Scarab Takımadaları'nda bırakmasını isteyebilirdim, orası her ne kadar yoksul ve sefil bir yer olsa da- ve o da bunu yapabilirdi. Ama bu fikri sadece kısa bir an için düşündüm ve ona bunu hiç sormadım. Belki de bu koşullarda yaşamak istemediğim için - ya da belki de burada olmak *istediğim* için, bu zorlu koşulların tadını çıkararak

Locke'un nasırlı elinin sıcaklığı ve sertliğinin kıvrımlarıma baskısı, kulağımda sesinin derin mırıltısı.

Adamlar içip sarhoş olurken Locke bana dokunmaya devam ediyor. *Ardent*'in rotasında kalması gerektiğinden, Locke'un isteği üzerine birkaçı az çok ayık kalıyor. Ama geri kalanlar daha yavaş ve daha yüksek sesle konuşuyor, sesleri bulanık ve aptalca çıkıyor.

Locke geniş elini göğüslerimin üzerinde gezdirip hafifçe sıkıyor ve sonra yüzümü ona doğru eğiyor. Ağzı tuz ve alkolle keskinleşerek benimkini kapıyor ve içimdeki çığ ihtiyaç kabarıyor. O beni öperken, dilini ağzımın sıcak girintilerine sokarken, bacaklarımı birbirine bastırarak kıvranmaktan kendimi alamıyorum. Eli tekrar göğsüme gittiğinde, mürettebatın bize tepkisini görmek için gözlerimi bir parça açıyorum.

Çoğu tartışmakla, birbirini itip kakmakla ya da daha fazla içki içmekle meşgul ama birkaçı aç gözlerle bizi izliyor. Sonra bakışlarım Neelan'ın ilk tayfasından birine, pasaklı, kıllı bir adama kilitleniyor. Ateş çemberinin dışında duruyor, köpük ve parlayan rom sakalını çiziyor. Eli pantolonunun içinde ve hızla hareket ettirerek bize bakıyor.

İçgüdüsel olarak tepki veriyorum, vücudum sertleşiyor, dudaklarım Locke'unkinden ayrılıyor. Tepkim karşısında kafası karışmış bir şekilde hafifçe kaşlarını çatıyor ve sonra gölgelerin arasında kendini tatmin eden sarhoş korsanı görüyor.

Beni yere bıraktı ve adama doğru ilerledi. Mürettebatın geri kalanının konuşmaları, neler olduğunu anladıklarında azalıyor.

Locke ne yapacak? Parmaklarımı ağzıma bastırıyorum, içim parçalanıyor çünkü belki de bir şey söylemeliyim, adamın adına araya girmeliyim

-

Locke adamı boğazından yakalar ve küpeşteye doğru iter. Sakallı korsanın omurgası, aşağıdaki karanlık dalgaların üzerinde geriye doğru kıvrılır. İnliyor ve yarı ayırt edilebilir bir özür mırıldanıyor.

Locke'un botu korsanın kasıklarına çarpar ve adam çığlık atar. Locke kendini tutarak adamın öne düşmesine izin verdi. Sonra korsanın kaburgalarına bir tekme daha ve kışına üçüncü bir tekme.

Locke bir tekme daha atarak, "O senin zevkin için değil," diye hırladı. "Bana anladığını söyle."

"Anlıyorum lordum," diye hıçkırır adam.

"Güzel. Biriniz bu hödüğü hücreye götürsün." Locke bana doğru ilerledi ve ben itiraz edemedi beni kucağına aldı. Beni kaptanın kamarasına taşıdı ve yatağa yuvarladı, sonra da kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Dolaptaki küçük bir sandıktan bir avuç dolusu altın çıkardı ve parıltılı bir sikke yağmuru halinde yanımdaki yatağa fırlattı. "Söz verdiğim gibi ödemen."

Parayı işaret ederken aile yüzüğüm elinde parlıyor.

"Bekle," dedim, . "Farklı bir ödeme şekli düşündüm.

Onun yerine bana aile yüzüğümü ver."

"Neden?" diye tersler. "Onları sevmiyorsun. Sana hiç iyi davranmadılar. Bana kardeşin hakkında pek bir şey anlatmadın, ama onu sadece sevgi güdülerıyla avlamadığını biliyorum. Sana hiç değer vermemiş insanların bu hatırasını neden arzuluyorsun?"

"Hak etmeseler bile onları hala seviyorum. Ve kardeşimi sekiz yıldır görmedim. Kim bilir beni tanıyacak mı?"

"Oldukça tanınırsın, Veronica."

Yüzüme dokunuyorum, çillerimin farkındayım.

"Sanırım." "Peki yüzüğe bu bağlılık neden?"

"Neden saklamak için bu kadar heveslisin?" Ben de karşı çıkıyorum.

Locke bana hınzır bir gülümseme attı. "Çünkü seni rahatsız ediyor."

"Ve sen beni rahatsız etmek ve huzursuz etmek için yaşıyorsun." Yataktan kalkıyorum, bir girdabın ortasına doğru sürüklenir gibi ona doğru çekiliyorum.

"Seni rahatsız etmek benim en büyük zevkim. Seni *Wending Willow*'dan *Arden*'e günden beri zevk alıyorum, o iki mükemmel küçük göğsünün tüm o kumaşın altında sıkıştığını hissettiğimde. Ben

Sana o ipi nasıl kullanacağını gösterdiğimde, daha önce hiç bu kadar uzun ve kalın bir şey tutup tutmadığını sorduğumda verdiği tepkiyi asla unutmayacağım. Tabii ki şimdi bu sorunun cevabının *evet* olduğunu biliyorum." Sırtışı soluyor, solgun gözlerinde öfke parlıyor. "Ve keşke sana dokunan her erkeğin taşaklarını kesebilseydim." Bana doğru bir adım atıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Kendilerini bu güzel ağzın içine soktuklarını düşündüğümde -ya da buraya-" Birdenbire, vahşice bacaklarımın arasını kavıyor - parmaklarının baskısını giydiğim kumaş pedin içinden hissedebiliyorum. "Bunu hayal ettiğimde, sanırım öfkeden delirebilirim."

"Bir keresinde bana, eğer üzerime bir yemin dövmesi yaptırabilirsen, senden başka hiçbir erkekten zevk alamayacağımı söylemiştin," diye fısıldıyorum. "Bunu mu demek istedin? Beni tamamen kendine mi istiyordun?"

"Evet," diye tıslıyor.

"Peki şimdi kan sihrimi öğrendiğine göre?"

Locke'un profili benimkini sıyrıyor, ağzı dudaklarımdan titreyen bir nefes kadar uzakta. "Seni istiyorum."

"Ama ne kadar süreyle ve hangi rolde?" Alnımız birbirine değerken titreyerek fısıldıyorum. "Sonsuza kadar senin fahişen olamam. Ve senin sürdüğün bu hayatın bir parçası olmak istediğimden emin değilim. Acımasız ve kötü. Beni her gün şok ediyorsun, bazen iyi bazen de kötü yollarla. Buna, sürekli suçluluk duygusuna ve yaptıklarıyla ilgili endişelere katlanabilir miyim bilmiyorum."

"Bırak suçluluk duygusu gitsin," diye mırıldanıyor. "Ben böyle yapıyorum. Her seçimi bir kez yaptıktan sonra bırakıyorum ve eylemlerimi yeniden değerlendirmek için geri dönmüyorum."

"Güzel olmalı." Ailemin arazisindeki gizli mezarları düşünerek sertçe yutkunuyorum.

"Bu gerekli."

"Birlikte olduğum tüm erkeklerden bahsedip duruyorsun," diyorum yavaşça. "Beni gerçekten bir fahişe olarak mı görüyorsun? Bir şekilde kirlenmiş ve kirli?"

"Kesinlikle kirlisin." Bir sırtışın hayaleti.

"Ciddiyim Locke. Sana bundan bahsettiğimden beri bana karşı değiştin. Bazen şaka olsun diye konuyu açıp duruyorsun ama bence bundan fazlası var."

Geri çekiliyor, şakağında bir kas tik tak ediyor. "Sanırım... sen benim düşündüğüm kişi değilsin. Belki bir ya da iki kez kaçamak yapmışsındır diye düşünmüştüm ama bana anlattıklarına bakılırsa bir sürü erkekle birlikte olmuşsun."

"Ama onlar umurumda değildi. İhtiyacım olan parçalar onlarda vardı, daha fazlası değil. Gibi değil-" Dudaklarımı ısırıyorum, ama gözleri benimkilere parlıyor, dolup taşıyor

söylemek üzere olduğum şeyin farkındalığıyla.

Senin gibi değil.

"Beni küçümsemeniz hiç adil değil," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşarıyor. "Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım. Ne kadar boş hissettiğimi, ne kadar umutsuz olduğumu bilmiyorsun-"

"Umutsuzluğu anlamadığımı mı sanıyorsun?" Locke öfkelenir. "Hayatıma son vermeyi kaç kez düşündüm biliyor musun? Ben de hayatta kalmak için bir şeyler yaptım ve acı çektim ve benim koşullarım senin lanet olası Ivris'teki partiler ve gezintilerle dolu hayatından çok daha karanlık ve berbattı. Yani annen sana kötü davrandı -en azından sen katlanmak zorunda kalmadın-"

Yüzünü buruşturarak sözünü kesiyor ve benden uzaklaşıyor.

Acı, pişmanlık ve öfke içimde patlayacağımdan korkana kadar kabarıyor. "Korkunç bir çocukluk geçirdin, biliyorum. Korkunç bir şekilde istismar edildin. Ama ben büyülü güçleri olan bir sadist ve bir katille yaşadım. Birkaç yıl boyunca neredeyse hiç uyumadım çünkü Mordan'ın evden gizlice çıkıp birini öldürmesinden çok korkuyordum. Onu kaç kez takip ettiğimi ve tam zamanında durdurduğumu sayamıyorum bile. Öldürmeye bağımlıydı ve ısırma ve kan akıtma hissine de bağımlıydı. Kanının tadına baktığımda ve birkaç saniyeliğine zihninin kontrolünü ele geçirdiğimde bundan hoşlanıyordu. Kendisinin ve başkalarının acı çekmesinden zevk alıyordu."

Titriyorum, yumruklarım sıkılı, nefesim göğsümde kasılıyor. "Bir keresinde ağabeyimin büyüyle birinin içini dışına çıkardığını görmüştüm. Kadının tüm bağırsaklarını boğazından dışarı çıkardı. Koşuyordum, ona zamanında ulaşmaya çalışıyordum ama çok geç kalmıştım. Bir başka sefer bir adamın ciğerlerini söktüğünü gördüm. İnsanları kusana kadar havada döndürmesini izledim. Bir keresinde odaklanmış bir hava patlamasıyla bir sincabın gözbebeklerini patlattı."

Sesim boğuk bir tonda, gergin çünkü en karanlık gerçeklerimi söylerken bile onları tutmaya çalışıyorum. "Böyle biriyle yaşamamanın stresini hayal bile edemezsiniz, kendini dünyaya ifşa edeceğinden korkuyor, sonunda kendi ailesine sırtını dönmeye karar verdiği günden korkuyorsunuz. Gittiğinde rahatlamıştım ama aldığı ve gelecekte alacağı canlar için kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki hâlâ zar zor yemek yiyebiliyor ve uyuyabiliyordum. Yani kendim için biraz zevk çaldıysam, kendimi daha iyi hissetmek için başkalarını onların rızasıyla kullandıysam, sen kimsin ki beni yargılıyorsun?"

Locke bana dokunmuyor, bu iyi bir şey çünkü şu anda kendimi çok kırılğan hissediyorum.

-Parçalanmanın eşiğinde.

Aile yüzüğümü çıkarıyor, dolaşıyor ve yastığın üzerine koyuyor.

"Acılarımızı bu şekilde karşılaştırmakla hata ettim," diyor sessizce. "Senin acına katlanmak sana ait, yargılamak bana değil. Beni affet."

Kapıya doğru ilerler. "Para ve yüzük sende kalsın. Ben sonra geleceğim."

Ravensbeck'e yolculuğumuzun geri kalanı olaysız geçti. Locke'la aynı yatağı paylaşıyoruz ama ikimiz de hassas konulardan uzak duruyoruz ve Locke bana sadece güvertede kısa ve gösterişli bir şekilde dokunuyor. Belki de beni bir fahişe gibi hissettirmekten korkuyor. Belki de ben yalnızken bir fahişe gibi davranmayacağıma kendime güvenmiyorum - bu yüzden kaptanın kamerasında aynı alanı paylaştığımızda mesafemi koruyorum.

Korsan cennetine yaklaşgemiideki herkesin hevesiyle gemi adeta titreşiyor. Yaklaştığımız son gün, güvertede kalıp karaya dair herhangi bir işaret olup olmadığını izliyorum. Yakıcı güneşin altında çillerim muhtemelen daha da kalınlaşacak ama umurumda değil. Locke cildimi beğeniyor ve benimkinden başka önemli olan tek şey onun fikri.

Öğleye doğru gözcü "Kayalıklara yaklaşıyoruz" diye uyarıyor ve korsanlar güvertede ve armalarda koşuşturmaya, birbirlerine heyecanla bağırmaya başlıyorlar. Dolomon dümeni yönetiyor, bizi resiflerin içinden geçiriyor, ama ben hâlâ bir kara parçası göremiyorum.

Bir saat sonra, karga yuvasından gelen bir başka bağırs kalbimi boğazıma gönderiyor. "Land ho!" diye bağılıyor gözcü.

Kendimi baş küpeşteye dayayıp gözlerimi güneşli uzaklığa dikiyorum. Birkaç dakika içinde onu görebiliyorum - dev bir elin orta parmakları gibi üç farklı dağ zirvesi. Yaklaştıkça, daha alçak tepeler ortaya çıkıyor,

Bu üç dağdan yayılıyor. Anladığım kadarıyla büyük bir ada, uçurumlarla çevrili ve kayalık.

Dolomon'un mükemmel bir dümenci olması iyi bir şey, çünkü adanın etrafındaki resif labirenti, çeşitli çürüme aşamalarında kısmi gemi enkazlarıyla dolu. Sanırım bunlar kara karakolları gibi yardımcı oluyor, böylece özellikle tehlikeli kısımlarda yönünü bulabiliyor.

İleride bir duvar var; kısmen koyu koruyan doğal kayadan yontulmuş, büyük taş bloklarla daha yükseğe inşa edilmiş devasa bir yapı. Üst kısmı yıpranmış ve güneşten hırpalanmış, alt kısmı midyeler ve kaygan yeşil yosunlarla kaplanmış, dalgaların kırbacıyla kararmış.

Hanschel o devasa duvardaki tek açıklığa nişan alır; *Ardent* büyüklüğünde iki geminin arka arkaya geçebileceği kadar geniş bir alandır bu. Kapı, her birinin tepesinde taçlı bir kuzgunun devasa abanoz heykeli bulunan, silahlarla dolu kulelerle çevrilidir.

Locke yanımda beliriyor, altın işlemeli siyah paltosu ve tacıyla göz kamaştırıyor. Paltosunun yakasından kırmızı firfırlar görünüyor.

"Bir gömlek giy," diyorum.

Önüne bakmaya devam ediyor ama ağzı titriyor. "Ben yaptım."

Parmaklıktaki elime bakıyorum, aile yüzüğüm sağ başparmağımda parlıyor. "Kılık değiştirerek Ravensbeck'e geri dönebileceğini ve *Ardent*'in adamlarına sessiz kalmalarını söyleyebileceğini düşündüm. O zaman kimse gittiğini anlamaz ve başında bir dublör bıraktığından şüphelenmezler."

"Bunu ben de düşündüm," dedi. "Zor sorulardan kaçınmak için seni yeniden çocuk gibi giydirmeyi de düşündüm. Ama o zaman da Yüzbaşı Neelan'ın neden öldürüldüğünü açıklamak zorunda kalacaktım ve düşündükten sonra gerçeğin en iyisi olduğuna karar verdim."

"Ama bu, diğer gemilere gizlice girip kaptanlarını gözetlemenin senin için daha zor olacağı anlamına geliyor."

"Evet. Ama bu gemideki varlığımın önemli bir etkisi oldu. Bir süreliğine *Ardent*'te yaşananların hikâyesi diğer kaptanlarımı hizada tutmaya yetecektir. Eğer içlerinden biri yasalarımı çiğnemeyi düşündüyse, bir süreliğine bu konuda daha temkinli olacaklardır."

"Bu kadar büyük bir krallığa ayak uydurmak yorucu olmalı." Onu sadece yarı dinliyorum, ne söylediğimin yarı bilincindeyim, çünkü kulelerin uçsuz bucaksızlığı nefes kesici. Her iki tarafta da

gemi şimdi gökyüzünü tarıyor, *Ardent* kadar büyük ve görkemli bir gemiyi bile cüceleştiriyor. Kuzgunların gagalarının uçları parlak güneşte parıldıyor.

"Etkilendin mi?" Locke memnun görünüyor. "Benim yanımda çalışan bir taş büyücüsü var. Yıllardır benim için çalışıyor ve duvarın büyük bir kısmından ve o kuzgunlardan o sorumlu."

"Büyü İvris'te nadirdir," diye cevap veriyorum. "Tüm anakara krallıklarında nadirdir. Ama İvris'te pek hoş karşılanmaz, çünkü tanrılar kimsenin toplumun düzgünce çizilmiş çizgilerinin dışına çıkmasını yasaklamıştır." Başımı sallıyorum. "Burada, Shorn Denizleri'nde, biraz daha yaygın görünüyor. Kabul görüyor."

"Bunun yaygın olduğunu söyleyemem ve pek çok kişi hala büyüye yetenekleri olanlardan korkuyor. Bildiğiniz gibi ben de diğer büyücülere şüpheyle yaklaşıyorum. Bu yüzden onları işe aldığında Ravensbeck'te yanımda tutuyorum, gemilerle denizde dolaşmalarını istemiyorum. Bayrağımı taşıyan gemilerden birkaçında büyücüler var, ancak güçleri sınırlı ve genellikle yolculuğa yardımcı oluyorlar. Akıntıları değiştirebilen bir adam var - çok güçlü değil, dikkatinizi çekerim, ama rüzgar olmadığında bir gemiyi doğru yöne itmeye yetecek kadar."

"İnsanlar yeteneklerini nasıl kullanacaklarını nereden öğreniyorlar?" diye sordum. "Merkezi bir yer var mı, yoksa birlikte çalıştığınız adam gibi bireysel eğitmenler mi bulmak zorundalar?"

"Bizimki gibi güçleri olan insanlar için bir okul olduğuna dair söylentiler duydum ama doğru olup olmadıklarından emin değilim." Locke boğazını temizler. "Bu konuyu daha sonra konuşabiliriz. Şimdilik sana bir şey sormam gerekiyor." Sonunda bana bakıyor ve üzerimdeki kırmızı-siyah elbiseyi inceliyor. Kanama zamanım artık sona erdi, bu yüzden skandal yaratacak kadar kısa bir şey seçtim ve onu uyluğumun ortasına kadar uzanan botlarla eşleştirdim. Sayısız toka var ama ben bu etkiyi seviyorum. Elbise göğüslerimi minimum düzeyde örtüyor ve omuzlarımı çıplak bırakıyor.

"Buradaki insanlar beni seviyor ama benden sağlıklı bir korkuları da var." Locke'un sesi alçak, neredeyse okşayıcı. "İlk başta seni onların önünde dikkatsizce idare etmem gerekebilir. Senin merhametimle bağışladığım biri değil, yolculuğumu daha keyifli hale getirecek bir oyuncak olduğuna ikna olmaları gerekecek."

"Tıpkı ekibi ikna ettiğimiz gibi." Başımı sallıyorum ama ona Dez'in geçen gece söylediklerinden, Locke'un beni izlediğini nasıl fark ettiğinden bahsetmiyorum. Mürettebattan bazılarının Locke'un sırrımı sadece benden faydalanabilmek için sakladığına ve sonra da beni kiralık kızı olarak sahiplendiğine inandığından eminim çünkü

kendi şehvetine karşı koyabilir. Ama diğerleri Korsan Kral için bundan daha fazlasını kastettiğini düşünebilir.

Onun için daha değerliyim, değil mi? En karanlık sırlarını kimseye anlatmazdı. Bana söylediği şeyleri, yattığı diğer kadınlara söylemiş olamaz.

Farklı olduğuma inanmak . Özel olduğuma. Seçilmiş ve sahiplenilmiş.

"Ne yapman gerekiyorsa yapacağım," diyorum ona. "Eğer ikimizi de güvende tutacaksa."

"Beni biraz sevmek zorunda kalabilirsin. Üzerimde dolaş, saçımla oyna, bunun gibi şeyler."

"Eğer mecbur kalırsam."

Gözlerini göğüs dekoltemden yüzüme doğru kaldırıyor ve ben de ona sırtıyorum. Bakışlarında arzu alevleniyor ve başka bir şey, belki de özlem. Ya da belki de bu benim kendi kibrim, onun ifadesinde görmek istediğim tonu yaratıyor.

"O gece Scarab Takımadaları'nda yaptığın şey sadece ödeme için miydi?" diye fısıldıyor. "Sanki birazcık hoşuna gitmiş gibiydi."

Dudaklarımı büzüp tekrar serbest bırakıyorum ve gözleri bu hareketi takip ediyor. Yavaşça ona doğru yaklaşıyorum. "Seni emmekten zevk alıp almadığımı mı soruyorsun?" Mırıldanıyorum. "Ağzımdaki tadını sevip sevmediğimi mi?"

Nefes nefese kaldı. "Senden ne bekleyeceğimi hiç bilemiyorum. Temkinli kaçak, kan büyüğü olan acı kız, sinsî baştan çıkarıcı, ahlak yargıcı."

"Ve senden ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum," diye karşılık veriyorum. "Nazik denizci Locke, acımasız Korsan Kral, mürettebatının önünde beni taciz eden sarhoş kaptan ya da acı çektiğimde benimle ilgilenen nazik adam. En gerçek haliniz hangisi? Ya da belki hiçbiri değildir."

Locke uzanıp sıcak bir eliyle boynumun yan tarafını kavıyor. Başparmağı köprücük kemiğimi hafifçe okşuyor. "Belki Ravensbeck'te gerçek yüzlerimiz ortaya çıkar, aşkım. O zamana kadar, sen benim evcilleştirilemez şehvetime hizmet edecek birine ihtiyacım olduğu için sahiplendiğim güzelsin."

"Anlaştık."

Ağzımı usulca, çok kısa bir süre öpüyor ve sonra gitti, kaptanlık görevine başladı.

Korkuluklara daha sıkı tutunuyorum ve Ravensbeck'in kıyı şeridi görüş alanımı doldururken hayretle bakıyorum.

Ravensbeck köhne bir köy değil. Fıçılar, sandıklar ve kasalarla dolu sağlam rıhtımların yayıldığı hareketli bir kasaba. *Ardent*'in yanı sıra üç gemi daha limanda. Küçük, hafif bir gemi, kuş gibi ve hızlı, ağır bir kalyonun yanında yüzüyor. Üçüncü gemi, korsanlar tarafından ele geçirilmiş ve yeni korsan kaptanına uyacak şekilde yeniden düzenlenmiş bir ticaret gemisine benziyor.

Körfezin derinliği sayesinde *Ardent* rıhtımlardan birine, iskeleyi indirmek için mekanik bir düzeneğin bulunduğu yüksek bir platforma kadar ilerleyebilmektedir. Kaptan Neelan'ın başının pruvadaki varlığı şimdiden ilgi çekmiştir ve toplanan kalabalık Locke'u tüm ihtişamıyla görür görmez bağırmaya ve tezahürat yapmaya başlar. Daha fazla insan koşarak gelir - bol fırfırlı bluzlar giyen güzel kadınlar, deri yelekli ya da açık gömlekli esmer erkekler ve birkaç çocuk. Herkes sağlıklı görünüyor; Scarab Takımadaları'nın cılız, açlıktan ölmek üzere olan halkına hiç benzemiyorlar. Altın halkalar ve mücevherler boğazlarda ve kulaklarda parıldıyor ve kasaba halkının kıyafetleri biraz kirli olsa da iyi yapılmış.

İskele iskelesi yerine kilitlenirken Locke'un parmakları boynumda geziniyor ve soğuk metalin tenimi okşadığını hissediyorum. "Sadece göstermelik," diye fısıldıyor ve sonra ilerliyor. Hareket ederken bir çekiştirme oluyor; boğazıma ince bir bant geçirmiş, elinde tuttuğu ince bir altın zincire bağlı.

Yani Ravensbeck'e bir mülk gibi götürüleceğim. Onun tasmalı güzel hayvanı.

Dişlerimi sıkarak başımı tutuyorum ve Locke'u iskeleye kadar takip ediyorum. Sahip birkaç parça eşyayı daha sonra Korsan Kral'ın oturduğu saraya götüreceğim. Sıcak bir banyo ve yumuşak bir yatak kavramını aklımda sıkı sıkı tutuyorum. Beni bekleyen aşağılamalar ne olursa olsun, günün sonunda bana bir *banyo* ikram edilirse hepsine katlanabilirim. Sıcak suyu, önümde yürüyen, insanlarla el sıkışan, erkeklerin omuzlarını alkışlayan, kadınların parmak eklemlerini öpen geniş omuzlu adamı arzuladığım gibi arzuluyorum.

Hepsi onun *Ardent*'te bulunmasından dolayı açıkça şok olmuşlardır, ancak gözlerinde yanan meraka rağmen hiçbirini onu açıkça sorgulamaz. Locke, yarın evinde düzenlenecek ve tüm soruların yanıtlanacağı bir gala için kapsamlı bir söz verir. Ama o zamana kadar *Ardent* korsanlarının hikâyeyi aktarmış olacağından hiç şüphem yok. Akşama kadar Ravensbeck'in tavernaları ve hanları Korsan Kral'ın gizli yolculuğu ve asi Kaptan Neelan'ın idam edilişinin hikâyesiyle çalkalanacak.

Diğer korsanlar yüklerini boşaltmak için geride kalır ve Locke, *Wending Willow*'un eski mürettebatının o akşam dövme seansları için Riddle Sokağı'na gelmeleri için kısa bir emir verir.

Etrafımız hevesli bir kalabalıkla çevriliyken Korsan Kral'la birlikte darmadağın rıhtım alanından geçip en yakın caddeye doğru ilerliyoruz. Ravensbeck tepemde yükseliyor - her biri dört ya da beş kat yüksekliğinde sıra sıra yüksek binalar. Renkli flamalar pencereden pencereye uzanan çizgilerden dalgalanıyor ve ahşap dükkan tabelaları sert tuzlu rüzgarda gıcırıyor - çoğunlukla çeşitli bira, rom ve bal likörünü uygun fiyatlarla tanıtan tabelalar. Ayakkabıcılar, dericiler, ahşap oymacıları haritacılar vardır; sekstant ve yıldız haritaları satan dükkânlar, gemiler için ziftleme ve hava koşullarına karşı koruma hizmetlerinin reklamını yapan tabelalar. Bir dükkânda karmaşık tasarımlı fenerler ve her boyutta lambalar satılıyor. Kalabalık yüzünden malları istediğim kadar net göremiyorum ve ayrıca Locke peşinden acele etmediğimde zincirimi hafifçe çekiştirmeye devam ettiği için.

Bir anda etrafımızı saran muhafızlar olduğunu fark ediyorum; her iki tarafta üçer tane olmak üzere altı kişiler. Nereden geldikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Hepsi farklı giyinmiş, tek bir ortak giysi dışında - kalın yelekler

siyah deriden, arkasında altın renginde Taçlı Kurukafa ve Kemikler baskılı.

Bunlar Korsan Kral'ın adamları. Onu hayatları pahasına korumak için buradalar. Sahip olduğu gücün, emrettiği otoritenin farkına varınca midem bulanıyor.

Ravensbeck beklediğim kadar kirli ya da vahşi değil, gerçi gördüğüm taverna ve genelevlerin sayısına bakılırsa geceleri de öyle olabilir. Havada ağır bir alkol kokusu var, ancak bu koku odun dumanı, pişmiş ekmek ve kızarmış deniz ürünlerinin zengin aromasıyla karışıyor. Açık kapılardan birinden sıcak, şekerli bir koku yayılırken, bir başka dükkândan da sabun ve tentürlerin reklamını yapan vitrin afişini doğrulayan keskin ve taze bir bitki kokusu yayılıyor.

Ayaklarımın altındaki kaldırım taşları iyi aşınmış olsa da düzgünce yerleştirilmiş ve yağmur suyu ile sakatatın tahliyesi için hendekler ve ızgaralar . Neşeli bağırışlar, neşeli sesler, şarkı parçaları, metal çınlamaları ve tekerlek şakırtıları

-Tüm sesler, insanları kadar sağlıklı ve gelişen bir kasabaya tanıklık ediyor. Kötü alışkanlıkları olabilir ve zaman zaman kanalizasyona kan karıştığından hiç şüphem yok ama Ravensbeck'in, sokaklarında bir tutsak gibi dolaştırıldığımı neredeyse unutturan doyurucu, karşı konulmaz bir enerjisi var.

Sanırım bir tutsağım, gerçi Locke bana kendimi nadiren öyle hissettiriyor. Özellikle yalnız olduğumuzda bana bir korsandan ya da genel olarak erkeklerden duyulmamış bir saygıyla davranıyor.

Bu yüzden beni acele ettirmek için basamakları tırmanıp vagonun zincirine asıldığında, istesem de öne atılıp ona vurmuyorum. Peşinden arabaya atlıyorum ve kendimi onun omzuna bırakıyorum.

Korsan Kral'ın muhafızlarını bekleyen atlar var ve biz caddede ilerlemeye başlarken onlar da hızla atlarına binip arabayı kuşatıyorlar. Araba, bir çift parlak siyah kısrak tarafından çekilen açık bir mesele, bu yüzden geçtiğimiz herkese sergiliyoruz.

"Bu araba nereden geldi?" Locke'un yanında mırıldandım. "*Ardent'e* geldiğinizi bilmiyorlardı."

"Ben lanet olası kralım, aşkım," diyor elimi tutarak. "Halkım kendini bana adanmış durumda. Bir şeye ihtiyacım olduğunda, bazen ben istemeden bunu gerçekleştirirler."

"Peki ya muhafızlar?"

"Onlar benim Ravensbeck'teki özel kuvvetlerim. Onlara-"

"Dur tahmin edeyim," diyorum kuru bir sesle.

"Kuzgunlar." Locke'un ağızı buruştu. "Kralın Kuzgunları aslında."

"Parmaklarımı boğazında gezdirerek, göğüs kemiğindeki gevrek fıfırların yuvasına mırıldanıyorum. "Güve motifi kullanmadığına şaşırdım."

"Dediğiniz gibi, çoğu insan güvelerin yumuşak ve zayıf olduğunu düşünür. Daha cesur, daha keskin bir şeye ihtiyacım vardı. Ayrıca, ilk gemimin adı *Kuzgunun Çılgınlığı*'ydi. Sanırım motif beni seçti." Yer değiştiriyor ve bir kolunu çıplak omuzlarıma doluyor. "Burası hakkında ne düşünüyorsun?" Soruyu sorarken bakışlarını benden kaçırıyor ama gözlerindeki parlak endişeyi fark etmeden önce değil. Beni etkilemek istiyor.

Korsan Kral beni etkilemek istiyor.

Kalbime, iliklerime kadar sıcaklık doluyor. Tırnağım göğüs ucunu sıyrana kadar elimi Locke'un gömleğinin altında daha derine sokuyorum. Parmak ucumla tomurcuğun etrafında dönerken tamamen hareketsiz kalıyor.

"Ravensbeck hoş bir sürpriz," diyorum ona. "Tuzlu su şekerlemeleri ve yosunlarla birbirine yapıştırılmış, kötü inşa edilmiş binalardan oluşan karmakarışık bir yer bekliyordum."

Ani ve rahatlamış bir kahkaha atıyor, sesinde soluksuz bir arzu var. "Seni memnun ettiğime sevindim. İtiraf etmeliyim ki, geceleri her şey çok daha vahşi ve dağınık oluyor."

"Ben de şüphelenmiştim. Sokaklarda seks partileri, rom akan kanalizasyon boruları, bu tür şeyler?"

"Bildiğim kadarıyla sokaklarda seks partisi yok," diyor gülümsemeden. "Ama belki bir tane ayarlayabiliriz. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Kendime rağmen kıkırdıyorum ve sonra boynumdaki zinciri çekip yüzümü ona doğru çekerken nefesim kesiliyor. Ağzıma kondurduğu öpücük, dilinin cesur hareketleriyle desteklenen vahşi bir iddia. Beni bırakmadan önce sahipliğini birkaç kez daha dudaklarıma kazıyor. Geriye düşüyorum, başım dönüyor ve kızarıyorum, seksim ihtiyaçla zonkluyor.

Locke beni inceliyor, kibirli bir gülümseme ağzını büküyor. "Seni bu halinle seviyorum. Zincirlenmiş, kızarmış ve beni arzularken. Konuşmadan. Yalan ya da inkâr yok."

Arabacıya doğru bir bakış attım. Bizimle ilgileniyor gibi görünmüyor ama Ivris'teki hayatımdan biliyorum ki arabacılar *tüm* dedikoduları duyar.

"Elbette sizi arzuluyorum lordum," diyorum en şekerli tonlarımla, bir yandan da Locke'un kalçasını ikinci bir uyarı olarak çimdikliyorum. "Size her konuda hizmet etmek için buradayım."

Locke'un yüzü bükülen parmaklarımın acısıyla geriliyor ama zekice sırtmaya devam ediyor. Gözlerinde muzip bir niyet kıvılcımları çakıyor ve bir avucunu belimden geçirip kaburgalarımın göğsüme doğru kaydırıyor. İki parmağını elbisemin yakasına daldırıyor, meme ucumu buluyor ve sertçe çimdikliyor.

Canım yanıyor ama omurgam boyunca ilerleyen bir zevk vızıltısı da karnımın alt kısmında birikiyor. Tepkimi gizleyemeden gözlerim onunkilere kayıyor.

Kendini beğenmiş bir sırıtişla beni bırakıyor ve pencerelerden sarkan, ona selam verirken mal varlıklarını sergileyen birkaç kadına el sallamak için dönüyor. İçinde bulundukları binanın süslü bir askıdan sarkan boyalı kırmızı bir terlik dışında hiçbir işareti yok.

"Orada arkadaşların var mı?" Ben soruyorum.

"Oraya birkaç kez gittim, evet. İhtiyaçlarım var, biliyorsunuz."

"Öyleyse neden para ödemek zorunda olmadığın kadınlarla yatmıyorsun? Eminim buralarda yatağınıza bedavaya girmekten memnuniyet duyacak bir sürü kadın vardır."

"Evet ve o kadınlar benim sunabileceğimden daha fazlasını beklerler. Onlara veremeyeceğim bir ilişki, bir gelecek isterler. Bu yüzden Ravensbeck'in aşk kurumlarına himayemi sunmayı seçiyorum. Yattığım her çalışan kadın müşteriler arasında daha popüler oluyor ve sonuç olarak daha yüksek ücretler talep edebiliyorum."

"Yani onlara bir iyilik yapıyorsun." Ses tonum kum gibi kuru. "Ne kadar nazıksınız. Ve ayrıca-aşklı kuruluşlar? Bir madencinin oğlu senin gibi konuşmayı ne zaman öğrendi?"

Locke gülümseyerek, "Sesini alçalt hayatım," diye homurdandı, hâlâ kasaba halkına el sallıyordu. "Annem soylu bir aileden geliyordu, yedi kraldan birine karşı komplo kuran ve Caligo'ya sürgün edilen bir lordun kızıydı. İkimiz de çalışmadığımız zamanlarda bana öğretebileceği her şeyi öğretti. Caligo'dan ayrıldıktan sonra kendi başıma çalıştım. Her yolculuğumda yanımda bana ders vermesi için kederli bir bilgin ya da yoksul bir profesör getirmeye özen gösterdim. Yeterli parayla her şeyi başarabilirsiniz."

"Paranın sana istediğin her şeyi sağlayabileceğine mi inanıyorsun?" Yumuşakça söylüyorum.

Locke bir an için bakışlarımı tutarak bana doğru bakıyor. Kirpiklerimi yavaşça ona doğru kırıştırıyorum.

"Neredeyse her şey," diye yanıtlıyor.

Kasaba, kıyı şeridini geçerek iç kesimlere doğru yayılır; burada yüksek dükkân yığınları yerini daha büyük evlere, duvarlar, kapılar ve muhafızlarla çevrili devasa binalara bırakır; korsanların geri getirdiği ganimetler için depolar vardır.

Locke, "En değerli eşyalarım için gizli yerlerim var," diyor.

Biraz daha ileride, bacalarından duman ve buhar çıkan uzak, başıboş yapıları işaret ediyor - fabrikalar ve mühendislik tesisleri diyor bunlara. Görünüşe göre bir dizi farklı mucide ve onların devam eden çalışmalarına fon sağlıyor.

Bir kütüphane ve bir de okul var. Hareketli ve renkli mallarla dolu büyük bir pazar. Birkaç bloğu kaplayan bir halk bahçesi.

"Kaç ?" Yaşını tahmin etmeye çalışarak ona dikkatle bakıyorum. "Yirmi yedinci yaşıma yaklaşıyorum."

"On altı yaşında bir korsandan on yıl içinde Korsan Kral'a dönüştün." Başımı salladım. "İmkansız."

"Doğru insanları işe alırsanız olmaz." Sırıttıyor. "Altyapının büyük bir kısmı zaten buradaydı ama ben burayı bulmadan önce kasaba harap olmuştu. Yolculuklarım sırasında insanlar topladım; mimarlar, şehir yöneticileri, taş işçiliğini ve yeni binaların yapımını hızlandıracak büyücüler, savunmaya yardımcı olacak askeri uzmanlar. Yeterli hazineyle herkesi işe alabilirsiniz. Tüm bunlar-" ellerini binalara doğru uzattı

"yedi kral tarafından finanse edilmektedir. Onların kasıtsız cömertliği burayı mümkün kılmıştır."

Bakışlarım birkaç kadın ve çocuklarının toplandığı bakımlı çimenlerin üzerinde geziniyor. "Burada beklediğimden daha fazla kadın var."

"Bu ailelerden bazıları ben göreve gelmeden önce de burada yaşıyordu," diyor Locke. "Ve kaptanlar bayrağı almaya ve bağlılık yemini etmeye geldiklerinde, bazen gemilerine kadınlar da biniyor. Bu kadınlara da dövme yapılması gerekiyor ve onlara burada kalma ya da kendi başlarının çaresine bakabilecekleri en yakın limana götürülme seçeneği sunuluyor."

"Yani onları buraya hapsedmiyorsunuz ya da hemen Ana Okyanus'a atmıyorsunuz," diyorum kuru bir sesle.

Bana azarlayan bir bakış fırlattı. "Ben kalpsiz bir canavar değilim, aşkım. Mantıklı düşünebiliyorum ve gerektiğinde istisnalar yapıyorum. Doğrusu, kadınların çoğu, erkekleri gemilerimde yelken açarken burada kalmaya ve benim korumam altında yaşamaya karar veriyor."

"Ya kadınlar da korsan ya da kaptan olmak isterse?" Kalçasına bir çimdik daha atıyorum. "Yasalarınız çağdışı ve aptalca."

"Diyor ki, hiçbir söz hakkı olmadan bir Dük'le evlendirilecek olan, bedenine ve ruhuna sahip olacak kocası için teni kusursuz olsun diye karanlık odalarda tutulan kadın." Locke'un gözleri, söylediği gerçeğin acısı gibi, buz parçaları gibi gözlerimi deliyor. "Dünyamız mükemmel değil. Değişiyor ama büyük bir dönüşüm gerçekleşene kadar, doğru olduğuna inandığım rotayı belirlemeliyim."

"Ve bu kurs kadınların Taçlı Kafatası altında hizmet etmesini engelliyor."

"Sebeplerimi biliyorsunuz. Bu konuyu seninle tartışmayacağım."

Sürücünün beni dinleyip dinlememesi artık umurumda değil, çünkü Locke'un bu kör noktası onunla olan mutluluğum için en büyük tehdidi oluşturuyor. Gerekçesini duydum ve bir şekilde mantıklı gelse de, politikasına asla göz yumabileceğimden emin değilim.

"Tüm korsanlarınıza başkalarına tecavüz etmelerini engelleyen dövmeler yapamaz mısınız?" Alçak sesle sordum. "Gizliliklerini sağlayan ve bağlılıklarını teşvik eden dövmenin bir parçası olabilir."

"Peki sırada ne var? Korsanlarımın her birine doğru olduğuna inandığım ahlaki kuralların dövmesini mi yaptırayım? Bunun sonu nereye varacak, Nick? Herkesin tanrısı ve vicdanı olmayacağım."

"Ama Neelan, Gorm, Tir ve diğerlerine dövme yaptınız-"

"Dövmeleri, işlemeye niyetlendikleri ve planlarına bizzat şahit olduğum bir suçun cezasıydı. Bayrağımın altında hizmet eden her erkeğe önleyici ahlaki dövmeler yapmayacağım." Yanakları bronz teninin altında alev alev yanıyor ve şakağındaki bir kas esniyor. Onu bu konuda çok sinirlendirdim.

"Çok sık meydan , değil mi?" Sessizce soruyorum.

Sinirli bir şekilde nefes alıyor. "gelen en iyi seçimleri yapıyorum, Veronica. Kaptanlarım ve mürettebatları için, Ravensbeck halkı için, etkileşimde bulunduğumuz tüm ada sakinleri için doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Ama mükemmel değilim. Benden bunu bekleyemezsin. Sana söyledim, içim çarpık, eğri büğrü, karanlık. İşleri her zaman senin inandığın gibi yapmayacağımı anlamalısın. Ördüğüm bu ağın siyah tünelleri ve yapışkan kısımları var. Dağınık ve karışık. Eğer bununla yaşayamıyorsan, belki de seni en yakın limana kendim bırakmalıyım. Gelecekteki tüm kararlarımı kendi ahlaki kurallarınla dikte etmene izin veren bir tutulan adam olmayacağım."

Tam olarak bağırıyor, ama çok yüksek sesle konuşuyor ve şoförün onu duyup duymamasını umursamıyor gibi görünüyor. En azından şimdi etrafımız meraklı kalabalıklarla çevrili değil. Yemyeşil bir bahçenin içinden geçiyoruz - muhtemelen evinin arazisi. Tartışmamıza o kadar dalmışım ki kapıdan geçtiğimiz anı kaçırmışım.

"Tutulan bir erkek olmak istemiyorsun ama *benden* tutulan kadının olmamı bekliyorsun," diye çıkışıyorum. "Ve sanki burada, Ravensbeck'te uzun süre seninle yaşayacağımı düşünüyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Gözlerimin içine bakıyor. "Ama sen değil misin?"

Hızlı bir nefes çekiyorum, bakışlarım onunkilerden uzaklaşıyor. "Kardeşimi bulmam gerektiğini biliyorsun."

"Ama ondan sonra. Ne yapacaksın? Nereye gideceksin?" Koltuğunda kayarak tekrar bakışlarımı arıyor ama ben yüzümü çeviriyorum.

"Veronica," diye mırıldanıyor.

"Bilmiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Dur. Sadece dur. Bana hiçbir şey teklif edemeyeceğini açıkça belirttin - daha önce şehirdeki kadınlar hakkında söylediklerin - bana bir ilişki ya da seninle bir gelecek teklif edemezsin. Tartışacak başka bir şey yok. Burada kalıp sonsuza dek senin için fahişelik yapmayacağım."

Locke boynumdaki zinciri çekiştirerek beni kendine doğru çekiyor. Gözlerimi doldurmaya çalışan yaşlarla savaşıyor sıkı dişlerimin arasından sızlanıyorum.

"Seni kalmaya zorlayabilirim, biliyorsun," diyor usulca. "Benim iznim olmadan gidemezsin."

"Ve sen bunu seviyorsun," diye tıslıyorum. "Kontrol."

"Kontrolü seviyorum. Gücü, zenginliği, güzelliği ve nüfuz sahibi olmayı seviyorum. Kim böyle şeylere değer vermediğini söylüyorsa yalan söylüyordur." Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyor.

Araba şimdi durdu ve sağımda beyaz taştan, kulelerden ve pencerelerden oluşan büyük bir duvarın belli belirsiz farkındayım. Ama benim dünyam Locke'un gergin yüzü ve solgun, delici gözleridir.

"Lordum," diyor soğuk, kibar bir ses. Bir kadın sesi.

Locke zinciri gevşetir ve konuşmacıya döner; uzun boylu, çelik grisi saçları ve mavi gözleri olan bir kadındır. Kemik yapısı inanılmazdır; muhtemelen altmışlı yaşlarında olmasına rağmen kalıcı bir güzelliğe sahiptir.

"Madam Thora," dedi Locke. "İyi görünüyorsunuz."

"Siz de öyle, efendim. Döndüğünüz için mutluyuz." Sesi alçalıyor. "Vekiliniz oldukça çılgınca davranmaya başladı. Siz bu küçük yolculuklara çıktığınızda genelde ortalık sakin olur ama korkarım bu sefer öyle değil. Halletmeniz gereken meseleler var. Onun üstesinden gelemeyeceği şeyler."

"Onu hemen göreceğim. Oh, ve Thora-bu benim fahişem. Yolculuk sırasında ele geçirdiğimiz bir gemiden aldım onu. Benimkine yakın bir odaya ihtiyacı olacak, böylece onu istediğim zaman çağırabilirim."

"Çok iyi efendim," diyor Thora ama gri kaşları belirgin bir şekilde kalkıyor.

"Şimdilik, odalar hazır olana kadar benimle gelecek," dedi Locke.

devam ediyor. "Tüm raporları, işgücü belgelerini, manifestoları ve ticaret listelerini bir an önce çalışma odama gönderin. Onları bu gece gözden geçirmem gerekecek. Hava karardıktan sonra bir at isteyeceğim, böylece Riddle Sokağı'na bir yolculuk yapabilirim. Ondan sonra akşam yemeğini odamda yiyeceğim. İnsanlara yarın akşam bir gala sözü verdim -dans, ziyafet-arka bahçelerde yapabiliriz. Büyük olsun, Thora. Şimdiye kadarki en görkemli parti olsun."

"Nasıl isterseniz Lordum," diye yanıtlıyor Thora yumuşak bir sesle.

Arabadan ayrılmadan önce Locke şoförün eline birkaç altın sıkıştırır. "Sessizliğiniz için," diyor.

"Lordum." Şoför derin bir şekilde eğilir.

Umarım kulak misafiri olduğu tartışmayı kendine saklar. Eğer bunu yapmazsa, Locke'la yaptığımız küçük oyun çok çabuk sona erecek. Burada, Ravensbeck'te, merhametli bir davranış yüzünden otoritesinin sarsılması ihtimali daha düşük ama hayatımı bağışlama kararı yine de bir zayıflık, bir tutarsızlık, kendi yasalarına uymama olarak görülecektir. Ve kendini kanunların üstünde gören bir kralın saygıdan çok kızgınlık uyandıracakı kesin.

Locke kolumu dirseğimin üstünden kavriyor ve beni evin içine, geniş bir giriş holünden, iki kavisli merdivenin arasındaki kemerden geçirerek, insan kümelerinin sessizce sohbet ettiği uzun bir odaya sokuyor. Kapıda duraksıyoruz ve ben Locke'a karşı hafifçe sallanıyorum çünkü hala deniz bacaklarım var.

Önümüzde uzun siyah bir halı, bir düzine basamağa çıkıyor. Basamakların tepesinde, yüksek bir platformun üzerinde, abanoz bir tahtta bir adam uzanıyor. Tahtın arkasından siyah oyma sivri uçlar fişkırıyor ve ortadaki bir sivri uca altın bir kafatası saplanmış.

Tahttaki adam gömleksizdir, siyah bir pantolon, siyah bir eşarp ve şu anda Locke'un başında durana benzeyen siyah bir taç giymektedir. Koyu dalgalı saçlarında beyaz bir çizgi vardır.

Taht odasının kapısında durduğumuzda dik oturuyor. Locke başını hızlıca iki yana sallayarak dublörüne bir işaret veriyor ve sonra beni odanın köşesindeki bir kapıya doğru aceleyle götürüyor. Dar bir geçitten geçiyoruz,

kasvetli koridordan geçip kitaplıklarla kaplı bir çalışma odasına adım atıyorsunuz. Ana özelliği, ortasındaki parlak kestane-kahverengi çalışma masasıdır.

Karşımızdaki kapı patlayarak açılıyor ve tahttaki adam içeri dalıyor. Şimdi çok daha yakın, ama Locke'a olan benzerliği hâlâ ürkütücü. "Tanrılara şükür," diye soluk soluğa bağırır. "Geri döndün! Sorunlarımız var, Ruen-Büyük sorunlar. Burada, Ravensbeck'te değil -burada her şey yolunda ve emirlerini harfiyen yerine getirdim- birkaç kırbaç attım, Garnin korsanlarıyla olan ticari anlaşmazlığı çözdüm, Yedinci Rıhtım'ın yeniden donatılmasıyla ilgilendim- ama *dışarıda*, denizde işler kötü. Gemiler kayboldu Locke, fırtınanın çalkantılı pisliğine çekildiklerine dair raporlar var. İnsanlar çok tedirgin. Bazıları sevdiklerini kaybetmiş, bazıları da adamlarının ölü mü diri mi olduğundan emin değil, çünkü her zamanki gemilerden yarım düzine kadarı haftalardır buraya gelmedi. İnsanlar bana bu konuda ne yapacağımı sorup duruyor ve ben onlara ne diyeceğimi bilemiyorum! Ve saçımın bu tutamını beyaza boyamaktan, herkesle arama mesafe koymaktan ve her gün sırtıma senin dövmeni çizdirmekten çok yoruldum. Bana uzun, çok uzun bir süre daha gitmeyi planlamadığına söz ver."

"Veronica," diyor Locke, "bu Puckley, *Raven's Frenzy*'nin orijinal mürettebat üyelerinden biri. Tüm görünüşüne rağmen, aslında oldukça zekidir."

İki adam daha odaya girerken başka bir ses, "Ve onun bilgelik eksikliğini biz tamamlıyoruz," diye ekler.

Adamlardan biri uzun boylu ve zayıf, şık siyah bir palto ve siyah bir silindir şapka giymiş. Bembeyaz teninin göz çevresi ve dudaklarının üzeri siyah dövmeyle kaplıdır. Burnunun ucu ve yanaklarının çukur kısımları da dövme, bu da ona bir iskeletin diktatör sırtışını veriyor. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en parlak mavi renkte parlıyor.

Diğer adamın saçları bir gözünün üzerine koyu bir şekilde düşüyor. Ben izlerken saçını geriye atıyor ve parmaklarının arasında kırmızı bir titreşim dans ediyor. Bir çeşit büyü. Bana yabancı gelen bir tarzda koyu renk bir takım elbise giyiyor, keskin kenarları ve üçgen yakaları var. Ve gözleri, parmaklarının etrafında gözle bir şekilde dalgalanan enerji gibi kırmızı parlıyor.

"Kardon." Locke kırmızı gözlü adama başıyla selam verir. "Ve Kıbrıs." Dövmeli iskelet adama bir baş daha sallıyor. "Ben yokken her şeyi bu üç halleder."

Kardon, Puckley'i göstererek, "Yüz o," diyor. "Ben beynim ve Cy da gerektiğinde acıyı getiriyor."

Cyprus bana dar beyaz dişlerini gösteriyor. "Peki sen kimsin, tatlım? Seni tanı mıyorum ve Ravensbeck'teki herkesi tanı rım. Bir yüzü asla unutma. Bu bir lanettir." "S" sesini uzatıyor, bir yılanın yırtıcı tıslaması gibi.

"O hiç kimse değil," diyor Locke. "Canım sıkıldı, ben de aldığımız bir gemideki bir kadını sahiplendim. Kaptanlık hakları . Hizmetleri için iyi para alıyor." Kaba bir şekilde, sanki kendisine meydan okumalarını istercesine söylüyor bunu. Ama bu adamlar onu on yıldır tanıyor. Onu çok daha kısa bir süredir tanıyorum ve yalan söylediği *benim için* çok açık. Ses tonu, çenesindeki gergin çizgiler, omuzlarındaki gerginlik... Yabancılar a yalan söylemekte ustalaşmış olabilir,

Ama bu odadaki üç adam ve benim için o açık bir kitap.

Kardon öne çıkıp beni inceliyor. Garip bir asimetrik şekilde yakışıklı -uzun çekik elmacık kemikleri- hafifçe eğilmiş büyük bir burun- yuvarlak bir çene ve dolgun bir ağız. Locke'tan daha zayıf ve biraz daha kısa, sinsi bir kedi gibi ince ve zarif. "Kiraladığınız kadın, değil mi?" Locke'a bir bakış attı.

Korsan Kral'ın dublörü Puckley saçındaki beyaz boya parçalarını kazı makla meşgul. Bana kısa bir bakış atıyor ve Locke'un ki gibi şok edici derecede solgun olan gözlerinin biraz daha yeşil olduğunu fark ediyorum. "Bana bir fahişe gibi göründü. Gerçi benekli biri. Gemide daha iyisi yok muydu?"

Locke'un üst kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Dikkatli ol Puck," diyor Kardon, gözleri Locke'un yüzünde. "Kendine dikkat et."

Uzanıp parmaklarımı Locke'un kilerin üzerine koyuyorum, hafifçe bastırıyorum. Bir an sonra tutuşu gevşiyor ve vücudundaki gerginlik biraz azalıyor gibi görünüyor. Kolumu bırakıyor ve ince altın zincirin boynumdaki tasmadan sallanmasına izin veriyor.

"Daha önce fırtına hakkında söylediklerin, Puck," diyor. "Söylentileri ben de duydum. Gemileri dönen ölümcül bir bulutun içine iten doğal olmayan rüzgârlar. Bana bir büyücünün işi gibi geliyor."

Soğuk bir şok bedenimi felç ediyor.

Bunu neden daha önce göremedim, asla bilemeyeceğim. Belki de derin, huzursuz bir yanı m zaten biliyordu - belki de kendimi bunu düşünmemeye, paralellikleri görmemeye, gerçekle yüzleşmemeye zorluyordum.

Ama Locke bu kelimeleri iki cümlede bir araya getirdiğinde, ben *Biliyorum*.

Dönen, öldürücü rüzgarlar. Bir büyücünün işi.
Herhangi bir büyücü değil.
Kardeşim.

63

Ağır bir an boyunca, karanlığın baş döndürücü girdabında bağısız bir şekilde süzülüyorum. Sanki kalbim, ciğerlerim ve beynim bir anda durmuş ve sonra yavaşça yeniden çalışmaya başlamış gibi.

Ağır bir nefes çekiyorum.

"O olduğunu biliyor muydun?" Gergin sesim Puckley'nin kayıp gemilerle ilgili anlattıklarını kesiyor.

Dört adam da bana bakmak için dönüyor ama ben sadece bir çift göz görüyorum; buz tutmuş ağaçların üzerindeki yıldız ışığı gibi gözler. Farkındalık ve sempati ile parlayan gözler.

Locke sessizce, "Şüphelenmiştim," dedi. "İlk başta değil ama daha sonra."

"Ne şüphesi?" Puckley soruyor, sesi tizleşiyor. "Sinirlerim zaten çok gergin. Lütfen bizimle oyun oynama Locke, eğer bundan kimin sorumlu olduğunu biliyorsan söyle."

Hepsine aldırmadan yere çöküyorum ve iki elimi de gözlerime bastırıyorum. "Bu gerçek olamaz," diye fısıldıyorum. "Bu doğru olamaz."

"Ruen, sanırım bize her şeyi anlatsan iyi olur," diyor Kardon, son kelimeye hafif bir vurgu yaparak.

Bir anlık tereddüitten sonra Locke, benim kamarot kılığına girmemden ve onun konudaki bilgisinden başlayarak tüm hikâyeyi anlatır. Belirsiz bir şekilde

Ardent'teki ilişkimize atıfta bulunuyor, ardından kılık değiştirmesine ve Neelan'ın ölümüne yol açan olayları detaylandırıyor. Aile geçmişime ve kardeşimin gücüne kısaca değiniyor, bana olan saygısından dolayı gerçeği yumuşatıyor ama ben konuşuyorum ve parçaları dolduruyorum, bu yabancılara Mordan'ın öldürdüğü insanları, kan büyümü ve onu dizginlemek için nasıl kullandığımı anlatırken sesim çatlıyor ve titriyor.

Daha birkaç hafta önce en karanlık gerçeklerimi kimseyle paylaşmayı hayal bile edemezdin. Ama *Ardent*'teki hayatım, Locke'la geçirdiğim zaman, bana yük olan utanç ve suçluluk zincirlerini gevşettiler. Bir şekilde bu adamların beni yargılamayacağını biliyorum. Mordan'ın cinayete olan tutkusunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamayabilirler bile - sonuçta onlar da insan öldürdü - muhtemelen düzinelerce insan.

Şu anda kimsenin ne düşündüğünü umursayacak durumda değilim. İçimdeki kırılman umut kırıldı ve gözyaşlarımdan görünmez kan sızıyor. Bir parçam Mordan her neredeyse mutluluğu ve huzuru bulduğuna inanmak istiyordu. Belli ki bu doğru değil.

Locke beni teselli etmiyor. Üç arkadaşının önünde her şeyi ortaya dökene kadar ayaklarını uzatmış ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyor.

Puckley yanımda yere oturuyor, rahatlatmak istercesine yaklaşıyor ama Locke göğsünden guruldayınca Puck biraz uzaklaşıyor. "Sana fahişe dediğim için özür dilerim," diyor özür dileyen bir yüz ifadesiyle.

Omuz silkiyorum. "Bana öyle diyor." Locke'a kötücül bir bakış fırlatıyorum.

"Bizden başka kimsenin bunları bilmesine gerek yok," diyor Kardon. "Anlıyor musun, Puck?"

"Neden bana söylüyorsun?" Puck kızgın bir şekilde. "Ruen burada değilken Korsan Kral'ın vekiliyim. Senin düşündüğün kadar aptal olsaydım bu rol için bana güvenmezdi."

Kardon, "Biz burada olduğumuz için sana böyle güveniyor," diye mırıldandı.

"Bir planınız var mı Lordum?" diye sorar Cyprus, Locke'un arkasında yavaşça volta atarak. "Her zaman öyle değil miyim?" Locke bana bir el uzatıyor, ben de isteksizce tutuyorum, kendimi ayağa kaldırdım. "Bu fırtınanın döndüğü noktaya bir gemi götürüyoruz ve içine giriyoruz."

"Öyleyse ölüm," diyor Puck. "Plan ölüm. Ne kadar yaratıcı bir plan, Lordum. Sen git ve kendini öldürt, ben de derim kuruyana ve eklemlerim ağrıyana kadar burada *seninle* oynamak zorunda kalayım. Çok hoş."

"Önlem alacağız," der Locke. "Girdabın merkezinde bir ada olmalı. Ve fırtına sürekli aktif olamaz, yoksa Mordan'ın enerjisi tükenir. Ondan kaçmaya çalışmak ve gafil avlanarak içine çekilmek yerine, daire çizip gözlemleyeceğiz ve sonra sakinleştğinde içeri gireceğiz. *İsyan*'ı limanda gördüm, Vesser hâlâ o mürettebatın arasında mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor Kardon. "Onu da yanında götürmek ister misin?"

"Yeterince yaklaşıp kadar Mordan'ın büyüüne karşı koymak için-
evet." "Ne için yeterince yakın?" Puck soruyor.

"Onunla konuşabileceğim kadar yakın." Locke'un gözlerine bakıyorum. "İstediğin bu, değil mi? Onu sakinleştirip dikkatini dağıtmamı ve böylece onu öldürebilmeni mi?"

"Kardeşini öldürmeyeceğiz, aşkım. Ama onu bir yeminle işaretleyeceğim."

Madam Thora, Locke'un açıklamasından kısa bir süre sonra kapıyı çalar ve çalışma odasına girer. "Hanımefendinin odası hazır," diye duyurdu. "Onunla görüşüp yerleşmesini sağlayacağım, sonra da size yarın akşamki gala hakkında birkaç sorum olacak lordum."

Gözyaşlarımı temizlemek için başparmaklarımı hızla gözlerimin altına sürüyorum. Korsan Kral'ın koridorlarında mutsuz görünerek yürümek olmaz. Benim ayrıcalıklı bir fahişe olmam gerekiyordu - bağışlandığım için şanslıyım, hizmetlerimi yerine getirmeye zorlanmaktansa para aldığım için daha şanslıyım.

Ben odadan çıkmadan önce Locke boynumdaki tasmayı çözdü. Açıklama olarak söylediği tek şey, "Amacına hizmet etti," oldu. Sanırım karaya çıktığımızı gören herkes için görsel bir yardımcı olmasını istemişti; bana sahip olduğunun bir işareti. Her ne kadar aşağılayıcı olsa da, Locke altın zincirle beni kendine çektiğinde hafifçe gıdıklandığımı hissetmekten kendimi alamadım.

Anıyı bir kenara iterek Thora'yı koridorda takip ediyorum.

"Görüyorum ki Lord Puckley ve diğerleriyle tanışmışsın," diyor Thora beni üst kata çıkarırken soğuk ve eşit tonuyla. Zenginliğe ve lüks ortamlara alışkınım ama denizde geçirdiğim haftaların ardından Korsan Kral'ın malikânesinin gösterişli mobilyaları karşısında dehşete düşüyorum. Bilinen her krallıktan ve ötesinden heykeller ve sanat eserleri duvarları ve oyukları süslüyor - kontların, düklerin ve zengin tüccarların özel koleksiyonları için ayrıldığına şüphe olmayan parçalar. Locke'un artık onlara sahip olduğunu ve sergilediğini bilmek bana sapkın bir zevk veriyor. Ya da

Belki de ona Ruen demeye başlamalıyım, hem yüksek sesle hem de zihnimde. Arkadaşları onu Ruen olarak tanıyor gibi görünüyor.

Arkadaşları. Garip -Korsan Kral olduğu ortaya çıkmadan önce bile *Arden*'teki herkesle arkadaştı- bu yüzden denenmiş ve gerçek türden arkadaşları olması beni şaşırtmamalı. Ama beni şaşırttı. Dürüst olmak gerekirse, onu benden çok daha uzun süredir tanıdıkları için onları biraz kıskanıyorum. Birlikte pek çok anıları var - gece nöbetleri, deniz savaşları, uzun güneşli yelken günleri, içkiler, oyunlar ve müstehcen hikayeler. Tüm bu anıları ve daha fazlasını arzuluyorum.

"Evet," diyorum, Thora'nın sorusunu yanıtlamadan sessizce yürüdüğümün bilincinde olarak. "Onlarla tanıştım. Söylesene, Korsan Kral her zaman o tahtta mı oturur?"

"Oh, hayır, genç kız," diyor. "Bunu her gün bir saatliğine yapar, herhangi bir konuda onunla konuşmak isteyen olursa diye. Genellikle adada bir yerlerde, çalışma odasında ya da kaptanlarla veya lonca liderleriyle toplantılarda olur. Kendi gemisiyle denize açılmadığı ya da kılık değiştirerek başka bir gemiyle gezintiye çıkmadığı zamanlar."

"Kaç kişi onun kılık değiştirerek gemilere gizlice bindiğini biliyor?"

"Yakın arkadaşları, evdeki hizmetçiler ve birkaç kişi daha. Her zaman gizlice içeri girer ve Lord Puck ile sessizce yer değiştirirdi - daha önce hiç bu şekilde elini göstermemiştir. Sanırım bu onun gizli yolculuklarına bir son verecek. Buna üzüldüğümü söyleyemem, her zaman çok riskli olduğunu düşünmüşümdür." Thora bana yan gözle bakıyor. "Sana iyi para ödüyor, değil mi?"

"Evet." Başka bir açıklama yapmıyorum, o da burnunu sokmuyor.

Beni kırmızı ve altın rengi halılarla kaplı bir koridora götürüyor. "Şuradaki efendinin kapısı. Bu gece meşgul olacak; bir sürü evrak işi ve Riddle Sokağı'na bir ayak işi var. Ben olsam onu rahatsız etmezdim. Bakıma ihtiyacı olursa sizi çağırır." Üç kemerli penceresi olan bir oyuğun önünden geçiyor, camsız, panjursuz, esintiye açık. Tuzlu ve taze hava, kırmızı perdeleri ve altın püsküllerini karıştırarak içeri giriyor ve ben o girintideki bankın üzerine kıvrılıp pencerelerden birine doğru eğilme dürtüsüyle savaşıyorum. Pervazın ötesinde palmye yaprakları rüzgârda savrulup çırpınırken, martılar mor akşam göğünde beyaz ışıklar saçarak süzülüyor.

"güzel, değil mi?"

Thora'ya bakıyorum, o da gülümsüyor. Birazcık. Ondan hoşlanmamı sağlayacak kadar.

"Çok güzel." Ben de gülümsüyorum.

"Burası senin odan." Kapıya doğru bir el uzatıyor. Duruşundaki ve konuşmasındaki zarif terbiyenin ipuçlarına rağmen, çok çalışan bir kadının eli, yıpranmış bir el. Ve bu yüzden onu daha çok seviyorum.

Gösterdiği kapıyı açıyorum. Ötede daha kemerli pencereleri olan bir oda var. Bunlar kurşunlu camla donatılmış ve menteşeli, böylece onları açıp havanın tadını çıkarabiliyorum. Mavi desenli perdeler, çivit mavisi halılar ve yastıkların boncuklarında ve emaye vazolarda canlı zümrüt yeşili dokunuşlar var. Duvarları daha fazla mineli sanat eseri süslüyor; yeşil kurbağalar ve mavi çiçekler, yemyeşil yapraklar ve masmavi güvelerden oluşan mozaikler. Devasa yatağın iki yanındaki küçük masaların üzerinde serulean camla kaplı fenerler duruyor.

Ve *yatak*... Kuş tüyü yastıklar ve yumuşak battaniyelerden oluşan bir çığ gibi. Gördüğümde sevinçli bir nefes almama engel olamıyorum.

"Banyo odası şurada." Thora başıyla başka bir kapıyı işaret ediyor. "Rahat edeceğinize inanıyorum."

"Rahattan da öte," diye nefes alıyorum.

Kapı aralığında o kadar uzun süre tereddüt ediyor ki, dönüp soran gözlerle ona bakıyorum.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bir kadını kurtardı, buraya getirdi. Aslında, en son ne zaman bir kadın misafiri olduğunu hatırlamıyorum. Genellikle kendi zevki için dışarı çıkar."

"Anlıyorum." Yanaklarım ısındı. Ne söyleyeceğimi ya da bunu bana neden söylediğini bilmiyorum.

"Nerede olursanız olun ve hangi dehşeti görmüş olursanız olun ona güvenebilirsiniz," diyor Thora. "Kötülere karşı zalim, gaddarlara karşı acımasız olabilir ve başkaları onu zayıf görmesin diye merhamet göstermekten çekinir. Ama iyi bir kalbi var."

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

"Korsan Kral her şeyden önce kendi gücüne ve kudretine değer verir. Ve sanırım sizin için bunun bir kısmını riske attı." Başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme, gözlerinde bir kıvılcım belirliyor. "Bunun onun için iyi bir şey olabileceğine inanıyorum."

"Ben onun emrindeyim," diye cevap veriyorum. Evin güvenilir bir yöneticisi gibi görünüyor ama Locke'un ilişkimiz konusunda ona karşı ne kadar açık olmamı isteyeceğinden emin değilim. Söylenecek bir şey olduğundan değil. Sonsuz bir itme ve çekmeye yakalanmış gibiyiz, ikimiz de tamamen teslim olmaya pek istekli değiliz.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ya da hizmetçilerden birini bul," diyor Thora. "Banyo için ihtiyaç duyabileceğin her şeyi hazırladım ve chifferobe'da sana uyabilecek birkaç kıyafet var."

Ona hararetle "Sen bir tanrıçasın," diyorum ve odadan çıkarken yine gülümsüyor.

Korsan Kral'ın malikânesinde akan su var, sihirle ya da mekanikle ısıtılıyor, hangisi olduğu umurumda değil. Küveti dolduruyorum ve kendimi muhteşem sıcak sıvının içine daldırmadan önce aceleyle soyunuyorum.

Tek istediğim hoş bir sıcaklık ve mis kokulu sabun köpüğü sisinde kendimden geçmek ama şimdi yalnız olduğum için gerçeklik karanlık ve mide bulandırıcı bir şekilde beynime geri dönüyor.

Fırtına Mordan'dır. Onun tarafından doğdu, onun tarafından kontrol ediliyor. Onunla insanları öldürüyor.

Tabii gerçekten o değilse... Bu durumda hâlâ umut var demektir.

Ama o olmasından korkuyorum. Gerçek bir kanıtım da içimden bir ses olduğunu söylüyor.

Eğer oysa ve bulunduğu adaya paramparça olmadan varabilirsek ve Mordan'ı daha sakın bir ruh haline sokabilirsem, Locke ona dövme yapabilir ve güçleriyle başkalarına zarar vermesini önleyebilir.

Bu tür bir zorunlu iyilik, yaşayan bir hapishane gibi, görünmez prangalar gibi olurdu. Kardeşimin öfkesi sırasında daha fazla zarar vermesini engelleyecektir.

Ama bu onu aldığı canlar için cezalandırmaz. Ve cezasını çekmeli. O benim kardeşim ve onu ancak küçük bir kız kardeşin sevebileceği kadar seviyorum ama adalet duygum reddedilemeyecek kadar derin ve gerçek.

Sebepe olduğu ölüm ve yıkımın bedelini ödemesi gerekiyor.

Gözyaşlarım tekrar akmaya başlıyor ama onları göz kırparak uzaklaştırıyorum ve Ivris'ten ayrıldığımdan beri yapamadığım şekilde yıkanmaya ve kendime bakım yapmaya odaklanıyorum. Thora'nın verdiği aletler arasında küçük bir makas da var, onu kesik saçlarımı düzeltmek için kullanıyorum. Yatak odasındaki makyaj masasının üzerinde küçük kaplar içinde kremler, pudralar, parfümler ve kozmetik ürünleri var. Thora her şeyi nasıl bu kadar çabuk hazırladı, asla bilemeyeceğim. Usta bir hizmetli kadrosuna sahip mükemmel bir yönetici olmalı.

Kendime bakım yaptıktan, cılaladıktan ve parfüm sürdükten sonra büyük aynanın önünde çırılçıplak durup etkisine hayran kalıyorum. Elbette her zamanki gibi benekliyorum ama gözlerime ve kirpiklerime çizgi çekmiş, dudaklarımı boyamış ve pembenin tozunu almışım.

yanaklarımda pudra. Cildim daha pürüzsüz ve yumuşak ve saçlarım yüzümün etrafında ipeksi dalgalar halinde kümeleniyor.

Hepsinden iyisi, bir avuç değerli dakika için dikkatimi dağıttım.

Chifferobe raflarında düzden ipeğe kadar değişen birkaç çift iç çamaşırı ve birkaç korse var. Bir çift sade koyu renk pantolon da görmekten memnunum.

Barın üzerinde birkaç tunik ve elbise asılı - çok süslü bir şey değil, muhtemelen bedenime uyması için aceleyle toplanmış eşyalar. En ipekli donu ve en cüretkâr korseyi seçiyorum, koyu yeşil bir tunik ve koyu renk pantolonla eşleştiriyorum. Tunîği bağciksız bırakıyorum, böylece siyah dantelleriyle süslenmiş göğüs dekoltem tüm avantajıyla ortaya çıkıyor. Locke muhtemelen kıyafetin çok basit olduğunu, yeterince müstehcen ve cafcacflı olmadığını

söyleyerek itiraz edecektir. Yine de muhtemelen bu gece benimle uğraşamayacak kadar meşgul olacaktır. Halletmesi gereken evrak işleri var, sonra da Riddle Sokağı gezisi... Aklımda bir fikir belirliyor - Locke'u bir

şekilde

yalnız kalıp kardeşimle durum hakkında daha fazla konuşmak istiyorum.

Locke planımdan hoşlanmayacak elbette. Ama bu da eğlencenin bir parçası.

Yeni kıyafetlerimle odamdan çıkıyorum, koyu renk pantolonumun üzerine bağcıklı çizmelerimi giyiyorum. Planım bana etrafı gösterebilecek bir hizmetçi ya da ev halkından birini bulmak. Ama koridorun sonuna ulaştığımda gördüğüm ilk kişi bir hizmetçi değil, Puckley.

Artık çok daha farklı görünüyor. Siyah giysisi ve tacı yerine, boğazından açık mavi firfırlı bir gömlekle gösterişli kırmızı bir ceket giyiyor. Göğsünü şingirdayan, ışıltılı bir dizi madalyon, madalyon ve zincir kaplıyor ve parmakları yüzüklerle bağlanmış. Burnunda mücevher var ve kulaklarının loblarından daha fazla değerli taş damlıyor.

Onu görmek beni rahatlattı. Buradaki lüks - onurlandırmalar ve taht odası, hizmetkârlar ve Locke'un iyi konuşan arkadaşları - hepsi bana evimi çok fazla hatırlatıyordu ve sanki o sosyal normlar ve incelikler dünyasından hiç kaçmamışım gibi endişeli ve kapana kısılmış hissetmeye başlamıştım. Ama Puckley'nin kıyafeti çok cafcaflı, çok çirkin bir *korsan*. Kendi ganimetlerinden damlayan bir hırsız ve kalbimi kemiren acıya rağmen kıkırdamama engel olamıyorum.

"Görüyorum ki ikimiz de temizlenmiş ve rahatlamışız." Puck bana parlak bir şekilde sırtıyor. "Sırtımdaki o lanet olası sahte dövmeği yıkamam gerekti. Fiziğimi Locke'unkine benzetmek için sıkı bir antrenman ve egzersiz rejimi uyguladığımı biliyor muydunuz? Salonda oturmayı tercih ettiğim zamanlarda

kanepelere uzanır ve birkaç güzel hanımla tatlı yeriz. İçine bir de erkek atın, şikayet etmeyeceğim."

"Bana burayı gezdirir misiniz Lord Puckley?" diye sordum. "Çok güzel bir yer. Her şeyi görmek isterim."

"Lord Puckley? Bana böyle seslenmeni sana kim söyledi?" "Thora sana böyle sesleniyordu."

"Thora, Ivris'ten. Orada soylu bir evde hizmet ederdi, ta ki tüm aileyi zehirleyene kadar. Bunu hak etmişlerdi, merak etme. Her neyse, İvrisliler çok havalı insanlar ve Thora'da hâlâ o günlerden kalma biraz yapmacık tavırlar var. Yine de çok iyi bir yönetici. Ruen ona kraliçe gibi para ödüyor."

Beynim hâlâ Thora'nın bütün bir soylu aileyi, hem de bir Ivrian ailesini zehirlediğinin ortaya çıkmasıyla çalkalanıyor. Hikâye zihnimi kurcalıyor, sanki daha önce bir yerlerde duymuşum gibi.

Puckley bana bakıyor. "Zehirleme meselesi, değil mi? Merak etme, artık sadece Ruen'in ara sıra düşmanlarını zehirliyor, o da sadece onun isteği üzerine. Şey... genellikle. Arada bir başka birinin gitmesi gerektiğine karar verir, ama ben olsam endişelenmezdim. Senden hoşlandığını söyleyebilirim."

"Tanrılar," diye mırıldandım. "Beni uyarmanız gereken başka bir var mı?"

"Kıbrıs işkence tekniklerinde, yani bilgi almada çok başarılı. Gerçi kalmadıkça öldürmeyi sevmez. Öldürdüğü zaman da bunu hızlı bir şekilde, genellikle kulak zarından beyne gümüş bir çivi sokmak gibi garip bir yöntemle yapar. Onu kardeşim gibi severim ama tuhaf biridir."

Puck beni bir sonraki koridora çağırıyor. Sallanan bir çift kapıdan çıkıyoruz ve küçük masa ve sandalyelerle döşenmiş, vazolarda tüylü bitkilerle bezeli uzun bir balkondan geçiyoruz. "Burası evin sıkıcı kanadı, o yüzden önce burayı aradan çıkaralım. Korsan Kral'ın özel çalışma odası burada, koridorun tam karşısında; taht odasının yanındakinden biraz daha rahat. Şu kapıların arkasında toplantı odaları ve sonunda da bir kütüphane var. Bu merdivenleri kullanacağız. Hemen altımızdaki kat çok daha ilginç. Şarap, kumar, dart - Locke kendisine saygı göstermeyen korsanları dart tahtasına çıplak bağlayarak cezalandırmayı sever, sonra da kan akıtmadan ne kadar yaklaşılabileceğimizi görürüz."

Locke'un itaatsiz korsanların penislerine sakın bir şekilde dövme yaptığını tanık olmasaydım, Puck'ın onun hakkındaki vahşi hikayesine inanmazdım. Ama bu noktada pek şaşırmadım. "Ya Kardon? O nasıl biri?"

"Kardon akıllıdır. Kendi tarzında Locke'dan daha zeki. Ve oldukça eşsiz yetenekleri olan bir büyücü." Puck bana bir sırıtış attı. "Yine de sürprizi bozmayacağım. Belki bir gün sana kendisi anlatır."

Puck bana kumar oynanan odaları, atış talimi ve eğitim yapılan odaları, içki içilen ve yemek yenilen odaları gösteriyor. Çok sayıda perdeli oyuğu olan uzunca bir oda var, görünüşe göre bu oda sarhoşların eğlencelerinden uzakta bir ya da iki sevgilisiyle geçirmek isteyen konuklar için.

"Bütün bu odalar ve aşk delikleri yarın gece dolacak," diyor Puck sinsice.

"Aşk delikleriyle dolu-çok komik," diye mırıldandım. "Grubun en şakacısı sensin sanırım."

"Şakacı, yankesici, el çabukluğu uzmanı, kılık değiştirme ustası." Bana geniş bir selam veriyor. "Ve sesleri taklit edebilirim. İzle." Bana Locke'un, Kıbrıs'ın ve Thora'nın sesini şaşırtıcı derecede iyi taklit ediyor.

"Sahnedede olmalısın," diyorum ona.

Yüzünde bir gölge titreşiyor - bir parça ıstırap. "Öyleydim." Ağzının kenarları tekrar yukarı kalkıyor ama bu sefer gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Gel, sana bahçeleri göstereyim."

"Ve ahırlar," diye ısrar ediyorum. "Ahırlar da."

Atları hep sevmişimdir. Küçükken Mordan atına binerken ben de midillime binerdim - ta ki bir gün tek başına ata sonra yaya olarak dönüp atın düşüp bacağını kırdığını ve onu acılarına son vermek zorunda iddia edene kadar. Buna hiç inanmadım ama atın cesedini de aramızın hiçbir yerinde görmedim. Ona ne yaptığı hakkında hala hiçbir fikrim yok.

Mordan gittikten sonra, annem ne zaman izin verse tek başıma ata binerdim. Yüzümde güneş, saçlarımda rüzgârla kırlarda şapkasız dörtnala gitmeyi tercih ederdim ama annemin ata binmekten anladığı, özenle budanmış bahçe yollarında ya da düzgün meyve bahçesi şeritlerinde sakın bir gezinti idi.

Locke'un ahırları havadar, dağınık, geniş yapılardır. Ahırların çoğu boş ama yarım düzine güzel hayvan var. Benim favorim en uzak ahırdaki huzursuz mavi aygır. Aygırın duman grisi kürkü küçük siyah beneklerle kaplı, omuzlarında ve omuz daha açık gri vurgular var. Koyu renkli yelesini savuruyor ve bir adım geriye kayıyor.

Ama avucumu açıp alçak sesle konuştuğumda yaklaşıyor ve burnuyla elime vuruyor.

"Bu Ruen'in atı, Caliper," diyor Puck, sesinde yumuşak bir hayranlık var. "Ruen ve seyis dışında kimsenin ona dokunmasına izin vermiyor."

"Ruen," diye tekrarlıyorum sessizce. "Ona böyle hitap etmek garip geliyor. Ben onu Locke olarak tanıyorum."

Puck kayıyor, ince çizmeleri samanların arasında hışırdıyor. "O birçok yüzü olan bir adam."

"Hmm." Caliper'in burnunu okşuyorum, ağır nefesinin çırpınışını ve gümbürtüsünü hissediyorum. Tekrar sağlam bir zeminde ve bir ahırda olmak çok sakinleştirici. Güçlü hayvan kokusu, sinekleri kovmak için atın derisinin ürpermesi, ağır toynakların damgası, hepsini seviyorum.

"Sakıncası yoksa kalmak istiyorum," diyorum Puck'a.

Dudaklarını büzüyor. "Bir at çalıp kaçmayı planlamıyorsun, değil mi?"

"Nereye gidebilirim ki?" Ona muhtemelen şu anda hissettiğim kadar hüznü görünen bir gülümseme veriyorum.

"Haklısın. O zaman sizi yalnız bırakayım. Bu benim sahnem değil." Burnunu kırıştırıyor. "Bu gece Slippery Frog'a gidiyorum."

"Kaygan Kurbağa?"

"En sevdiğim taverna. Gürültülü kadınlar, daha gürültülü müzik ve dibe vurmadan sarhoş olacağınız kadar derin kadehler." Bana kısa bir selam veriyor ve dışarı çıkıyor.

Düşündüğümünden çok daha kolay oldu. Şimdi tek yapmam gereken Locke ahıra gelene kadar beklemek.

Damat kısa bir süre sonra gelir. Hoş bir yüzü ve dikenli soluk saçları olan şişman bir çocuk. Bana merakla başını sallıyor ve ben de ona Korsan Kral'ın misafiri olduğumu söylüyorum. Çocuk beni daha fazla sorgulamıyor ama Locke'un istediği gibi atı hazırlıyor. Caliper eyere ve dizgine yüksek sesle kişneyerek ve başını huzursuzca sallayarak itiraz ediyor ama sonunda iş bitiyor. Seyis gittiğinde, ahır kapısındaki yerime geri dönüyorum ve Caliper burnunu tekrar okşayana kadar kolumu dürtüyor.

Birkaç dakika sonra Locke'un kendisi gelir.

Ya da en azından Locke olduğunu tahmin ediyorum. Adam ağır, koyu renkli bir pelerine bürünmüş, bir kukuleta ve üzerinde siyah işaretler olan gümüş bir maske takıyor. Botları sade, kullanışlı deriden. Göğsünde deri bir kayış var ve kalçasındaki büyük, düz bir çantaya bağlı. İçinde dövme malzemeleri olduğunu tahmin ediyorum.

Maskeli adam ahıra girdiğinde adımları bir an için duraksar. Locke'un bariton sesi maskenin ağız yarığından çıkar. "Nick? Burada ne işin var?"

Caliper'in burnunu okşamaya devam ediyorum. "Atınla arkadaş olmak."

Locke benden bir adım uzaklaşana kadar ilerliyor. Maskesinin göz çukurları o kadar derin ve gölgeli ki, bu kadar yakınımda dururken bile göz rengini ayırt edemiyorum.

"Beni de götürmeni istiyorum," diyorum ona. "Ravensbeck'i gece görmek istiyorum."

"Ravensbeck'i geceleri idare edemezsin, aşkım." Caliper'e uzanır ve at hemen, hevesle ona doğru hareket eder. Locke aygırın geniş, mavi-gri yanağını yumuşatır.

"Benekli şeyleri seviyorsun," diyorum paltosunu göstererek.

Locke'un maskesi eğildi. "Sanırım öyle."

Daha da , bedenimi hafifçe onunkine sürtüyorum. "Beni de götür." "Geceleri tehlikelidir," diye uyarıyor. "Vahşi, gürültülü, dağınık. Bu yüzden yargılarınızı geride bırakın - ya da en azından bir süreliğine bir kenara koyun." "Bunu yapabilirim."

"Hızlı bir gezi olacak. Çok uzun zamandır uzaktaydım ve bu büyücü ve fırtınalarıyla başa çıkmak için yakında tekrar yelken açmam gerekecek. O zamana kadar yapmam gereken bir yığın iş var."

"Anlıyorum. Sessiz olacağım. Burada olduğumu bile anlamayacaksın."

Kıkırdıyor, erkek neşesinin alçak, lezzetli bir dalgalanması. "Oh, Nick. Bundan çok şüpheliyim."

Ahırın kapısını açarak Caliper'i dışarı çıkarır ve eyeri işaret eder. "Kalk bakalım, aşkım."

"Benim kendi atım yok mu?"

"Tanrılar hayır. Kalabalığın içinde kaybolursun ya da biri seni attan indirip çılgınca bir sefahatin içine sürükler. Ben de sana yol tarif etmek için geri dönemem. Ya benimle gelersin ya da hiç gelmezsin."

Dudaklarımı birbirine kenetleyerek ayağımı üzengiye koyuyorum ve çekiyorum. Eskiden olduğumdan daha güçlüyüm, bu yüzden Caliper'in büyüklüğündeki bir ata binmek eskiden olduğu kadar zor değil. Atın üzerine yerleşip ayağımı üzengiden çıkarıyorum ve kendimi eyerin ön tarafına doğru tutabildiğim kadar tutuyorum.

Locke arkama geçti, kalçaları benimkilere baskı yapıyor. O kalın peleriniyle arkamda sağlam bir duvar oluşturuyor.

"Daha önce ne demiştin?" Locke mırıldanır. "Sanırım 'Burada olduğumu bile bilmeyeceksin' gibi bir şeydi, değil mi? Şimdi ne düşünüyorsun, Veronica? Sence varlığını unutabilir miyim?" Kalçaları hafifçe içe doğru sıkışıyor. Arkamı onun kasıklarına doğru kaydırıyorum, sinirlerim boyunca ilerleyen çökmekte olan karıncalanmanın tadını çıkarıyorum. Pantolonunun önünden sertleştiğini şimdiden hissedebiliyorum.

"Burada olduğumu unutmanın ne kadar *zor* olabileceğini anlayabiliyorum," mırıldandım.

Boğazından alçak sesle mırıldanıyor ve bir elini karnımda gezdirirken diğer eliyle dizginleri topluyor. "Mümkünse sessiz ol. Çoğunlukla fark edilmeden gitmem gerekiyor."

"Korumalarınız bizimle gelmiyor mu?" "Hayır."

Caliper'ı öne doğru itiyor ve ahırlardan çıkıp bahçelerin içinden geçen bir patikadan ilerliyoruz. Araziyi dar bir arka girişten terk ediyoruz ve oradaki muhafız yorum yapmadan ya da soru sormadan bizim için kapıyı açıyor.

Ravensbeck'in güzel sokaklarında bir gezintiden sonra, limandan dışarıya doğru yayılan şehrin daha gürültülü, daha yoğun bölgesine doğru iniyoruz.

Caliper dar ve eğimli bir sokakta ustalıkla ilerlerken, balık, yağ ve çöp kokusuna karşı burnumu kırıstırıyorum. Sokak karanlık bir tünel, uzun ve mavi gölgeli, tepesinde yıldızlarla süslü gökyüzünün bir çatlağı var - ama ana caddeyle kesiştiği yerde, hızlı hareket eden gölgelerle dilimlenmiş turuncu bir ışık var. Yeryüzünde davullar gümbürdüyor, durmak bilmeyen bir ritim ve ben kemanların hafif telaşlı vızıltısını ve boruların tiz sesini duyabiliyorum. Kalp atışlarım beklentiyle hızlanıyor.

"Heyecanlı mısınız?" Locke mırıldanıyor. "Nasıl anladın?"

"Nefes alışınız. Ritmine çok aşinayım, biliyorsun." Parmak uçları pantolonumun kemerini dürtüyor, sözsüz bir soru ve nabzım daha sert atıyor, boğazımda ve bacaklarımın arasında.

"Burada mı?"

Fısıldıyorum.

"Neden olmasın?"

Caliper'ı yavaşlatıp karmakarışık bir yürüyüşe çıkarıyor ve parmaklarını giysilerimin içine sokuyor, karnımın alt kısmının yumuşak derisi boyunca sıyrıyor ve aşağıya, aşağıya, hassas kıvrımlarımla karşılaşana kadar, dikkatini çekmek için titreyen minik tomurcukla.

"Peki bunun için sana nasıl ödeme yapacağım?" Kısık sesle söylüyorum.

"Sana dokunma zevkinin bedelini ödemeliyim," diye karşılık veriyor, kıvrım boyunca uzun ve yavaş bir tarama ve tepede masaj yapan bir daire ile.

Ona karşı geri çekiliyorum ve parmağı içime giriyor. "Bu konuda bu kadar yetenekli olduğun için senden nefret ediyorum." Ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı hafifçe eğiyorum.

"Benim için her zaman çok iyi bir kızsın, Veronica," diye mırıldanıyor kulağıma. "Bana ihtiyacın varmış gibi elime biniyorsun. Yine de bana direniyorsun, her zaman - benimle savaşıyorsun ve benden uzaklaşıyorsun."

"Çünkü farklı ahlaki kurallarımız var," diye nefes nefese kaldım. "Çok acımasız olabiliyorsun-"

Elini tamamen geri çekiyor ve ben sızlanıyorum, boşum ve arzuyla titriyorum. Kendimi bitirmek için uzandım ama bileğimi kavradı. "Hayır."

Ona karşı kıvranıyorum, intikamcı bir şekilde onu da beni yaptığı gibi arzudan çıldırtmaya kararlıyım. Nefes alış veriş hızlanıyor ve arkamdaki sertlik daha da belirginleşiyor. "Tanrılar," diye bağıyor. "Sen de en az benim kadar zalimsin, seni küçük cadaloz." Bileğimi bırakıyor ve parmaklarını tekrar pantolonumun içine sokuyor, beni kavıyor ve kıcımı kendine doğru geri çekmek için kaldırıp kullanıyor. İki parmağı içime giriyor, keşfediyor, itiyor ve ben sürtünmeye doğru eğiliyorum.

"Benden ne istiyorsun Locke?" İçime daha sert ve daha hızlı pompalarken kalçalarım titriyor, sonra dışarı kayıyor ve üzerimde dönerek daha hızlı ve daha hızlı dönüyor.

"Sana zaten söyledim," diyor. "Yaşadığın sürece sana bu şekilde dokunacak tek erkek olmak istiyorum."

"Ama bu ne anlama geliyor? Sonsuza dek senin fahişen mi olacağım, yoksa -daha fazlası- var mı?" Ama düşüncelerim parçalanıyor, coşkunun parıltılı parçalarına dönüşüyor. "Locke-milord-" Uyluklarını kavriyorum, sinirlerim çırpınırken ve kenetlenirken ona doğru geriye doğru bastırıyorum. İçime dalıyor, elinin topuğunu tam ihtiyacım yere sürtüyor ve ben onun etrafında sarsılıyorum. Her nasılsa dudaklarımdan sadece en küçük iniltilerin kaçmasına izin vermeyi başarıyorum. Locke elini pantolonumun içinde tutuyor, ben mutluluğun yavaşlayan dalgaları arasında nefes nefese kalırken beni sahiplenici bir baskıyla kavriyor.

Artık neredeyse sokağın sonuna geldik. Sarhoş bağırırları, kopuk kopuk şarkılar ve ara sıra çıkan gürültüler geceyi dolduruyor, davul ve keman seslerine kontrpuan oluşturuyor.

Locke parmaklarını giysilerimden çekerek, "Şimdi bunu tartışacak zaman yok," diyor. Pelerinininden bir hışırtı geliyor ve sonra ellerini iç cebinden çıkardığı bir beze siliyor. "Bana bir gece daha ver. Yarın galada senden tam olarak ne istediğimi söyleyeceğim." Boynumun kenarını öpüyor ve sonra ara sokaktan caddeye çıkıyoruz.

Ravensbeck geceleri muhteşem bir kakofoni; fiçılardan bardaklara akan rom ve biranın şırıltısı, eğlenenlerin şamatalı kahkahaları, gece seyyar satıcıların ve mallarını pazarlayan dükkân sahiplerinin sesleri. Locke vahşi kalabalığın arasında atı yönlendirirken en çılgın şarkılar kulaklarımı tırmalıyor. Bazı insanlar ellerinde kupalar ve giysileriyle dans ederken, diğerleri birbirlerini pençeliyor ve binalara çarpıyor. Sarhoşlar ve kumarbazlar taverna kapılarından dökülüyor, birbirlerini alkışlıyor ya da yumruk atıyorlar. Bir ara sokaktan keskin bir kusmuk kokusu yayılır, ancak ilerideki bir yerden gelen yağlı ve zengin kızarmış et kokusu bu kokuyu çabucak bastırır. Ravensbeck geceleri yanmış şeker ve pipo dumanı, puslu lambalar ve tıkırdayan zarlar, sıçrayan romla ıslanan sokaklar ve her yerde var olan ritimle dalgalanan bedenlerdir.

Riddle Caddesi'ne döndüğümüzde daha da büyüleniyorum. Piercing ve vücut modifikasyonları için dükkânlar, boncuklar, tüyler, peruklar ve eşarplarla dolu dükkânlar var. Büyülü malzemelerin -aşk iksirleri, iyileştiriciler, enerji yenileyiciler- reklamını yapan vitrinlerden rengârenk dumanlar yükseliyor. Bir kılıç sallayıcının, bir ateş püskürtenin, bir bıçak hokkabazının ve vücudunu pratik bir şekilde düğümleyebilen bir kadının yanından geçiyoruz. Bir adam "Madam Leonay'ın Bakireleri "nde sihirli orgazmların reklamını yapan bir panoyu döndürüyor.

"Hiç oraya gittin mi?" Tahtayı gösteriyorum.

Locke alay eder. "Saf korsanları cezbetmek için bir numara. Zevki bu şekilde artırabilen bir büyücü hiç duymadım."

Gölgeli bir sokakta sarsıntılı bir hareket dikkatimi çekiyor. Bir adam, bir meyhanenin duvarına yaslanmış başka biriyle sevişiyor -ikinci kişinin cinsiyetini söyleyemem ama kıçlarının kürecikleri sokaktan gelen ışıktaki solgun bir şekilde parlıyor.

"Tam orada, açıkta," diye mırıldandım.

"Bununla başa çıkamayacağını biliyordum," diye mırıldandı Locke.

İsyan kalbimi alev alev yakıyor. Ben bakire bir kız değilim, geceleri *Ardent*'in pruvasında beni becermesine izin veren Ivrisli kaçak bir kan büyücüsüyüm. Arkama, arkamla kasıklarının arasına uzanıyorum ve pantolonundaki şişkinliği avuçluyorum. Şimdi daha yumuşak, ama onu ovmaya başladığımda tekrar sertleşiyor.

"Veronica," diye uyarırcasına tıslıyor ama aslında bana durmamı söylemiyor. Elim çoğunlukla vücutlarımız ve onun pelerini tarafından gizleniyor, bu yüzden onu ovmaya devam ediyorum, yaptığım şeyin ahlaksız doğasından başım dönüyor. Ivris'te erkeklere sataştığımda, toplum içindeyken ince davranmak zorundaydım; onları yalnız yakalayana kadar en küçük dokunuşlar ve en sinsî bakışlar. Sürecin heyecanını, yakalanma riskini seviyordum ama eylemden sonra kendimi hep hayal kırıklığına uğramış hissediyordum çünkü o erkekleri onların beni önemseydiği kadar önemseyordum - hiç de değil.

Locke ile durum farklı. Sıktığı dişlerinin arasından çıkan nefesinin tıslaması, vücudunun gerginliği, kontrolünden kaçan tek bir yumuşak inilti - hepsinin tadını çıkarıyorum.

"Siktir," diyor kısık sesle. Aniden Caliper'ı bir ara sokağa yönlendiriyor. Yolun yarısında birbirine düğümlenmiş birkaç ceset var ama onları geçip gölgenin derinliklerine doğru ilerliyoruz.

Locke attan iniyor ve beni de sürüklüyor. Caliper'ı duvardan çıkıntı yapan demir bir çubuğa bağlamak için bir dakikasını ayırıyor ve maskesini çıkarıp yanındaki çantanın içine sokuyor.

Sonra beni nemli bir girintiye itiyor ve yüzümü tutuyor, sıcak ağzı benimkini yakıyor. Hevesle, umutsuzca karşılık veriyorum, bedenim kükreyen bir sıcaklıkla tutuşurken dilinin üzerinde bir inilti bırakıyorum.

Dilinin ağızındaki şiddetli kırbacı içimi eritiyor ve dudaklarımı onunkilere çarpıyorum, sonunda öpüşmeyi kesene kadar onu eşit vahşilikle karşılıyorum. Nefesi sert patlamalar halinde geliyor ve gözleri ruhumu beyaz ateşle yakıyor.

Pantolonumu çekiştiriyor. Boyunu kendi pantolonundan çıkarıyor. Omzuma geniş, emredici bir el koyarak beni , avucunu kürek kemiklerimin arasına kaydırıyor ve beni eğiyor.

"Durdur beni," diye homurdanıyor. "Son şansın."

Nabzım deli gibi atıyor, kan kulaklarımda zonkluyor ve bedenim hiç bu kadar canlı hissetmemişti. "Seni durdurmak istemiyorum."

Bir dizi küfürle belimi kavırıyor ve kendini içime sokuyor. Vahşice pompalıyor, her emici itiş o kadar güçlü ki ellerimi duvara dayamak zorunda kalıyorum. Sürtünme, bu anın yasadışı doğası - dayanamayacağım kadar kendi arzumu artırıyor. O içime girerken bir elimle kendimi okşuyorum.

"Daha fazla, daha sert," diye bağıriyorum usulca. "Oh tanrılar, *Ruen*-"

Ondan sert bir şaşkınlık nefesi geliyor ve ilk ismini duyduğumda sıcaklığı bedenime yayılıyor. Beni sıkıca kendine çekiyor, içimin derinliklerinde nabızı atıyor ve ben tekrar kırılıyorum, zevk karnımda yuvarlanıyor.

Ayrıldığımızda titriyordum, coşkudan kırılğan bir haldeydim. Locke aynısını yaparken ben de kıyafetlerimi düzeltiyorum ve sonra tekrar yüzümü tutuyor ve maskesini takmadan önce beni bir kez daha öpmek için kendine çekiyor.

Az önce ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini tartışmıyoruz. Ama içim kıpır kıpır, dehşet ve heyecan içindeyim çünkü günler önce *Ardent*'te diktiğimiz bir bariyeri aştık. Birbirimiz hakkındaki tüm gerçekleri bilerek ilk kez bu şekilde birlikte oluyoruz. Ve hala çekincelerim olsa da, birleşmemizin derinden, canlandırıcı bir *şekilde doğru* hissettirdiğini kendime itiraf etmekten kendimi alamıyorum.

Locke'un önünde Riddle Sokağı'nın sonuna kadar giderken, vücuduma nüfuz eden doygun sıcaklık hissinin tadını çıkarıyorum. Hem daha önceki banyodan hem de Locke'la ara sokakta yaptığımız görüşmeden dolayı kendimi gevşemiş ve rahatlamış hissediyorum. Bacaklarımın arasında hoş bir sızı var, içimde olduğu zamanlardan kalma hayali bir dolgunluk. Ona yaslanıyorum, o da dizginleri bir eline alıyor, böylece diğer koluyla beni sarabiliyor.

Beni uzun süre istediğini söyledi, hayatımın sonuna kadar. Ben de onu istiyorum. Eğer birbirimize bağlanırsak, hiç şüphem yok ki çok şiddetli tartışmalar yaşayacağız. Onun kararları ve hayat tercihleri hakkında sürekli kavga ederiz.

-Ya öyle olacaktı ya da savaşlarımı seçmeyi öğrenmem gerekecekti. Ama o kavgaların arasında *bunu* yaşayacaktık -*yabani* tutkunun doruklarını ve hoşnut huzur anlarını birlikte yaşayacaktık.

Bu anlar yeterli olur mu?

Locke yine dar bir ara sokaktan döner ve büyük bir binanın dolanır. Etraftaki binalar tarafından çevrelenmiş, çamur ve kaldırım taşlarından oluşan bir meydan var. O indiğinde ben de iniyorum ve atı küçük bir kulübeye yerleştirdikten sonra cebinden çıkardığı süslü bir anahtarla arka kapının kilidini açıyor.

"Dövme büyüsünü burada mı yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Evet ve benimle dövme odasına giremezsin. Hiçbir korsan onları hangi büyücünün yazdığını bilemez ve senin varlığın beni verir. Sen

Anlıyorsun, değil mi? Bu gizlilik beni ve diğer büyücüleri tehdit edilmekten ya da yaptırdığımız bir dövmeyi sildirmek için işkence görmekten koruyor."

"Anlıyorum."

"Güzel. Süreci gözlemleyebileceğiniz bir arka oda var."

Beni içeri götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapatıp tekrar kilitliyor. Girdiğimiz odada tek bir lamba var ve özenle yapılmış dövmelerin çizimleriyle kaplı. Yıpranmış minderli sandalyeler ağır bir masayı çevreliyor, masanın üzerinde bir dizi maske tavana boş boş bakıyor. Bir duvar boyunca bir sıra pelerin asılı ve bir rafta ince eldiven çiftleri duruyor.

Locke maskesini ve pelerinini değiştirir, sonra yüzükleri parmaklarından çeker. "Bunları benim için sakla, olur mu Nick?"

Elime tutuşturduğu mücevher yığınının kabul ediyorum ve yüzükleri pantolonumun ceplerine dolduruyorum. Locke'un bronzlaşmış ellerinde yüzüklerin olduğu yerde beyaz bantlar görünüyor. Belirgin izleri kapatmak için bir çift ince eldiven giyiyor.

Bunu yaptıktan sonra başka bir kapıyı açıyor ve o kadar dar bir koridora çıkıyor ki, yan dönmeden zor yürüyebiliyorum. "Üçüncü kapıya git ve o odaya gir," diye emretti. "Duvarda bir panel var. Boyalı camın arkasını görebileceksin."

Gösterdiği odaya ulaşana kadar geçit boyunca ilerliyorum. İçinde minderli bir sandalyenin bulunduğu bir dolaptan biraz daha fazlası, ama uzak duvarın yarısındaki paneli kenara kaydırıldığında, koyu renkli bir cam bölme ortaya çıkıyor. İçinden, parlak bir lambayla iyi aydınlatılmış başka bir oda görebiliyorum. Duvarlar boyunca uzanan raflarda renkli mürekkep kapları ve iğne tepsileri var. Başka şişeler de var - belki iksirler ya da yeminlerin mürekkeplenmesi için gerekli büyülü malzemeler ya da Locke'un sırtındaki taç dövmesi gibi büyüler.

Odanın ortasında, sarı cilalı ahşaptan bir masanın üzerinde oturan kişi, *Söğüt*'ten gelen denizcilerden biri. Yamalı sakalı ve çarpık burnu olan sıska bir adam. İşten yıpranmış elleri birbirine dolanıyor ve beklerken dizleri titriyor.

Dövme odasının kapısı açılıyor ve maskeli bir figür içeri giriyor. Locke'un seçtiği yedek maskeyi tanıdım ve casus deliğine doğru eğildim. Denizcinin sesi cam ve duvarlar yüzünden bulanıklaşıyor ama sözlerini seçebiliyorum.

"Bana konuşmayacağını söylediler - sana istediğim dövmeyi söylememi ve bu kâğıttaki yemini tekrarlamamı istediler." Denizci yanındaki masanın üzerinde duran bir kâğıt parçasına vurur.

Locke maskeli başını bir kez eğiyor.

"Bir nilüfer istiyorum." Denizci zorlukla yutkunur. "Karımın en sevdiği çiçek. Bileğimde, burada." Sağ kolunun iç tarafını işaret ediyor.

Locke yine başını sallar. Adamın yanındaki bir tepsiye birkaç alet ve bir şişe mürekkep koyar. Çalışmaya başlamadan önce bölgeyi sıvıyla temizliyor. Sonra iğne yanıp söner ve Locke tasarıma başlarken eldivenli parmaklarının etrafında büyü kıvılcımları oluşur. Denizci acıdan irkilir ama Locke sadece başını bağıllık yemininin yazılı olduğu kâğıda doğru sallar.

Korsan titreyerek kelimeleri tekrarlar. "Ravensbeck'in yerini hiç kimseye, hiçbir yöntemle söylemeyeceğime yemin ederim, yoksa kalbim durur ve ruhum bedenimi terk eder. Korsan Kral'a ve Taçlı Kurukafa ve Kemiklere bağıllığıma yemin ederim."

Basit bir yemin. Özlü ve etkili.

Dövme tamamlanırken denizciden daha fazla inleme ve sızlanma duyulur ve ardından Locke adamın kolunu kaldırarak yaptığı işi inceler. Memnun bir şekilde ayağa kalkar, bu da seansın bittiğinin açık bir işaretidir.

"İyi iş," der denizci. "Ve şimdi gizlilik yemini ettiğime göre, evimi tekrar ziyaret etmekte ve karımı görmekte özgür olacak mıyım?"

Locke cevap vermiyor.

"Sanırım bu katılacağım geminin kaptanına bağlı," diye duraksıyor adam.

Locke yine cevap vermez ama adamı kapıya doğru eliyle işaret eder.

Parmakları sapın üzerinde olan adam geri döner. "Korsan Kral mısın yoksa diğer büyücülerden biri misin bilmiyorum," diyor. "Ama eğer Korsan Kral'sanız -benim tanıdığım- iyi bir insan olduğunuzu söylemek isterim. *Ardent*'e geldiğimde bana karşı naziktiniz ve bunu unutmayacağım. Korsan olmak için yola çıkmadım ama açgözlü tüccarlara ve onların krallarına hizmet etmekten de pek hoşlanmadım. Ne olursa olsun, hayatım, biraz korumam ve ihtiyacım olduğunda sığınabileceğim bir yerim var. Bu benim için bir şey ifade ediyor. O yüzden sanırım teşekkür ediyorum."

Locke kıpırdamayınca ya da yanıt vermeyince, korsan memnun bir sonlulukla başını eğip dışarı çıkar.

Locke, *Wending Willow'un* eski mürettebatından üç kişiye daha dövme yapıyor ve sonra gözlem penceresine dönerek onunla arka odada buluşmamı işaret ediyor. Paneli kapatıyorum ve sıkışık koridor boyunca maskelerin ve pelerinlerin olduğu odaya dönüyorum.

Ama içeri girdiğimde başka bir adam daha vardı. Simsiyah bir teni ve kırpılmış gri bir sakalı var; gözleri balın içinden parlayan güneş ışığı gibi soluk sarı. Elinde sedefle işlenmiş mavi porselen bir maske tutuyor.

"Peki o zaman," diyor derin, zengin bir bas sesiyle. "Siz kim?"

"Buraya şöyle geldim-" Bunu söylemem gerektiğinden emin değilim ama Locke'un odaya girmesiyle karar vermekten kurtuluyorum. Maskesini hemen çıkarıyor ve iki adam kollarını kavuşturup birbirlerine hızlıca yarım sarılıyorlar.

"Sağ salim dönmüşsün ama duyduğuma göre kan ve skandal olmadan dönmemişsin." Yaşlı adam Locke'a hoşgörüyü gülümsüyor. "Sanırım o da skandalın bir parçası?"

"Öyle. Veronica, bu benim akıl hocam Daerani," diyor Locke.

"Sizinle tanışmak bir zevk." Kibarca reverans yapıyorum.

Daerani karşılığında bana hızlı bir selam veriyor. "Çok hoş bir davranış.

Ondan hoşlandım.

Yakında konuşuruz, tamam mı?"

Locke, "Yapacağız," diye onu temin eder. "Bu vardiyayı aldığınız için teşekkür ederim. Yapacak dağ gibi işim var."

Daerani başıyla onaylar ve maskesini kafatasının arkasına bağlayarak yerine yerleştirir.

Odadan çıktığında Locke tereddüt eder ve elindeki dövme malzemeleri tepsisine bakar. "Nick, senin için yasalarımı çoktan çiğnediğimi biliyorsun. Ama tüm halkımı tehlikeye atmadan çiğneyemeyeceğim bir tane var. Senin istisna olmana izin veremem."

Uzun bir nefes çekiyorum. "Bana da dövme yapman gerektiğini mi söylüyorsun?" "Yarın yapacaktım ama artık buradayız."

"Ve sana bağlılık yemini etmek zorundayım."

"İsterseniz o kısmı atlayabiliriz. Burada ticaret yapan ama filoma katılmak istemeyen bazı korsanlar var ve onlar sadece gizlilik yemini ediyorlar, bağlılık yemini değil. Ama buranın yerini asla söylemeyeceğinden emin olmam gerekiyor, işkence görsen bile, biri sevdiğin her şeyi tehdit etse bile."

"Sevdiğim her şey mi?" Hafifçe alay ediyorum. "Bu kısa bir liste."

Bakışlarımı yakalıyor. Yakışıklı yüzünde o kadar çok belirsizlik ve çıplak bir özlem var ki nefesimi kesiyor.

"Listede sen de varsın," diyorum ona düşüncesizce.

Aman Tanrım. Bunu neden söyledim? Beni savunmasız bırakan, elimi gösteren, gerçekte ne istediğimi ortaya çıkaran bu sözleri söylememe ne sebep oldu-

Locke tepsiyi bir kenara bırakır. Gözleri geniş ve öfkeli, yüzü gergin. "Bunu mu demek istiyorsun?"

İtirafımı geri almak için ağzımı açıyorum ama sonra gülümsüyor ve sanki daha önce hiç gülümsememiş gibi, çünkü bu ifade tüm adayı, tüm okyanusu aydınlatacak kadar parlak.

"Senin fahişen olmak istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Ama bana başka bir şey teklif edemeyeceğini biliyorum."

"*Diğer kadınlara* başka bir şey sunamayacağımı söyledim," diyor. "Seninle tanışana ve seni öğrenene kadar kimseyle bir ilişki ya da gelecek istemiyordum. Şimdi senin yanımda olmadığın bir varoluş hayal edemiyorum-sen, dikenli sevgilim, çileden çıkaran vicdanım, baştan çıkaran yıkımım."

"Ne güzel isimler," diye mırıldanıyorum. "Senin için de birkaç tane var. Onlar kadar güzel değil."

"Hayal edebiliyorum." Dudakları kadife yumuşaklığında benimkileri okşuyor. "Bu gece sihrimi tenine işleyeceğim ve yarın gece tüm halkımın önünde sana bir soru soracağım. Ve nasıl istersen öyle cevap verebilirsin. Bağlılık ya da zorunluluk yok."

Kalbim boğazımda, başımı sallıyorum ve ağzımı onunkine doğru eğiyorum. Yüzümü iki büyük eliyle kavıyor ve ilkel bir tatmin mırıltısıyla öpücüğe teslim oluyor. Dilimi dudaklarının kenarı boyunca gezdiriyorum, bana açılana kadar araştırıyorum. Tuzla renklendirilmiş sıcak, kaygan bir tatlılık. Dilimi sonsuza dek onunkine dolayabilirim; onun enfes tadından, ağzının baharatının ruhumu ve bedenimi heyecanlandırmasından ölebilirim.

Ama nefes almak zorundayız ve ayrıldığımızda "Dövmeni ve yerini seçme konusunda bana güvenir misin?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum. Sevgi ve güven aynı şey midir? Bizim durumumuzda olmayabileceğinden şüpheleniyorum - henüz değil. Beni koruyacağına, bana zarar vermeyeceğine zaten güveniyorum. Başkalarına karşı davranışlarına her zaman güvenmiyorum. Ama aramızdaki ilişkinin yürümesini istiyorsam, bu güven alanına daha fazla girmem gerekiyor.

"Seçmene izin vereceğim," diyorum ona. "Ama korkunç ya da utanç verici bir şey olmasın.

Lütfen."

Dilini şaklatıyor. "Nick, seni ne zaman utandırdım ki?" Ben homurdanıyorum, o da bana sırtıyor. "Otur da başlayalım."

O gece kocaman boş yatağında, sol tarafındaki, belimdeki hassas deriye dokunuyorum. Gözlerimi kapatıyorum, Locke'un parmaklarının etime yaptığı nazik baskıyı, iğnenin batışını ve Ravensbeck'e asla ihanet etmeyeceğime yemin ederken yaptığı büyü'nün uğultusunu hatırlıyorum.

Şimdi cildimde biri diğerinin ayna görüntüsü olan iki küçük güve var. İkisinin arasında siyah bir taç var ve taç, ağdalı gibbous'tan azalan hilale kadar değişen evrelerde bir dizi minik ayla çevrili. Bu çok güzel bir işaret ve benim için olduğu kadar onun için de bir yemin gibi.

Ertesi gün onu pek görmüyorum ama Puck ve görünüşe göre dün gece buraya getirdiği iki kızla balkonda kahvaltının tadını çıkarıyorum. Biz yemek yerken, Kıbrıs balkonun kenarındaki gölgelerde oyalanıyor ve bir parça pastırma kemiriyor.

Günün geri kalanında Puck ve kızlarla vakit geçiriyorum, çünkü onlar eğlenceli ve nihayet karaya döndüm ve beynimin arkasındaki kara bulutu, kardeşim olan cinayet ve büyü fırtınasını aklımdan çıkaracak bir şeye ihtiyacım var. Bu konuda hiçbir şey yapamam, şimdi değil, yine de ona gitme, *gitme*, *gitme* kaşınması evde yaşadığı zamanki kadar güçlü. İçimde paniklemiş, öğrenilmiş bir tepki var: *Mordan çok uzun zamandır gözümün önünde değil, onu bulmalı, kontrol etmeli, durdurmalıyım.* Bu doğuştan gelen ihtiyaç haftalardır, aylardır, yıllardır damarlarımda dolaşıyor.

Gittiğinden beri. Ve şimdi nerede olduğunu bildiğim ya da şüphelendiğim için buna dayanamıyorum.

Bu yüzden kendimi gülümsemeye zorluyorum ve Locke'un birkaç muhafızı muhtemelen beni korumak için yakınlarda pusuya yatmışken bahçedeki çimenlerde oyun oynuyorum. Puck'ın çok fazla şarap içtiği geç bir öğle yemeğinden sonra iki kızı bellerine kadar soyunup yumuşak, lekesiz tenlerini Puck'ın göğsüne sürterken, sıcak güneş hepsini sıırıslam edip altın rengi bir ışııkla aydınlatıyor. Ben büyülenmiş bir şekilde onları izlerken, onlar durgun öpücüklerini değış tokuş ediyorlar ama Puck beni de katılmaya davet ettiğinde reddedip odama çekiliyorum.

Güneş batarken, Thora gala için birkaç elbise getirdi. Beklediğim gibi değıllerdi. Çemberler ve kombinezonlarla dolu havasız, aşırı kolalı canavarlıklar yerine, bana gerçekten hareket edebilen, içinde dans edebileceğim geniş elbiseler sunuyor. Yeni dövmemi göstermek için belinin iki yanında kesikler olan koyu mavi bir elbise seçiyorum. Kıvrımlı bir eteğı ve cesur ama güvenli bir korsajı var, böylece dans ederken içinden fırlama riskim olmayacak.

İvris'e döndüğümde, danslar da en az akşam yemekleri kadar ağırbaşlı ve düzgündü. Taraflar arasında neredeyse hiç fiziksel temas olmazdı ve düzenli adımları ve dikkatli blokları bende çığılık atma isteğı uyandırırđı. Korsan Kral'ın galasındaki dansın oldukça farklı olacağından şüpheleniyorum.

Thora bana, "Korsan Kral sizi çağırana kadar odalarınızda beklemenizi istiyor," dedi.

Alt katlara inmek ya da arka balkona koşmak için can atmama rağmen isteksizce boyun eğiyorum. Açık pencerelerimden müzisyenlerin enstrümanlarını akort ettiklerini, aşçılar ve hizmetkârlar parti için hazırlanırken yollardan geçen sesleri duyabiliyorum.

Çok geçmeden müzik yükseliyor, İvris'in oda müziğinden çok farklı, cesur melodiler. Hizmetçilerden biri saçımı düzelterip bana mücevherlerden bir seçki sunarken, dışarıdaki seslerin şiddeti ve sayısı artıyor ve ben bu kışkırtıcı kargaşayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bunlar Korsan Kral'ın özel hazinesinden," diyor bilmiş bir gülümsemeyle. "Kendisi için böyle şeyleri pek tutmaz ama bunların özel olduğunu ve senin olduğunu söylememi istedi."

Kırmızı kadife bir minder uzatıyor, üzerinde gümüş telkâriden yapılmış, ortasında siyah bir elmas bulunan göz alıcı bir kolye duruyor. Yanında daha küçük siyah elmaslı küpeler ve aynı değerli taştan minik parçalarla kaplı bir bileklik var.

Bunlar Locke'un babasıyla Caligo'da kazdığı madenden çıkan elmaslar. Kaçış ve özgürlüğün değerli anılarını taşıyan kıymetli taşlar.

Gözyaşlarım, onları geri kırpabileceğimden daha hızlı bir şekilde gözlerime doluyor.

Hizmetçi sıkıntılı görünüyor. "Eğer beğenmediyseniz, belki başka bir şey bulabiliriz..."

"Hayır, hayır." Islak yanaklarımı yelpazeliyorum, umutsuzca tavana bakıyorum çünkü az önce gözlerimin etrafına siyah göz kalemı çekti ve şimdi bulaşacak. "Mükemmeller. Tanrım, bunu düzeltebilir misin?"

"Yapabilirim," diye beni temin ediyor. "Sadece nefes alın leydim, ben de mücevherleri takayım. Sonra tekrar gözlerinize bakarız."

"Onu bugün gördün mü?" Ben sordum. "Korsan Kral'ı mı?"

"Sadece bir kez, mücevherler hakkında," diyor. "Madam Thora günün büyük bölümünde çalışma odasında olduğunu söylüyor. Lord Kardon ve birkaç kaptanla bir toplantı yaptı."

O takıları takıp yüzümü düzeltirken ben tırnaklarımı avuçlarıma batırıyor ve dengeli bir şekilde nefes almaya çalışıyorum. Hediye ne kadar güzel olursa olsun, istediğim bu değil. Locke evraklarla ve toplantılarla uğraşırken, malikânede dolaşıp aptalca şeylerle kendimi eğlendireceğim bir hayat istemiyorum. Bunu isteseydim, yasal olarak nişanlandığım kocam olan havasız dükle evlenirdim. Artık sıkı çalışmanın tadını aldım ve ille de kamarot olmak istemesem de, böyle bir emeğin getirdiği bir dürüstlük ve başarı duygusu var. Benim istediğim de bu; kendimi işe yarar ve değerli hissetmek. Günü, dinlenmeyi hak etmiş olmanın verdiği güvenle bitirmek.

Locke'un hazinelerinden biri olmak istemiyorum.

o.

Thora odanın kapısını açtı. "Hazır mı? O soruyor onu."

"O hazır." Hizmetçi son bir kez saçlarımı okşuyor ve üzerime aşırı tatlı bir parfüm sıkıyor. Boğuluyorum ve buharı el sallayarak uzaklaştırıyorum. "Koku birkaç dakika içinde kaybolacak," diye beni temin ediyor.

Sonra Thora beni koridora doğru itiyor, büyük merdivenin iki kanadına ulaşana kadar bana rehberlik ediyor.

Locke merdivenlerin başında, altın iplik kıvrımlarıyla cömertçe süslenmiş abanoz bir palto giymiş bekliyor. Dün gece dövme seansımızdan sonra ona yüzüklerini geri vermişim ve görünüşe göre hepsini ve daha fazlasını takıyor. Ayrıca bir gömlek giyiyor ama sadece yarıya kadar iliklenmiş, göğsünün bir kısmı açıkta kalıyor. Bronzlaşmış teninin V'sinde iki altın zincir uzanıyor. Koyu renk saçları bir kulağının arkasına toplanmış ve ışık kulağındaki küçük altın halkayı yakalıyor. Kırmızı tüylü kadifemsi siyah bir şapka başının üzerinde belli bir açıyla duruyor.

Orada durmuş, tırabzanın üzerinden aşağıdaki salonda dolaşan insanlara bakarken muhteşem bir figür çiziyor.

Sonra döndü. Beni elbisenin içinde, siyah elmasları takarken gördü.

Dolgun dudakları gerilir ve çenesi kapanır. Şakağında bir kas esnerken kaşları sert, koyu çizgiler oluşturuyor.

Neredeyse yürümeyi bırakıp geri dönmeyi ve üzerimi değiştirmeyi teklif edecektim. Sonra beni ilk kez kadın kıyafetleri içinde gördüğünde verdiği tepkiyi hatırlıyorum. O zaman da donup kalmıştı ve bunun şokunu atlatması bir dakika sürdü.

Hafifçe gülümseyerek ona doğru süzülüyorum ve bir kol boyu uzakta duruyorum. "Eee? Ne düşünüyorsun?"

"Bu iyi," diyor sıkıca. "Bu doğru. Görünüyorsun." Gözleri Thora'ya kayıyor ve gözlerinde çaresiz bir yakarış var.

"Güzel," diye soruyor.

"Evet," diye nefes alıyor, rahatlamış bir şekilde. "Çok güzel. Bu kelimeyi unutmuştum. Çok sıradan görünüyor. Tüm bunlar için daha iyi bir kelime olmalı." Bana eliyle işaret ediyor ve sonra tekrar sessizleşiyor.

"Parti," diye dürtüyor Thora.

"Evet! Herkese bir duyurum ve bir sorum var - sizden-" Boğazını temizliyor. "Sana ihtiyacım var. Benimle gel."

Kolunu uzatıyor ve ben de onunla birlikte merdivenlerden iniyorum. "Locke," diye mırıldandım, "Bana her ne soracaksan sormadan önce şunu bilmeni istiyorum ki, oturup senin işini bitirmeni bekleyen işe yaramaz bir hazine parçası olamam. Bunu yapamam. Daha fazlasına ihtiyacım var. Seninle çalışmak, sana yardım etmek istiyorum. Ve sanırım artık tehlike ve heyecan bağımlısı oldum. Sanırım hayatımda biraz da buna ihtiyacım var."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Sakin bir gün geçirdin, Veronica. Bir gün. Ve şimdiden burada sıkılacağından mı endişeleniyorsun?"

"Böyle söyleyince kulağa biraz saçma geliyor." Yüzümü buruşturdum. "Ve belki de birkaç gün dinlenmeye ihtiyacım var. Ama prensip hala geçerli."

"Yani çalışmak mı istiyorsun?" "Evet."

"Ama senin bir işin var." Parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor. "Sana bazı *hizmetler* için ödeme yapıyorum, değil mi?"

Gözlerimi kısarak diğer elimle omzuna vuruyorum. Kıkırdıyor ve devam ediyor, "Ravensbeck'te bolca iş var, görünüşe göre benim yapabileceğimden çok daha fazla. Eminim senin için seveceğin bir iş bulabilirim. Seni Kıbrıs'la eşleştirebilirim. Sorgulamalarda ona yardım edebilirsin. Biraz da senin sihrinle ihtiyacımız olan bilgiyi ne kadar çabuk alabileceğini bir düşünsene."

Kolunu daha sıkı kavradım. "Hayır."

"Yeteneğini kullanmanı talep etmeyeceğim," diyor. "Nefret ettiğini biliyorum."

Ancak bazı durumlarda, hayatlar söz konusu olduğunda, bunu düşünür müsünüz?"

Kolumu onunkinden kurtarıyorum ve merdivenin yarısında duruyorum. Durup bana bakmadan önce iki basamak daha iniyor.

"Beni bu yüzden mi istiyorsun?" Fısıldıyorum. "Büyücülerden şüpheleniyorsun ama yine de onları topluyorsun, değil mi? Onları Ravensbeck'te çalışmalarını için buraya getiriyorsun. Bana yaptığın da bu."

"Bunu nasıl söylersin? İlk başta senin gücünden haberim bile yoktu." "Ama artık bunu biliyorsun. Bunun sadece zekice bir oyun olmadığından nasıl emin olabilirim?"

Bir yatak arkadaşı ve bir kan büyücüsünü tek bir pakette toplama planı mı? Beni gücüm için kullanmayacağını nereden bileceğim?"

"Gücünü benim üzerimde kullanmayacağını nereden bileyim?" diye karşı çıkıyor, kaşları çatılıyor. "Ben de çok fazla inanç taşıyorum, Veronica. Ve eğer seni gücünden daha fazlası için istediğime inanmıyorsan, bu gece burada senin için bir yemin dövmesi yapacağım. Sihrini kilitleyeceğim böylece benim yararına kullanamayacaksın, asla. O zaman belki istediğimin senin ruhun olduğuna inanırsın, içindeki ."

Tereddüt ediyorum, yarı ikna olmuş, emin değilim.

"Canı cehenneme," diye homurdanıyor Locke ve aniden aramızdaki iki adımı atıyor. Dişlerini sıkışmış, gözlerini bir amaç uğruna kırıştırtıyor ve ben tepki veremedim beni kucaklayıp omzunun üzerinden atıyor, etekleri ve her şeyiyle.

"Locke!" Onun pençesinde kıvranıyorum ama o beni daha sıkı kavlıyor.

Benimle birlikte evin içine doğru ilerliyor, arkamızda kümelenen meraklı misafirleri süpürerek onu bahçeye kadar takip ediyor.

Yüzüm kandan daha kırmızı olmalı. Hava kesinlikle bir fırın kadar sıcak ve beni arka bahçeye götürürken Locke'a bildiğim en kötü sözlerle saldırıyorum. Mumlar, parıldayan yeşil ağaçlar, doyurucu yemeklerle donatılmış tahta masalar, şaşkın yüzler ve iri gözlerle kısa bir an için göz göze geliyorum -Fincanların ve sofrta takımlarının şingirtısı arasından yükselen meraklı seslerin uğultusunu duyuyorum. Korsan Kral beni müzisyenlerin çaldığı platformun basamaklarından yukarı taşırken müzik bir çığlıkla duruyor.

Locke beni tekrar ayağa kaldırdı. Kolumu dirseğimin hemen üstünden tutuyor.

"Siktir git," diye tıslıyorum ona, tam da heyecanlı konuşmalar yerini beklenti dolu bir sessizliğe bırakırken. Sözlerim bu sessizliği patlamadan önce bir havai fişegın ilk yıldızı gibi delip geçiyor ve ben donup kalıyorum, yumruklarım kıvrılıyor. İvris'te bir hanımefendinin ağzından çıkan bu tür sözler onu yıllarca sosyal salonlarda istenmeyen biri haline getirirdi.

Gergin bir sessizliğin kalp atışı.

Ve sonra Locke yüksek sesle güler, çınlayan bir sevinç patlaması ve Ravensbeck'in tüm korsanları sesi yankılar.

"Veronica, millet!" diyor bana doğru bir hareketle.

Locke sessizlik işareti yapana kadar kalabalık ısıklarla ve onay çığlıklarıyla patlar.

"Dostlarım, bu gece şık bir giriş yapmak, çok özel birini takdim etmek istiyordum ama kimi kandırıyordum ki? Hiçbirimiz

burada çok zarif."

Daha gürültülü kahkahalar ve onaylamalar. Bakışlarım çok renkli yüz kalabalığını tararken kalp atışlarım yavaşlıyor ve yüzümdeki sıcaklık başlıyor. Benimle alay etmiyorlar. Bu insanlar Korsan Kral'a ağzımı bozmamı *seviyorlar*. Ve dilimin kesilmesini emretmeden ya da küstahlığımı için başka korkunç bir ceza dikte etmeden bunu yapmama izin vermesini seviyorlar.

"Yanımdaki kadınla ilgili söylentileri duymuşsunuzdur," diye devam ediyor Locke. "Ve *Ardent*'teki yolculuğum hakkında. Size işin aslını anlatmak için buradayım. Ama önce herkes bir kadeh daha alsın! Fincanlarınızı doldurun! Bu, karnınızda bolca rom olmadan anlatılacak bir hikâye değil!"

Kalabalık yine kükrer. Daha coşkulu yorumlar ve romun taşa sıçraması arasında ayak sesleri ve sıvı şırıltısı duyuluyor. Gürültünün ortasında Locke'a mırıldanıyorum: "Halkının önünde göğüslerimi ellemeye başlamadan önce beni uyar. Bu gece fahişe rolü oynamak istemiyorum."

"Ve buna gerek kalmayacak," diyor bana bakmadan dosdoğru önüne bakarak. "Onlara her şeyi anlatacağım."

"Her şey mi?" Kolumu kavrayışından irkildim. "Bunu yapmak zorunda kalmayasın diye bu oyunu oynadık."

Locke bana dönüyor ve geniş elini çıplak omzumdan geçirip boynuma götürüyor, başparmağını çenemde gezdiriyor. Yalnız benim için sessizce konuşuyor. "Denizde, *Ardent*'te savunmasızdım. Özellikle de senin keşfedildiğin ve benim kendimi ifşa ettiğim o ilk gece. Korkuyordum. Etrafımda adamlarım olmadan, Neelan'ın otoritesine karşı benim otoritem vardı ve ben gerçek nedenlerimi kabullenmek yerine korkakça bir çıkış yolu seçtim. Güvenilirliğimi, adamlarımın sadakatini ve itibarımı kaybetmekten korktum. Ama o geceden beri kaybetmeye dayanamayacağım tek bir şey olduğunu fark ettim."

Thora elinde bir fincanla Locke'un dirseğinde belirir ve fincanı ona uzatmadan önce bir yudum alır; bu, birbirlerine ne kadar güvendiklerinin bir göstergesidir. Locke fincanı başıyla selamlayarak kabul eder ve yukarı kaldırır.

"Ne , sizi hırsız sefil herifler?" diye bağırır. "Açık denizlerde aşk ve sırlarla dolu bir hikâyeye hazır mısınız?"

Hikayeye başladığında kalabalıktan gelen bağırışlar azalır. Bunu bir korsan kaptan edasıyla, abartılı ve dramatize edilmiş kısımlarla anlatıyor ve işe yarıyor çünkü kalabalıktaki her kişi her cümleye bağlanıyor. *Ardent*'in mürettebatına katılma nedenlerini açıklıyor, arkadaşlarına

Kuzgunlarının elinde güvende olduklarını söyledi ve sonra benimle ilk karşılaşmasını anlatmaya başladı.

Kalabalığı nasıl etkilediğini izlemek büyüleyiciydi. İnsanlar konusunda yetenekli olduğunu biliyordum ama huysuz denizci Locke'un böylesine ustaca bir hikâye anlatabileceğini, doğru yerlere müstehcen bir mizah ve nabızı hızlandıran bir gerilim enjekte edebileceğini asla tahmin edemezdin. Ravensbeck'in kalp tellerini bir geminin halatlarını çeker gibi ustalıkla çekiyor; onları tam olarak istediği yere getirene kadar bu noktada sıkı bir el, burada biraz daha az güç.

Yani... çoğu. Birkaç hoşnutsuz ya da kararsız yüz görüyorum. Neelan, Gorm ve Tir'in dostları, belki de krallarının diğer herkese şiddetle uyguladığı yasaları çiğnemesinden hoşlanmayan korsanlar.

Locke devam ederken göz ucuyla bir hareket fark ediyorum. Kardon, Cyprus ve Puckley sahneye çıkmışlar ve arkamızda, biraz uzakta, müzisyenlerin yanında duruyorlar. Onları çok iyi tanımasam da, varlıkları beni rahatlatıyor - Locke'a sessiz bir sadakatin işareti.

"Hepiniz yasalarımı biliyorsunuz," diye devam ediyor Korsan Kral. "Bayrağım altındaki hiç kimse -kadın olsun ya da olmasın- rızası olmadan başka bir insanı alamaz. Ve kadınların bu tür aşağılamalara maruz kalma olasılığı daha yüksek olduğu için, Taçlı Kafatası'nın altında hizmet edemezler ya da gemilerimden birine binemezler. Bu yasayı ilk kralınız olduğumda, kaptanlar bana istismara uğramış kadın esirlerini getirdiklerinde ve et haracı için onlara teşekkür etmemi beklediklerinde koydum."

Locke'un sesi biraz titriyor - zayıflıktan değil, bastırılmış öfkeden. "Yasa için kendimce sebeplerim vardı. Ancak bunun hayata geçirildiğini bizzat görmem pek gerekmiyordu. Ve olası her senaryoyu ya da sonucu düşünmemiştim.

-Bu yolculuğa ve bu kadına kadar değil. Anlaman benim için çok önemli, onu asla istemediği bir eyleme zorlamadım."

Korsanlardan daha fazla ısıklık ve kaba bağırışlar. Locke gülümsemiyor, ben de kızarmıyorum. Yüzünde değişen her duyguyu izliyorum, diğerlerinin göremediği küçük ifadeleri okurken nabzım hızla atıyor. Çenesindeki gerginlik, şakağındaki bir kasın seğirmesi, dilinin kuru dudaklarında gezinmesi. Kabadayılığına rağmen gergin, büyük bir duygu fırtınasını bastırıyor.

"Veronica'ya yatağında bir ceset olsun diye kıymadım," diyor. "İlk başta onu fahişem olarak ilan ettim ve gerçek amaçlarım hakkında yalan söyledim, çünkü

Kendi yasalarımı çiğnediğim için utanıyorum ve sonuçlarından korkuyorum. Filomdaki her erkek için belirlediğim kurallara uymazsam ben ?"

Kalabalık onun yoğun ses tonundan etkilenerek sessizleşir.

"Bir şey kafama dank etti - öğle vakti denizde parlayan güneş kadar net. Onun hayatını kurtardığım için beni utandıran her yasa kusurluydu. Ve ben de ona hak ettiği saygınlığı vermediğim için aynı derecede kusurluydum. Bizler zor insanlarız. İyi bir oyundan bahsediyor olabilirim ama ben de buradaki herkes kadar boktan bir yerden geliyorum. Nasıl hissettiğimizden pek bahsetmeyiz, çünkü önemli olan ne yaptığımız, nasıl üstesinden geldiğimiz ve hak etmeyenlerden ne aldığımızdır!"

Sesi meydan okuyan ve isyankâr bir şekilde yükseldikçe, kalabalık hevesli ve onaylayan mırıltılarla kabarır.

"Ama bu gece buraya leydimin affını dilemek için geldim." Korsan Kral içkisini Thora'ya uzatıyor ve bana dönerek elimi avucunun içine alıyor.

Sonra bir dizinin üzerine çöküyor, tüylü şapkasını çıkarıp bir kenara fırlatıyor.

O ne yapıyor?

Titreyen fısıltılar kalabalığın üzerinde hışırdıyor. Avuçlarım terden kayganlaşıyor ve gümbür gümbür atan kalbimin göğüs kemiğimi delip geçmesinden korkuyorum. Başım hararetle çarpıyor.

O ne yapıyor?

Locke'un solgun gözleri benimkileri tutuyor ve onlarda dehşet, vahşi bir kararlılık ve nefesimi kesen şiddetli, her şeyi tüketen bir hayranlık görüyorum.

"Veronica, senden özür diliyorum," dedi Locke kısık sesle. "Ve senden Kraliçem, her şeyde eşitim, her işte ortağım olarak yerini almanı istiyorum. Gemilerimde kadınlara yapılacak muameleyle ilgili yeni yasayı sen yazacaksın ve Tanrı şahidim olsun ki, bunun harfiyen uygulandığını göreceğim."

Dizlerim titriyor. Umutsuzca tuttuğu eli silmek istiyorum - ona iğrenç derecede nemli geliyor olmalı. Yine de umursuyor gibi görünmüyor.

Korsan Kraliçe.

Yeni kanunların

yapıcısı.

İşteki eşit ortağı.

İstedikimi itiraf etmeme izin vermediğim her şey.

Tüm bu kaba, yıpranmış, cesur insanların önünde bana olan aşkını itiraf etmek en büyük zayıflıktır. Bunun için tavernalarda sessizce alay edilecek. Bazı korsan kaptanları onun yumuşadığına inanarak filosunu terk edebilir. Nüfuzunu kaybedebilir ve itibarı zedelenebilir.

Yine de neler olabileceğini bile bile bunu yapıyor. Bunu yapıyor çünkü ben onun için önemliyim.

Kaybetmek istemediği tek şey benim.

Belki de kardeşimle ilgili her şey çözülmeden bu kararı vermem bencillik. Ama her nasılsa, Mordan'la yüzleşmek için çıkacağımız yolculuktan sonra - eğer hayatta kalırsak- dönecek bir evim, bir yerim ve bir amacım olacağını bilmek beni rahatlatıyor ve kendime güveniyorum.

Tüm bunlar bir avuç saniye içinde aklımdan geçiyor. Locke'un gözleri açılıyor, içine belirsizlik giriyor. Tereddütümün bir inkar olmasından korkuyor.

Kaybolmuş görünüyor.

Tüm mantıklı düşünceler, gelgitte yıkanan bir kumdan kale gibi kafamdan silinip gidiyor ve geriye sadece ona karşı hissettiklerimin parıltıdan gerçeği kalıyor.

Kendi dizlerimin üzerine çöküyorum ve avucumu onun yanağına koyuyorum. "Affıma ve ortaklığıma sahipsin."

"Ne dedi?" diye bağıyor biri.

Locke ayağa fırlıyor, beni ayağa kaldırıyor ve birleşen ellerimizi kaldırıyor. "Evet dedi!"

Kalabalıktan yükselen tezahürat sesleri topların patlamasına, fırtınaların gök gürültüsüne ya da okyanusun kükremesine rakiptir. Kısmen sarhoş halleriyle Ravensbeck sakinleri kolayca galeyana gelebiliyor ve müzisyenler coşkulu bir melodiye başlarken platforma hücum ediyorlar. Locke ve ben ayrıldık, neşeli yüzler ve bağırılan tebrikler denizinde sürükleniyoruz. Korsanların çoğu bizi oldukça kaba terimlerle tebrik etmeyi tercih etse de aldırımıyorum çünkü çoğu Locke'un hikâyesinin sona ermesinden gerçekten memnun görünüyor. Serpinti ve karışıklıklar daha sonra gelecek; şimdilik kendimi neşeye ve müziğe bırakıyorum.

Parti saatlerce sürer, Locke'un hizmetkârları bitmek tükenmek bilmeyen yiyecek ve içecek getirirler, ardından da muhteşem bir havai fişek gösterisi yapılır. Ardından kuzeydeki bir adadan gelen bir grup yetenekli dansçı şehvetli bir performans sergiler. Korsan Kral zalim ve intikamcı olabilir, ancak tebaasını nasıl şımartacağını da iyi bilir.

Giydiğim güzel ayakkabılar sonunda ayaklarımı acıtıyor ve terli dansçıların girdabından kayarak çıkıyorum. Son bir saat içinde bir düzine farklı lonca yöneticisi, Kral Kuzgunları ve korsan kaptanı ile eşleştim ve yanaklarım gülümsemekten ve hoş davranmaktan ağrıyor.

Her biri. Hepsi şaşırtıcı derecede saygılıydı - ya da Locke ve arkadaşları her zaman yakınlarda dans ettikleri için belki de o kadar şaşırtıcı değildi. Eğer biri bana saygısızlık etmeye cüret etseydi, cezası hızlı ve acımasız olurdu.

Bahçeye doğru süzülürken, muhtemelen iki kişi için yeterince büyük olmadığı için boş olan bir oyukta küçük bir bank buluyorum. Rahatsız edici ayakkabılarımı çıkarıyorum ve rahat bir nefes alarak ayak parmaklarımı yumuşak çimlere sürüyorum.

Bankım derin bir gölge altında, ama ötesindeki bahçe yolu beyaz ay ışıklarıyla yıkanıyor ve partinin ışıklarından gelen hafif turuncu bir renk var.

Ayak parmaklarıma masaj yaparken kulaklarım yaklaşan belli belirsiz sesleri duyuyor. Kadın sesi olduğunu fark ettiğimde doğal ihtiyatım azalıyor ve onlarla konuşup konuşmamam gerektiğini düşünerek derin bir nefes alıyorum.

"bilmiyorum," diyor içlerinden biri. "Burada, Ravensbeck'te ya da diğer korsan limanlarında bir sürü kadın var. Hayattan ve denizden anlayan kadınlar."

"Kim bu kadın?" diye ekliyor başka bir ses. "Asil bir havası var ama pek de bakılacak biri değil."

"Bacaklarının arasında sihir olmalı, tek anlayabildiğim bu," diye kıkırdıyor üçüncü bir kadın. "O küçük göğüsleri ve sivilceli teniyle öyle olmalı. Güneşin öpücüklerinden ben de nasibimi aldım elbette, ama bu kızın yüzü kadar benekli bir cilt gördüysem ne olayım."

Beni fark etmeden, sözlerinin neşemi nasıl parçaladığını ve beni bankta kanlar içinde bıraktığını bilmeden geçip gidiyorlar.

Karnımı iki kolumla sarıyorum ve eğilip keskin nefesler alıyorum, hıçkırıklara boğulmamaya çalışıyorum.

Ay ışığının düşürdüğü uzun bir gölge üzerime düşüyor ve sıçıyorum, midem dehşete kapılıyor ama bu kadınlar ya da Locke değil.

Kardon patikada durmuş, bana bakıyor. Ayak bileklerine kadar inen siyah bir ceket giymiş, boğazında da bol kırmızı bir kravat var. Kıyafetinin tuhaf kesimi, gözlerindeki kırmızı parlaltı ve kalçasından sarkan silahlarla süslü kemeri dışında Ivris'ten herhangi bir beyefendi gibi görünebilirdi. Ellerini gizlediği ceplerinden kızıl duman damlacıkları çıkıyor.

"Ruen yanına gelene kadar güvende tutmam için beni gönderdi," diyor.

"Oh." Çılgın nefeslerimi yavaşlatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum, yapamıyorum-

"Sana bir şey mi oldu?" Kardon kaşlarını çatarak soruyor.

"Sadece bazı kadınlar bir şeyler söylüyor, bu çok saçma." Eğildim, yüzüm buruştu, tüm gücümle hıçkırıklarımı tutmaya çalıştım. İçimde kabarıyorlar, sıkı ve acı verici. Kardon çömeliip bana bir mendil uzattığında patladım.

"Yorumlara alışkınım," diyorum hıçkırıklar arasında. "Dürüst olmak gerekirse, bununla başa çıkabilirim. Baş edebilirim. Yıllarca bu tür şeylere katlandım."

"Bu daha az acı vermiyor." Tekrar doğruldu ve ben mendili kullanırken beni izledi.

"Bu konuda ne düşünüyorsun? Korsan Kraliçe olmam hakkında mı?" Kırık bir kahkaha atıyorum. "Bu unvan ne anlama geliyor ki?"

"Hiçbir zaman bir Korsan Kraliçe olmadı," diyor Kardon. "Yani ne anlama gelmesini istiyorsanız o anlama geliyor."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Ay ışığında siluet halinde olduğu için gözlerini okumak zor. "Sana neden zeki dediklerini anlayabiliyorum."

Kıkırdıyor. "Çoğunlukla bana sinir bozucu diyorlar."

Mendiline doğru kıkırdıyorum.

"Ruen bu kez farklı bir şekilde geri döndü," diyor Kardon ayılarak. "Değişikliklerin imparatorluğunu yıkacağından mı yoksa güçlendireceğinden mi emin değilim ama bence sen onun için iyi olacaksın."

"Ya değilsem?"

"Peki o zaman," dedi ölümcül bir soğukkanlılıkla. "Sen ve ben başka türlü bir konuşma yapacağız."

Bir ürperti omurgamda iz bırakıyor. "Senden hoşlanıyorum."

Kardon yine güler. "Tehdit edilmek hoşuna mı gidiyor?" "Ona bu kadar sadık olman hoşuma gidiyor."

"Çocukların ve benim kendi hikâyelerimiz var ve Locke'la tanışmadan önce hiçbirimiz korsan ya da denizci değildik. Bizi o yarattı. Birlikte adam olduk. Bizimki kadar sıkı düğümlenmiş ipler nadiren çözülür."

Locke birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Ağlamaktan gözlerim ve burnum hâlâ kızarık ve şiş ve o bunu hemen fark ediyor.

Kardon'a doğru dönüyor, solgun gözleri alev alev yanıyor. "Onu sen mi ağlattın?" "Ağlatmadı," diyorum hemen.

"Ben değildim." Locke daha uzun ve iri olmasına rağmen Kardon geri adım atmıyor ve yüzüne doğru bakıyor. "Bazı kadınlar oradan geçti ve onu üzecek şeyler söyledi."

"Hangi kadınlar?" Locke bana doğru döndü. "Onları cezalandıracağım."

"Hayır, Locke. Daha önce duymadığım bir şey değil ve genellikle "Beni rahatsız ediyor ama burada işler farklı sanıyordum."

"İnsanlar her yerde aynıdır," diyor Kardon bilgece.

"Teşekkür ederim profesör," diye homurdanır Locke. "Gidin ve bir kez olsun yatağınızı ısıtacak birini bulun."

Kardon alt tonda, "biliyorsun," der.

"Yapamayacağını sanıyorsun," diye karşılık verir

Locke. "Dene bakalım."

Kardon küfürler mırıldanarak dönüyor ve kocaman paltosu arkasında dalgalanarak bahçeye fırlıyor.

"Ona karşı daha nazik olmalısın," diyorum. "O bana karşı nazikti."

Locke beni kendine doğru çekmeden önce "Hm," diye mırıldandı. "Şimdi beni reddetme şansın var." Sesi göğsünden kulağıma doğru titreşiyor.

"Herkesin gözü önünde 'evet' demek için kendini baskı altında hissetmiş olabileceğini biliyorum."

"Hayır demek isteseydim söylerdim." Gömleğinin kıvrımları arasına sokulup göğsünü öpüyorum.

"Biliyor musun, gerçekten yapacağına inanıyorum." Kıkırdıyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. Ağzı aşağı iniyor, benimkini ısıyor, alt dudağımı hafifçe emiyor, sonra dişleriyle çekiştiriyor. Alay etmekten bıkmış bir halde nefes nefese küçük bir hüsrana uğruyorum ve ağzına atlayıp onu yakalıyorum. Dudaklarımız birbirine yapışıyor, ıslak dilin titreşimiyle ılık bir haz.

Öpüşmenin ortasında Locke beni kucağına aldı, bacaklarımı beline doladı ve bahçeden geçerek gölgeli dar bir patikadan evin yan girişine doğru yürüdü. Kapıyı açacak kadar uzun bir süre beni yere bırakıyor ve sonra beni içeri, arka merdivenlerden yukarı, Madam Thora'nın onun odası olarak işaret ettiği odaya kadar taşıyor.

İçeri girerken odanın büyük bir kısmını göremiyorum çünkü Locke çoktan elbisemi omuzlarımdan sıyırmaya başlamıştı. Mekânla ilgili genel izlenimim - şamdanların parıltısından görebildiğim kadarıyla- parlak koyu renkli ahşap, pırıl pırıl pirinç armatürler, koyu yeşil yastıklar ve siyah kadife.

Locke yüksek sesle küfretmeden ve yakındaki bir masadan mücevherli bir hançeri sıyırmadan önce elbisemin bağcıklarını karıştırıyor. Bir sarsıntıyla bağcıkları kesiyor ve elbisemi ayaklarımın etrafında kabarık bir yığın haline gelene kadar yırtıyor. Elbisenin altına hiçbir şey giymemiştım ve odanın serin havası çıplak tenimin üzerinden akarken göğüslerim kabarıyor.

Üzerimi örten son şey dantelli bir çift pantolon. Locke yırtıcı bir şekilde onları inceliyor, bıçağın ucuyla güzel dudaklarını dürtüyor.

"Kıpırdamadan dur, sevgilim," diyor.

Bıçağın ucuyla çenemi yukarı itiyor. Sonra o keskin uçla boğazımdan aşağıya doğru korkunç, zarif bir çizgi çiziyor.

O tamamen giyinik, ben ise neredeyse çıplağım ve bıçakla yumuşak tenimi okşamak beni titreyen bir ihtiyaç nehrine dönüştürüyor. Isı içimde nabız gibi atıyor, eriyor ve içime damlıyor.

Bıçağın yassı kısmı göğüslerimden birine hafifçe çarpıyor ve paniklemiş bir zevkle ürperiyorum.

Locke kıkırdar. "Yaramaz kız."

Hançeri göğüs kemiğime dokunduruyor ve pantolonun bandına ulaşana kadar titreyen karnımdan aşağı doğru takip ediyor. Kendimi hareketsiz tutuyorum, tamamen onun merhametine kalıyorum ve tamamen güveniyorum.

Hızlı bir çekiş ve bir çırpıda pantolonlar sürüklenip gidiyor, harap olmuş ipliksi parçalar.

Locke yavaşça nefes alıyor, gözleri bacaklarımın arasındaki sivri noktaya sabitlenmiş. Bıçak ucuyla kıvrımlarımı nazikçe okşuyor, dokunuşu bir pervanenin tüylü ayağı kadar hafif.

Sonra, nefesimi kesen bir ani hareketle bıçağı duvara fırlatıyor. Bıçak, fırlatışının şiddetiyle titreşerek panellere saplanıyor ve daha durulmaya vakit bulamadan Locke beni kaldırıp yatağına atıyor. Benim odamdakinden bile daha büyük ve bolca yastığı var.

Çıplak bir şekilde uzanıyorum, bacaklarımı yukarı kaldırıp iyice açıyorum. Locke soyunmaya başladığında, parmaklarımın kıvrımlarımda kaymasına izin veriyorum, ona bana ne yaptığını, onu ne kadar arzuladığımı gösteriyorum.

"Veronica," diye gürliyor. "Ne kadar iyi bir baştan çıkarıcı."

Her şeyini çıkarıp yatağa dalıyor, bacaklarımın arasına giriyor ve elimi kışkırtıcı işinden çekip alıyor. "Şuna bak," diye inliyor. "Kendine bir bak. Tanrım." Tadını çıkararak yalıyor, ben de inleyerek eğilip kalkmaya çalışıyorum ama o sert elini karnıma doğru uzatıyor. "Şşş, işte iyi bir kız. Tadına bakmama izin ver."

Dili her dikişte geziniyor, her narin kıvrımı kucaklıyor, merkezime dalıyor. Sonra o kadar hassas olan küçük parçaya karşı hızlı, ritmik bir alıştırma başlıyor ve ben ciyaklıyorum, nefesim kesiliyor, ne kadar inanılmaz hissettirdiğinin çaresiz kalıyorum.

"Locke," diye yarı çılglık atıyorum. "Locke, durmalısın-durma-tanrım, oh tanrım-"

Elleri kalçalarımı kavriyor, etimi yoğuruyor ve dili titreyen hızını artırıyor. İlgilenmekte olduğu noktayı öpmek ve emmek için duraklıyor ve sonra bana karşı mırıldanıyor-

Vücudum paramparça oluyor. Ağzından karnıma, iki bacağıma doğru yayılan ağrılı, kıvrımlı, heyecan verici, kör edici bir patlama. Birkaç saniye süren kaskatı, tüylerimi diken diken eden bir coşku ve sonra rahatlıyorum, nefes nefese ve kemiksiz, parmakları beni azalan zevkle yatıştırırken.

Locke dizlerinin üzerine kalkıyor, iki bacağıma da yukarı kaldırıyor ve içime doğru itiyor. Bedenim onu karşılıyor, sıkıyor ve daha derine çekiyor. Bir iniltiyle hareket etmeye başlıyor, kalçaları esniyor, bronzlaşmış vücudunun her açısı ve düzlemi mum ışığıyla doluyor.

Ben ilk doruk noktamdan kurtulup diğerine tırmanmaya başlarken o acele etmiyor, uzun ve yavaş vuruşlar yapıyor. "Çok mükemmel hissediyorsun," diye fısıldıyor. "Sanki

kadife ve şarap."

"Korsan Kral bir şair," diye nefes alıyorum, uzanıp onu kendime doğru çekiyorum. Ağzımı öpüyor ve hızını artırıyor, daha acil hale geliyor.

"Ruen," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı saçlarına dolayarak.

Derin derin inliyor, alnını alnıma bastırıyor. Kocaman elleri bedenimi bütünüyle kavıyor ve yenilenmiş bir güçle bizi birbirimize çarpıyor, dışarı fırlıyor ve içeri giriyor, sert, derin, şiddetli - benim her yerde heyecanlanıyor - her parçam yaygara koparıyor, arzuluyor, tırmanıyor -

Locke başparmağının ucuyla göbeğimin tepesinde daireler çiziyor ama kendini tutma çabasıyla titriyor.

"Benimle ilgilenmeyi bırak," diye ısırdım. "Sana sahip olmama izin ver. Mahvet beni."

Bana tekrar, tekrar, tekrar çarpıyor -vücudum onun etrafında sertleşiyor ve sıkılaşıyor, artan basınca boyun eğiyor- ve kırılıyor, paramparça oluyor, titriyor, mutluluktan uçuyor.

Locke sert ve kırık bir sesle bağırıyor ve bana doğru sarsılıyor, daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalıyor. Avuç içleri şilteye çarpıyor ve bedeni benimkine yapıyor, nefes nefese kalıyor.

Çılgın ve doygun bir şekilde yere yığılıyoruz, muhteşem bir rahatlığın sisine gömülüyoruz. İkimizi de hafif bir ter kaplıyor ama açık pencerelerden giren esinti sayesinde çabucak serinliyoruz-

Açık pencereler mi?

Dışarıda ve aşağıda bir yerden gelen ısıklar kulaklarıma ulaşıyor. Nefesim kesiliyor, yüzümü Locke'un göğsüne gömüyorum. "Bizi duyabiliyorlar mı?"

Hiç rahatsız olmadan gülüyor. "Sorun değil, aşkım. Kimsenin umurunda değil.

Bizim için mutlular."

Mutluluğun azalmasıyla birlikte bu gece kabul ettiğim şeyin gerçekliği de ortaya çıkıyor.

-Bunun ezici sorumluluğu. Göğsümdeki heyecanlı paniği bastırıyorum. Korsan Kraliçe rolümü öğrenmek için daha sonra zamanım olacak. Öncelikle Locke ve benim atmamız gereken bir sonraki adıma odaklanmalıyım.

Kardeşimle yüzleşmek.

Fırtına yükselen bir kale, mor şimşeklerin titreşimleriyle harmanlanmış karanlıktan bir duvar. *Raven's Frenzy*, devasa bir krakenle yüzleşen küçük, kırılgan bir deniz kuşu gibi çalkantılı denizin üzerinde sallanıyor.

Pruvada, büyücü Vesser ellerini uzatmış duruyor, kollarının her bir siniri çabadan granit gibi sertleşmiş. Akıntıları manipüle ediyor, *Kuzgun'un Çılgınlığı*'nı yerinde tutuyor, böylece biz hazır olana kadar fırtınanın içine çekilmeyeceğiz.

Muhtemelen içeri girdiğimizde *Raven's Frenzy* paramparça olacak. En gergin olduğum kısım bu, çünkü yüzme bilmiyorum. Ama Locke tehlikeyi atlatmamı sağlayacağına söz verdi. Ben bu planın önemli bir parçasıyım. Mordan'ın dikkatini dağıtacak, onunla konuşacak ben olmadan Locke'un kardeşimi geçip ona itaat etmesi için dövme yapma şansı yok.

Kardeşimin güçleri büyüdü, bu çok açık. Onun hava akımları rüzgârların doğal yollarını değiştirdi ve akımları emici bir girdaba dönüştürdü. Dönen bulutta ve yarışan sprayde akıl almaz bir öfke var - kükreyen bir acı azabı. Kardeşime bir şey oldu, karanlık çocukluğumuzdan daha korkunç bir şey.

Locke, *Raven's Frenzy*'nin küpeştesini avuçlayarak hafifçe düzeltiyor. Ona özgürlük ve bir imparatorluk veren gemiye veda ediyor.

Uzakta, ufkun kenarında başka bir gemi var: Korsan Kral'ın amiral gemisi *Lichfell*. Kemik beyazı direkleri olan siyah bir gemi.

ve karanlık yelkenleriyle, güç ve ölümcül güzellikte *Ardent*'e bile rakip. Geçici olarak Cyprus'un kaptanlığını yaptığı bu gemi, Mordan'la yüzleşmemizden sonra gelip bizi alacak.

Eğer hayatta kalırsak.

Birkaç saattir fırtınayı izliyoruz. Hatta talihsiz bir ticaret gemisinin fırtınanın içine çekildiğine şahit olduk ve yardım etmek istememe rağmen yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Vesser, *Raven's Frenzy*'nin girdaba sürüklenmesini engellemek için elinden geleni yapıyor. Geminin kemikleri iki karşıt gücün çekimi altında inliyor, gıcırıyor. Nehalennia'ya yeterince uzun süre bir arada kalabilmesi için dua ediyorum.

"Yakında bir sükûnet olacak," diye mırıldanıyor Locke. "Sonuncusu ne zamandı?"

Hanschel diğer tarafından cevap veriyor. "Yaklaşık üç saat önce, Kaptan."

"Bir sonraki geldiğinde içeri gireceğiz. Herkese söyle."

"Emredersiniz, efendim."

Raven's Frenzy mümkün olan en küçük mürettebatı taşıyor çünkü Locke çok fazla hayatı riske atmak istemiyor. Güvertedeki her adam aynı zamanda yetenekli birer savaşçı, bu tehdidi bastırmamıza yardımcı olmaları için özel olarak seçildiler. İşin ironik tarafı, o izin vermedikçe hiçbir kardeşimin vuruş mesafesine yaklaşamayacak. Yani her şey bana ve Mordan'a ne söyleyeceğime bağlı.

Eğer bu işin arkasında Mordan yoksa, Locke'un başka bir plan yapması gerekecek, hem de hemen.

Kardeşime ne söyleyebileceğimin provasını yapıyorum; konuşmayı başlatmak, onun ilgisini çekmek ve onu sakinleştirmek için hangi argümanları ve ifadeleri kullanabilirim. Kalbini yumuşatmak için kullanabileceğim çocukluk anekdotlarını düşündüm. Yıllarca onu manipüle etmek ve sakinleştirmek zihninin nasıl çalıştığını öğrenmeme yardımcı oldu - ama hala aynı şekilde çalışıyor mu? Sekiz yıl içinde başına çok şey gelmiş olabilir.

Locke'un güçlü parmakları parmaklarımın etrafında kıvrılıyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "İyi olacaksın," diyor. "Seninle ilgileneneğim."

İtiraz etmek, kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemek istiyorum -ki bu genellikle doğrudur- ama açık denizlerde bir dostun yardımını almak asla kötü bir fikir değildir. Ve bu özel arkadaşım mutluluğunu benim varlığıma bağlamış gibi görünüyor. Arkamı kolladığı için memnunum.

Parmaklarını sıkıyorum, sözsüz bir teşekkür.

Aynı anda, fırtınanın çığlık atan gök gürültüsü hafif bir dönüşür. Bulutlar şiddetli dönüşlerini yavaşlatır, kirişler ve tahtalar

Raven's Frenzy'nin iniltileri kesildi.

"Fırtınada bir durgunluk!" Locke bağılıyor. "Sakin olun beyler, içeri giriyoruz!"

Vesser omzunun üzerinden geriye bakar ve başını sallar. Uyguladığı büyü baskıyı hafifletiyor ve *Kuzgun Çılgınlığı* ileri doğru sarsılıyor. Neredeyse geriye doğru uçuyordum ama Locke beni yakaladı, güçlü bir kolla beni kendine doğru sardı. Bir anlık bir hatıra; *Wending Willow*'dan *Ardent*'e gemiden gemiye sallanırken beni kendisine doğru tuttuğu gün.

Denizci Locke ve pejmürde kamarottan Korsan Kral ve müstakbel Kraliçesine ne kadar yol kat ettik.

Tepemizde yelkenler Mordan'ın büyüünün sarmal girdaplarına kapılıp çatırıyor. Soğuk sprey yüzüme çarpıyor ve tuzun acısına karşı gözlerimi kapatıyorum. Fırtına şiddetini azaltmış olsa da dinmiş değil. Gemimiz fırtınanın etkisiyle bir o yana bir bu yana savruluyor, fırtınanın tepe noktası olan merkezi bulut kütesine daha da yaklaşıyor. Locke'a tutunuyorum, geminin her savruluşunda karnım zonkluyor ve yuvarlanıyor.

Eğer bu normal bir deniz fırtınası olsaydı, gemiye halatlarla bağlanmış olurduk. Ama bu durumda, önümüzde uzanan tehlikeyle birlikte, halatlar bizi kırık, batmakta olan bir gemiye bağlayarak tehlike yaratırdı. Bu yüzden tek yapabildiğim, Locke beni sıkıca kavrarken küpeşteye tutunmak ve sarhoş, ölümcül bir dansta birlikte sallanmak.

Raven's Frenzy şimdi köpüğün içinde yanlamasına savruluyor, rüzgâr iplerin arasından çığlık atıyor. Karanlık bulut duvarına yaklaşıyor- yaklaşıyor-

Ana direk inliyor. Keskin bir çatırtı ve bir yelken yırtılması.

"Gözler yukarı ve canlı görünün!" Locke bağılıyor. "İşte geliyor!"

Direk basıncın etkisiyle ikiye ayrılıyor, üst yarısı parçalanıyor ve çatırıyor, yelken ve halattan bol miktarda dalgayı aşağı sürüklüyor. Korsanlar kurtulmak için bir o yana bir bu yana koşuşturuyor ama sisten ve rüzgârdan zar zor görebiliyorum, bu yüzden ezilen biri olup olmadığından emin değilim. Locke ve ben Hanschel'le birlikte geminin ön tarafında duruyoruz, Dolomon ise dümeni tutuyor - ne kadar dümen tutarsak tutalım bu durumdan sağ salim kurtulamayacağız.

"Herkes kendi başının çaresine baksın ve eğer kıyı varsa kıyıda toplanalım!" Locke kükrer. "Sizinle yelken açmak bir onurdu! Okyanus Ana rehber-"

Son haykırışı, *Kuzgun Çılgınlığı*'nin tıslayan rüzgârı tarafından yutuldu. dönen bulut duvarından omuzlarını geçirdi.

Rüzgâr yüzüme bir yumruk gibi çarpıyor. Soğuk su kirpikleri tenimi kamçılıyor. İliklerime kadar ıslandım, kör ve sağır oldum, sadece ellerimin altındaki korkuluğun sert tahtasının ve Locke'un göğüs kafesimin etrafındaki kolunun farkındayım.

"Gözlerini aç, Nick!" Bağırıyor, neredeyse kulağımın dibinde çığlık atıyor. "Atlamak zorundayız!"

Deli mi bu? Eğer atlarsak, *Raven's Frenzy* bize çarpabilir ve bizi denizin altına çekebilir-

"Atla ya da parçalan! aşkım, boğulmana izin vermeyeceğim!"

Gözlerimi acıyla açıyorum. Bir şokla *Raven's Frenzy*'nin neredeyse yan yatmış bir şekilde karaya oturduğunu fark ediyorum. Locke ve ben suya en yakın taraftayız, çalkalanan dalgaların üzerinde süzülüyoruz.

"Atla!" diye kükrer.

Lady Marcella'ya bindiğimizde, mürettebatıyla savaştığımızda ve beni koruduğunda bana verdiği gibi bir emir. O zaman da ona güvenmiştim, şimdi de güveniyorum.

Ona başımı sallayarak parmaklıkların üzerine çıkıyorum, nefesimi içime çekiyorum ve sıçıyorum. Okyanusa bir taş gibi düşüyorum.

Su başımın üzerine kapanıyor, kıramadığım bir mühür. Karanlık ve beynimdeki su şırıltısı... Karanlığın içinde dönüyorum, ağzım denizin istilacı gücüne karşı sımsıkı kapalı.

Sonra tekrar yukarı çıkıyorum, başım bir saniyeliğine yüzeyi kırıyor ama o kadar çok sprey var ki tekrar aşağı inmeden önce doğru düzgün bir nefes almayı bile zor başarıyorum.

Bir el bileğime kilitleniyor, bir kararlılık kelepçesi. Savaşmayı bırakıyorum ve kendimi o elin çekmesine izin veriyorum.

Daha az inatçı ve zalim bir adam beni kurtaramayabilirdi. Ama bu adam kendini karanlıktan yukarı çekti, istediği gelecek için pençeledi ve öldürdü, bunun bedelini ter ve kanla ödedi. Bu adama hayatımı emanet edebilirim.

Başım tekrar dalgaların üzerinde yükseliyor ve bir nefes alıyorum. Locke sudayken çırpınmamamı söylemişti, bu yüzden rahatlamaya çalışıyorum, sadece bizi ilerletmeye yardımcı olabileceğini düşündüğümde ara sıra tekmeliyorum. Karaya doğru gidip gitmediğimiz ya da gidebileceğimiz bir yer olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Tek yapabildiğim güvenmek ve nefes almak.

Locke bir sendelemeye hareketlerini değiştiriyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Zemin," diyor kısık sesle. "Ayaklarını yere bas."

Bacaklarım dibe değene kadar çılgınca tekmeliyor ve sonra Locke tarafından yarı desteklenerek öne doğru tökezliyorum. Kaygan ve keskin, ne olduğu anlaşılamayan döküntülerle dolu, kırık bir şist yığımına doğru sendeleyerek ilerliyoruz. Fırtınanın gri sisi arasından hayaletimsi şekilleri seçebiliyorum - yumrulu kütleler, kuleler, ağlar - enkaz halindeki gemilerin leşleri.

Kıyıda daha yukarılara, toprak toprak tuzlu otların olduğu tarlalara tırmanıyoruz. Rüzgâr burada daha az şiddetli ve ileride, sanki bir dış halkadan geçip fırtınanın sakin gözüne girmişmiş gibi soluk, hayalet gibi güneş ışığı şaftları görebiliyorum.

Locke tökezledi, neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu. Gözlerini kapatıyor, dişlerini sıkmış, sert nefesler alıyor.

"Locke." Kolunu çekiştirdim. "İyi misin?"

Elini indiriyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Gözleri kızarmış ve şişmiş, göz kapakları, elmacık kemikleri ve alnı bir düzine küçük kesikle yırtılmıştı. Çaresiz ağırlığımı arkasında sürüklerken gözlerini açık tutmak ve karaya doğru bir yol açmak zorundaydı.

"Tanrım, Locke," diye nefes alıyorum. "Çok özür dilerim. Görebiliyor musun?"

"Evet, ama acıyor. Ve bu göz-" Gözlerini kırptırıyor ve kısıyor. "Boş ver şimdi. İlerlemeye devam etmeliyiz. Diğerlerini görüyor musun?"

Yok edilmiş gemilerin oluşturduğu karmaşanın ortasında birkaç silüet yavaşça iç kesimlere doğru ilerliyor.

"Evet, görüyorum. Kim olduklarından emin değilim ama kesinlikle hayatta kalanlar var."

"Güzel."

Fırtınanın girdapları etrafımızda dönüp yumuşarken, gri sisin içinden yolumuzu seçiyoruz. Yırtık pırtık yelkenler, gemi enkazlarının kemiklerinden hayaletimsi flamalar halinde dalgalanıyor. Çizmelerimin altında bir şey çıtırdıyor, bir insan göğüs kafesi, tuz ve fırtına yüzünden tüm eti aşınmış. Soluk kafatası bana doğru bakıyor, iki sıra dilsiz diş ve bir çift boş göz yuvası.

Biraz ileride cesetler var; yarı giyinik ya da çıplak, bazıları taze, bazıları çürümüş. Kıyafetlerini fırtına mı yoksa başka bir şey mi çaldı, bilmiyorum. Bilmek istediğimden de emin değilim.

Raven's Frenzy'nin hayatta kalan mürettebatı teker teker krallarının etrafında toplanarak bize doğru yaklaşıırken, rüzgâr çatlak gövdeler ve kırık kalaslar arasından ürkütücü bir şarkıyla inliyor ve mırıldanıyor. Topallıyor - bacaklarından biri kaçış sırasında yaralanmış olmalı. Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor çünkü az ya da çok bütünümlü - sadece çürük, ıslak, kumlu ve gelecek olan, yüzleşmek zorunda olduğum şey yüzünden hastayım.

Eğer bu Mordan'ın işiyse, affedilemez. Bu kıyıya vuran ölümler sadece korsanlardan değil, tüccarlardan, askerlerden, kadınlardan ve hayvanlardan oluşuyor.

Bakışlarım çok uzakta olmayan bir grup cesede takılıyor. Bir kadın-iki çocuk-oh tanrılar.

Deniz çocuklara göre bir yer değil, ama işte buradalar, kaba çimenlerin üzerinde yatıyorlar, minik solgun yüzleri bulutlara dönük.

Bu küçük aile gemilerinin enkazından kurtulmuş. Biliyorum, çünkü ciğerlerini ezen hava büyüünün gücüyle göğüs kafesleri çukurlaşmış, içbükey olarak emilmiş. Bunu daha önce de görmüştüm.

Ölü kadının yırtık pırtık elbisesi beline kadar tırmıklanmış, çıplak mahrem yerleri açıkta bırakılmış, bacakları açılmış çürükler, parmak izleri-

Midem kıvrılıyor, pıhtılaşıyor ve isyan ediyor. Sendeleterek kenara çekiliyorum ve çimlerin üzerine kusuyorum.

Ben eğilip öğürürken ve hıçkırırken Locke'un eli kürek kemiklerimin arasında duruyor.

"O bunu yapmaz," diye nefes nefese kaldım. "Bunu daha önce yapmadı, yardıma ihtiyacı var."

Ama belki de bunu daha önce yapmıştır ya da benzer bir şey.

Bir keresinde, nişanlanmasından ve ardından gelen trajediden kısa bir süre önce, Mordan beni istediği bir kızı ısırma, kanını içmeye ve kendisine boyun eğmesini sağlamaya ikna etmeye çalıştı. Bunu gülerek, şaka yapıyormuş gibi önerdi ama gözlerindeki arzuyu gördüm. Tabii ki onu reddettim ve bir daha teklif etmedi. Ama bunu öneren adam böyle bir dehşete kapılabilirdi.

"Silahlar hazır, beyler," diyor Locke sessizce.

Bir kahkaha attım. "Silahlar ona karşı işinize yaramaz."

Locke'un eli yanındaki mühürlü keseye, dövme malzemelerinin bulunduğu çantaya gidiyor. Umarım fırtınadan sağ salim kurtulmuşlardır.

Ağızımdaki kustumuk izlerini silerek doğruluyorum. "Şimdi ona yalnız gitmeliyim."

"Bunu yapmana izin veremem," diyor Locke sakın bir sesle.

Ve bunu yapmak istemiyorum. Ama eğer Mordan Locke'un iç organlarını emer, ciğerlerini dümdüz ederse-

Kardeşim Locke'u birkaç saniye içinde öldürebilir. Ve ben onu durduramayabilirim.

"Yalnız gitmeliyim. Yanımda başka birini görürse, onu öldürür." Sesim titriyor, bu yüzden bir an nefes alıyorum, sesimi çelikleştiriyorum - bir Korsan Kraliçe'nin çeliği. "Bu yolculuğa tek başıma başladım ve bu şekilde bitirmek zorundayım."

Locke hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesi takınır. "Bundan nefret ediyorum, Veronica."

"Biliyorum ama yapmam gereken bu." Bir adım daha yaklaşp onun morarmış ellerinden birini aldım. "Lütfen Locke. Beni birçok kez güvende tuttu."

-"Bu seferlik seni korumama izin ver."

"Kahretsin," diyor kısık sesle. "Keşke bu konuda haklı olmasaydın. Onunla başa çıkabilir misin?"

"Sanırım öyle."

Tekrar homurdanıyor, sanki başka bir alternatif ortaya çıkacakmış gibi etrafına bakınıyor. "Sizi belli bir mesafeden takip edeceğiz. En fazla yarım saat arkanızda olacağız."

Başımı sallıyorum, titremesin diye alt dudağımı ısırıyorum.

Hanschel etrafımızdaki sessiz adam çemberinden ayrılıp bana yaklaşıyor ve küçük siyah bir şişe uzatıyor. Minnetle bir yudum alıyorum, ağızımdaki kustumuk kokusunu likörün acısıyla temizliyorum. "Teşekkür ederim, Hanschel." Adamların yüzlerini tarıyorum. Dolomon ve Hanschel'in yanı sıra *Ardent*'ten birkaç kişiyi daha tanıyorum. *Ardent*'e ne olduğundan emin değilim.

Gorm ve Tir'i dövme seansından sonra zar zor gördüm çünkü Locke onları güvertenin altında hizmet ettiriyordu. Son duyduğumda Ravensbeck'e indiğimizde onlara yeni bir gemi bulmalarını söylemişti. Onları bir daha görmezsem memnun olacağım.

Ama bu adamların geri kalanı, tanıdıklarım ve tanımadıklarım, cesurlar ve saygımı hak ediyorlar. Korsanlar ama denizi bu tehditten kurtarmak için her şeyi riske atıyorlar. Eğer Mordan'ı kontrol etmeyi başaramazsam, muhtemelen hayatlarını ona kaptıracaklar.

"Tanrılarla birlikte gidin ," der Dolomon.

"En azından bunu al." Locke kemerini karıştırır ve bir bıçak çıkarır.

Bıçağım. Kardeşimin bana verdiği, *Ardent*'te bıraktığım.

Gençken onun kanını almak için kullandığım.

Ona uzanırken kanım donuyor.

Bir Korsan Kraliçe basit bir bıçaktan ya da onunla bağlantılı anılardan korkmazdı, bu yüzden silahı kabul ederken yüzümü sakın tutmayı başarıyorum. Aile yüzüğüm başparmağımda; denizde çırpınırken bir mucize eseri yerinden çıkmamış.

"Gidip bununla ilgileneceğim," diyorum. "Buraya bunu yapmak için geldim." "Önce beni öp," diye fısıldıyor Locke.

Ona doğru uzanıyorum, ellerimi boynunun arkasına sıkıştırıyorum, kardeşimin bıçağıyla onu kesmemeye dikkat ediyorum. Ağzımdaki romun yanığı yüzünden Locke'un tadını alamıyorum ama dudaklarının baskısındaki, omuzlarımdaki ellerinin kavrayışındaki derin çaresizliği hissedebiliyorum.

"Geri döneceğim," diye fısıldıyorum ağzına karşı.

Ve sonra, daha iyi düşünmeden, dönüp hızla iç kısımlara, dalgalanan tuzlu otların arasına doğru yürüyorum.

Tarlada bir iz var - tam olarak bir patika değil, ama daha önce buradan birinin geçtiğine dair bir işaret. Yol boyunca birkaç sandık uzanıyor, açılmış, neredeyse boş, sanki biri onları sürüklemekten veya taşımaktan yorulmuş ve istediğini alıp gerisini çürümeye bırakmaya karar vermiş gibi.

Zemin dikleşiyor ve çimlerin altından büyük kayalar çıkıyor. Dallarından sararmış yapraklar sarkan cılız ağaçlar da var. İki büyük kaya parçasının arasından bir dere

genişleyerek bir dereye dönüşüyor ve çimenlerin arasından kıvrılarak uzaklaşıyor. Avucumdaki sudan bir yudum alıyorum; taze, tuzdan eser yok.

Yukarı doğru tırmanıyorum, uzuvlarım yorgunluktan titriyor. Keskin esinti terimi silip süpürüyor, saçlarımı ve giysilerimi savuruyor, otları karıştırıyor ve kayaları aşındırıyor.

Kendimi devasa bir kayanın dudağına doğru çekiyorum ve orada, tepenin kenarında bir mağara var. Daha çok kayaların altında ve arasında geniş bir oyuk, ama oldukça büyük bir alan. Duvarları enkaz halindeki gemilerin kalaslarıyla kaplı ve çalınmış erzaklardan oluşan bir yığın varil, fiçı ve sandık var. Bir masanın üzerinde kavanozlar ve şişelerin yanı sıra bisküvi tenekeleri ve pütürlü bir şey -patates olabilir- torbaları duruyor. Kıyafet yığınları mekânın bir köşesini dolduruyor ve masanın altında bir yığın parıltılı silah yatıyor.

Çöpten toplanmış battaniyelerle yığılmış derme çatma bir yatakta, kıvırcık kumral saçlı bir figür yatıyor.

Mordan.

Yüzü duvara dönük olsa da o olduğunu biliyorum; sağ tarafına yatmış, bir kolunu başının etrafına dolamış bir şekilde uyuyor. Dinleniyor, fırtınayı yeni zirvelere taşımadan önce enerjisini yeniden şarj ediyor. O uyurken hava akımlarının hâlâ dönüyor olması inanılmaz. Daha az güçlüler ama yine de tehlikeliler.

Bıçak elimde, yatağına yaklaşıyorum.

Yaptığı şey geri alınamaz ya da affedilemez. Buna bir son vermeliyim. Eylem hakkında düşünemem. Sadece *yapmak* zorundayım.

Nefes alıyorum, kendimi çelikleştiriyorum-
-Nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerim donuyor. Çalışmıyorlar.

Panik sinirlerimi dağılıyor, ama bıçağı pantolonumun arkasına sokacak kadar aklım başımda, soğuk bıçağın düz kısmı arkama doğru kayıyor.

"Uyuduğumu mu sandın?" Soğuk bir ses, sempatiden yoksun.

Yatağın üzerindeki figür yavaşça, akıcı bir şekilde kalkıyor ve bana bakıyor.

Çok daha yaşlı görünüyor. Daha uzun. Çiğ kemikli, kırmızı sakallı, gözlerinde manik bir amaç olan bir adam.

Kardeşim.

Nutkum tutuldu, ses tellerim havasızlıktan felç oldu ama aile yüzüğümü uzattım.

Mordan ona bakmıyor bile. Yüzümü, vücudumu tarıyor, gözleri büyüyor. "Veronica?"

Birdenbire tekrar nefes alabiliyorum ve minnetle içime çekiyorum.

"Nasılsın burada? Yalnız mısın?" Mordan yanımdan geçip yamaçtan aşağı bakıyor. Tek umudum Locke ve diğer korsanların buradan uzakta, siper altında bekleyecek kadar sağduyulu olmaları. Mordan onları görürse, ölmüş olacaklar.

"Yalnızım," diyorum, kolundan tutup yüzüme bakması için geri çekiyorum. "Fırtınaya yakalanan bir gemideydim - senin fırtınana. Seni arıyordum, Mordan. Seni özledim."

Ona yalan söylemek kolay. Yılların getirdiği bir alışkanlık, unutamadığım bir alışkanlık. Gerçekle harmanlanmış yalanlar, onun cinayetlerini yumuşattığım zehir. O zamanlar onunla tek başıma başa çıkabileceğimi düşünmekle çok aptallık etmişim. Çok aptalca, çok yanlış, kendime ve ona karşı çok zalimce. Locke'un sözleri zihnimde yankılanırken bunun acısı beni neredeyse boğuyor.

İçinde kabul etmek istediğinden daha fazla acı ve karanlık var... Gerçek şu ki Veronica, sen de en az bizim kadar yorgun ve suçlusun. Buraya gel ve benimle ait olduğun yerde, kanın ve pisliğin içinde buluş. Mordan hala bana bakıyor. Bir adım daha yaklaşıyor, sonra öne atılarak beni ter ve alkol kokan bir kucakla sarıyor. "Burada olduğuna inanamıyorum. Ya enkazda ölseydin, Tanrım, Veronica! Sen

daha dikkatli olmalısın!"

Neredeyse gülecektim. Ne en ufak bir suçluluk duygusu, ne de gemimin enkaz haline gelmesindeki payı için en ufak özür. *Büyüm neredeyse seni öldürdüğün için üzgünüm* değil ama *daha dikkatli olmalısın*.

"Seni bulmak zorundaydım, Mordan. Seni seviyorum." Sarılmayı bırakıyorum ve ona ıslıl ıslıl gülümsüyorum. "Nedir tüm bunlar? Yeni evin mi?"

"Evet." Saçlarının arkasını karıştırıyor, mahcup ve gururlu. "Gemiler bana ihtiyacım olan her şeyi getiriyor. Burası artık benim yerim."

"Peki gemilerdeki insanlar?" Dikkatlice söylüyorum.

Gözlerinde karanlık bir şey titriyor. "Onlara ihtiyacım yok. En azından uzun süreliğine."

"Ya ölürlere ya da sen onları öldürürsün." Başımı sallıyorum, nazik bir azarlama, kalbim hastalanırken ve içimde çılgınlıklar atarken. "Öldürmek hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, Mordan."

"Biliyorum, ." Kendi saçını çekiştiriyor. "Ama yapılması gerekiyor. Onlar bir veba, sana söylüyorum. Bir veba. Yıkım ve lanet."

"Onlar mı?"

"İnsanlar. Tüm insanlar. Senin gibi birkaç kişi hariç. Ve Wessa ve Gil gibi."

"Wessa ve Gil?"

İç çekiyor. "Evden ayrıldıktan sonra bir yolcu gemisinde yer buldum ve Sahrfa'ya indim. Bir büyücü olarak işe alındım, bir ticaret gemisi için rüzgarıcı olarak. Korsanlardan kaçmak için onlara daha iyi bir şans vereceğimi düşündüler ve öyle de oldu. Yaklaşık sekiz yıl boyunca o gemide çalıştım ve Gil ile Wessa yüzünden gemiyi çok sevdim. Gil bir zihin büyücüsüydü. Çok zayıf güçleri vardı ama yeterliydi. Senin benim için yaptığın gibi, sesleri susturmaya yeterdi, Veronica. Ve Wessa, geminin kaptanı, bana seni hatırlatıyordu. Kızıl saçlar. Çiller. Çok güzeldi. Gil, Wessa ve ben birbirimizi sevdik. O kadar çok seviyorduk ki, yatakta sihirliydik. Asla doyamazdım. Sonsuza kadar böyle yaşayabilirdim."

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

"Korsanlar," diye tükürüyor. "Ve azgın bir kralın gemisi. Bir limana uğradıktan sonra hastalandım ve enerjim düştü, ateşim vardı, her zamanki gibi hareket edemiyordum. Gemimiz bir korsan gemisi ile askeri bir gemi arasındaki savaşın çok yakınında kaldı. Uzun menzilli top mermisi Wessa'nın kamarasına doğru patladı. Gil'in kafasını kopardı. Ben hastayken benimle ilgileniyordu."

Yutkunuyorum. "Çok özür dilerim."

"Güverteye çıktım." Mordan'ın sesi kederden gergin bir kordon gibi titriyor. "Onun kanına bulanmış bir şekilde dışarı çıktım. Yardım etmeye çalıştım ama çok güçsüzdüm. Korsanlar kralın gemisini ele geçirdi ve sonra bizim için geldiler. Wessa'yı denize attılar. Yaralıydı ve ben bir şey yapamadan köpekbalıkları onu yakaladı."

"Mordan." Gözlerim yaşlarla doluyor, acı ve empati gözyaşlarıyla; ama onun gözleri yanıyor, yaşarmıyor, parlak ve keskin.

"Teslim oldum ve korsanlara katıldım." Parmakları birbirine dolanıyor, eklemleri gergin bir enerjiyle çatırdıyor. "Ama Gil'in zihin büyüsü geçtiğinde ve gücüm geri geldiğinde, hepsini geri ödedim. Her birini öldürdüm ve buraya yelken açtım. Burası mükemmel bir yer, iyi seyahat edilen yolların kesiştiği bir nokta. Ve o hastalıktan beri her zamankinden daha güçlüyüm. Hepsini sürüklüyorum, kralların, korsanların ve Korsan Kralların gemilerini." Yüksek ve tiz bir sesle gülüyor. "Ve ganimeti ben alıyorum."

İçim acıyarak, onun hikâyesinin Locke'unkine ne kadar benzediğini fark ediyorum; bir acı ve intikam hikâyesi. Yine de çok ama çok farklılar.

"Burada yalnızsın Mordan," diyorum usulca. "Bir arkadaşın olmasını özlemiyor musun? Aileni?"

Gülümsemesi azalıyor. "Aile benim için hiçbir zaman çok önemli olmadı." Elimdeki yüzüğe bakıyor. "Yine de seni tekrar gördüğüme sevindim. Burada kalabilirsin. Bana yardım edebilirsin. Bazen her şey çok fazla geliyor ve sadece çığlık atıyorum, saatlerce çığlık atıyorum - bu iyi hissettiriyor çünkü eve döndüğümde bunu yapamıyordum, ama sonra çığlık atmayı bırakamıyorum ve çok yoruluyorum. Bana verdiğin huzuru özlüyorum, Veronica. Huzuru ve berraklığı." Omuzları çöküyor ve eğilerek alnını omzuma dayıyor.

Kalbim panikle çarpmaya başlıyor ve çığlık atıp onu üstümden atmamak ve kaçabildiğim kadar uzağa kaçmamak için elimden gelen her şeyi . Ama kendimi yavaş bir nefes almaya . "İstersen şimdi biraz kan büyüğü yapabiliriz. Dinlenmeye ihtiyacın varsa uyumana yardım edebilirim."

Mordan inliyor ama beni bırakmıyor. Kolları gövdem etrafında yılan gibi dolanıyor ve beni kendisine daha da yaklaştırıyor. Mide bulantısı boğazımı onun pis kokusuyla, yanlışıyla yakıyor. "Değiştin, Veronica," diye mırıldanıyor. "Artık farklı hissediyorsun."

Eli sırtımdan aşağı kayıyor ve sonra bıçağın kabzasında duruyor. Yavaşça çekip çıkarıyor, yassı bıçak derimi sıyrıyor.

Mordan silahı incelerken bir an için tüm vücudum sinirsel bir dehşetle inliyor. Ama sonra gülümsüyor. "Bunu saklamışsın. Sana verdiğim bıçak. Kullandığımız bıçak..." Sesi kesiliyor ve bıçağı etine dayayarak kolunun üst tarafında uzun bir çizgi açıyor. Yarıktan kan sızıyor.

"İç benden, Veronica," diyor titreyerek. "İç ve emret bana. Beni yatıştır, uyumama izin ver. Yeniden bir şeyler hissetmeme yardım et, tatlı ve saf bir şeyler. Sen her zaman çok tatlı ve saftın."

Boğazımda yükselen safraya karşı sertçe yutkunuyorum, zihnim erkeklerin görüntüleriyle tıkanıyor, ağzımda ve bacaklarımın arasında erkekler, göğüslerimi mıncıklayan ve saçlarımı yumruklayan erkekler. Locke neden beni istiyor, ben mahvolmuş bir pisliğim?

Benimle kan ve kir içinde buluş...

Mordan kanayan kolunu bana uzatıyor.

Hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Benden korkmuyor. Onun gözünde ben hala onun endişeli, sevgi dolu küçük kız kardeşiyim, onu ahlaki yıkımın kıyısından uzak tutuyorum. Karşısındaki kadının artık çok daha fazlası olduğunu bilmiyor - yalnız, zevke aç bir kız, bir kaçak, bir katil, hayatta kalmayı başaran bir kadın, Korsan Kral'a vaat edilmiş bir kadın.

Bunu yapabilir miyim? Kendi etimden ve kanımdan olanları öldürebilir miyim?

Ya da onu uyutabilirim. Kanından biraz ayırıp diğerleri geldiğinde içerek Locke ona dövme yaparken itaatkâr olmasını sağlayabilirim. Kardeşime büyüsünü sonsuza dek kapatacak bir yemin ettirebilirim. Bizimle Ravensbeck'e dönüp orada yaşayabilir ve belki de zihni için yardım bulabiliriz.

Belki de büyüsünü elinden alsak bile öldürmek için başka bir yol bulacaktır.

Yarı çıplak kadının görüntüsü beynimi dağlıyor. Mordan ölmeden önce ya da öldükten sonra ona ağza alınmayacak bir şey yaptı ve o çocukları öldürdü.

Öldürülen ailenin görüntülerini zihnimde tutuyorum, kararımı, kararlılığımı güçlendirmek için bir totem.

Mordan'a yapabildiğim en parlak gülümsemeyi atarak, dudaklarımı kolundaki yaraya mühürlüyorum ve hiç kimseden içmediğim kadar derinden içiyorum. Kardeşimin kanı ağzıma doluyor, ılık ılık boğazımdan aşağı kayıyor. İçimde bir şey uyanıyor, değişiyor ve titreşerek canlanıyor.

Elimin tersini dudaklarıma bastırarak sarsıla sarsıla yutkunarak geriye doğru sendeliyorum. "Mordan." Sesim kanla kalınlaşmış, dilim kaygan ve acı. "Seni seviyorum."

Mordan başını eğiyor. "Ve seni seviyorum." Ama bunu her söylediğinde olduğu gibi, kelimeler yankılanıyor, içi boş ve anlamsız. Bu kardeşim, ilk arkadaşım, aşkın ne olduğunu bilmiyor. Belki kısa bir süre Wessa ve Gil'le birlikte oldu ama artık beni ya da bir başkasını gerçekten sevmiyor. Onun tek aşkı kendisi ve o an ne istiyorsa o. Zevk, intikam, kontrol.

Ölüm.

"Bıçağı al," diyorum nazikçe. Ve sonra ona son kez emrediyorum.

Her şey bittiğinde zayıf ve ağlamaklı bir halde boğazından akan kanın içine yığılıyorum ve elimi alnına bastırıyorum.

Her şeyden sonra, Salkım *Söğüt'ten*, *Ardent'ten* ve Locke'tan sonra, bu yanlış geliyor. Aynı anda hem çok basit hem de çok acımasız. Bittiğini, gerçekten gittiğini, içimi kemiren sonsuz dehşete, kime zarar verebileceği korkusuna katlanmak zorunda olmadığımı anlayamıyorum.

Rahatlama keskin bir acı, dayanamayacağım kadar keskin ve suçluluk duygusu da kalbimi delen bir bıçak gibi, çünkü rahatlamamalıyım.

Sanki hava ruhumun feryatlarıyla çığlık atacakmış gibi geliyor, ama bunun yerine ada sessiz. Esinti, yumuşak bir deniz nefesine dönüştü.

Tuz ve çürümenin tatlı kokusuyla renklenmiş hava. Güneşin soluk şeritleri Mordan'ın yığılmış bedeninin üzerinde eğiliyor ve toz ve polen parçacıkları bu puslu ışık demetlerinde parıldıyor.

Mükemmel, işkence gibi sessiz. Ne yaptım ben?

Ben-

Bana ne yaptırdı? Tanrım, ben ne yaptım?

Orada oturuyorum, hareketsiz ve sessiz, kalbim kanarken ve gücüm içimde çalkalanırken, değişiyor, değişiyor.

Korsanlar çıkıntının kenarından tırmanıp mağaraya girdiklerinde, Locke yanımda dizlerinin üzerine çökerken etrafımda sözsüz bir şekilde duruyorlar. Ağlamıyorum. Ağlayamıyorum. Gözlerim tuz ve kemik içinde.

"Sen bitirdin," diyor Locke sessizce. "Benim iyi, cesur kızım. Kraliçem."

Ama kendimi kraliçe gibi hissetmiyorum. Kırılmış hissediyorum. Mordan'ın yarattığı dehşetin bir parçası içimde yaşıyormuş gibi hissediyorum, sanki midemdeki kanı beni sonsuza dek zehirlemiş gibi.

Locke'a doğru dönerek bileğimi uzattım. "Bana dövme yap," diye fısıldıyorum. "Sihrimi bir daha kullanmamı engelle. Lütfen Locke."

Kaşlarını çatıyor, gözlerinde endişe ve sevgi birikiyor. "Emin misin?" "Fikrimi değiştirirsem, çıkarabilirsin, değil mi?"

"Sadece senin rızanla" diyor.

"Güzel. Bu gücü hiç istemedim ve bana da hiç hoşlanmadım. Sanırım büyüyor ve olmak istemediğim birine dönüşmeden önce onu durdurmalıyım."

Başını sallıyor. Hayal kırıklığına uğrayabileceğini biliyorum; yeteneğimi Ravensbeck'teki mahkûmları sorgulamak ve kim bilir başka neler için kullanmak istiyordu. Bunu kendim için olduğu kadar onun için de yapıyorum, bir gün beni gücüm için aşkımızı mahvedecek şekilde kullanmaktan korumak için. Şu anda, istediğimi yapacak kadar asil. Bir gün, ikimiz de nihai kontrolün cazibesine karşı koyacak kadar güçlü olmayabiliriz.

Locke çantasının hava koşullarına dayanıklı mührünü keser ve çantayı açar. Mürekkep şişelerinden ikisi çatlamış ve akmış ama üçüncüsü sağlam. İğneler, mürekkep ve sihirle, sözlü yeminimi derime yazıyor - bir daha asla sihrimi kullanmayacağıma dair bir yemin. Ve korsanlar buna sessizce şahit oluyor. Kaçının benim yeteneğimi bildiğinden, Locke'un onlara kardeşimi *nasıl* kontrol altına alacağımı tam olarak açıklayıp açıklamadığından emin değilim ama şimdi hepsi anlıyor. Ve biliyorlar ki

Bu parçamdan vazgeçtim, onu kilitledim ki gerçekten yeni biri olabileyim.

Locke işini bitirdiğinde, sağ bileğimin iç kısmındaki hassas ette dikenlerle çevrili siyah bir gül var.

Kardeşimi, parmağında aile yüzüğüm ve ellerinin arasına sıkıştırdığı bana verdiği bıçakla tuzlu ot tarlalarına gömüyoruz. Adanın etrafındaki bulut halkası çoktan dağılıyor ve güneş Mordan'ın sakın yüzünü, koyu renkli toprak kümeleri tenine düşerken aydınlatıyor. Çok huzurlu görünüyor. Hayatında hiç olmadığı kadar.

"Ailene haber göndermemi ister misin?" Kıyıya doğru yürürken Locke soruyor.

Şimdi fırtına dağılıyor ve kardeşimin sebep olduğu yıkımı daha net görebiliyoruz. Sayısız gemi, çürümenin çeşitli aşamalarında yüzlerce ceset. Hava duruldukça, koku yoğunlaşıyor ve doğru şeyi yaptığımı dair içimdeki inanç da artıyor. Şimdi fırtına dağılıyor ve kardeşimin sebep olduğu yıkımı daha net görebiliyoruz. Sayısız gemi, çürümenin çeşitli aşamalarında yüzlerce ceset. Hava duruldukça, koku yoğunlaşıyor ve doğru şeyi yaptığımı dair içimdeki inanç da artıyor. Mordan değişebilseydi bile, bağlayıcı bir yemini ve bir dövmeyi kabul etseydi bile, zaten çok fazla insanı öldürmüştü. Keyifli bir hayat sürmesine izin vermek, bedenlerini kirlettiği, hayatlarına son verdiği herkese karşı büyük bir haksızlık olurdu. Bedelini ödemesi gerekiyordu.

Locke'a "Hayır," dedim. "Ailemin burada olanlar hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyorum. Bırakın çocuklarının her ikisinin de açık denizlere yelken açtığına, meydan okuyan, pervasız ve hayat dolu olduğuna inansınlar."

"Bu senin için de geçerli olacak." Locke omuzlarımı sıktı. "Çünkü sevgili fahişem, yani karım olmadan bir daha asla hiçbir yere yelken açmayacağım."

Kaburgalarına sertçe dirsek atıyorum ve o da kıkırdıyor. Yüzümü hevesle inceliyor ve dudaklarım köşeden yukarı doğru seğirdiğinde sırtıtıyor.

Aptal beni gülümsetmek istedi. Mordan'ın ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra gülümsememe neden olduğu için ondan nefret etsem de, bunun için de minnettarım.

"Gözlerin nasıl?" diye sordum. "Biraz daha iyi görünüyorlar."

"Daha iyi hissediyorlar," diyor. "Ve soldaki artık daha az bulanık. İtiraf etmeliyim ki, göz bandını geri getirmek zorunda kalacağımdan biraz endişeliydim."

Kolumu beline doladım. "Sen de benim için aynısını yaptığın sürece, hasarlı ya da değil, seni her şekilde kabul edeceğim." Gözlerimi yere dikerek alçak sesle konuşuyorum. "Gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde seni böyle yargılamaya hakkım yoktu."

"Her şeye hakkın vardı. Ben acımasız bir zavallıyım ve bunu biliyorum."

"Ama değilsin. Ve öyle olsan bile, ben-" Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında titreyiyor. "Ben yine de seni seviyorum."

Beni tam orada durduruyor, yüzümü ona çeviriyor ve yüzümü avuçluyor. "Bir daha söyle."

"Seni seviyorum."

Yüz hatları geriliyor, gözleri acıyla parlıyor ve bir an için ağlayabileceğini düşünüyorum.

"Seni öpebilir miyim?" diyor. "Korkunç bir şey yaşadığını biliyorum ve tekrar bir araya gelmeden önce istediğin kadar beklerim ama seni hemen şimdi öpmem gerekiyor."

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Beni şefkatle ve derinden öperken, başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor. "Seni seviyorum, Veronica. Bugün yaptığın seçimler için daha da çok seviyorum. Sen benden daha güçlüsün ve her konuda aynı fikirde olmasak da, sana yemin ederim ki her zaman seni dinleyeceğim ve seçimlerine saygı duyacağım."

"Hep öyleydin," diye mırıldandım. "İlk günden beri."

Beni tekrar öpüyor ve vücuduma bir parıltı yayılıyor. Mordan için yıllarca yas tutacağım ama onun kaybının beni tekrar karanlığa çekmesine izin vermeyeceğim. Çocukluğumdan çaldığı gibi, yetişkin hayatımın neşesini ve güzelliğini de çalmasına izin vermeyeceğim.

"Bu gece fiziksel bir rahatlığa ihtiyacım olabilir," diyorum Locke'a, parmağımla dudaklarında gezinerek. "Unutmama yardımcı olacak bir şey."

Beni göğsüne çekiyor, cevabı kulağımda gümbürdüyor. "Memnuniyetle."

"Ho there, Cap'n!" diye sesleniyor Dolomon ileriden. "Gelgit değişmeden önce teknelere ulaşmalı ve gitmeliyiz!"

"Yola çıkıyoruz," diye sesleniyor Locke ve enkazı kıyı şeridine doğru karıştırmaya devam ediyoruz.

Lichfell adadan çok uzakta yüzüyor ama mürettebatı bizim için tekneler göndermiş bile. Bir saat içinde amiral gemisindeyiz, sırtımız o rüzgâr ve ölüm adasına dönük.

Bana ailemi hatırlatacak hiçbir şeyim yok ama onlardan gelecek hiçbir şeye de ihtiyacım yok. Şu anda sahip olduğum değerli her şeyi kendi başıma, cesaretim ve zarafetimle kazandım - soluk gözlü uzun boylu korsandan ve siyah saçlarındaki tek beyaz tutamdan, onunla paylaşacağım krallığa kadar. Yeni yasalar yazmasına yardım edeceğim, onunla birlikte yelken açacağım, yoksul adalara haraç götüreceğim ve bencil krallara bunu ödeteceğim.

Bir rüzgâr *Lichfell*'in yelkenlerini yakalıyor - Okyanus Ana'nın doğal nefesi ve derin derin içime çekerek beni temizlemesine izin veriyorum.

Güverte ayaklarımın altında hafifçe eğiliyor ve kendimi desteklemek için avuç içimi korkuluklara dayıyorum. Yunuslar köpüklü yüzeyi yararak parlak sırtlarını güneşe doğru uzatıyor ve burun deliklerime bir koku doluyor; tuz, temiz hava ve arkamdan yaklaşip beni kollarıyla saran Locke'un baharatlı erkek kokusu.

Tepede, bayrak esintide şaklıyor. Korsan Kral'ın sembolü olan taçlı kurukafa ve kemikleri dalgalandırıyoruz.

[SPOTIFY ÇALMA LİSTESİ](#)

TEŞEKKÜRLER

Kindle Vella'nın başlarında bu hikayeyi okuyan herkese teşekkür ederim - çok sayıda okuyucunuz vardı, bu şaşırtıcı ve beklenmedik bir şeydi - ve bana bir kız ve bir korsanın tuhaf küçük hikayesine devam etmem için motivasyon verdiniz.

Kitap baskıya girmeden önce sinir bozucu yazım hatalarını yakalamama yardımcı olan Deb, Adrienne, Kelley, JJ ve Michele'e teşekkür ederim!

Bizi izlemeye devam edin, çünkü Kardon'u ve gizemli büyüsünü gelecek bir seri hikayede anlatacağım... ve muhtemelen Puckley ve Kıbrıs için de yan hikayeler yazacağım.

IMMORTAL WARRIORS yetişkin fantezi romantizm serisi

[Sleepy Hollow'un Atlısı Jack Frost](#)

[Gargoyle Prens](#)

[Wendy, Sevgilim](#) (Neverland Fae Kitap 1)

[Kaptan Pan](#) (Neverland Fae Kitabı 2)

[Hades: Ölülerin Tanrısı Apollo:](#)

[Güneş Tanrısı](#)

PANDEMİK CANAVARLAR üçlemesi

[Vampirler Sizi Kurtaracak](#)

[Size Kimera Sahip Çıkacak](#)

[Canavar Sizi Kurtaracak](#)

[Demons için İç TasarımLair of](#)

[Thieves and Foxes](#)

[Gelgitteki Dişler](#) (Vahşi Denizler Kitap 1)

[Derinlerdeki Seytanlar](#) (Vahşi Denizler Kitap 2)

[Bu Sefil Kanatlar](#) (Bir Savage Seas Universe romanı)

[KORRIGAN](#) üçlemesi

Korrigan (1. Kitap), *Druid* (2. Kitap) ve *Samhain* (3. Kitap)

[The Monsters Music](#) of (cinsiyet değiştirmiş bir Phantom of the Opera yeniden anlatma)

[Her Dreadful Will de](#) (Nisan 2022'çıkacak)

ASHTON SHIFTERS yetişkin fantezi romantizm serisi

[Aslan Alevi](#)

[Panter Kusatıldı](#)

Karanlık Hükümdarlar yetişkin fantezi romantizm serisi

[Korsan Kralın Esiri Seytan](#)

[GeliniPrensin](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

